

FIICE ALE LUI DUMNEZEU

Ellen G. White

Cuvânt către cititor

În ultima jumătate a secolului al XIX-lea, în unele biserici protestante, femeilor li s-au încredințat roluri de conducere mai mari. Același fapt a fost valabil și cu privire la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Trei dintre primii unsprezece trezorieri ai Conferinței Generale (1871-1883) au fost femei. Dintre cei nouăsprezece editori ai publicației Youth's Instructor, care au slujit în perioada 1852-1899, unsprezece au fost femei. L. Flora Plummer a condus Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale timp de douăzeci și trei de ani. În perioada 1878-1910, Biserica Adventistă a acordat autorizația de a predica pentru treizeci și una de femei.

Ellen White a evidențiat adesea faptul că „Domnul are o lucrare pentru femei, la fel cum are pentru bărbați (...). Ele pot să se apropie de inima unor oameni la care bărbații nu pot să ajungă.” (Review and Herald, 26 august 1902)

În acest volum, au fost adunate laolaltă părțile semnificative ale sfaturilor adresate de Ellen White femeilor din lucrarea lui Dumnezeu. De asemenea, sunt incluse capitole despre respectul de sine și echilibrul necesar în toate aspectele vieții. Majoritatea sfaturilor din aceste capitole, deși inițial au fost adresate bărbaților, sunt aplicabile în măsură egală și femeilor. În societatea foarte tensionată din zilele noastre, multe femei merg la serviciu și câștigă salarii, fiind adesea mame singure care se străduiesc să asigure cele necesare familiilor lor. Conținutul acestor capitole se va extinde până departe, tratând subiectul restabilirii și susținerii unui simț al respectului de sine și ajutându-le pe femei să știe că sunt importante și valoroase în ochii lui Dumnezeu.

Câteva dintre declarațiile aflate în cartea aceasta trebuie să fie înțelese în lumina contextului lor cultural, social și istoric. „Cu privire la mărturie, nimic nu este ignorat, nimic nu este lăsat la o parte, dar voi trebuie să luați în considerare timpul și locul în care au fost date” (Solii alese, cartea 1, p. 57). Pentru a-l ajuta pe cititor, ne-am străduit să prezentăm suficiente detalii cu privire la context, în scopul de a oferi o înțelegere deplină. De asemenea, am prezentat data și sursa publicației sau data inițială a scrierii, atunci când publicarea a avut loc după moartea lui Ellen White. În câteva cazuri, când publicația nu a fost disponibilă, am prezentat o sursă mai recentă, împreună cu data scrierii. Subtitlurile de pe parcursul cărții au fost adăugate de compilatori.

Fiice ale lui Dumnezeu are scopul de a încuraja, a inspira și a afirma valoarea femeilor din întreaga lume. Cartea conține sfaturi care le îndrumă pe femei să se străduiască să atingă idealurile cele mai înalte, indiferent de situația în care se află în viața personală sau profesională. Fiecare femeie este de o valoare inestimabilă în ochii Tatălui nostru ceresc. El a creat femeia pentru a sta alături de bărbat, egală ca valoare înaintea lui Dumnezeu și asociată cu bărbatul în lucrarea pe care i-a dat-o El. Tatăl L-a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru întregul neam omenesc, atât în sens individual, cât și în sens colectiv, bărbați și femei.

Speranța noastră este ca membrii bisericii din întreaga lume să obțină o nouă înțelegere, mai pătrunzătoare, și multe binecuvântări în urma citirii acestui volum. Pentru încheierea lucrării Sale pe pământ, Dumnezeu are nevoie de talentele tuturor celor din poporul Său .

Consiliul de administrație al publicațiilor lui Ellen. G. White

„Toți cei care lucrează pentru Dumnezeu ar trebui să dețină o

combinație a atributelor Martei și Mariei — dispoziția de a sluji și o dragoste sinceră față de adevăr. Eul și egoismul trebuie să fie scoase în afara atenției. Dumnezeu cheamă la lucru femei sânguincioase, care sunt înțelepte, cu suflet cald, duioase și loiale față de principii. El cheamă femei perseverente, care își vor abate gândurile de la ele însele și de la confortul personal și le vor concentra asupra lui Hristos, rostind cuvintele adevărului, rugându-se cu persoanele cu care pot intra în legătură și lucrând pentru convertirea sufletelor.” — Mărturii, vol. 6, p. 118

Capitolul 1

DOMNUL CHEAMĂ FEMEILE ÎN SLUJBA SA

În diferitele ramuri ale lucrării lui Dumnezeu, există un domeniu vast, în care surorile pot să facă o lucrare bună pentru Domnul. (...) Printre femeile nobile care au avut curajul moral de a lua hotărâri în favoarea adevărului pentru timpul acesta, sunt multe care au tact, înțelegere și aptitudini care le-ar face să fie niște lucrătoare pline de succes. Este nevoie de lucrarea unor astfel de femei creștine. — Evanghelizare, p. 466

Femeile în lucrarea pentru Hristos

Acela care a murit pentru a-l salva pe om de la moarte iubește cu o dragoste divină și le spune urmașilor Săi: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.” Domnul Hristos Și-a arătat prin fapte dragostea față de omenirea căzută.

Adevăratul copil al lui Dumnezeu va fi asemenea lui Hristos și, pe măsură ce crește în cunoașterea adevărului și este sfințit prin adevăr, el va fi din ce în ce mai mult asemenea lui Hristos și din ce în ce mai dornic să salveze sufletele răscumpărate cu sângele Său.

Unii pot face mai mult decât alții, dar fiecare poate să facă ceva. Femeile nu ar trebui să simtă că sunt scuzate, din cauza grijilor lor gospodărești. Ele ar trebui să ajungă să aibă o minte luminată cu privire la modul în care pot să lucreze sistematic și cu cel mai mare succes în aducerea sufletelor la Hristos. Dacă toți [16] și-ar da seama cât de important este să-și folosească la maximum capacitățile în lucrarea lui Dumnezeu, având o dragoste profundă față de suflete și simțind povara lucrării încredințate lor, ar

fi implicați ca lucrători activi sute de oameni care până acum au fost insensibili și dezinteresați, care nu au realizat nimic sau, cel mult, au făcut doar foarte puțin.

În multe cazuri, gunoiul lumii a astupat canalele sufletului. Egoismul stăpânește mintea și pervertește caracterul. Dacă viața ar fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, lucrarea îndeplinită pentru El nu ar fi o trudă obositoare. Dacă ar fi consacrați cu toată inima lui Dumnezeu, toți ar găsi ceva de făcut și ar dori nespus să aibă o parte în lucrare. Ei ar semăna de-a lungul tuturor apelor, rugându-se și crezând că roadele vor apărea. Adevărații lucrători temători de Dumnezeu vor progresa, rugându-se cu credință pentru harul și pentru înțelepciunea cerească de care au nevoie ca să poată face cu voioșie și cu o dorință sinceră lucrarea ce le revine. Ei vor căuta razele divine de lumină, pentru a putea să lumineze cărările altora.

Cei care sunt colaboratori cu Dumnezeu nu vor avea nicio înclinație de a se angaja în diferite activități amuzante; ei nu vor căuta fericirea trecătoare și distracția. Când își vor asuma lucrarea în temere de Dumnezeu și Îi vor sluji Domnului, ei vor avea fericirea cea mai durabilă. Pentru că vor fi în legătură cu Isus Hristos, ei vor fi înțelepți în vederea mântuirii. Ei vor fi niște pomi roditori. Vor dezvolta o viață nevinovată și un caracter frumos. Marea lucrare a mântuirii va fi prioritatea lor. Mâncarea, băutura și îmbrăcămintea, casele și pământurile vor fi niște lucruri secundare. Pacea lui Dumnezeu, aflată în sufletul lor, va îndepărta ramurile uscate sau diforme ale egoismului, vanității, mândriei și indolenței. Credința și practica alcătuiesc viața creștinului. Noi nu atingem standardul creștinismului doar prin simpla mărturisire a lui Hristos și prin faptul că avem numele scrise în registrul bisericii. Fiecare dintre noi trebuie să fie un lucrător pentru Hristos. Prin efort personal, noi putem arăta că suntem în legătură cu El.

Femeile creștine au o chemare. Există un domeniu vast în care ele pot să îndeplinească o lucrare bună în slujba Domnului. Multe femei nobile au

avut curajul moral de a hotărî în favoarea adevărului, pe baza greutății dovezilor. Ele au tact, înțelepciune și aptitudini și ar putea să fie niște lucrătoare creștine pline de succes. O anumită parte a lucrării, care a fost neglijată sau a fost îndeplinită deficitar, ar fi putut fi realizată pe deplin cu [17] ajutorul pe care pot să-l dea femeile. Ele pot să ajungă la o categorie la care pastorii nu pot să ajungă. În biserică, există slujbe pe care ele pot să le îndeplinească foarte bine și sunt multe ramuri ale lucrării în care ele pot să fie de folos dacă sunt instruite corespunzător.

Femeile pot să facă o lucrare bună în domeniul misionar, scriindu-le prietenilor și aflând adevăratele lor sentimente în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. Prin aceste mijloace, sunt aduse la lumină aspecte foarte valoroase. Aceste femei nu ar trebui să caute înălțarea de sine, ci să prezinte adevărul în simplitatea lui, oriunde vor avea o ocazie favorabilă. Bani care au fost cheltuiți pe broderii inutile și ornamente nefolositoare ar fi trebuit să fie dedicați cauzei lui Dumnezeu și folosiți pentru a le duce lumina adevărului acelor care se află în întunericul ideilor false. Sufletele salvate prin eforturile lor vor fi mai prețioase pentru ele decât îmbrăcămintea scumpă și la modă. Hainele albe și coroanele cu mărgăritare pe care Hristos li le va da ca răsplată pentru eforturile lor neegoiste în salvarea sufletelor vor fi mai valoroase decât podoabele inutile. Stelele din coroanele lor vor străluci din veșnicie în veșnicie și le vor răsplăti de o mie de ori pentru renunțarea la sine și sacrificiul de sine pe care le-au exercitat în lucrarea lui Dumnezeu.

Este nevoie de femei cu principii ferme și caractere hotărâte, femei care cred că trăim cu adevărat în zilele din urmă și că avem de vestit lumii ultima solie solemnă de avertizare. Ele ar trebui să simtă că sunt angajate într-o lucrare solemnă de răspândire a razelor de lumină pe care Cerul le-a trimis asupra lor. Când dragostea față de Dumnezeu și față de adevărul Său va fi un principiu statornic, ele nu vor îngădui niciunui lucru să le abată de la datorie, nici să le descurajeze în lucrarea lor. Ele se vor teme de Dumnezeu și nu vor fi abătute de la lucrările pentru cauza Sa, prin ispita unor situații avantajoase

sau a unor perspective atrăgătoare. Ele își vor păstra integritatea cu orice preț. Acestea sunt femeile care vor reprezenta corect religia lui Hristos și ale căror cuvinte, spuse la vreme potrivită, vor fi ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint. Astfel de femei pot să îndeplinească în multe feluri o lucrare de valoare pentru Dumnezeu. El le cheamă să iasă în câmp, la secerat, și să ajute la adunatul snopilor.

Femeile creștine inteligente își pot folosi talentele cu eficiența cea mai mare posibilă. Prin viața lor de renunțare la sine și prin dispoziția lor de a-și folosi cel mai bine aptitudinile, aceste femei pot arăta că ele cred adevărul și că sunt sfințite prin el. Multe au nevoie de o astfel de lucrare pentru [18] a-și dezvolta capacitățile. Soțiile și mamele nu ar trebui în niciun caz să își neglijeze soții și copiii, dar ele pot să facă mult fără a-și neglija datoriile din cămin și, de fapt, nu toate au aceste responsabilități.

Cine poate avea o dragoste așa de profundă față de sufletul oamenilor pentru care a murit Hristos, cum au aceia care sunt părtași ai harului Său? Cine poate să reprezinte religia lui Hristos mai bine decât femeile creștine care lucrează sârguincios pentru a aduce sufletele la lumina adevărului? Cine altcineva este așa de potrivit pentru lucrarea Școlii de Sabat? Adevărata mamă este adevăratul educator al copiilor. Dacă, având inima plină de dragostea lui Hristos, îi învață pe copiii din clasa ei, rugându-se cu ei și pentru ei, ea poate vedea sufletele convertite și aduse în turma lui Hristos. Eu nu recomand ca femeile să caute să obțină dreptul de vot sau să ocupe poziții de conducere administrativă, dar ele pot să facă mult și să fie o binecuvântare ca misionare, prezentând adevărul prin corespondență, distribuind materiale de citit, stând de vorbă cu familiile și rugându-se cu mamele și copiii.

Stăpânul viei le spune multor femei care acum nu fac nimic: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” Ele pot fi instrumente ale neprihănirii, îndeplinind un serviciu sfânt. Maria a fost cea dintâi care a predicat despre

Isus cel înviat, iar influența înnobilitoare și sensibilizatoare a femeilor creștine este necesară acum, în marea lucrare de predicare a adevărului. Dacă ar fi fost douăzeci de femei acolo unde acum numai una îndrăgește lucrarea de salvare a sufletelor, am fi văzut mult mai mulți oameni convertiți la adevăr. Efortul zelos și continuu în lucrarea lui Dumnezeu ar fi întru totul plin de succes și le-ar uimi prin rezultatele lui. Lucrarea trebuie să fie îndeplinită cu răbdare și cu perseverență, iar acestea constituie manifestarea adevăratei consacrări față de Dumnezeu. El cere fapte, nu doar cuvinte.

Lucrarea lui Dumnezeu merită eforturile noastre cele mai bune. Ca împlinire a planului divin, Fiul omului a venit să caute și să salveze ce era pierdut. El i-a învățat pe cei greșiți și păcătoși, pe care a venit să-i mântuiască, și a luptat pentru ei în rugăciune stăruitoare către Tatăl Său, iar noi ar trebui să ne angajăm în aceeași lucrare. Dacă lucrarea aceasta nu a fost mai prejos de demnitatea Fiului lui Dumnezeu, Creatorul lumilor, oare ar trebui ea să fie considerată prea umilitoare sau prea plină de sacrificiu de sine pentru urmașii Săi? Cu siguranță, nu. Oricare ar fi aspirațiile noastre, nu există nicio altă chemare mai înaltă, mai sfântă și mai înnobilitoare [19] decât aceea de a fi conlucrător cu Fiul lui Dumnezeu.

Adesea suntem atât de absorbite de interesele noastre egoiste, încât inimilor noastre nu li se îngăduie să se implice în nevoile și lipsurile omenirii; ne lipsesc faptele de simpatie și bunăvoință, săvârșite în lucrarea socială de slujire sfântă a celor nevoiași, asupriți și suferinzi. Este nevoie de femei care nu sunt înfumurate, ci amabile în comportament și smerite în inimă, care vor lucra cu blândețea lui Hristos oriunde pot găsi ceva de făcut pentru salvarea sufletelor. Toți cei care au fost făcuți părtași ai binecuvântărilor cerești ar trebui să fie stăruitori și nerăbdători ca și pentru ceilalți, care nu au privilegiile de care s-au bucurat ei, să poată exista ocazia de a le fi prezentate dovezile adevărului. Ei nu numai că vor dori ca alții să aibă binecuvântarea aceasta, ci se vor și îngriji ca acei oameni să o primească și își vor îndeplini partea în vederea îndeplinirii acestui obiectiv.

Cei care ajung colaboratori cu Dumnezeu vor crește în puterea morală și spirituală, în timp ce aceia care își dedică timpul și energiile pentru a-și sluji lor înșiși se vor pipernici, se vor usca și vor muri. Femeile creștine — tinere, de vârstă mijlocie și cele înaintate în vârstă — pot îndeplini o parte în lucrarea lui Dumnezeu pentru timpul acesta și, prin implicarea în această lucrare atunci când au ocazia, ele vor câștiga o experiență de cea mai înaltă valoare pentru ele însele. În uitarea de sine, ele vor crește în har. Prin educarea minții în direcția aceasta, ele vor învăța cum să poarte poveri pentru Isus și își vor da seama de binecuvântarea slujirii. În curând, va veni timpul când „cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie”. — Signs of the Times, 16 septembrie 1886

Domnul are o lucrare pentru femei, la fel cum are pentru bărbați. Ele pot să-și ocupe locul în lucrarea Sa în această vreme de criză, iar El va lucra prin ele. Dacă sunt pline de simțul datoriei și lucrează sub influența Duhului Sfânt, ele vor avea exact stăpânirea de sine necesară pentru timpul acesta. Mântuitorul va reflecta lumina feței Sale asupra acestor femei cu sacrificiu de sine și le va da o putere care o depășește pe aceea a bărbaților. Ele pot să facă în familii o lucrare pe care bărbații nu pot să o facă, o lucrare care atinge viața lăuntrică. Ele pot să se apropie de inima unor oameni la care bărbații nu pot să ajungă. Este nevoie de lucrarea lor. — Review and Herald, 26 august 1902

Auzim vorbindu-se mult despre educația femeilor și acesta este un subiect care merită [20] o atenție deosebită. Educația cea mai înaltă pentru o femeie trebuie să fie cultivarea deplină și echilibrată a tuturor talentelor și capacităților ei. Inima, mintea, spiritul, precum și trupul ar trebui să fie dezvoltate corespunzător. Multe femei nu și-au cultivat mintea și comportamentul. Multe sunt pline de falsitate, iar ținta vieții lor pare să fie aceea de a face paradă. Când vedem această stare de lucruri, nu putem să nu rostim o rugăciune ca Dumnezeu să binecuvânteze lumea cu femei a căror

mente și al căror caracter sunt dezvoltate așa cum ar trebui, femei care să înțeleagă cu adevărat ce responsabilitate le-a încredințat Dumnezeu.

Dacă aceia care au avut o mare lumină nu vor răspunde invitației de a deveni conlucrători cu Dumnezeu, El îi va folosi pe cei care au avut mult mai puțină lumină și mult mai puține ocazii. Cei care își vor duce până la capăt mântuirea cu frică și cutremur vor înțelege că Dumnezeu este Acela care a lucrat în ei atât voința, cât și îndeplinirea, după buna Sa plăcere. Ar trebui să fie mii de oameni pe deplin conștienți și zeloși în lucrarea lui Dumnezeu, oameni care să fie niște lumini puternice și strălucitoare. Ar trebui să fie mii care cunosc timpul în care trăim și nu așteaptă să fie îndemnați, ci sunt constrânși de puterea lui Dumnezeu să răspândească lumina, să le prezinte și altora adevărul care este descoperit atât de clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Nu avem timp de pierdut.

Bărbații și femeile ar trebui să slujească între oamenii lipsiți de lumină din regiunile îndepărtate. După ce vor fi stârnit interesul, ei ar trebui să găsească un predicator priceput în prezentarea adevărului și calificat pentru a învăța familiile în domeniul Cuvântului lui Dumnezeu. Femeile care au pe inimă cauza lui Dumnezeu pot face o lucrare bună în cartierele în care locuiesc. Domnul Hristos a vorbit despre femeile care L-au ajutat în lucrarea de a le prezenta altora adevărul, iar apostolul Pavel, de asemenea, vorbește despre femeile care au colaborat cu el în lucrarea Evangheliei. Dar cât de limitată este lucrarea îndeplinită acum de către aceia care ar fi putut face o mare lucrare, dacă ar fi vrut! Unele familii au mijloace financiare pe care le-ar putea folosi pentru slava lui Dumnezeu, mergând în țări îndepărtate pentru a face lumina lor să strălucească prin faptele bune săvârșite pentru cei care au nevoie de ajutor. De ce bărbații și femeile nu se angajează în lucrarea misionară, urmând exemplul lui Hristos? — Review and Herald, 21 iulie 1896 [21]

Capitolul 2

FEMEI REMARCABILE DIN VECHIUL TESTAMENT

Un studiu despre femeile implicate în lucrarea lui Dumnezeu în timpurile Vechiului Testament ne va învăța lecții care ne vor face în stare să facem față situațiilor de criză prin care trece lucrarea în zilele noastre. Poate că nu suntem aduși în situații atât de critice și de importante cum a fost poporul lui Dumnezeu din timpul Esterei, dar, adesea, femeile convertite pot să îndeplinească un rol important chiar în poziții mai umile. Multe au făcut acest lucru și sunt gata să-l facă din nou. — Special Testimonies, seria B, nr. 15, p. 2

Eva, mama tuturor (Geneza 1 și 2)

Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui.” „Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă” (Psalmii 33:6,9). „Tu ai așezat pământul pe temeliile lui și niciodată nu se va clătina” (Psalmi 104:5). Când a ieșit din mâna Creatorului său, pământul era nespus de frumos. Oștirea îngerească privea scena cu încântare și se bucura la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu.

După ce a fost adus la existență pământul, cu bogăția vieții animale și vegetale, a fost adus pe scena acțiunii divine omul, coroana lucrării Creatorului, [22] cel pentru care a fusese pregătit frumosul pământ. Lui i s-a dat stăpânire peste tot ce puteau să cuprindă ochii lui cu privirea, pentru că „Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească... peste tot pământul...»”. Astfel, „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său... parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:26,27). Aici este prezentată în mod clar originea neamului

omenesc, iar raportul divin este atât de clar, încât nu lasă nicio posibilitate pentru concluzii greșite. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său. Aici nu este nicio taină. Nu există niciun temei pentru a presupune că omul a evoluat printr-un proces lent și treptat de dezvoltare, de la formele inferioare de viață animală sau vegetală. O astfel de învățătură înjosește marea lucrare a Creatorului, coborând-o la nivelul concepțiilor omenești înguste. Oamenii sunt atât de porniți să-L excludă pe Dumnezeu de la conducerea universului, încât l-au înjosit pe om, jefuindu-l de demnitatea originii sale. Acela care a așezat lumile înstelate în înălțime și a colorat cu o îndemânare plină de delicatețe florile de pe câmp, care a umplut cerul și pământul cu minunățiile puterii Sale, atunci când a sosit timpul să încoroneze glorioasa Lui lucrare, să așeze în mijlocul ei pe cineva care să stea ca stăpân al frumosului pământ, nu a dat greș în a crea o ființă vrednică de mâinile care i-au dat viață. Genealogia neamului nostru omenesc, așa cum ne este dată prin inspirație, ne duce înapoi la originea sa, nu la o linie de germeni, moluște și patrupede în dezvoltare, ci la Marele Creator. Deși făcut din țărână, Adam a fost „fiul lui Dumnezeu”. (...)

Omul urma să poarte chipul lui Dumnezeu atât în înfățișarea exterioară, cât și în caracter. (...) El era sfânt și fericit, purtând chipul lui Dumnezeu și trăind în ascultare deplină de voința Sa.

Când a ieșit din mâna Creatorului său, omul avea o statură înaltă și o simetrie perfectă. Chipul lui avea culoarea îmbujorată a sănătății și strălucea de lumina vieții și a bucuriei. Înălțimea staturii lui Adam era mult mai mare decât a oamenilor care locuiesc astăzi pe pământ. Eva era puțin mai mică de statură, totuși înfățișarea ei era nobilă și plină de frumusețe. Perechea fără păcat nu purta niciun veșmânt artificial — ei erau îmbrăcați cu un acoperământ de lumină și slavă, așa cum poartă îngerii. Atâta vreme cât au trăit în ascultare de Dumnezeu, acest acoperământ de lumină a continuat să-i înveșmânteze (...).

Dumnezeu Însuși i-a dat lui Adam un tovarăș. El i-a făcut „un ajutor [23] potrivit pentru el”, un ajutor care să-i corespundă, potrivit să fie tovarășul său și care putea fi una cu el în iubire și simpatie. Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, semnificând faptul că ea nu trebuia să stăpânească asupra lui, ca fiind capul, dar nici să fie călcată în picioare ca inferioară, ci să stea lângă el ca egală, să fie iubită și ocrotită de el. O parte din bărbat, os din oasele lui și carne din carnea lui, ea era cel de-al doilea eu al său, înfățișând strânsa unire și atașamentul plin de afecțiune care trebuie să existe în această legătură. „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește și îl îngrijește” (Efeseni 5:29). „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.” (...)

Crearea era acum completă. „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor.” „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune.” Edenul înflorise pe pământ. Adam și Eva aveau cale liberă la pomul vieții. Nicio pată a păcatului și nicio umbră a morții nu întinau minunata creație. „Stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38:7).

Primii noștri părinți, deși creați nevinovați și sfinți, nu erau în afara posibilității de a face răul. Dumnezeu i-a făcut agenți morali liberi, capabili să aprecieze înțelepciunea și bunătatea caracterului Său, precum și dreptatea cerințelor Sale și, în deplină libertate, să asculte sau să nu asculte de El. Ei aveau să se bucure de comuniunea cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri, dar, înainte de a fi în siguranță pe vecie, credințioșii lor trebuia să fie pusă la încercare. (...)

Dacă Îi rămâneau credincioși lui Dumnezeu, Adam și tovarășa lui aveau să poarte răspunderea conducerii pământului. Lor le-a fost dat un control nelimitat asupra oricărei ființe vii. Leul și mielul se jucau împreună în pace în jurul lor și se întindeau împreună la picioarele lor. Păsărelele fericite zburau fără teamă în jurul lor și, când cântecele lor pline de voieșie

se înălțau spre lauda Creatorului, Adam și Eva se uneau cu ele în a aduce mulțumiri Tatălui și Fiului. (...)

Îngerii o avertizaseră pe Eva să aibă grijă să nu se despartă de soțul ei în timp ce erau ocupați cu lucrul lor de fiecare zi din grădină; lângă el, ea urma să fie mai puțin în pericol de a fi ispitită decât dacă ar fi fost singură. Dar, absorbită de îndeletnicirea ei plăcută, fără să-și dea seama, s-a îndepărtat de lângă el. (...) Ea s-a trezit deodată privind la pomul oprit cu o curiozitate amestecată cu admirație. [24] Fructul era foarte frumos, iar ea se întreba în sinea ei de ce oare Dumnezeu nu le îngăduise să mănânce din el. Acum era ocazia favorabilă pentru ispititor. Ca și cum ar fi fost în stare să priceapă ce se petrecea în mintea ei, el i s-a adresat: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (...)

Ispititorul sugera că avertizarea divină nu avea să fie adusă la îndeplinire în mod real, ci era destinată numai să-i intimideze. (...)

Eva a crezut sincer cuvintele lui Satana, dar credința aceasta nu a scutit-o de pedeapsa păcatului. Ea a nesocotit cuvintele lui Dumnezeu, și acesta a dus-o la cădere. În ziua judecății, oamenii nu vor fi condamnați pentru că au crezut cu sinceritate o minciună, ci pentru că nu au crezut adevărul, pentru că au neglijat ocazia de a afla care este adevărul. (...)

Când a văzut că „pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”, [Eva] „a luat deci din rodul lui și a mâncat” (Geneza 3:6).

Fructul era delicios la gust și, pe când mânca din el, a avut senzația că simte o putere înviorătoare și și-a imaginat că intră într-un stadiu mai înalt al existenței. Fără teamă, a luat și a mâncat. Acum, după ce păcătuisese, Eva a devenit un agent al lui Satana în lucrarea de ruinare a soțului ei. Într-o stare

de încântare nenaturală și ciudată, cu mâinile pline de fructele oprite, ea l-a căutat și i-a povestit tot ce se întâmplase.

O expresie de întristare s-a așternut pe fața lui Adam. El părea uimit și alarmat. La cuvintele Evei, el a răspuns că acesta trebuie să fie vrăjmașul împotriva căruia fuseseră avertizați și că, prin hotărârea divină, ea trebuia să moară. Ca răspuns, ea l-a îndemnat să mănânce, repetând cuvintele șarpelui, care spusese că sigur nu vor muri. Ea considera că lucrul acesta trebuie să fie adevărat, pentru că nu simțea nicio dovadă a dizgrației lui Dumnezeu, ci, din contră, simțea o influență plăcută, fascinantă și înălțătoare, care făcea ca fiecare însușire să vibreze de un nou suflu de viață, la fel ca — așa credea ea — la mesagerii cerești.

Adam a înțeles că tovarășa lui călcase porunca lui Dumnezeu, nesocotind singura interdicție care le fusese pusă ca test al credincioșiei și al iubirii lor. În mintea sa, a avut loc o luptă teribilă. El deplângea faptul că îi îngăduise Evei să rățăcească departe de el. Dar acum fapta fusese săvârșită și el trebuia să fie despărțit de aceea [25] a cărei societate fusese bucuria lui. Cum avea el să suporte lucrul acesta? (...)

El s-a hotărât să împărtășească soarta ei — dacă ea trebuia să moară, el avea să moară împreună cu ea. În definitiv, gândea el, nu cumva erau adevărate cuvintele spuse de șarpele cel înțelept? Eva era în fața lui, tot atât de frumoasă și, aparent, tot atât de nevinovată ca înainte de acest act de neascultare. Ea manifesta o iubire mai mare față de el decât până atunci. Niciun semn al morții nu a apărut în ființa ei și el s-a hotărât să înfrunte consecințele. A luat fructul și l-a mâncat repede. — Patriarhi și profeți, p. 44-57

Dacă nu ar fi fost niciodată neascultători de Creatorul lor, dacă ar fi rămas pe calea unei ascultări desăvârșite, Adam și Eva ar fi putut să-L

cunoască și să-L înțeleagă mai bine pe Dumnezeu. Dar, când au ascultat vocea ispititorului și au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, lumina veșmintelor nevinovăției cerești s-a îndepărtat de la ei, iar prin îndepărtarea veșmintelor nevinovăției, ei s-au înfășurat în hainele întunecate ale necunoașterii lui Dumnezeu. Lumina cea clară și desăvârșită care îi înconjurase până atunci iluminase orice lucru de care se apropiau, dar, lipsiți de lumina cerească, urmașii lui Adam nu au mai putut să observe caracterul lui Dumnezeu în lucrurile create de El. — Review and Herald, 8 noiembrie 1898

Sara, soția lui Avraam, mama unor neamuri întregi (Geneza 11—23)

Lui Avraam i-a fost DATĂ FĂGĂDUINȚA, deosebit de prețioasă pentru oamenii din vremea aceea, că va avea urmași numeroși și va ajunge o națiune măreață. „Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.” La aceasta, a fost adăugată asigurarea, mai prețioasă decât orice altceva pentru moștenitorul credinței, că Răscumpărătorul lumii urma să vină dintre urmașii săi. „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” Și totuși, ca o primă condiție a împlinirii, trebuia să aibă loc o punere la probă a credinței, se cerea un sacrificiu.

Dumnezeu i-a trimis lui Avraam mesajul: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea Sa lucrare, ca păstrător al sfintelor Sale cuvinte, Avraam trebuia să fie despărțit de cei de care fusese legat la începutul vieții sale. Influența rudelor și a prietenilor ar fi putut să fie o piedică pentru educația pe care Dumnezeu Își propusese să i-o dea slujitorului Său. Acum, când era legat de cer într-un sens special, Avraam trebuia să locuiască printre străini. Caracterul său [26] trebuia să fie cu totul deosebit, diferit de al tuturor celorlalți. El nu ar fi putut nici măcar să le

explice prietenilor purtarea lui, în așa fel încât ei să-l înțeleagă. Lucrurile spirituale trebuie înțelese în mod spiritual, iar motivele și faptele sale nu au fost înțelese de rudele lui idolatre.

„Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). (...)

În afară de Sara, soția lui Avraam, numai Lot, fiul lui Haran care murise de multă vreme, a ales să împărtășească viața de pelerin a patriarhului. (...)

În timpul șederii sale în Egipt, Avraam a dat dovadă de faptul că nu se eliberase de slăbiciunile și de nedesăvârșirile omenești. Ascunzând faptul că Sara era soția lui, el și-a arătat neîncrederea în purtarea de grijă divină, o lipsă a acelei credințe înalte și a curajului de care dăduse dovadă de atâtea ori, în mod nobil, în viața lui. Sara era foarte frumoasă, iar el nu se îndoia de faptul că egiptenii aceia negricioși o vor pofti pe frumoasa străină și că, pentru a o avea, nu se vor da înapoi de a-l ucide pe soțul ei. El a considerat că nu se făcea vinovat de minciună dacă spunea că Sara este sora lui, pentru că ea era fiica tatălui său, deși nu era și fiica mamei sale.

Dar ascunderea adevăratei relații dintre ei a fost o minciună. Dumnezeu nu poate aproba nicio abatere de la o strictă integritate. Din cauza lipsei de credință a lui Avraam, Sara a fost pusă într-un mare pericol. Împăratul Egiptului, fiind informat despre frumusețea ei, a cerut să fie adusă în palatul său și avea de gând să o ia de soție. Dar Dumnezeu, în mila Sa cea mare, a ocrotit-o pe Sara, trimițând pedepsele Lui asupra casei imperiale. În acest fel, monarhul a aflat adevărul și, indignat de faptul că fusese înșelat, l-a mustrat pe Avraam și i-a înapoiat soția, spunând: „Ce mi-ai făcut?... De ce ai zis: «Este sora mea» și am luat-o astfel de nevastă? Acum, iată-ți nevasta, ia-o și

pleacă.” (...)

Avraam s-a întors în Canaan „foarte bogat în vite, în argint și în aur”. Lot încă era cu el și au venit din nou la Betel și și-au ridicat corturile lângă altarul pe care îl înălțaseră mai înainte. (...)

Într-o viziune din timpul nopții, a fost auzit din nou glasul divin: „Avraame, nu te teme” au fost cuvintele Prințului prinților, „Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.” Dar mintea lui era atât de copleșită [27] de presimțiri rele, încât nu putea să primească acum făgăduința cu o încredere necondiționată, așa cum făcuse până atunci. El s-a rugat să i se dea o dovadă palpabilă că aceasta se va împlini. Și cum urma să se împlinească făgăduința legământului, atâta vreme cât nu i se dădea un fiu? „Ce-mi vei da?” a spus el. „Căci mor fără copii și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu.” El a propus ca Eliezer, slujitorul său de încredere, să fie — prin adopție — fiul său și moștenitorul averilor sale. Dar i s-a dat asigurarea că moștenitor urma să îi fie copilul lui. Apoi a fost dus afară din cort și i s-a spus să privească stelele nenumărate care sclipesc pe bolta cerului; în timp ce el făcea acest lucru, au fost rostite cuvintele: „Așa va fi sămânța ta” (Geneza 15:2-5). „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Romani 4:3).

(...) Avraam primise făgăduința unui fiu fără să o pună la îndoială, dar nu a așteptat ca Dumnezeu să-Și împlinească acest cuvânt la timpul și în modul alese de El. A fost îngăduită o amânare, pentru a pune la probă credința sa în puterea lui Dumnezeu, dar el nu a reușit să treacă cu bine încercarea. Gândind că este imposibil să aibă un copil la vârsta ei înaintată, Sara a sugerat un plan prin care scopul divin putea fi realizat, și anume ca una dintre roabele ei să fie luată de Avraam ca a doua soție. Poligamia devenise atât de răspândită, încât încetase să mai fie privită ca păcat, deși aceasta nu însemna că nu mai era o călcare a Legii lui Dumnezeu, fatală pentru sfințenia și pacea din relațiile de familie. Căsătoria lui Avraam cu

Agar a avut ca rezultat un mare rău nu numai pentru familia lui, ci și pentru generațiile următoare. (...)

Când Avraam a ajuns la vârsta de aproape o sută de ani, i-a fost repetată făgăduința unui fiu, cu asigurarea că viitorul moștenitor va fi fiul Sarei. Dar Avraam nu a înțeles încă făgăduința. Gândul lui s-a îndreptat imediat spre Ismael, agățându-se de credința că planul cel milostiv al lui Dumnezeu urma să fie îndeplinit prin el. În dragostea sa față de acest fiu al lui, el a exclamat: „Să trăiască Ismael înaintea Ta!” Din nou, făgăduința i-a fost dată în cuvinte care nu puteau fi înțelese greșit: „Cu adevărat, nevasta ta Sara îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el.” (...)

Aducând, după o viață întreagă de așteptare, împlinirea celor mai scumpe speranțe ale lor, nașterea lui Isaac a umplut cortul lui Avraam și al Sarei de bucurie. (...) [28]

Învățătura dată lui Avraam cu privire la sfințenia legăturilor de căsătorie avea să fie o lecție pentru toate veacurile. Ea spune că drepturile și fericirea acestei legături trebuie să fie păstrate cu multă grijă, chiar cu prețul unor mari sacrificii. Sara era singura soție legitimă a lui Avraam. Drepturile ei de soție și mamă nu puteau fi împărțite cu nicio altă persoană. Ea l-a respectat pe soțul ei și, din acest punct de vedere, ea este înfățișată în Noul Testament ca un exemplu vrednic de urmat. Ea nu a fost de acord să împartă iubirea lui Avraam cu o alta și Dumnezeu n-a mustrat-o pentru faptul că a cerut alungarea rivalei sale. Atât Avraam, cât și Sara nu s-au încrezut în puterea lui Dumnezeu, iar greșeala aceasta a dus la căsătoria lui cu Agar.

Dumnezeu îl chemase pe Avraam să fie tatăl celor credincioși și viața sa trebuia să stea ca un exemplu de credință pentru generațiile care aveau să vină. Dar credința sa nu a fost desăvârșită. El a arătat neîncredere în

Dumnezeu atunci când a ascuns faptul că Sara este soția lui și, de asemenea, atunci când a luat-o pe Agar de soție. — Patriarhi și profeți, p. 125-147

Moștenirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o poporului Său nu este în lumea aceasta. Avraam nu a avut nicio stăpânire pe pământul acesta, „nici măcar o palmă de loc” (Faptele 7:5). El a avut o mare avere și a folosit-o spre slava lui Dumnezeu și spre binele semenilor săi, dar nu a considerat lumea aceasta ca fiind căminul său. Dumnezeu l-a chemat să plece dintre concetățenii săi idolatri, cu făgăduința că îi va da Canaanul ca o stăpânire veșnică, și totuși nici el, nici fiul său, nici fiul fiului său nu l-au primit. Când a avut nevoie de un loc de înmormântare pentru soția lui decedată, Avraam a trebuit să-l cumpere de la canaaniti. Unica lui proprietate în Țara Făgăduinței a fost acel mormânt săpat în stâncă din peștera Macpela. — Patriarhi și profeți, p. 169

[„Viața Sarei a fost de o sută douăzeci și șapte de ani: aceștia sunt anii vieții Sarei. Sara a murit la Chiriath-Arba, adică Hebron, în țara Canaan, și Avraam a venit să jelească pe Sara și s-o plângă.]

Avraam s-a sculat apoi dinaintea moartei sale și a vorbit astfel fiilor lui Het: «Eu sunt străin și venetic printre voi; dați-mi un ogor, ca loc de îngropare la voi, ca să-mi îngrop moarta și s-o ridic dinaintea mea.»

Fiii lui Het au răspuns astfel lui Avraam: «Ascultă-ne, domnule! Tu ești ca un domnitor al lui Dumnezeu în mijlocul nostru; îngroapă-ți [29] moarta în cel mai bun din mormintele noastre! Niciunul din noi nu te va opri să-ți îngropi moarta în mormântul lui»” (Geneza 23:1-6).]

Rebeca (Geneza 24)

Avraam l-a trimis pe slujitorul său Eliezer să aleagă o soție pentru

Isaac. Ca răspuns la rugăciunea lui Eliezer, Dumnezeu l-a condus la aceea pe care o alesese El Însuși pentru a fi soția lui Isaac, Rebeca.

Canaaniții erau idolatri, iar Domnul le poruncise celor din poporul Său să nu intre în relații de căsătorie cu ei, ca nu cumva să fie conduși la idolatrie. Avraam era în vârstă și se aștepta să moară curând. Isaac era necăsătorit. Lui Avraam i-a fost teamă de influența imorală care îl înconjura pe fiul lui și dorea cu nerăbdare să i se aleagă o soție care să nu-l îndepărteze de Dumnezeu. El i-a încredințat problema aceasta slujitorului său credincios și cu experiență, care îi administra toate proprietățile. Avraam i-a cerut slujitorului său să facă un legământ solemn cu el înaintea Domnului că nu va lua pentru Isaac o soție dintre canaaniți, ci va merge la cei din neamul său, care credeau în adevăratul Dumnezeu, și va alege o soție pentru tânărul bărbat. Avraam i-a poruncit să nu-l ducă pe Isaac în țara din care venise el, deoarece oamenii de acolo erau aproape întru totul afectați de idolatrie. Dacă nu putea să găsească pentru Isaac o soție care să vrea să se despartă de neamul ei și să vină acolo unde se afla el, atunci Eliezer urma să fie eliberat de legământul pe care îl făcuse. — Signs of the Times, 10 aprilie 1879

Această problemă importantă nu a fost lăsată în grija lui Isaac, iar el nu urma să-și aleagă singur o soție, independent de tatăl său. Avraam i-a spus slujitorului său că Dumnezeu îl va trimite pe îngerul Său înaintea lui pentru a-l îndruma în această alegere. Slujitorul căruia i-a fost încredințată misiunea a pornit în lunga sa călătorie. Când a intrat în cetatea în care locuia neamul lui Avraam, el s-a rugat stăruitor lui Dumnezeu să-l îndrume în alegerea unei soții pentru Isaac. El a cerut să-i fie dată o dovadă sigură ca să nu greșească în această alegere.

El s-a odihnit lângă o fântână, într-un loc unde se adunau mulți oameni. Aici, atenția lui a fost atrasă îndeosebi de comportamentul amabil și plăcut al Rebecăi și a primit de la Dumnezeu toate dovezile pe care le ceruse cu privire la faptul că Rebeca era aceea pe care Dumnezeu binevoise să o aleagă

să devină soția lui Isaac. Ea l-a invitat pe slujitor în casa tatălui ei. [30] Apoi, el le-a relatat tatălui și fratelui Rebecăi dovezile pe care le primise de la Domnul și care arătau că Rebeca trebuia să devină soția lui Isaac, fiul stăpânului său.

După aceea, slujitorul lui Avraam le-a zis: „Acum, dacă voiți să arătați bunăvoință și credincioșie față de stăpânul meu, spuneți-mi; dacă nu, spuneți-mi iarăși, ca să mă îndrept la dreapta sau la stânga.” Tatăl și fiul au răspuns: „De la Domnul vine lucrul acesta; noi nu-ți mai putem spune nici rău, nici bine. Iată, Rebeca este înaintea ta; ia-o și du-te, ca să fie nevasta fiului stăpânului tău, cum a spus Domnul.” „Când a auzit robul lui Avraam cuvintele lor, s-a aruncat cu fața la pământ înaintea Domnului.” — *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 109, 110

După ce fusese obținut consimțământul familiei, Rebeca însăși a fost întrebată dacă vrea să plece atât de departe de casa tatălui ei pentru a se căsători cu fiul lui Avraam. În urma celor întâmplate, ea a crezut că Dumnezeu o alesese să fie soția lui Isaac și a zis: „Da, vreau.”

Slujitorul, anticipând bucuria stăpânului său pentru faptul că misiunea lui a avut succes, era nerăbdător să plece și, a doua zi dis-de-dimineată, au pornit în călătoria spre casă. Avraam locuia la Beer-Șeba, iar Isaac, care avea grijă de turme în ținutul învecinat, se întorsese la cortul tatălui său ca să aștepte sosirea solului trimis în Haran. „Într-o seară, când Isaac ieșise să cugete în taină pe câmp, a ridicat ochii și s-a uitat, și iată că veneau niște cămile. Rebeca a ridicat și ea ochii, a văzut pe Isaac și s-a dat jos de pe cămilă. Și a zis robului: «Cine este omul acesta care vine înaintea noastră pe câmp?» Robul a răspuns: «Este stăpânul meu!» Atunci ea și-a luat mahrama și s-a acoperit. Robul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse.” — *Patriarhi și profeți*, p. 173

Isaac a fost foarte onorat de Dumnezeu, atunci când a fost făcut moștenitor al făgăduințelor prin care lumea avea să fie binecuvântată, dar, cu toate acestea, când avea patruzeci de ani, s-a supus judecății tatălui său, care l-a rânduit pe slujitorul său cu experiență și temător de Dumnezeu pentru a-i alege o soție. Rezultatul acestei căsătorii, așa cum este el prezentat în Sfintele Scripturi, este un tablou duios și plin de frumusețea fericirii casnice: „Isaac a dus pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara; a luat pe Rebeca, ea [31] a fost nevasta lui, și el a iubit-o. Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale.” — Patriarhi și profeți, p. 175

Iochebed, mama lui Moise (Exodul 2)

Împăratul [Egiptului] și sftnicii lui speraseră să-i supună pe israeliți prin munci grele și, în acest fel, să facă să li se micșoreze numărul și să zdrobească spiritul lor independent. Pentru că nu au reușit să-și ajungă scopul, ei au recurs la măsuri și mai crude. Au fost emise ordine, către femeile a căror ocupație le dădea posibilitatea să aducă la îndeplinire acele porunci, să ucidă la naștere copiii evrei de parte bărbătească. Satana era inspiratorul acestui plan. El știa că, din mijlocul poporului Israel, se va ridica un eliberator și, inspirându-l pe împărat să poruncească nimicirea copiilor lor, el spera să anuleze planul divin. Dar femeile s-au temut de Dumnezeu și nu au îndrăznit să execute porunca aceea nemiloasă. Domnul a aprobat purtarea lor și le-a făcut să prospere. Împăratul, supărat că planul său nu reușise, a făcut ca porunca să fie mai aspră și mai cuprinzătoare. Întreaga națiune a fost chemată să vâneze și să ucidă victimele neajutorate. „Atunci, Faraon a dat următoarea poruncă la tot poporul lui: «Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște și să lăsați pe toate fetele să trăiască.»”

În timp ce acest decret era în deplină vigoare, lui Amram și Iochebed, israeliți evlavioși din seminția lui Levi, li s-a născut un fiu. Copilul era „frumos” și părinții, crezând că timpul eliberării lui Israel se apropiase și că Dumnezeu va ridica un eliberator pentru poporul Său, s-au hotărât să nu

îngăduie uciderea copilului. Credința în Dumnezeu le-a întărit inimile și „nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului” (Evrei 11:23). — Patriarhi și profeti, p. 242

Când acest decret nemilos era în deplină vigoare, s-a născut Moise. Mama lui l-a ascuns atâta vreme cât a putut să fie în siguranță, apoi a pregătit un coșuleț din trestie, l-a uns cu smoală, pentru ca apa să nu poată intra în mica barcă, și l-a pus lângă malul apei, în timp ce sora lui Moise urma să se plimbe pe lângă apă cu o aparentă indiferență. Ea urmărea cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla cu frățiorul ei.

Îngerii, de asemenea, vegheau ca niciun rău să nu se abată asupra [32] bebelușului neajutorat, care fusese pus acolo de o mamă iubitoare și încredințat în grija lui Dumnezeu prin rugăciunile ei stăruitoare amestecate cu lacrimi. Acești îngeri au îndrumat pașii fiicei lui Faraon spre râu, chiar lângă locul unde se afla micuțul străin nevinovat. Atenția ei a fost atrasă de bărcuța ciudată și a trimis-o pe una dintre slujnicele ei să o aducă la ea. Când a dat la o parte acoperitoarea acelei bărcuțe neobișnuite, ea a văzut un copilaș frumos — „era un băiețuș care plângea. I-a fost milă de el”. Ea a știut că o mamă evreică duioasă folosise acest mijloc neobișnuit pentru a salva viața copilașului ei pe care îl iubea mult și a hotărât îndată să-l adopte ca fiu al ei. Sora lui Moise a venit imediat și a întrebat: „Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?” Iar fiica lui Faraon i-a spus să se ducă. — Spirit of Prophecy, vol. 1, p. 162, 163

Iochebed era femeie și era sclavă. Partea ei în această viață era umilă, povara ei era grea. Dar, cu excepția Mariei din Nazaret, lumea nu a primit prin nicio altă femeie o binecuvântare mai mare. Știind că, în curând, copilul avea să-i fie luat din grijă pentru a trece în custodia celor care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, ea s-a străduit cât mai serios să-i lege sufletul de cer. Ea a căutat să-i sădească în inimă iubirea și loialitatea față de Dumnezeu. Lucrarea a fost împlinită cu credincioșie. Nicio influență

ulterioară nu l-a putut face pe Moise să renunțe la acele principii ale adevărului, miezul învățăturilor pe care mama lui simțise că are datoria să i le dea și lecția vieții ei. — Educație, p. 61

Maria, sora lui Moise (Exodul 2; 15; Numeri 12)

Maria a vegheat asupra lui Moise, când mama lor l-a ascuns în păpuriș. Mai târziu, ea a fost alături de Moise și Aaron în eliberarea poporului lui Dumnezeu din Egipt. Ea a fost talentată și înzestrată cu multe daruri, dar gelozia față de poziția lui Moise a determinat-o să facă greșeli serioase.

La Hațerot, popasul următor după ce au părăsit Tabeera, pe Moise îl aștepta o încercare și mai amară. Aaron și Maria au avut o poziție de mare cinste și conducere în poporul Israel. Amândoi erau înzestrați cu darul profetic și, prin poruncă divină, amândoi au fost asociați cu Moise la eliberarea evreilor. „Am trimis înaintea ta pe Moise, [33] Aaron și Maria” (Mica 6:4) sunt cuvintele Domnului prin prorocul Mica.

Forța caracterului Mariei s-a manifestat de timpuriu, atunci când — copil fiind — a vegheat lângă Nil coșulețul în care era ascuns copilul Moise. Stăpânirea de sine și tactul ei au fost folosite de Dumnezeu pentru a salva viața eliberatorului poporului Său. Bogat înzestrată cu darul poeziei și al muzicii, Maria le-a condus pe femeile israelite în cântec și joc pe țărmul Mării Roșii. În inima poporului și în onoarea primită din partea Cerului, ea urma imediat după Moise și Aaron. Dar același rău care a adus la început discordie în cer a apărut și în inima acestei femei din Israel, iar ea a reușit să mai găsească pe cineva care să simpatizeze cu ea în această nemulțumire a ei. — Patriarhi și profeți, p. 382

Dumnezeu îl alesese pe Moise și așezase Duhul Său asupra lui, iar Maria și Aaron, prin murmurările lor, s-au făcut vinovați de neloialitate nu

numai față de conducătorul care fusese rânduit, ci față de Dumnezeu Însuși. Șoptitorii răzvrățiți au fost chemați la cortul întâlnirii și puși față în față cu Moise. „Domnul S-a pogorât în stâlpul de nor și a stat la ușa cortului. A chemat pe Aaron și pe Maria, și ei s-au apropiat amândoi.” Pretenția lor că au darul profetic nu a fost pusă la îndoială; Dumnezeu putea să le vorbească în vedenii și vise. Dar lui Moise, pe care Dumnezeu Însuși l-a numit „credincios în toată casa Mea”, i se acordase o comuniune mai apropiată. Cu el, Dumnezeu vorbea gură către gură. „«Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?» Domnul S-a aprins de mânie împotriva lor. Și a plecat.”

Norul s-a îndepărtat de la cortul întâlnirii ca semn al dezaprobării lui Dumnezeu, iar Maria a fost pedepsită. Ea „era plină de lepră, albă ca zăpada”. Aaron a fost cruțat, dar a fost muștrat cu asprime prin pedeapsa dată Mariei. Mândria lor a fost acum umilită până la pământ. Aaron și-a mărturisit păcatul și s-a rugat ca sora lui să nu fie lăsată să piară din cauza plăgii aceleia ucigătoare și respingătoare. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise, lepra a fost îndepărtată. Totuși Maria a trebuit să fie închisă timp de șapte zile afară din tabără. Numai după ce a fost scoasă din tabără, simbolul bunăvoinței divine s-a așezat din nou deasupra cortului întâlnirii. Din respect pentru poziția ei înaltă și din durere pentru lovitura care a căzut asupra ei, întreaga tabără a rămas la Hațerot, așteptând întoarcerea ei.

Această manifestare a dezaprobării lui Dumnezeu avea scopul [34] de a fi o avertizare pentru tot Israelul și de a opri spiritul de nemulțumire și de nesupunere. Dacă nu ar fi fost pedepsite în mod vădit, invidia și nemulțumirea Mariei ar fi adus urmări foarte rele. Invidia este una dintre cele mai satanice trăsături de caracter care pot exista în inima omului și una dintre cele mai dăunătoare în efectele ei. (...) Gelozia a fost aceea care a adus tulburare în cer, iar cultivarea ei a produs între oameni rele nespuse. „Acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele” (Iacov 3:16). — Patriarhi și profeți, p. 384, 385

De la Cades, copiii lui Israel s-au întors în pustie, iar perioada rămânerii lor temporare în deșert s-a încheiat. „Toată adunarea copiilor lui Israel a ajuns în pustia Țin în luna întâi. Și poporul s-a oprit la Cades.” (Numeri 20:1)

Aici a murit și a fost îngropată Maria. De la scena aceea plină de bucurie de pe țărmul Mării Roșii, când Israel a ieșit cu cântec și cu joc pentru a sărbători triumful lui Iehova, până la mormântul din pustie, care a pus capăt unei vieți de peregrinaj — aceasta a fost soarta a milioane de suflete care au ieșit din Egipt cu mari speranțe. Păcatul le-a smuls chiar de la buze cupa binecuvântărilor. — Patriarhi și profeți, p. 410

Sefora, soția lui Moise (Exodul 2)

Când a fugit din Egipt în Madian, Moise a cunoscut-o pe Sefora, una dintre fiicele lui Ietro, și a luat-o în căsătorie.

Lăsându-se cuprinsă de spiritul DE NEMULȚUMIRE, Maria a găsit motiv de plângere în evenimente pe care Dumnezeu le condusese în mod deosebit. Căsătoria lui Moise îi displicuse. Faptul că alesese o femeie dintr-o altă națiune, în loc să-și ia o soție din mijlocul evreilor, a fost o ofensă pentru familie și pentru mândria ei națională. Sefora era tratată cu un dispreț nu atât de bine ascuns.

Cu toate că era numită „femeia etiopiană” (Numeri 12:1), soția lui Moise era madianită, deci descendentă a lui Avraam. La înfățișare, ea se deosebea de evrei, deoarece culoarea pielii ei era ceva mai închisă. Cu toate că nu era israelită, Sefora era o adoratoare a adevăratului Dumnezeu. Ea avea o fire timidă și retrasă, blândă și duioasă, suferind mult la vederea durerii altora. — Patriarhi și profeți, p. 383 [35]

Pe când se afla pe drum din Madian spre Egipt, Moise a primit o surprinzătoare și teribilă avertizare cu privire la o situație neplăcută Domnului. Un înger i s-a înfățișat în mod amenințător, ca și când ar fi vrut să-l nimicească imediat. Nu i s-a dat nicio explicație, dar Moise și-a adus aminte că desconsiderase una dintre poruncile Domnului. Cedând insistențelor soției sale, el neglijase să-l supună ceremonialului circumciziei pe fiul lor mai mic.

El nu îndeplinise condiția pe temeiul căreia copilul său putea fi îndreptățit să aibă parte de binecuvântările legământului lui Dumnezeu cu Israel, iar o astfel de neglijență din partea unui conducător ales nu ar fi făcut decât să micșoreze influența poruncilor divine asupra poporului. Sefora, temându-se ca soțul ei să nu fie omorât, a îndeplinit ea însăși acest ceremonial, după care îngerul i-a îngăduit lui Moise să-și continue călătoria. În misiunea sa pe lângă faraon, Moise urma să se afle într-o situație foarte periculoasă. Viața lui putea fi cruțată numai datorită protecției îngerilor sfinți. Totuși, atâta vreme cât trăia într-o vădită neglijare a unei datorii cunoscute, el nu era în siguranță, deoarece nu putea fi ocrotit de îngerii lui Dumnezeu.

În timpul strâmtorării care va avea loc chiar înainte de venirea lui Isus Hristos, cei neprihăniți vor fi apărați prin lucrarea îngerilor cerești, dar nu va fi nicio siguranță pentru cei care calcă Legea lui Dumnezeu. Atunci, îngerii nu îi vor putea ocroti pe aceia care nesocotesc vreuna dintre poruncile divine. — Patriarhi și profeți, p. 255, 256

Rahav (Iosua 2; 6 și Evrei 11:30,31)

Rahav a fost o femeie ușoară, a cărei casă se afla lângă zidul Ierihonului. Ea i-a ascuns pe cei doi spioni israeliți trimiși să verifice

apărarea acelei cetăți. Datorită bunătății lui Rahav față de ei și a mărturisirii ei de credință în Dumnezeu, spionii i-au promis că ei și familiei ei le va fi cruțată viața când va avea loc atacul asupra Ierihonului.

La o oarecare depărtare dincolo de fluviu [Iordan], în dreptul locului unde era tabăra israeliților, se afla cetatea cea mare și puternic întărită a Ierihonului. De fapt, cetatea aceasta era cheia întregului ținut și constituia o piedică formidabilă în calea succesului lui Israel. De aceea, Iosua a trimis doi tineri ca iscoade, pentru a cerceta cetatea și a se lămuri cumva cu privire la numărul locuitorilor, resursele cetății și trăinicia fortificațiilor. Locuitorii cetății, înspăimântați și neîncrezători, vegheau continuu, iar iscoadele au fost în mare pericol. [36] Totuși acești oameni au fost găzduiți, cu riscul vieții, de Rahav, o femeie din Ierihon. Ca răsplată pentru bunătatea ei, i-au făgăduit să o protejeze când vor cuceri cetatea. — Patriarhi și profeți, p. 482

Ierihonul era o cetate dedicată celei mai excentrice idolatrii. Locuitorii erau foarte bogați. Ei considerau că toate bogățiile pe care le primiseră de la Dumnezeu erau daruri ale zeilor lor. Existau acolo aur și argint din belșug. Asemenea oamenilor de dinainte de potop, ei erau foarte imorali și blasfematori. Ei Îl insultau și Îl mâniau pe Dumnezeul cerurilor prin cuvintele lor nelegiuite. Dumnezeu a început să trimită pedepse asupra Ierihonului. Cetatea era o fortăreață. Totuși Acela care este Căpetenia oștirii Domnului a coborât El Însuși din cer pentru a conduce armatele cerești în atacul asupra cetății. Îngerii lui Dumnezeu au împins zidurile masive și le-au doborât la pământ. Dumnezeu spusese că Ierihonul va fi blestemat și că toți vor pieri, cu excepția lui Rahav și a familiei ei. Ei urmau să fie salvați, datorită bunăvoinței pe care Rahav o arătase față de solii Domnului. — Review and Herald, 16 septembrie 1873

Prin eliberarea poporului Israel din Egipt, cunoașterea pu-terii lui Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni. Războinicii din Ierihon tremurau: „De când am auzit lucrul acesta”, spunea Rahav, „ni s-a tăiat inima și toți ne-am

pierdut nădejdea înaintea voastră, căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în ceruri și jos pe pământ” (Iosua 2:11). — Patriarhi și profeți, p. 369

Toți locuitorii cetății, cu tot ce era viu acolo, „bărbați și femei, copii și bătrâni, până la oi, boi și măgari”, urmau să fie trecuți prin ascuțișul sabiei. Au fost cruțați numai credincioasa Rahav și cei din familia ei, ca urmare a făgăduinței făcute de iscoade. Cetatea întregă a fost arsă. — Patriarhi și profeți, p. 491

Pentru genealogia lui Isus în care apare și Rahav, vezi cartea lui Matei 1:1-16.

Debora (Judecătorii 4 și 5)

Debora a fost profet și conducător în Israel în perioada domniei lui Iabin, un împărat canaanit care a fost foarte nemilos față de copiii lui Israel. Viața în sate era foarte aspră. Poporul era jefuit și, pentru protecție, fugea în cetățile întărite. Atunci, Domnul a chemat-o pe Debora, care era ca o mamă iubitoare pentru Israel. Prin ea, Dumnezeu i-a trimis un mesaj lui Barac, spunându-i să se pregătească să-l înfrunte în luptă pe Sisera, [37] generalul lui Iabin. Barac a refuzat să meargă la luptă, dacă nu mergea și Debora împreună cu el. Ea a fost de acord, dar l-a avertizat că, din cauza lipsei lui de încredere în cuvintele Domnului, onoarea de a-l ucide pe Sisera îi va reveni unei femei, și nu lui.

După ce s-au despărțit din nou de Dumnezeu prin idolatrie, israeliții au fost asupriți cumplit de vrăjmașii lor. Proprietățile și chiar viețile oamenilor erau într-un pericol continuu. Oamenii părăseau satele și locuințele singuratice și se adunau în cetățile apărate de ziduri. Drumurile principale nu erau circulate și oamenii călătoreau dintr-un loc în altul prin trecători

neobișnuite. Deseori, în locurile de unde se lua apă, mulți oameni erau jefuiți și chiar uciși, iar la nenorocirea israeliților se adăuga și faptul că erau neînarmați. Astfel, printre cei patruzeci de mii de bărbați, nu se găsea nicio sabie sau sulită.

Timp de douăzeci de ani, israeliții au gemut sub jugul asupritorilor apoi s-au întors de la idolatria lor și, cu umilință și pocăință, au strigat către Domnul, cerând eliberarea. Strigătul lor nu a fost zadarnic. În Israel se afla o femeie renumită pentru evlavie și, prin ea, Domnul a ales să-l elibereze pe poporul Său. Numele ei era Debora. Ea era cunoscută ca profet și, în absența magistraților obișnuiți, oamenii mergeau la ea pentru a primi sfat și pentru a li se face dreptate.

Domnul i-a comunicat Deborei planul Său de a-i nimici pe vrăjmașii lui Israel și i-a poruncit să cheme un bărbat pe nume Barac, din seminția lui Neftali, și să-i aducă la cunoștință îndrumările pe care le primise ea. În conformitate cu aceasta, ea l-a chemat pe Barac, l-a îndrumat să adune zece mii de bărbați din semințiile lui Neftali și Zabulon și să pornească războiul împotriva armatelor împăratului Iabin.

Barac știa care era situația evreilor neînarmați, risipiți și descurajați. El cunoștea, de asemenea, puterea și abilitatea vrăjmașilor lor. Deși fusese rânduit de Domnul și ales să-l elibereze pe Israel și primise asigurarea că Dumnezeu va merge împreună cu el și îi va supune pe vrăjmași, totuși el era timid și neîncrezător. El a acceptat mesajul Deborei ca fiind cuvântul lui Dumnezeu, dar nu avea multă încredere în Israel și se temea că poporul nu va asculta chemarea lui. El a refuzat să se angajeze într-o asemenea misiune îndoielnică, dacă Debora nu urma să-l însoțească și, în felul acesta, să susțină eforturile lui prin influența și sfatul ei. Debora a fost de acord, dar i-a spus că, [38] din cauza lipsei lui de credință, biruința câștigată nu-i va aduce cinste, deoarece Sisera urma să fie dat în mâinile unei femei. (...)

Israelii ocupaseră o poziție strategică în munți, așteptând ocazia favorabilă pentru a ataca. Încurajat de asigurarea Deborei, care spusese că venise ziua pentru o biruință răsunătoare, Barac și-a condus armata jos, în câmpia deschisă, și a lansat un atac curajos asupra vrăjmașului. Dumnezeu oștirilor a luptat pentru Israel și nici iscusința în luptă, nici superioritatea numerică și nici echipamentul nu au putut să le stea împotriva. Armatele lui Sisera au fost lovite de panică și, în groaza lor, au căutat o cale de scăpare. Un număr mare [de soldați] au fost uciși și puterea armatei invadatoare a fost nimicită în totalitate. Israelii au acționat prompt și plini de curaj, dar numai Dumnezeu a pus pe fugă vrăjmașul, iar biruința nu putea să-I fie atribuită decât Lui.

Când a văzut că armata sa a fost înfrântă, Sisera și-a lăsat carul de luptă și a încercat să scape mergând pe jos, ca un soldat de rând. Pe când se apropia de cortul lui Heber, unul dintre urmașii lui Ietro, fugarul a fost invitat să se adăpostească acolo. În absența lui Heber, Iael, soția acestuia, i-a oferit cu amabilitate lui Sisera lapte de băut și posibilitatea de a se odihni, iar generalul obosit a adormit curând.

Iael nu a știut la început cine era oaspetele ei și s-a hotărât să-l ascundă, dar, mai apoi, când a aflat că era Sisera, vrăjmașul lui Dumnezeu și al poporului Său, și-a schimbat intenția. În timp ce el dormea înaintea ei, ea și-a învins repulsia naturală față de un astfel de act și l-a ucis înfigându-i un țărș în tâmple și țintuindu-l la pământ. Barac îi urmărea pe vrăjmașii lui și, trecând pe acolo, a fost chemat de Iael să îl vadă pe căpitanul cel îngâmfat mort la picioarele lui — ucis de mâna unei femei.

Debora a sărbătorit triumful lui Israel prin cântecul cel mai sublim și mai plin de ardoare. Ea l-a atribuit lui Dumnezeu toată slava pentru eliberarea lor și i-a îndemnat pe oameni să-L laude pentru lucrările Sale

minunate. Ea i-a invitat pe împărații și prinții națiunilor înconjurătoare să audă ce făcuse Dumnezeu pentru Israel și i-a avertizat să nu le facă rău copiilor Săi. Ea a arătat că puterea și onoarea Îi aparțin lui Dumnezeu, și nu oamenilor sau idolilor lor. Ea a descris manifestările uimitoare ale puterii și maiestății divine arătate pe Sinai. Le-a prezentat copiilor lui Israel [39] starea neajutorată și nenorocită în care se aflau când erau asupriți de vrăjmașii lor și a relatat într-un limbaj strălucitor istoria eliberării lor. — Signs of the Times, 16 iunie 1881

Ana, mama lui Samuel (1 Samuel 1și 2)

Ana, prima soție a lui Elcana, levitul, și cea pe care o iubea cel mai mult, era stearpă și își dorea foarte mult un copil. La sărbătoarea anuală de la Șilo, ea a plâns în tăcere și s-a rugat Domnului să-i dea un copil. Eli, preotul, a auzit-o și i-a zis: „Du-te în pace și Dumnezeu lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!”

Tatăl lui Samuel era ELCANA, un levit care locuia în Rama, în muntele lui Efraim. El era un om bogat și influent, un soț bun și un om care se temea de Dumnezeu și Îl venera. Ana, soția lui Elcana, era o femeie evlavioasă și devotată. Smerenia, conștiinciozitatea și încrederea neclintită în Dumnezeu erau trăsături de seamă ale caracterului ei. Cu privire la Ana, s-ar putea spune cu adevărat că se împlineau cuvintele înțeleptului: „Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri.” — Signs of the Times, 27 octombrie 1881

Binecuvântarea căutată cu atâta râvnă de toți evreii era reținută de la această pereche temătoare de Dumnezeu: în casa lor nu se auzea niciun glas vesel de copil, iar dorința de a-și perpetua numele l-a făcut pe soț — așa cum îi determinase pe mulți alții — să încheie o a doua căsătorie. Dar pasul acesta, care fusese făcut din lipsă de credință, nu a adus fericire. S-au

adăugat la familie băieți și fete, dar bucuria și frumusețea sfintei rânduiei divine au fost întinate, iar pacea familiei a fost nimicită. Penina, a doua soție, era geloasă și mărginită și se purta cu îngâmfare și obrăznicie. Pentru Ana părea că pierise orice nădejde, iar viața i se părea o povară; cu toate acestea, ea suporta încercarea cu blândețe și fără să murmure.

Elcana respecta cu credincioșie rânduielele divine. Serviciul divin la Silo încă mai continua, dar, din cauza dezordinii în desfășurarea slujbelor, el nu era chemat să-și facă serviciul la sanctuar, așa cum i se cuvenea unui levit. Cu toate acestea, el mergea cu familia să ia parte la adunările rânduite, unde se închina și aducea jertfe.

Duhul cel rău care pătrunsese în viața lui de familie se furișa chiar și la sărbătorile sfinte dedicate slujirii lui Dumnezeu. După ce se aducea [40] jertfa de mulțumire, întreaga familie se aduna după obiceiul tradițional la o serbare solemnă, dar voioasă. Cu acest prilej, Elcana îi dădea mamei copiilor lui câte o parte pentru ea și pentru fiecare fiu și fiică. Iar, ca semn al prețuirii lui, Anei îi dădea o parte dublă, ca să-i arate că iubirea lui față de ea era la fel de mare ca și când ar fi avut un fiu. Aprinsă de gelozie, a doua soție cerea atunci, ca una care era privilegiată de Dumnezeu, să i se dea ei întâietate și râdea de Ana din cauză că nu avea copii, considerând că acesta era un semn al neplăcerii lui Dumnezeu.

Lucrul acesta se repeta an după an, până când Ana nu a mai putut să suporte. Nemaiputând să-și ascundă durerea, ea a început să plângă în hohote și a plecat de la masă. În zadar căuta soțul ei să o mângâie. „Ana, pentru ce plângi și nu mănânci? Pentru ce ți-e întristată inima?” zicea el. „Oare nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?”

Ana nu a rostit niciun reproș. Ea a lăsat asupra Domnului povara pe care nu o putea împărți cu niciun prieten de pe pământ. Ana s-a rugat

stăruitor ca El să îndepărteze de la ea ocară și să-i acorde darul scump de a avea un fiu pe care să-l îngrijească și să-l crească pentru El. Ea a făcut și un legământ solemn, că îl va consacra chiar de la naștere pe fiul ei lui Dumnezeu dacă cererea ei va fi ascultată. Ana se apropiase de intrarea cortului întrunirii și, în amărăciunea sufletului ei, „se ruga și plângea”. Totuși, ea comunica în tăcere cu Dumnezeu fără a rosti vreun cuvânt. În timpurile acelea rele, rareori se vedea o astfel de rugăciune. Petrecerile nefsinte și chiar bețiile nu erau ceva neobișnuit, chiar și la sfintele sărbători și, când a văzut-o, marele-preot Eli și-a închipuit că Ana era sub influența vinului. Crezând că i se cuvenea să-i adreseze o mustrare binemeritată, a strigat la ea cu asprime: „Până când vei fi beată? Du-te de te trezește!”

Îndurerată și înspăimântată, Ana i-a răspuns cuviincios: „Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare, ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului. Să nu iei pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multa mea durere și supărarea m-au făcut să vorbesc până acum.”

Marele-preot a fost adânc impresionat, deoarece era un om al lui Dumnezeu, și, în loc de mustrare, a rostit o binecuvântare: „Du-te în pace, și Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!” [41]

Rugăciunea Anei a fost ascultată. Ea a primit darul pe care-l ceruse cu atâta ardoare. Privind la copil, ea l-a numit Samuel „căci de la Domnul l-am cerut”. — Patriarhi și profeți, p. 569, 570

În primii trei ani de viață ai profetului Samuel, mama lui l-a învățat cu atenție să facă deosebire între bine și rău. Prin fiecare obiect familiar din preajma lui, ea a căutat să-i îndrume gândurile spre Creator. Ca împlinire a legământului de a-L dăruia pe fiul ei Domnului, cu o mare renunțare la sine, ea l-a încredințat în grija lui Eli, marele-preot, ca să fie educat pentru slujirea

în casa Domnului. Deși a locuit în sanctuarul dedicat închinării lui Dumnezeu, tânărul Samuel nu a fost scutit de influențe rele și de exemple păcătoase. Fiii lui Eli nu se temeau de Dumnezeu, nici nu-l cinsteau pe tatăl lor, dar Samuel nu a căutat tovărășia lor și nici nu a urmat căile lor rele. Educația lui timpurie l-a determinat să aleagă să-și păstreze integritatea. Ce răsplată a fost aceasta pentru Ana! Și ce încurajare pentru credincioșie există în exemplul ei! — Review and Herald, 8 septembrie 1904

De la Silo, Ana s-a înapoiat liniștită acasă, la Rama, și l-a lăsat pe copilul Samuel pentru a fi educat în vederea slujbei în casa Domnului, sub conducerea marelui-preot. De la primele licăriri ale inteligenței, ea îl învățase pe copil să-L iubească și să-L onoreze pe Dumnezeu și să se considere proprietatea Domnului. Prin fiecare obiect cunoscut din jurul lui, ea a căutat să-i îndrume gândurile spre Creator. Când a fost despărțită de copil, iubirea ei nu a încetat. În fiecare zi, el era obiectul rugăciunilor ei. În fiecare an, îi lucra cu mâna ei o hăinuță și, când mergea la Silo împreună cu soțul ei pentru a se ruga, îi dădea copilului această amintire a iubirii ei. Fiecare fir din hăinuță era împletit cu o rugăciune ca el să fie curat, nobil și sincer. Ea nu a cerut în rugăciune mărire lumească pentru fiul ei, dar s-a rugat stăruitor ca el să ajungă la mărirea aceea pe care o prețuiește Cerul — să-L onoreze pe Dumnezeu și să fie o binecuvântare pentru semenii lui. — Patriarhi și profeți, p. 572

Abigail (1 Samuel 25)

Abigail a fost o femeie frumoasă, bună și inteligentă, soția lui Nabal, care era un om rău și violent. Datorită purtării ei pline de înțelepciune, a fost în stare să evite multă [42] vărsare de sânge atunci când soțul ei i-a tratat cu dispreț pe David și pe oamenii lui.

Pe când fugea de SAUL, David și-a așezat tabăra în apropierea

proprietăților lui Nabal și a protejat turmele și păstorii acestui om. (...) În vreme de nevoie, David i-a trimis lui Nabal niște soli cu un mesaj plin de amabilitate, cerând mâncare pentru sine și pentru oamenii lui, dar Nabal a răspuns cu obrăznicie, întorcând rău pentru bine și refuzând să împartă cu semenii din îmbelșugarea lui. Nu exista un mesaj mai respectuos decât acela pe care David îl trimisese acestui om, dar Nabal i-a acuzat în mod fals pe David și pe oamenii lui, ca să se îndreptățească pe sine și egoismul lui, prezentându-i pe David și pe cei care erau cu el ca fiind niște sclavi fugari. Când solul s-a întors cu această batjocură plină de obrăznicie, David a fost cuprins de indignare și s-a hotărât să se răzbune rapid. — Manuscript Releases, vol. 21, p. 213

După ce Nabal i-a trimis de la el pe tinerii lui David, unul dintre slujitori s-a dus în grabă la Abigail, soția lui Nabal, și i-a povestit ce se întâmplase. „Iată”, a zis el, „David a trimis din pustie niște soli să întrebe de sănătate pe stăpânul nostru, și el s-a purtat rău cu ei. Și totuși oamenii aceștia au fost foarte buni cu noi; nu ne-au ocărât și nu ni s-a luat nimic în tot timpul cât am fost cu ei în câmp. Ne-au fost zid și zi, și noapte, în tot timpul cât am fost cu ei la păscutul turmelor. Să știi acum și vezi ce ai de făcut, căci pierderea stăpânului nostru și a întregii lui case este hotărâtă.”

Fără să se mai consulte cu soțul ei sau să-i spună ce are de gând, Abigail a pregătit o mare cantitate de alimente, a poruncit să fie puse pe măgari și le-a trimis înainte prin slujitori, în timp ce ea însăși a plecat să-i întâmpine pe oamenii lui David. Ea i-a întâlnit într-un loc retras, de pe coasta dealului. „Când a zărit Abigail pe David, s-a dat repede jos de pe măgar, a căzut cu fața la pământ înaintea lui David și s-a închinat până la pământ. Apoi, aruncându-se la picioarele lui, a zis: «Eu sunt vinovată, domnul meu! Îngăduie roabei tale să-ți vorbească la urechi și ascultă cuvintele roabei tale.»” Abigail i s-a adresat lui David cu tot respectul cu care i s-ar fi adresat unui împărat încoronat. Nabal strigase batjocoritor: „Cine este David?” Dar Abigail l-a numit: „Domnul meu”. Prin cuvinte blânde, a căutat să liniștească

sentimentele lui iritate și a pledat în favoarea soțului ei. Fără nicio [43] pretenție sau mândrie, ci plină de înțelepciune și de iubire față de Dumnezeu, Abigail a dovedit puterea devotamentului ei față de familie, lămurindu-l pe David că purtarea neprietenosă a soțului ei nu era o ofensă intenționată adusă persoanei lui, ci mai mult o simplă izbucnire a nefericitei sale naturi egoiste.

„Acum, domnul meu, viu este Domnul și viu este sufletul tău, că Domnul te-a oprit să verși sânge și să te ajuți cu mâna ta. Vrajmașii tăi, cei ce vor răul domnului meu, să fie ca Nabal!” Abigail nu-și atribuia sieși onoarea de a fi făcut planul prin care căuta să-l abată pe David de la intențiile sale, ci a atribuit cinstea și onoarea lui Dumnezeu. Apoi, le-a oferit oamenilor lui David proviziile bogate ca jertfă de împăcare, stăruind mereu ca și cum ea însăși ar fi fost aceea care ar fi stârnit atât de mult mânia comandantului. — Patriarhi și profeți, p. 665, 666

Deși refuzase tovărășia atât de necesară a lui David și a oamenilor lui, totuși, chiar în noaptea aceea, Nabal a dat un ospăț exorbitant în cinstea lui însuși și a prietenilor lui destrăbălați, îmbuibându-se cu mâncare și băutură, până când a căzut în amorțeala beției. A doua zi, după ce efectele beției trecuseră într-o anumită măsură, soția lui i-a spus cât de aproape fusese de moarte și cum nenorocirea fusese abătută de la el. În timp ce asculta, și-a dat seama de răul care ar fi venit dacă nu ar fi fost înțelepciunea soției lui, Abigail, iar groaza i-a umplut inima. Paralizat de groază, s-a așezat și nu și-a mai revenit niciodată din șoc.

Din această istorisire, putem înțelege că există circumstanțe în care este potrivit ca o femeie să acționeze cu promptitudine și independent, înaintând cu hotărâre pe calea despre care știe că este calea Domnului. Soția trebuie să stea alături de soțul ei ca fiind egală, împărțând toate responsabilitățile vieții și acordându-i respectul convenit aceluia care a ales-o ca tovarășă de viață. — Manuscript Releases, vol. 21, p. 214, 215

Domnul a dorit ca soția să-i acorde respect soțului ei, dar întotdeauna așa cum se cuvine, în Domnul. În caracterul soției lui Nabal, Abigail, avem o ilustrare cu privire la femeia care respectă rânduiala lui Hristos, în timp ce soțul ei ilustrează ce poate să ajungă acela care se supune singur stăpânirii lui Satana. — Manuscript Releases, vol. 21, p. 213 [44]

Hulda, profetesa (2 Regi 22)

Încă din tinerețe, Iosia se străduise să profite de poziția lui ca împărat, pentru a înălța principiile Legii sfinte a lui Dumnezeu. Acum, în timp ce Șafan, cărturarul, îi citea din Cartea Legii, împăratul a înțeles că în cartea aceasta se afla o comoară a cunoașterii, un aliat puternic în lucrarea de reformă pe care dorea atât de mult să o vadă îndeplinită în țară. El s-a hotărât să trăiască în lumina sfaturilor ei și să facă tot ce-i stătea în putere pentru a familiariza poporul cu învățăturile ei și pentru a-l conduce, dacă era cu putință, să cultive respectul și dragostea față de legea cerului.

Oare era cu putință să aducă reforma necesară? Israel aproape că atinsese limita răbdării divine. În curând, Dumnezeu urma să-i pedepsească pe aceia care aduseseră dezonoare Numelui Său. Mânia Domnului fusese deja stârnită împotriva poporului. Copleșit de întristare și de groază, Iosia și-a sfâșiat hainele și s-a închinat înaintea lui Dumnezeu în agonie, cerând iertare pentru păcatele unei națiuni nepocăite.

În vremea aceea, profetesa Hulda locuia în Ierusalim, aproape de templu. Gândurile împăratului, pline de presimțiri apăsătoare, s-au îndreptat spre ea, iar el s-a hotărât să Îl întrebe pe Domnul prin acest mesager ales pentru a afla, dacă era cu putință, prin ce mijloace aflate la dispoziția lui ar fi putut să-l salveze pe Iuda, poporul care greșise atât de mult și care era în pragul ruinei.

Gravitatea situației și respectul pe care îl avea față de profetesa l-au determinat să aleagă oamenii cei mai importanți din împărăție pentru a-i trimite la ea ca soli. „Duceți-vă”, le-a poruncit el, „și întrebați pe Domnul pentru mine, pentru popor și pentru Iuda, cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit, căci mare este mânia Domnului care s-a aprins împotriva noastră, pentru că părinții noștri n-au ascultat de cuvintele cărții acesteia și n-au împlinit tot ce ne este poruncit în ea” (2 Regi 22:13).

Prin Hulda, Domnul i-a trimis lui Iosia mesajul că ruina Ierusalimului nu putea fi evitată. Chiar dacă s-ar fi umilit înaintea lui Dumnezeu, poporul tot nu ar fi putut să scape de pedeapsă. Simțurile locuitorilor cetății fuseseră amorțite atât de multă vreme prin săvârșirea răului, încât, dacă pedeapsa nu ar fi venit asupra lor, ei s-ar fi întors curând la același comportament păcătos. [45] „Spuneți omului care v-a trimis la mine”, a declarat profetesa, „Așa vorbește Domnul: «Iată, voi trimite nenorociri asupra locului acestuia și asupra locuitorilor lui, după toate cuvintele cărții pe care a citit-o împăratul lui Iuda. Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, mâniindu-Mă prin toate lucrărilor mâinilor lor, mânia Mea s-a aprins împotriva locului acestuia și nu se va stinge»” (versetele 15-17).

Pentru că împăratul își umilise inima înaintea Sa, Dumnezeu urma să recunoască promptitudinea cu care el a căutat iertarea și mila Sa. Lui Iosia i-a fost trimisă solia: „Pentru că ți s-a mișcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă și de blestem, și pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea și Eu am auzit, zice Domnul, de aceea, iată, te voi adăuga la părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău și nu-ți vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia” (versetele 19 și 20). — Review and Herald, 29 iulie 1915

Estera (Estera)

Estera a fost o fată evreică frumoasă, verișoară cu Mardoheu, care a luat-o în casa lui după ce părinții ei au murit și a iubit-o ca pe propria fiică. Dumnezeu a folosit-o pentru a salva poporul iudeu aflat în Persia.

În vremurile din vechime, Domnul a lucrat în mod minunat prin femei consacrate care s-au asociat în lucrarea Sa cu oamenii pe care El îi alesese să fie reprezentanții Săi. El a folosit femei pentru a câștiga biruințe mari și decisive. De mai multe ori, în vremuri de criză, El le-a pus în poziții importante și a lucrat prin ele pentru salvarea multor vieți. Prin regina Estera, Domnul l-a eliberat în mod minunat pe poporul Său. Într-o vreme când se părea că nicio putere nu era în stare să-i salveze pe iudei, Estera și femeile din preajma ei au întâmpinat situația cu post, rugăciune și acțiune promptă și au salvat poporul. — Special Testimonies, Series B16, p. 1, 2

Din studiul contribuției femeilor în lucrarea lui Dumnezeu din [46] timpurile Vechiului Testament vom învăța lecții care ne vor face în stare să întâmpinăm situațiile de criză din lucrarea care se face în zilele noastre. Poate că nu suntem aduși în situații la fel de critice și de importante ca acelea în care s-a aflat poporul lui Dumnezeu din timpul Esterei, dar, adesea, femeile convertite pot să îndeplinească un rol important chiar în poziții mai umile. Multe au făcut lucrul acesta și sunt gata să-l facă din nou. — Loma Linda Messages, p. 570

Cei mai mulți dintre israeliți aleseseră să rămână mai degrabă în țara robiei decât să suporte greutatea călătoriei de întoarcere și pe cele ale reconstruirii cetăților și caselor lor pustiite. (...)

De data aceasta, Satana a lucrat prin Haman Agaghitul, un bărbat fără

scrupule din înalta autoritate a Medo-Persiei, pentru a contracara planurile lui Dumnezeu. Haman cultivase o răutate amară împotriva lui Mardoheu, iudeul. Mardoheu nu-i făcuse niciun rău lui Haman, dar refuzase să-i arate respect sub formă de închinare. (...)

Indus în eroare de declarațiile neadevărate ale lui Haman, Xerxe [Ahașveroș] a fost convins să dea un decret cu privire la exterminarea tuturor iudeilor risipiți „în toate ținuturile împărăției” (Eстера 3:8). (...)

Dar intrigile vrăjmașului au fost înfrânte de o putere care domnește peste fiii oamenilor. În providența lui Dumnezeu, Eстера, o evreică temătoare de Cel Preaînalt, ajunsese împărăteasă în Imperiul Medo-Persan. Mardoheu îi era rudă apropiată. În situația lor extremă, s-au hotărât să apeleze la Xerxe în favoarea poporului lor. Eстера urma să riște să meargă înaintea lui ca mijlocitoare. „Cine știe”, a zis Mardoheu, „dacă nu cumva pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Eстера 4:14)

Criza cu care se confrunta Eстера cerea o acțiune rapidă și hotărâtă, dar atât ea, cât și Mardoheu și-au dat seama că, dacă Dumnezeu nu va lucra cu putere în favoarea lor, străduințele lor aveau să fie fără efect. Astfel, Eстера și-a luat timp pentru comuniune cu Dumnezeu, izvorul puterii ei. „Du-te”, l-a îndrumat ea pe Mardoheu, „strânge pe toți iudeii care se află în Susa și postiți pentru mine, fără să mâncați, nici să beți trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele, apoi voi intra la împărat în ciuda legii și, dacă va fi să pier, voi pieri” (Eстера 4:16). —Profeți și regi, p. 598-601 [47]

Evenimentele care au urmat în succesiune rapidă — apariția Esterei înaintea împăratului, favoarea evidentă arătată față de ea, ospățul împăratului și al împărătesei, avându-l pe Haman ca unic oaspete, somnul tulburat al împăratului, cinstea publică arătată lui Mardoheu și umilirea și căderea lui

Haman la descoperirea intrigii lui răutăcioase împotriva poporului iudeu — toate acestea sunt părți ale unei istorii cunoscute. Într-un mod minunat, Dumnezeu a lucrat pentru poporul Său pocăit, iar un contradecret emis de împărat, îngăduindu-le iudeilor să lupte pentru a-și apăra viața, a fost transmis rapid în toată împărăția, prin curieri călare care „au plecat îndată și în toată graba, după porunca împăratului”. „În fiecare ținut și în fiecare cetate, pretutindeni unde ajungeau porunca împăratului și hotărârea lui, au fost între iudei bucurie și veselie, ospete și zile de sărbătoare. Și mulți oameni dintre popoarele țării s-au făcut iudei, căci îi apucase frica de iudei” (Eстера 8:14,17). — Review and Herald, 23 ianuarie 1908 [48]

Capitolul 3

FEMEI REMARCABILE DIN NOUL TESTAMENT

Pe parcursul anilor de slujire a Domnului Hristos pe pământ, femeile evlavioase au sprijinit lucrarea pe care o făceau Mântuitorul și ucenicii Săi. Dacă aceia care se împotriveau lucrării Sale ar fi găsit ceva în neregulă în comportamentul acestor femei, faptul acesta ar fi împiedicat imediat înaintarea lucrării. Chiar dacă printre cei care lucrau împreună cu Domnul Hristos și cu apostolii erau și femei, felul în care se desfășura lucrarea aceasta era la un nivel atât de înalt, încât se afla deasupra oricărei suspiciuni. Nu putea să fie găsită nicio ocazie pentru vreo acuzație. Gândurile tuturor erau îndrumate spre Scripturi, și nu spre oameni. Adevărul era propovăduit într-un mod înțelept și era atât de clar, încât toți erau în stare să-l înțeleagă. — Evanghelizare, p. 67, 68

Elisabeta, mama lui Ioan Botezătorul (Luca 1)

„În zilele lui Irod, împăratul Iudeei, era un preot numit Zaharia, din ceata lui Abia. Nevasta lui era din fetele lui Aaron și se chema Elisabeta. Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului. N-aveau copii, pentru că Elisabeta era stearpă, și amândoi erau înaintați în vârstă. Dar, pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetei lui, după obiceiul preoției, a ieșit la sorți să intre să tămâieze [49] în Templul Domnului. În ceasul tămâierii, toată mulțimea norodului se ruga afară. Atunci, un înger al Domnului s-a arătat lui Zaharia și a stat în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere.

Zaharia s-a înspăimântat, când l-a văzut, și l-a apucat frica. Dar îngerul i-a zis: «Nu te teme, Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-

ta, Elisabeta, îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie, și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare, și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El»... Iar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.”

Un înger din cer a venit pentru a-i instrui pe Zaharia și pe Elisabeta, arătându-le cum trebuiau să-l crească și să-l educe pe copilul lor astfel încât să lucreze în armonie cu Dumnezeu pentru pregătirea unui sol care urma să vestească venirea lui Hristos. Ca părinți, ei urmau să coopereze cu credincioșie cu Dumnezeu ca să formeze caracterul lui Ioan în așa fel încât să ajungă potrivit pentru a-și îndeplini partea pe care i-o încredințase Dumnezeu ca unui lucrător competent. Ioan era un copil născut la bătrânețe, un copil al minunii, iar părinții ar fi putut să se gândească la faptul că el avea de făcut o lucrare specială pentru Domnul, de aceea Domnul Se va îngriji de el. Totuși părinții nu au gândit în felul acesta. Ei s-au mutat într-un loc retras, la țară, unde fiul lor nu urma să fie expus la ispitele vieții de la oraș sau ademenit să se îndepărteze de sfatul și de învățătura pe care aveau să i le dea ei, în calitate de părinți. Ei și-au îndeplinit partea pentru a dezvolta în copil un caracter care urma să corespundă din toate punctele de vedere cu scopul pentru care Dumnezeu plănuiase viața lui. Nicio neglijență din partea lor nu trebuia să-l facă pe fiul lor să dea greș în a ajunge bun și înțelept „ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!” Ei și-au îndeplinit obligația cu sfințenie. — Signs of the Times, 16 aprilie 1896 [50]

Maria, mama lui Isus (Matei, Marcu, Luca, Ioan)

Când Maiestatea cerului a devenit un copilăș și i-a fost încredințat Mariei, ea nu a avut mult de oferit pentru darul acela prețios. Ea a adus la altar doar două turturele, darul rânduit pentru cei săraci, dar acestea au fost o jertfă plăcută înaintea Domnului. Ea nu a putut să aducă bogății rare, așa cum au avut înțelepții de la Răsărit, care au venit la Betleem să-I aducă daruri Fiului lui Dumnezeu. Totuși mama lui Isus nu a fost respinsă din cauza micimii darului ei. Domnul a privit la dorința inimii ei, iar dragostea ei a făcut ca darul să fie plăcut. Dumnezeu va primi darul nostru în același fel, oricât de mic ar fi, dacă este tot ce avem și dacă este oferit din dragoste pentru El. — Review and Herald, 9 decembrie 1890

Preotul a trecut prin ceremonia slujbei sale oficiale. A luat Copilul în brațe și L-a ridicat în fața altarului. După ce i L-a înapoiat mamei, a scris numele „Isus” în registrul întâilor născuți. Atunci când Pruncul Se afla în brațele sale, nici prin gând nu i-a trecut că acest copilăș era Maiestatea cerului, Împăratul slavei. Preotul nu-și închipuia că acest Prunc era Acela despre care Moise scrisese: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune” (Faptele 3:22). El nu s-a gândit că acest Prunc era Cel a cărui slavă ceruse Moise să o vadă. Dar, în brațele preotului, Se afla Unul mai mare decât Moise; și, când a înregistrat numele copilului, el a scris numele Aceluia care era temelia întregului sistem iudaic. — Hristos, Lumina lumii, p. 52

Maria aștepta cu nerăbdare domnia lui Mesia pe tronul lui David, dar nu vedea botezul suferinței prin care El trebuia să-l câștige. Prin Simeon, se făcuse cunoscut faptul că trecerea lui Mesia prin lume nu avea să fie lipsită de greutate. Prin cuvintele adresate Mariei: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie”, în mila Sa duioasă, Dumnezeu a înștiințat-o pe mama lui Isus despre suferința pe care, din dragoste pentru El, începuse deja să o simtă. — Hristos Lumina lumii, p. 56

Copilul Isus nu a învățat în școlile sinagogii. Mama I-a fost primul învățător omenesc. De pe buzele ei și din sulurile profeților, El a învățat despre lucrurile cerești. El învăța acum, stând pe genunchii mamei Sale, chiar [51] cuvintele pe care El Însuși i le spusese lui Moise pentru Israel. Trecând de la vârsta copilăriei la aceea a tinereții, El nu a căutat școlile rabinilor. El nu avea nevoie de educația care putea fi obținută din astfel de surse, deoarece Dumnezeu era învățătorul Său. — Hristos, Lumina lumii, p. 70

Pentru iudei, vârsta de doisprezece ani marca linia de despărțire dintre copilărie și tinerețe. La împlinirea acestei vârste, copilul evreu era numit fiu al Legii și, de asemenea, fiu al lui Dumnezeu. I se ofereau ocazii deosebite pentru instruire în cele religioase și se aștepta de la el să participe la sărbătorile și ceremoniile sfinte. Potrivit cu acest obicei, în copilărie, Isus S-a dus de Paște la Ierusalim. Ca toți israeliții devotați, Iosif și Maria mergeau în fiecare an să ia parte la Praznicul Paștelui și, când Isus a atins vârsta cerută, L-au luat și pe El cu ei. — Hristos, Lumina lumii, p. 75

Pentru prima dată, copilul Isus privea templul. El i-a văzut pe preoții îmbrăcați în veșminte albe îndeplinindu-și slujba solemnă. A privit la victima însângerată de pe altarul de jertfă. Împreună cu credincioșii, a îngenuncheat în rugăciune în timp ce norul de fum de tămâie se înălța spre Dumnezeu. A asistat la toată slujba pascală atât de impresionantă. Zi de zi, El vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act era văzut în strânsa legătură pe care o avea cu viața Sa. Noi îndemnuri se nășteau înăuntrul Său. Tăcut și adâncit în cugetare, părea că studiază o mare problemă. Atunci, Mântuitorului I se descoperea taina misiunii Sale.

Răpit de contemplarea acestor scene, nu a rămas lângă părinții Săi. El căuta să fie singur. Când serviciile pascale s-au sfârșit, El a mai zăbovit prin

curțile templului, iar atunci când credincioșii au plecat din Ierusalim, El a rămas în urmă.

Cu ocazia acestei vizite la Ierusalim, părinții lui Isus doriseră să-L pună în legătură cu marii învățători din Israel. (...) O sală din incinta templului era consacrată pentru învățământul sacru, după modelul școlilor profeților. Aici s-au adunat rabinii cei mai de seamă cu elevii lor și aici a venit și copilul Isus. Așezându-Se la picioarele acestor oameni învățați și cu autoritate, El asculta învățătura lor. — Hristos, Lumina lumii, p. 78

Înțelepții au fost surprinși de întrebările pe care li le puneau copilul Isus. Ei voiau să-L încurajeze în studiul Bibliei și [52] au dorit să vadă cât de mult știa cu privire la profeții. Acesta este motivul pentru care I-au pus așa de multe întrebări. Iosif și Maria au fost foarte surprinși de răspunsurile înțelepte ale Fiului lor și la fel au fost și înțelepții înșiși. „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.” Atunci, o lumină divină a strălucit pe fața lui Isus în timp ce Și-a ridicat mâna și a zis: „De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” Dar ei n-au înțeles spusele Lui. Ei nu au știut ce voia El să spună în realitate prin cuvintele acestea, dar știau că El era un fiu credincios, care Se va supune poruncilor lor. Deși era Fiul lui Dumnezeu, El a mers în Nazaret și le-a fost supus părinților Săi. Chiar dacă nu a înțeles semnificația cuvintelor Lui, mama Sa nu le-a uitat, ci „a păstrat în inima ei toate aceste cuvinte”. — Youth»s Instructor, 28 noiembrie 1895

Deoarece Iosif și Maria trebuiau să se întoarcă împreună cu Isus de la Ierusalim, El spera să-i facă să se gândească la cele spuse de profeți cu privire la suferințele Mântuitorului. Pe Golgota, El a căutat să aline durerea mamei Sale. El Se gândea la ea în acele momente. Maria avea să fie martoră la ultimele Lui chinuri de moarte, iar Isus dorea ca ea să înțeleagă misiunea Lui ca să primească tăria necesară să poată răbda când sufletul ei urma să fie străpuns de sabie. După cum Isus fusese despărțit de ea și ea Îl căutase plină

de întristare trei zile, tot așa, atunci când El urma să fie adus ca jertfă pentru păcatele lumii, avea să fie pierdut de ea timp de trei zile. Și, când urma să învie din mormânt, întristarea ei avea să se preschimbe iarăși în bucurie. Însă, dacă ar fi înțeles cuvintele biblice către care El Se străduia să-i întoarcă acum gândurile, Maria ar fi suportat cu mult mai bine durerea morții Lui. — Hristos, Lumina lumii, p. 82

El umblase pe străzile Nazaretului și lucrase împreună cu Iosif în atelierul lui timp de doisprezece ani, îndeplinind cu atenție datoriile care Îi reveneau în calitate de fiu. Până atunci, El nu dăduse niciun indiciu cu privire la caracterul Său deosebit și nici nu arătase în mod vizibil natura misiunii Sale pe pământ în calitate de Fiu al lui Dumnezeu. Totuși, în ocazia aceasta, El le-a făcut cunoscut părinților Săi faptul că avea de îndeplinit o misiune mai înaltă și mai sfântă decât gândeau ei, deoarece El avea de făcut o lucrare care Îi fusese încredințată de Tatăl Său ceresc. Maria știa că [53] Isus negase relația Lui cu Iosif și afirmase statutul Său de Fiu al Celui Veșnic. Ea a fost încurcată, pentru că nu a înțeles pe deplin semnificația cuvintelor Lui atunci când a făcut referire la misiunea Sa. Ea se întreba în mintea ei dacă lui Isus Îi spusese cineva că Iosif nu era tatăl Său adevărat, ci Dumnezeu era Tatăl Său. Maria s-a gândit mult la aceste lucruri în inima ei. — Youth»s Instructor, 13 iulie 1893

Maria credea în inima ei că Pruncul sfânt, născut din ea, era Mesia cel făgăduit de multă vreme, dar nu îndrăznea să-și exprime credința aceasta. În tot cursul vieții, ea a împărtășit suferințele Lui. Cu mare durere a văzut ispitele la care a fost supus în timpul copilăriei și tinereții. Când Îi lua apărarea în tot ce știa că este bine în purtarea Lui, avea și ea de suferit situații dificile. Ea înțelegea că tot ce se petrece în familie și grija duioasă a mamei pentru copiii ei au o foarte mare însemnătate pentru formarea caracterului. Fiii și fiicele lui Iosif știau lucrul acesta și, folosindu-se de îngrijorarea ei, încercau să corecteze practicile Lui după modelul lor. — Hristos, Lumina lumii, p. 90

Viața lui Hristos a fost marcată de respect, devotament și dragoste față de mama Lui. Ea L-a muștrat adesea și a căutat să-L facă să fie de acord cu dorințele fraților Săi. Frații Săi nu puteau să-L convingă să-Și schimbe obiceiurile vieții, manifestate prin contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu, simpatie și duioșie față de cei săraci, suferinzi și nefericiți și încercarea de a alina atât suferințele oamenilor, cât și pe acelea ale animalelor necuvântătoare. Când preoții și conducătorii au venit la Maria pentru a o convinge să-L oblige pe Isus să Se supună ceremoniilor și tradițiilor lor, ea s-a simțit foarte tulburată. Totuși, când Fiul ei i-a prezentat declarațiile clare ale Scripturilor care susțineau practicile Sale, în inima ei tulburată au venit pacea și încrederea. — Signs of the Times, 6 august 1896

Din ziua în care auzise cuvintele îngerului, în casa ei din Nazaret, Maria căutase să adune toate dovezile că Isus era Mesia. Viața Lui blândă și neegoistă o asigura că El nu putea fi decât Cel trimis de Dumnezeu. Cu toate acestea, avusese unele îndoieli și dezamăgiri și aștepta acum cu mult dor să vadă clipa în care se va descoperi slava Lui. Moartea o despărțise de Iosif, care împărtășise cu ea cunoștința și taina nașterii lui Isus. Acum nu mai avea cui să-i spună nădejtile și temerile ei. [54] Cele două luni trecute fuseseră pline de întristare. Era despărțită de Isus, în a cărui iubire găsea mângâiere. Se gândea mereu la cuvintele lui Simeon: „Sufletul tău va fi străpuns de o sabie” (Luca 2:35) și și-a amintit de cele trei zile de durere, când crezuse că L-a pierdut pe Isus pentru totdeauna; acum, cu inima plină de nerăbdare, aștepta întoarcerea Lui. — Hristos, Lumina lumii, p. 145

Mama cea văduvă deplânsese suferințele pe care Isus le îndurase în singurătatea Lui. Faptul că El era Mesia îi produsese o întristare atât de profundă, dar și multă bucurie. Deși i s-a părut ciudat, ea L-a întâlnit la ospățul de nuntă — era același fiu duios și ascultător, și totuși nu același, deoarece chipul Său se schimbase. În expresia sfântă și demnitatea blândă a prezenței Sale, ea a văzut semnele conflictului teribil din pustia ispitirii și

dovezile înaltei Sale misiuni. Ea L-a văzut însoțit de câțiva tineri care I se adresau cu respect, numindu-L Învățător. Acești tovarăși i-au vorbit Mariei despre lucrurile minunate la care au fost martori nu numai cu ocazia botezului, ci și în numeroase alte ocazii și au concluzionat spunând: „Noi am găsit pe Acela despre care au scris Moise, în Lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif care este Mesia cel mult așteptat.” — Spirit of Prophecy, vol. 2, p. 100

Maria auzise despre cele petrecute la Iordan, la botezul Lui. Veștile fuseseră duse până la Nazaret și i-au readus în minte scenele care timp de mulți ani fuseseră ascunse în inimă. La fel ca toți ceilalți din Israel, Maria fusese profund impresionată de lucrarea lui Ioan Botezătorul. Ea își aducea aminte de profeția dată la nașterea lui. Auzind acum că el s-a întâlnit cu Isus, speranțele ei s-au reaprins. Dar mai ajunsese la ea și vestea că Isus plecase în mod tainic în pustie și inima ei era cuprinsă de presimțiri tulburătoare.(...)

Când oaspeții s-au adunat, părea că mulți sunt preocupați de lucruri foarte importante. O emoție ascunsă stăpânea adunarea. Grupuri mici discutau în șoaptă, dar cu interes vădit și priviri întrebătoare se îndreptau spre Fiul Mariei. Când a auzit cuvintele ucenicilor cu privire la Isus, Maria s-a bucurat la gândul că speranțele pe care le nutrise ea atâta vreme nu erau zadarnice. Totuși ar fi trebuit ca ea să fie mai mult decât om [55] ca să nu se fi amestecat în această bucurie sfântă și o urmă de mândrie și de dragoste de mamă. Când a văzut privirile îndreptate spre Isus, ar fi dorit ca El să le dea o dovadă celor adunați acolo că era într-adevăr Cel onorat de Dumnezeu. Ea spera că se va ivi prilejul ca El să facă o minune în fața lor. — Hristos, Lumina lumii, p. 144, 145

Cu toate că nu înțelegea bine lucrarea lui Hristos, Maria se încredea în El fără nicio rezervă. Isus a dat un răspuns credinței ei. Cea dintâi minune a fost săvârșită pentru a onora încrederea Mariei și pentru a întări credința ucenicilor Săi. Ucenicii urmau să întâmpine multe și grele ispite ale

necredinței. Pentru ei, profețiile erau foarte clare și nu mai putea fi loc de discuție asupra faptului că Isus era Mesia. Ei se așteptau ca învățătorii religioși să-L primească pe Isus cu o încredere chiar mai mare decât a lor. Ei le spuneau tuturor ce lucrări minunate săvârșise Hristos și ce convingeri aveau ei despre misiunea Lui; dar erau surprinși și dezamăgiți de necredința, de multele prejudecăți și de vrăjmășia față de Isus, pe care le dădeau pe față preoții și rabinii. Cele dintâi minuni ale Mântuitorului i-au întărit pe ucenici, ca să poată rezista acestei împotriviri. — Hristos, Lumina lumii, p. 147

Obiceiul timpului era ca petrecerea de nuntă să țină mai multe zile. De data aceasta, înainte ca petrecerea să ia sfârșit, s-a observat că nu mai era vin. Constatarea aceasta a adus multă îngrijorare familiei. Era un lucru neobișnuit ca la asemenea ocazii să nu fie vin și lipsa lui ar fi fost un semn de lipsă de ospitalitate. Fiind rudă cu tinerii, Maria ajutase la pregătirile pentru masă și acum I-a spus lui Isus: „Nu mai au vin.” Aceste cuvinte sunau ca o rugămintă ca El să le împlinească lipsa. Dar Isus a răspuns: „Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.” — Hristos, Lumina lumii, p. 145

Fără a fi cumva tulburată de cuvintele lui Isus, Maria le-a zis celor ce slujeau la masă: „Să faceți orice vă va zice.” Ea a făcut tot ce putea pentru a pregăti calea pentru lucrarea lui Isus. — Hristos, Lumina lumii, p. 148

[„După aceea, S-a pogorât la Capernaum, împreună cu mama, frații și ucenicii Lui; și acolo n-au rămas multe zile. Paștele iudeilor era aproape și Isus S-a suit la Ierusalim” (Ioan 2:12,13). [56]

„Atunci au venit mama și frații Lui și, stând afară, au trimis să -L cheme. Mulțimea ședea în jurul Lui când I-au spus: «Iată că mama Ta și frații Tăi sunt afară și Te caută»” (Marcu 3:31,32).]

Nici din Scriptură, nici din scrierile Spiritului Profetic, nu este clar cât de des L-a mai văzut Maria pe Isus sau dacă L-a mai văzut vreodată înainte de răstignire.

„Când au ajuns la locul numit «Căpățâna», L-au răstignit acolo.” (...) O mare mulțime L-a urmat pe Isus de la sala de judecată la Golgota. Vestea despre condamnarea Sa se răspândise în tot Ierusalimul. (...)

Sosind la locul execuției, condamnații au fost legați de instrumentele de tortură. (...) Mama Domnului Isus, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit, urmase pașii Fiului ei în drum spre Golgota. Ea Îl văzuse căzând sub povara crucii și dorise foarte mult să-I sprijine cu mâna capul rănit și să-I șteargă fruntea care cândva se odihnise la pieptul ei. Dar nu i s-a îngăduit acest dureros privilegiu. (...) Din nou, inima i s-a strâns când și-a adus aminte de cuvintele prin care El prevestise chiar scenele care aveau loc atunci. (...) Oare va trebui ea să renunțe la credința că Isus este Mesia? Va trebui oare să fie martoră a ocării și durerii Lui, fără să aibă măcar privilegiul de a-L ajuta în durerea Lui? Ea a văzut cum mâinile Sale se întind pe cruce; ciocanul și cuiele fuseseră aduse, erau acolo. Și, în timp ce piroanele erau bătute în carnea moale, ucenicii, cu inima zdrobită, au dus departe de scena aceea plină de cruzime trupul leșinat al mamei lui Isus. — Hristos, Lumina lumii, p. 741-744

Privirile lui Isus s-au îndreptat asupra mulțimii care se adunase pentru a fi martoră la moartea Lui. Și l-a văzut la piciorul crucii pe Ioan sprijinind-o pe Maria, mama Sa. Ea se întorsese la scena îngrozitoare, nefiind în stare să mai stea departe de Fiul ei. Ultima lecție dată de Isus a fost aceea a iubirii de fiu. El a privit chipul chinuit de întristare al mamei Sale, apoi S-a uitat la Ioan și, adresându-i-Se ei, i-a zis: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi, i-a zis ucenicului: „Iată mama ta!” Ioan a înțeles bine cuvintele lui Isus și misiunea sfântă care îi fusese încredințată. Imediat, [57] a luat-o pe mama lui Hristos de la locul în care se desfășura scena îngrozitoare a Golgotei. Din ceasul

acela, el a avut grijă de ea ca un fiu ascultător, luând-o la el acasă. Oh, ce Mântuitor iubitor și milos! Când era cuprins de acea teribilă durere fizică și în grozavul chin al minții, El a manifestat o grijă duioasă și atentă față de mama care Îl născuse. El nu a avut bani să îi lase și cu care să-i asigure confortul viitor, dar El ocupa un loc sfânt în inima lui Ioan și, prin urmare, i-a încredințat-o ucenicului iubit pe mama Sa ca pe o moștenire sfântă. Această misiune urma să se dovedească o mare binecuvântare pentru Ioan, o amintire continuă a Domnului său preaiubit. — Spirit of Prophecy, vol. 3, p. 160, 161

Maria și Marta (Luca 10:38-42; Ioan 11)

Isus a stat adesea în căminul Mariei, Martei și al fratelui lor, Lazăr. Marta a fost deseori împovărată de grijile îndatoririlor zilnice, în timp ce Maria căuta mai întâi cuvintele lui Isus.

În casa lui Lazăr din Betania, Domnul Isus găsisese adesea odihna de care avea nevoie natura Sa omenească obosită. Prima dată a mers acolo când El și ucenicii Săi au fost obosiți după o călătorie istovitoare, pe jos, de la Ierihon la Ierusalim. Ei au poposit acolo ca oaspeți ai casei liniștite a lui Lazăr și au fost slujiți de surorile lui, Maria și Marta.

Fără a lua în considerare oboseala, Domnul Isus a continuat învățătura pe care începuse să le-o dea ucenicilor Săi pe drum, cu privire la calificările necesare pentru a-i face pe oameni potriviți pentru Împărăția cerurilor. Pacea lui Hristos a venit asupra familiei alcătuite dintr-un frate și cele două surori. Marta fusese foarte preocupată să le asigure oaspeților cele necesare, dar Maria a fost fermecată de cuvintele adresate de Isus ucenicilor Săi și, observând că era o ocazie de aur pentru a se familiariza mai mult cu învățăturile lui Hristos, ea a intrat în liniște în camera în care stătea El și, așezându-se la picioarele Sale, a sorbit cu nesaț fiecare cuvânt care ieșea de

pe buzele Lui. — Spirit of Prophecy, vol. 2, p. 358

În timp ce Hristos prezenta aceste învățături minunate, Maria stătea la picioarele Lui, ca o ascultătoare respectuoasă și devotată. Odată, Marta, foarte ocupată cu pregătirea mesei, a mers la Hristos, zicând: „Doamne, nu-Ți pasă că soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute!”. Aceasta s-a întâmplat cu ocazia primei vizite a lui Hristos în Betania. Mântuitorul și ucenicii făcuseră o călătorie obositoare [58] pe jos, de la Ierihon. Marta voia să îi primească bine și, în frământarea ei, uitase să se poarte delicat cu Oaspetele. Isus i-a răspuns în cuvinte blânde și pline de răbdare: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie: Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.” Maria își îmbogățea mintea cu prețioasele cuvinte care curgeau de pe buzele Mântuitorului, cuvinte care pentru ea erau mai de preț decât cele mai scumpe bijuterii.

Acel „singur lucru” care îi era necesar Martei era un spirit liniștit, de devoțiune, o mai mare preocupare pentru cunoștințele privitoare la viața veșnică și binecuvântările necesare pentru creșterea spirituală. Ea avea nevoie de mai puțină preocupare pentru cele trecătoare și mai multă pentru cele care rămân veșnic. Isus voia să-i învețe pe copiii Săi să prindă orice ocazie de a câștiga acea cunoștință care-i face înțelepți spre mântuire. Cauza lui Hristos are nevoie de lucrători pricepuți și energici. Cei asemenea Martei, cu zelul lor pentru lucrarea religioasă, au un câmp întins în fața lor. Dar ei trebuie să stea mai întâi cu Maria, la picioarele lui Isus. Sârguința, promptitudinea și energia trebuie să fie sfințite prin harul lui Hristos și atunci viața va fi o putere neînfrântă spre bine. — Hristos, Lumina lumii, p. 525

La fel ca Maria, și noi trebuie să stăm la picioarele lui Isus și să învățăm de la El, alegând partea cea bună, care nu ne va fi luată niciodată. La fel ca Marta, și noi trebuie să fim întotdeauna foarte preocupați de lucrarea Domnului. Cele mai mari realizări creștine pot fi atinse stând mult pe

genunchi în rugăciune sinceră. (...) Dacă în suflet rămâne un singur firicel din rădăcina egoismului, acesta va răsări atunci când este cel mai puțin așteptat și, prin el, mulți vor fi întinați. — That I May Know Him, p. 351

În raportul inspirat ni se spune că „Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr”, totuși, după ce a primit vestea că Lazăr era bolnav, El „a mai zăbovit două zile în locul în care era”. Călăuzit de înțelepciunea divină, El nu S-a dus imediat la prietenii Săi iubiți. Mesajul care a ajuns la El nu a primit un răspuns imediat. Maria și Marta nu au spus: „Doamne, vino îndată și vindecă-l pe fratele nostru!” Ele aveau încredere în Isus, crezând că El va face tot ce era mai bine pentru ei. În cele din urmă, El le-a spus ucenicilor Săi: „Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc [59] din somn.” — Manuscript Releases, vol. 21, p. 111

Când a ajuns la Betania, Isus a auzit de la câțiva oameni că Lazăr era mort și că fusese înmormântat de patru zile. (...) Marta s-a grăbit să-L întâmpine și I-a spus despre moartea fratelui ei, zicând: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” În dezamăgirea și întristarea ei, ea nu își pierduse încrederea în Isus, ci a adăugat: „Dar și acum știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” Domnul Isus a încurajat credința ei, declarând: „Fratele tău va învia.” (...)

Când Isus a întrebat-o pe Marta: „Crezi lucrul acesta?”, ea a răspuns printr-o mărturisire de credință: „«Da, Doamne», I-a zis ea, «cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.»” Astfel, Marta și-a exprimat credința în mesianitatea lui Isus și în faptul că El era în stare să îndeplinească orice lucrare pe care binevoia să o facă. Domnul Isus i-a cerut Martei să o cheme pe sora ei și pe prietenii care veniseră să le mângâie pe femeile îndurerate. Când a sosit, Maria a căzut la picioarele lui Isus, spunând și ea: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” La vederea acestei dureri, Domnul Isus „S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat. Și a zis: «Unde l-ați pus?» «Doamne», I-au răspuns ei, «vino și vezi.»” Au plecat cu

toții la mormântul lui Lazăr, care era o peșteră cu o piatră așezată la intrare.
— Spirit of Prophecy, vol. 2, p. 362, 363

În tot ce făcea, Hristos conlucra cu Tatăl Său. El avusese grijă întotdeauna să arate în mod evident că nu lucrează independent. El săvârșise minunile prin credință și rugăciune. Hristos dorea ca toți să cunoască legătura Sa cu Tatăl. „Tată”, a spus El, „Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” Aici trebuia ca poporul și ucenicii să primească dovada cea mai convingătoare cu privire la legătura care exista între Hristos și Dumnezeu. Trebuia să li se arate că susținerile lui Hristos nu erau false.

„După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: «Lazăre, vino afară!»” Glasul Lui clar și pătrunzător a străbătut urechea mortului. În timp ce vorbea, dumnezeirea a străfulgerat prin natura omenească. Pe fața Sa, luminată de slava lui Dumnezeu, oamenii I-au văzut puterea. Ochii tuturor erau ațintiți spre [60] intrarea peșterii. Fiecare ureche era atentă să prindă și cel mai slab sunet. Cu interes încordat și dureros, toți așteptau dovada dumnezeirii lui Hristos, dovada care trebuia să susțină pretențiile Lui că era Fiul lui Dumnezeu sau să stingă nădejdea pentru totdeauna.

În mormântul tăcut s-a făcut mișcare, iar cel care fusese mort a apărut la intrarea peșterii. Mișcările lui erau împiedicate de pânzele cu care fusese înfășurat pentru a fi pus în mormânt, iar Isus le-a spus spectatorilor înmărmuriți: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!” Din nou li s-a arătat că omul trebuie să colaboreze permanent cu Dumnezeu. Oamenii trebuie să lucreze pentru oameni. Fiind dezlegat, Lazăr a stat înaintea celor adunați nu ca un om ros de boală, nu cu membrele slabe și tremurânde, ci ca un om în floarea vieții și în puterea unei bărbății nobile. Ochii lui străluceau de inteligență și de iubire pentru Mântuitorul lui. În adorare, el s-a aruncat la picioarele lui Isus. — Hristos, Lumina lumii, p. 536

Prin învierea lui Lazăr, mulți au fost determinați să creadă în Isus. Planul lui Dumnezeu a fost ca Lazăr să moară și să fie depus în mormânt înainte de sosirea Mântuitorului. Învierea lui Lazăr a fost minunea culminantă a lui Hristos și, datorită ei, mulți I-au dat slavă lui Dumnezeu. — Manuscript Releases, vol. 21, p. 111

Simon 2 fusese vindecat de lepră și tocmai lucrul acesta îl atrăsese spre Isus. El dorea să-și arate recunoștința și, când Isus a vizitat pentru ultima dată Betania, a dat un ospăț pentru Mântuitorul și ucenicii Lui. (...) La masă, Mântuitorul îl avea într-o parte pe Simon (...) și, în cealaltă parte, pe Lazăr (...). Marta servea la masă, în timp ce Maria asculta cu râvnă fiecare cuvânt care pornea de pe buzele lui Isus. În mila Sa, Isus îi iertase păcatele, îl ridicase la viață pe fratele ei iubit și inima Mariei era plină de recunoștință. Ea îl auzise pe Isus vorbind despre moartea Lui apropiată și, în iubirea și în întristarea ei adâncă, dorise să-L onoreze. Cu mari sacrificii personale, cumpărase un vas de alabastru „cu mir de nard de mare preț”, cu care să-I ungă corpul. Dar acum, mulți spuneau că în curând El avea să fie încoronat ca rege. Durerea ei s-a preschimbat în bucurie și era nerăbdătoare să fie ea cea dintâi care să-I dea onoare Domnului ei. Spărgând vasul cu mir, ea a vărsat conținutul pe capul și pe picioarele lui Isus apoi a îngenuncheat plângând, I-a umezit picioarele [61] cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei lung și despletit. (...)

Iuda a privit cu foarte multă neplăcere lucrul acesta. (...) El a zis: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei și să se fi dat săracilor?” (...) Murmurul acesta a făcut înconjurul casei: „Ce rost are risipa aceasta?” (...) Maria a auzit cuvintele de critică. (...) Era gata să se retragă, când s-a auzit glasul Domnului ei: „Lăsați-o în pace. De ce-i faceți supărare?” (...) Ridicându-și glasul mai presus de murmurul criticii, El a zis: „Ea a făcut un lucru frumos față de Mine, căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi și le puteți face bine oricând voiți, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Ea a făcut ce a

putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare.” — Hristos, Lumina lumii, p. 557-560

Femeia din Samaria (Ioan 4:5-42)

Iudeii și samaritenii se disprețuiau reciproc. Niciunul dintre ei nu ar fi cerut vreodată o favoare de la ceilalți, nici chiar dacă nevoia era mare. Ei nu i s-ar fi adresat niciodată unei femei, răspundeau doar dacă ea vorbea prima. Când Domnul Isus, un iudeu, i-a cerut unei samaritence să-I dea apă, lucrul acesta a fost ceva nemaiauzit. Dialogul care a urmat a schimbat viața ei.

Cât de recunoscători ar trebui să fim pentru faptul că Domnul Hristos a luat asupra Sa natura omenească și a ajuns să fie supus ispitelor la fel ca noi! Deși a luat asupra Sa natura omenească, El a fost Dumnezeu. Tot ce Îi este atribuit Tatălui Însuși Îi este atribuit lui Hristos. Natura Sa divină a fost înveșmântată în natura omenească; El era Creatorul cerului și al pământului, și totuși, când a fost pe pământ, El a obosit la fel ca oamenii și a căutat odihnă după presiunea continuă a muncii. Acela care a făcut oceanul, care stăpânește apele adâncurilor, care a deschis izvoarele pământului și a făcut albiile râurilor a simțit nevoia de a Se odihni la fântâna lui Iacov și de a cere apă de la o femeie samariteană străină.

Când ea a pus la îndoială buna-cuviință a cererii Sale — cum se făcea că El, fiind iudeu, cerea apă de la o femeie samariteană? — El i-a adresat cuvinte care au dat pe față caracterul Său divin. El a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau!» tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.” [62]

Când femeia și-a exprimat surprinderea la auzul acestei declarații, El a continuat: „Oricui va bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar, oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care

i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică.” — Review and Herald, 19 mai 1896

Femeia a privit la El cu o atenție plină de uimire; El reușise să-i stârnească interesul și să-i inspire respect. Acum, ea a simțit că Isus nu făcea aluzie la apa din fântâna lui Iacov, deoarece ea folosea continuu apa aceea, bând și însetând iarăși. Cu o credință remarcabilă, ea I-a cerut să-i dea apa despre care a vorbit, ca să nu-i mai fie sete și să nu mai vină să ia apă de la fântână. (...)

Domnul Isus a schimbat brusc subiectul și i-a spus să-l cheme pe soțul ei. Femeia a răspuns deschis că nu avea bărbat. Isus Se apropiase acum de punctul dorit, în care putea să o convingă că El avea puterea de a cunoaște istoria vieții ei, deși nu o cunoscuse mai dinainte. El i S-a adresat astfel: „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut, și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.”

Isus a avut în vedere un obiectiv dublu. El a dorit să-i trezească conștiința cu privire la felul ei de viață păcătos, dar și să-i dovedească faptul că un ochi mai înțelept decât ochii oamenilor citise secretele vieții ei. Femeia, deși nu înțelegea pe deplin vinovăția felului ei de viață, a fost foarte uimită de faptul că Străinul acesta avea o astfel de cunoaștere. Cu un respect profund, ea a zis: „Doamne, văd că ești proroc.” (...)

Cuvintele adevărului care ieșeau de pe buzele Învățătorului divin au tulburat inima ascultătoarei Sale. Ea nu mai auzise niciodată astfel de idei, nici de la preoții din poporul ei, nici de la iudei. Învățăturile impresionante ale acestui Străin i-au purtat gândurile înapoi, spre profețiile cu privire la Hristos cel făgăduit, deoarece samaritenii, la fel ca iudeii, așteptau venirea Sa. „«Știu», i-a zis femeia, «că are să vină Mesia; când va veni, El are să ne spună toate lucrurile.»” Isus a răspuns: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt

Acela.”

Cât de binecuvântată a fost femeia din Samaria! În timp ce vorbea cu El, ea se simțise ca și când s-ar fi aflat în prezența Divinității, iar acum Îl recunoștea cu bucurie pe Domnul ei. Ea nu I-a cerut să facă nicio minune pentru a-Și [63] dovedi caracterul divin, așa cum au cerut iudeii. Ea a acceptat declarația Lui, simțind o încredere deplină în cuvintele Sale, și nu a pus la îndoială influența sfântă care venea de la El. — Spirit of Prophecy, vol. 2, p. 141-145

Ea a mers mai departe, răspândind vestea: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?” Mărturia acestei femei i-a convertit pe mulți la credința în Hristos. Prin raportul ei, mulți au venit să-L audă ei înșiși și au crezut datorită cuvintelor Lui. — Mărturii, vol. 3, p. 217

Ea s-a dovedit o misionară mai eficientă chiar decât ucenicii Săi. Ei n-au văzut în Samaria nimic care să fie un semn că aici se deschidea un câmp promițător. Gândurile lor erau fixate asupra unei mari lucrări, care avea să fie înfăptuită în viitor. Ei n-au văzut că tocmai în jurul lor era o recoltă de cules. Însă, prin femeia pe care ei au disprețuit-o, o cetate întreagă a fost adusă la ascultare de Isus. Ea a dus de îndată lumina la concetățenii ei. Această femeie reprezintă lucrarea unei credințe practice în Hristos. — Divina vindecare, p. 102

Femeia care a atins poala hainei lui Isus (Marcu 5:25-34)

Femeia aceasta fusese bolnavă timp de mulți ani. Medicii nu au putut să o ajute, dar ea a crezut că, dacă va putea să se atingă de Isus, va fi vindecată.

Deschideți ușa inimii voastre, iar Hristos, oaspetele ceresc, va intra. (...) Poate că aveți o credință formală, asemenea credinței pe care au avut-o oamenii care s-au înghesuit în jurul lui Isus pe străzile din Iudeea, dar credința aceasta nu vă va pune în legătură cu El. Aveți nevoie de o credință ca a sârmanei femei care fusese bolnavă timp de mulți ani. Ea a căutat ajutor la medici, dar boala ei se înrăutățea tot mai mult. Ea a auzit despre Hristos și credința ei s-a îndreptat spre El. Ea a crezut că, dacă va putea doar să atingă poala hainei Sale, va fi vindecată. Domnul Hristos a înțeles dorința nespusă a inimii ei. El înțelege dorința fiecărei inimi care este atrasă la El și îi răspunde. Această femeie sărmană, care a dorit nespus ajutorul Lui, a folosit prima ocazie de a veni în prezența lui Isus. Mulțimea era pretutindeni în jurul Său, dar ea și-a făcut loc printre oameni, până când a putut să atingă haina Lui și, în clipa aceea, a fost vindecată. Domnul Hristos Și-a dat seama că o putere ieșise din El. Femeia își simțise nevoia disperată, [64] iar credința ei o făcuse sănătoasă. Tot așa va fi cu oricine dintre voi care va merge la Isus în nevoia lui și se va baza pe El cu o credință vie.

Domnul Hristos a întrebat cine L-a atins. Ucenicii Săi au fost uluiți de faptul că punea o astfel de întrebare în timp ce era înconjurat de o mare mulțime. Ei au zis: „Vezi că mulțimea Te îmbulzește și mai zici: «Cine s-a atins de Mine?»” Dar Isus a știut că cineva se atinsese de El, însă nu fusese o atingere obișnuită, ci o atingere a credinței. Un suflet disperat venise la El pentru a primi un ajutor pe care nimeni nu putea să i-l dea, cu excepția Lui. Domnul Isus a zis: „Am simțit că a ieșit din Mine o putere.” S-a uitat în jur pentru a o vedea pe femeia care făcuse lucrul acesta, iar când și-a dat seama că fusese descoperită, femeia a recunoscut lucrarea cea bună care fusese săvârșită în ea. Femeia a istorisit povestea suferinței și a stării ei deznădăjduite, precum și actul credinței ei, manifestat prin atingerea de haina Lui. Isus i-a zis: „Fiică, credința ta te-a mântuit.” — Signs of the Times, 10 iunie 1889

Soacra lui Petru (Matei 8:14,15)

În timp ce oamenii adunați în sinagogă erau încă înmărmuriți de groază, Isus S-a retras acasă la Petru ca să Se odihnească puțin. Dar și aici se coborâse o umbră. Mama soției lui Petru zăcea bolnavă, lovită de „friguri mari”. Isus a muștră boala, iar suferinda s-a sculat și a început să-L slujească pe Domnul și pe ucenicii Lui. — Hristos, Lumina lumii, p. 259

Femeia canaanită (Matei 15:22-28)

Ea a fost o femeie păgână, care a avut credința că Isus putea să o vindece pe fiica ei.

„Iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac»” (Matei 15:22). Oamenii din ținutul acesta erau din neamul vechilor canaaniti. Ei erau idolatri și erau disprețuiți și urâți de iudei. Din această clasă făcea parte și femeia care a venit la Isus. Era păgână și, din cauza aceasta, era [65] exclusă de la avantajele de care se bucurau iudeii în fiecare zi. Printre fenicieni, trăiau mulți iudei și vestea despre lucrarea lui Hristos ajunsese și în această regiune. Unii oameni ascultaseră cuvintele Lui și fuseseră martori la lucrările Lui minunate. Femeia aceasta auzise despre profetul care, după cum se spunea, vindeca tot felul de boli. Când a auzit despre puterea Lui, în inima ei a încolțit nădejdea. Însuflețită de iubirea maternă, s-a hotărât să-I prezinte cazul fiicei sale. Ea și-a pus ca țintă să-I prezinte lui Isus, cu orice preț, durerea ei. El trebuia să-i vindece copila. Căutase ajutor la zeii păgâni, dar nu-i aduseseră nicio ușurare. Și, din când în când, era ispășită să se gândească: Ce poate să facă pentru mine acest Învățător iudeu? Dar se spunea că El vindecă tot felul de boli, indiferent dacă cei care vin la El pentru ajutor sunt bogați sau săraci. S-a hotărât să nu piardă unica ei ocazie.

Hristos cunoștea situația acestei femei. Știa că ea dorea să-L vadă și i-a ieșit în cale. Ajutând-o în necazul ei, putea să exemplifice practic lecția pe care intenționa să o lase. (...) Oamenii cărora li se dăduse orice ocazie posibilă pentru a înțelege adevărul nu cunoșteau nevoile celor din jurul lor. Nu se făcea niciun efort pentru a ajuta sufletele care se aflau în întuneric. Zidul de despărțire pe care-l ridicase mândria iudeilor îi făcea chiar și pe ucenici să nu aibă dragoste față de lumea păgână. Dar aceste bariere trebuiau să fie sfărâmate.

Hristos n-a răspuns imediat la cererea femeii. (...) Cu toate că Isus n-a răspuns, femeia nu și-a pierdut credința. În timp ce El mergea mai departe, ca și cum n-ar fi auzit-o, ea L-a urmat, stăruind în cererile ei. (...)

Femeia a cerut cu și mai mare stăruință să fie ascultată, plecându-se la picioarele lui Hristos și strigând: „Doamne, ajută-mă!” (...) Mântuitorul este mulțumit. A pus la probă credința ei în El. Prin purtarea față de această femeie, El a arătat că ea, care era privită ca o îndepărtată de Israel, nu mai e străină, ci un copil în casa lui Dumnezeu. Fiind copil, are privilegiul să se împărtășească de darurile Tatălui. Acum Hristos îi împlinește rugămintea și termină învățătura dată ucenicilor. Întorcându-Se către ea cu o privire plină de milă și de iubire, El zice: „O, femeie, mare este credința ta! Facă-ți-se cum voiești.” Din ceasul acela, fiica ei s-a însănătoșit. Demonul n-a mai tulburat-o. Femeia a plecat mărturisindu-L pe Mântuitorul ei, [66] fericită că i s-a împlinit rugăciunea. — Hristos, Lumina lumii, p. 399-402

Mama lui Iacov și Ioan (Marcu 10:35-41)

Iacov și Ioan au prezentat, prin mama lor, rugămintea de a li se îngădui să ocupe cele mai înalte poziții de cinste în Împărăția lui Hristos. Mântuitorul a răspuns: „Nu știți ce cereți” (Marcu 10:38). Cât de puțin înțeleg mulți

dintre noi adevărata importanță a rugăciunii! Domnul Isus a cunoscut jertfa infinită cu care trebuia să fie obținută acea slavă, când „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evrei 12:2). Acea bucurie a constat în a vedea sufletele mântuite prin umilința Sa, prin agonia Sa și prin vărsarea sângelui Său. — Sfințirea vieții, p. 56

Domnul Hristos nu i-a muștră pe Ioan, pe Iacov și pe mama lor pentru că I-au adresat cererea de a sta la dreapta și la stânga Sa în Împărăție. Când le-a prezentat principiile iubirii care trebuie să-i motiveze în felul de a se purta unii cu alții, El le-a prezentat ucenicilor Săi indignați învățătura pe care dorea ca ei să o pună în practică în viața lor de zi cu zi. Ei trebuiau să considere viața Sa ca pe un exemplu și să meargă pe urmele pașilor Săi.

Apostolul, de asemenea, ne înfățișează acest subiect în adevărata lui lumină, spunând: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume.” — Signs of the Times, 16 iulie 1896

Văduva din Nain (Luca 7:11-15)

Domnul Isus i l-a redat văduvei din Nain pe singurul ei fiu, care murise.

Isus cunoaște povara inimii oricărei mame. Acela care a avut o mamă

[67] ce s-a luptat cu sărăcia și lipsurile simte cu fiecare mamă în lucrările ei. Acela care a făcut o călătorie lungă pentru a alina durerea unei femei canaanite va face tot atât de mult pentru mamele de azi. Acela care i l-a redat văduvei din Nain pe unicul ei fiu și care, în agonia Sa pe cruce, Și-a amintit de mama Sa este mișcat și astăzi de durerea mamei. În orice suferință și orice nevoie, El va da ajutor și mângâiere. — Hristos, Lumina lumii, p. 512

Mântuitorul a readus la viață morți. Unul dintre aceștia a fost fiul văduvei din Nain. În timp ce îl duceau la mormânt, oamenii L-au întâlnit pe Isus. El l-a luat pe tânăr de mână, l-a ridicat și i l-a dat mamei sale viu. Apoi, grupul s-a întors acasă cu strigăte de bucurie și laude la adresa lui Dumnezeu. — The Story of Jesus, p. 79

Femeile de la cruce (Luca 23:27-31 și Marcu 15:40-47)

Când se credea că Isus era pe punctul să moară sub povara crucii, multe femei, deși nu credeau în Hristos, au fost mișcate de milă față de suferințele Sale și au izbucnit în strigăte de jale. Când Și-a revenit, Isus a privit la ele cu o milă plină de duioșie. El știa că ele nu Îl plângeau pentru că era un învățător trimis de Dumnezeu, ci din cauza unor simțăminte obișnuite de bunătate omenească. El a privit la femeile care plângeau și a zis: „Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi însevă și pe copiii voștri.”

Domnul Isus nu a disprețuit lacrimile lor, ci simpatia pe care o exprimau ele a atins în inima Sa o coardă mai adâncă a simpatiei față de ele. Privind la soarta viitoare a Ierusalimului, El a uitat de propria întristare. Doar cu puțin timp în urmă, oamenii strigaseră: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” Cât de orbește invocaseră ei blestemul de care urmau să-și dea seama curând! Chiar dintre femeile care plângeau pentru Isus, multe urmau să piară împreună cu copiii lor în asediul Ierusalimului. —

Femeile din Galileea rămăseseră împreună cu ucenicul Ioan pentru a vedea ce hotărâre se va lua cu privire la trupul lui Isus, care era foarte prețios pentru ele, deși credința lor în Isus ca Mesia cel făgăduit pierise odată cu El. (...) Femeile au fost uimite să vadă că Iosif și Nicodim, ambii fiind membri onorați și bogați ai Sinedriului, erau la [68] fel de îngrijorați și de interesați cu privire la înmormântarea corespunzătoare a trupului lui Isus. — Spirit of Prophecy, vol. 3, p. 174, 175

Femeile de la mormântul lui Isus (Matei 28; Marcu 16; Luca 24; Ioan 19 și 20)

În timp ce Ioan se frământa în legătură cu înmormântarea Învățătorului său, Iosif s-a întors cu ordinul lui Pilat cu privire la trupul lui Hristos; Nicodim a venit aducând cu sine un amestec scump de aproximativ o sută de litri de smirnă și aloe, pentru pregătirea trupului Său. (...) Ucenicii au fost surprinși să vadă că acești conducători bogați erau tot atât de interesați de îngroparea Domnului lor ca și ei. (...)

Delicat și cu respect, ei au luat cu propriile mâini trupul Domnului Isus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie curgeau șiroaie, când au privit trupul Lui zdrobit și sfâșiat. Iosif avea un mormânt nou, săpat într-o stâncă. Păstrase acest mormânt pentru el, dar era aproape de Golgota și acum el l-a pregătit pentru Isus. Trupul, uns cu mirodeniile aduse de Nicodim, a fost învelit cu grijă într-o pânză și Răscumpărătorul a fost dus la mormânt. Acolo, cei trei ucenici au îndreptat picioarele ghemuite și au încrucișat pe pieptul lipsit de viață mâinile zdrobite. Femeile galileene au venit să vadă dacă s-a făcut tot ce se putea pentru trupul neînsuflețit al iubitului lor Învățător. Ele au văzut apoi cum piatra cea grea a fost rostogolită la intrarea mormântului, iar Mântuitorul a fost lăsat să Se odihnească. Femeile au rămas ultimele atât la

cruce, cât și la mormântul lui Hristos. În timp ce umbrele nopții începeau să se lase, Maria Magdalena și celelalte Marii mai zăboveau încă lângă locul de odihnă al Domnului lor, vărsând lacrimi de durere pentru soarta Aceluia pe care-L iubeau. „S-au întors... Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit după Lege” (Luca 23:56). — Hristos, Lumina lumii, p. 773, 774

„La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul” (Matei 28:1). Când se apropiau, au văzut că piatra cea mare era dată la o parte și că o lumină strălucea în jurul mormântului. Trupul lui Isus nu era acolo, dar au văzut îndată un înger. — Sermons and Talks, vol. 2, p. 281 [69]

Femeile nu veniseră la mormânt toate din aceeași parte. Maria Magdalena a fost cea dintâi care a ajuns în locul acela și, văzând că mormântul este gol, a fugit să le spună ucenicilor. Între timp, au venit și celelalte femei. Deasupra mormântului strălucea o lumină, dar trupul lui Isus nu era acolo. Pe când zăboveau prin jurul mormântului, deodată au văzut că nu erau singure. Un tinerel îmbrăcat în veșminte strălucitoare stătea lângă mormânt. Era îngerul care îndepărtase piatra. Luase înfățișare de om ca să nu le sperie pe aceste prietene ale lui Isus. Dar asupra lui încă mai strălucea lumina slavei dumnezeiești și femeile s-au înspăimântat.

S-au întors să fugă, dar cuvintele îngerului le-au oprit pașii. „Nu vă temeți”, le-a zis el, „căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți.” Au privit din nou în mormânt și au auzit din nou vestea aceasta minunată. Un alt înger în chip de om era acolo și le-a zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învieze!” — Hristos,

„Maria ședea afară, lângă mormânt, și plângea. Pe când plângea, s-a plecat să se uite în mormânt. Și a văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus; unul la cap și altul la picioare. «Femeie», i-au zis ei, «pentru ce plângi?» Ea le-a răspuns: «Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.»»

Simțind că trebuia să găsească pe cineva care îi va spune ce se făcuse cu Isus, Maria nu acordă atenție nici măcar cuvintelor îngerilor. În acel timp, o altă voce i se adresează: „Femeie, de ce plângi?” Cu privirile înceteșate de lacrimi, Maria vede pe cineva despre care presupune că este grădinarul. „Domnule”, spune ea, „dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau.” Isus i-a zis: „Marie!” La auzul vocii cunoscute, ea se întoarce spre El. Acum știe că Acela care îi vorbește nu este un străin. Îl vede înaintea ei pe Mântuitorul cel viu. Aleargă spre El, ca și când ar fi vrut să-I îmbrățișeze picioarele, spunând: „Rabuni!” Dar Mântuitorul Își ridică mâna și spune: „Nu mă ține, [70] căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru”. — Youth»s Instructor, 21 iulie 1898

„Duceți-vă”, le spusese femeilor îngerii, „de spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea cum v-a spus.” (...)

[Mesajul a fost repetat:] „Spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea.” Toți ucenicii Îl părăsiseră pe Isus și chemarea de a-L întâlni îi cuprindea pe toți. El nu-i lepădase. Când le spusese că L-a văzut pe Domnul, Maria Magdalena le-a repetat chemarea de a merge la întâlnirea cu El în Galileea. Chiar și a treia oară le-a fost trimisă solia aceasta. După ce S-a înălțat la Tatăl, Isus li S-a arătat femeilor

zicând: „Bucurați-vă!” Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat. Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea; acolo Mă vor vedea.” — Hristos, Lumina lumii, p. 793

Femeile care L-au urmat pe Isus

Ellen White nu vorbește în mod detaliat despre persoanele care L-au urmat pe Isus din loc în loc, în timpul lucrării Sale de slujire. Totuși citatele următoare ne oferă o idee cu privire la câteva dintre femeile care L-au însoțit și au susținut lucrarea Sa prin resursele lor materiale.

Mama lor [a lui IACOV ȘI IOAN] Îl urmase pe Hristos și Îl ajutase cu generozitate din ce avea. — Hristos, Lumina lumii, p. 548

Raportul biblic spune: „Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El și mai erau și niște femei care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boli: Maria, zisă Magdalena, din care ieșiseră șapte draci, Ioana, nevasta lui Cuza, ispravnicul lui Irod, Susana și multe altele, care-L ajutau cu ce aveau.” Nu numai Hristos, ci și ucenicii lucrau în orașe și sate, iar cei care primiseră adevărul de mai multă vreme decât noii convertiți Îl ajutau cu ce aveau. — Review and Herald, 3 februarie 1891

Printre credincioșii cărora le-a fost încredințată misiunea, se aflau [71] mulți oameni proveniți din categoriile mai umile ale societății — bărbați și femei care învățaseră să-L iubească pe Domnul lor și care se hotărâseră să urmeze exemplul Său de slujire plină de renunțare la sine. Asemenea ucenicilor care fuseseră cu Mântuitorul pe parcursul anilor Săi de slujire pe pământ, acestora li se încredințase misiunea de a merge „în toată lumea” și de a predica Evanghelia „la orice făptură”. Acești urmași umili ai lui Isus s-

au împărtășit cu apostolii de asigurarea plină de mângâiere adresată de Domnul lor: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” — Review and Herald, 24 martie 1910

Femeile care fuseseră urmașe umile ale lui Hristos pe vremea când trăia El nu au vrut să-L părăsească până când nu L-au văzut așezat în mormânt și piatra cea grea pusă la intrare, ca nu cumva vrăjmașii Săi să încerce să-I ia trupul. Dar ele nu trebuiau să se teamă, deoarece eu am văzut că oștirea îngerească veghea cu un interes nespus locul de odihnă al lui Isus, așteptând cu nerăbdare porunca de a-și îndeplini partea în eliberarea Împăratului slavei din închisoarea mormântului Său. — *Experiențe și viziuni*, p. 180

După aceea, Maria s-a dus în cea mai mare grabă la ucenici și le-a dat de știre că Isus nu Se afla în mormântul în care Îl puseseră ei. În timp ce ea era plecată să facă acest lucru, celelalte femei, care o așteptaseră la mormânt, au cercetat mai atent interiorul, pentru a se convinge că Domnul dispăruse cu adevărat. Deodată, au văzut un tânăr frumos, îmbrăcat în haine strălucitoare, stând lângă mormânt. Era îngerul care dăduse piatra la o parte și care, acum, luase chip de om ca să nu le înspăimânte pe femeile care fuseseră prietene ale lui Hristos și Îl ajutaseră în lucrarea Sa de slujire publică. Totuși, în ciuda faptului că strălucirea îngerului era acoperită, femeile au fost foarte uimite și îngrozite de slava Domnului care Îl înconjura. Ele s-au întors, vrând să fugă de la mormânt, dar solul ceresc le-a vorbit, adresându-le cuvinte liniștitoare și mângâietoare: „Nu vă temeți, căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta.” — *Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 199 [72]

Dorca (Faptele apostolilor 9:36-42)

Dorca a fost o femeie foarte iubită, care făcuse întotdeauna bine și îi ajutase pe ceilalți, îndeosebi pe cei săraci. Când a murit, credincioșii l-au chemat pe Petru, care se afla în cetatea Lida.

La Iope era o femeie numită Dorca, ale cărei degete iscusite erau mai active decât limba ei. Ea știa cine avea nevoie de haine în care să se simtă bine și cine avea nevoie de simpatie și slujea cu plăcere pentru satisfacerea nevoilor ambelor categorii de oameni. Și, când Dorca a murit, membrii comunității din Iope și-au dat seama de pierderea pe care au suferit-o. Nu este de mirare că plâneau și se jeleau, iar lacrimile lor fierbinți cădeau pe trupul ei neînsuflețit. Ea a fost de o valoare atât de mare încât, prin puterea lui Dumnezeu, a fost adusă înapoi de pe tărâmul vrăjmașului, pentru ca iscusința și energia ei să mai poată fi o binecuvântare pentru alții. — Mărturii, vol. 5, p. 304

„În vremea aceea, [Dorca] s-a îmbolnăvit și a murit.” Biserica din Iope i-a simțit lipsa și, auzind că Petru se găsea la Lida, credincioșii au trimis soli la el să-l roage: „Nu pregeta să vii până la noi!” „Petru s-a sculat și a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând și i-au arătat hainele și cămășile pe care le făcea Dorca pe când era cu ele.” Ținând seama de viața de slujire pe care o trăise Dorca, nu este cătuși de puțin de mirare că ele o plâneau. (...)

Pe când privea la tristețea lor, inima apostolului a fost cuprinsă de milă. Apoi, după ce a cerut ca prietenii care plâneau să fie scoși din cameră, el a îngenuncheat și s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu ca să-i redea Dorcăi viața și sănătatea. Apoi s-a întors spre trupul ei și „a zis: «Tabita, scoală-te!» Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor.” Dorca fusese de mare ajutor bisericii, și Dumnezeu a socotit potrivit să o aducă înapoi din

țara vrăjmașului. — Faptele apostolilor, p. 131, 132

Lidia (Faptele apostolilor 16:14,15,40)

Lidia era o comerciantă din Tiatira, care vindea țesături scumpe vopsite cu purpură. De asemenea, ea I se închina lui Dumnezeu și îi găzduia cu bucurie pe ucenici. [73]

Sosise vremea ca Evanghelia să fie vestită și dincolo de hotarele Asiei Mici. (...) Chemarea era hotărâtă, neîngăduind nicio întârziere. (...) [Luca spune:] „Am mers cu corabia drept la Samotracia și a doua zi ne-am oprit la Neapolis. De acolo ne-am dus la Filipi, care este cea dintâi cetate dintr-un ținut al Macedoniei și o colonie romană.”

„În ziua Sabatului”, continuă Luca, „am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos și am vorbit femeilor care erau adunate laolaltă. Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu și asculta. Domnul i-a deschis inima.” Lidia a primit cu bucurie adevărul. Ea și cei din casa ei s-au convertit și au fost botezați. Lidia a stăruit de apostoli să facă din casa ei un cămin al lor. — Faptele apostolilor, p. 211, 212

Duhul lui Dumnezeu poate să lumineze doar înțelegerea acelor care sunt dispuși să fie iluminați. Citim că Dumnezeu i-a deschis inima Lidiei, iar ea a primit mesajul rostit de apostolul Pavel. Partea pe care Pavel trebuia să o îndeplinească în convertirea ei a fost aceea de a prezenta în întregime sfatul lui Dumnezeu și tot ce era esențial pentru Lidia, iar apoi Dumnezeuul harului Și-a exercitat puterea, conducându-i sufletul pe calea cea dreaptă. Dumnezeu și omul au cooperat, iar lucrarea a fost întru totul plină de succes. — Bible Commentary, vol. 6, p. 1062

Potrivit îndrumării date de Hristos, apostolii nu voiau să stăruie cu prezența lor acolo unde simțeau că nu era dorită. „Ei au ieșit din temniță și au intrat în casa Lidiei și, după ce au văzut și mângâiat pe frați, au plecat.” — Faptele apostolilor, p. 218

Priscila (Faptele apostolilor 18:1-4; 18-28)

Priscila și soțul ei, Acuila, făceau corturi. Ei îi învățau cu credincioșie pe alții despre Isus Hristos. Pavel, care cunoștea această meserie — facerea corturilor —, a lucrat în strânsă legătură cu ei, învățându-i mai mult despre Hristos.

Invidia și furia iudeilor împotriva creștinilor [din Roma] nu avea limite, iar locuitorii necredincioși erau tulburați fără încetare. Ei reclamau că iudeii creștini erau turbulenți și periculoși pentru binele public. Iudeii provocau mereu agitație pentru a stârni conflicte. Din acest motiv, [74] creștinii au fost alungați din Roma. — Review and Herald, 6 martie 1900

Curând după sosirea sa la Corint, Pavel „a găsit pe un iudeu numit Acuila, de neam din Pont, venit de curând din Italia, cu nevasta sa, Priscila”. Aceștia aveau „același meșteșug” ca el. Alungați în urma decretului lui Claudius, care porunca ca toți iudeii să plece din Roma, Acuila și Priscila veniseră la Corint, unde își deschiseseră un atelier de corturi. Pavel s-a interesat de ei și, aflând că se temeau de Dumnezeu și căutau să stea departe de influențele molipsitoare de care erau înconjurați, „a rămas la ei și lucrau. (...) Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat și îndupleca pe iudei și pe greci” (Faptele apostolilor 18:2-4).

Apostolul Pavel era un slujitor capabil al Evangheliei, și totuși lucra cu mâinile sale, îndeplinind munca umilă a celor care făceau corturi. Faptul că

îndeplina o muncă manuală nu a micșorat lucrarea de a-i învăța pe Acuila și Priscila marele adevăr al Evangheliei lui Hristos. Acești doi bărbați și Priscila lucrau cu mâinile lor, iar proiectele lui Pavel în facerea corturilor erau ingenioase. El a introdus metode noi în munca lui și, de asemenea, a lucrat pentru oameni, predicând Evanghelia lui Isus Hristos. Mulți au fost aduși la cunoașterea adevărului prin mărturia acelui om credincios care făcea corturi și care muncea pentru a se susține, așa încât să nu depindă de nimeni pentru mâncare și îmbrăcăminte. În timp ce lucra în felul acesta, Pavel s-a dovedit a fi îndemânat și fără preget în sânguință, plin de râvnă cu duhul, slujindu-I Domnului. Iar în predicarea Cuvântului, el nu a fost cu nimic mai puțin zelos și iscusit în vorbire, deoarece lucra plin de tact. — Manuscript Releases, vol. 19, p. 25

De ce a asociat Pavel predicarea Evangheliei cu munca fizică? Oare nu era lucrătorul vrednic de plata lui? De ce nu și-a dedicat el întregul timp pentru predicarea Evangheliei? De ce a irosit timp cu facerea corturilor? Pentru că Pavel nu a considerat că timpul petrecut cu facerea corturilor era pierdut. Când lucra cu Acuila, el păstra legătura cu Marele Învățător. El i-a dat lui Acuila învățătura necesară în lucrurile spirituale și, de asemenea, i-a educat pe credincioși să fie uniți. În timp ce își practica meseria, el era un exemplu de hărnicie și de zel. Era sânguincios în munca lui, plin de râvnă, slujindu I Domnului. Pavel, Acuila și Priscila au avut mai multe adunări de rugăciune și laudă cu cei care erau asociați [75] cu ei în lucrarea de facere de corturi. Aceasta a fost o mărturie despre valoarea adevărului pe care îl prezentau. — AU Gleaner, 16 iunie 1909

De la Acuila și Priscila nu se cerea să-și consacre tot timpul slujirii Evangheliei, și totuși acești umili lucrători au fost folosiți de Dumnezeu ca să-i arate lui Apolo calea adevărului într-o modalitate mult mai amplă. Domnul folosește diferite unelte pentru îndeplinirea planului Său și, în timp ce unii care au talente deosebite sunt aleși pentru a-și consacra toate puterile lor lucrării de învățare și de predicare a Evangheliei, mulți alții, asupra cărora

niciodată nu au fost puse mâini omenești pentru a-i întări prin binecuvântare, sunt chemați să îndeplinească o parte importantă în lucrarea de salvare a sufletelor. — Faptele apostolilor, p. 355

După ce a plecat din Corint, următorul loc de lucru al lui Pavel a fost Efesul. Apostolul era în drum spre Ierusalim, pentru a lua parte la sărbătorile care se apropiau și, prin urmare, șederea lui la Efes a trebuit să fie scurtă. El a discutat cu iudeii în sinagogă și impresia făcută asupra lor a fost atât de plăcută, încât au stăruit de el să mai rămână să lucreze între ei. Planul de a merge la Ierusalim l-a împiedicat să rămână mai mult timp acolo, însă el a făgăduit că, dacă „va voi Dumnezeu”, se va întoarce la ei. Acuila și Priscila l-au însoțit până la Efes, iar Pavel i-a lăsat acolo să ducă mai departe lucrarea pe care el o începuse. — Faptele apostolilor, p. 269

Ana, prorocița

Duhul profeției era asupra acestui om al lui Dumnezeu și, în timp ce Iosif și Maria stăteau lângă el, minunându-se de cuvintele lui, Simeon i-a binecuvântat și i-a zis Mariei: „Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să descopere gândurile multor inimi.”

Ana, o prorociță, de asemenea a intrat și a confirmat mărturia lui Simeon cu privire la Hristos. În timp ce Simeon vorbea, fața ei se luminase de slava lui Dumnezeu și, din adâncul inimii, își exprima mulțumirea pentru că i se îngăduise să-L vadă pe Hristos, Domnul. — Hristos, Lumina lumii, p. 55

Soția lui Pilat

Înfățișarea lui Hristos a lăsat o impresie favorabilă asupra lui Pilat. Partea bună a naturii lui a fost trezită. El auzise despre Isus și faptele Sale. [76] Soția lui îi spusese ceva despre lucrările minunate săvârșite de profetul galileean care vindecase bolnavi și înviase morți. Acum, acestea au revenit ca un vis în mintea lui Pilat. El și-a adus aminte de zvonurile care ajunseseră la el din câteva surse, chiar și din partea rudelor sale. El s-a hotărât să-i întrebe pe iudei care erau acuzațiile lor împotriva întemnițatului. — Review and Herald, 7 noiembrie 1899

Încă de la început, Pilat a fost convins că Isus nu era un om obișnuit, ci un om cu un caracter ireproșabil. El a crezut că Isus era cu totul nevinovat. Îngerii care erau martori la întreaga scenă au observat convingerile lui Pilat și simpatia și mila lui evidentă față de Isus. Pentru a-l feri să se angajeze în actul îngrozitor de a-l condamna pe Isus la răstignire, un înger a fost trimis la soția lui Pilat și, printr-un vis, a informat-o că Pilat era implicat în condamnarea Fiului lui Dumnezeu și că Isus era un suferind nevinovat. Ea i-a trimis imediat lui Pilat vestea că suferise mult din cauza lui Isus într-un vis și l-a avertizat să nu aibă nimic de a face cu acel om sfânt. Omul care a dus vestea și-a făcut loc în grabă prin mulțime și i-a înmânat lui Pilat mesajul. Când l-a citit, el a început să tremure și s-a albit la față. La început, s-a gândit că nu ar trebui să se implice și că, dacă ei doreau sângele lui Isus, el nu avea să-și folosească influența în favoarea lor, ci va face eforturi să-L elibereze. (...) Dacă și-ar fi urmat convingerea, Pilat nu ar fi avut nicio contribuție la condamnarea lui Isus. — Spiritual Gifts, vol. 1, p. 54-56[77]

Capitolul 4

STUDIUL BIBLIEI ȘI RUGĂCIUNEA SUNT ESENȚIALE

Toți cei care vor să fie lucrători eficienți trebuie să dedice mult timp rugăciunii. Comunicarea dintre Dumnezeu și suflet trebuie să fie păstrată fără încetare, pentru ca lucrătorii să poată recunoaște vocea Conducătorului lor. Biblia trebuie să fie studiată cu atenție. Asemenea aurului, adevărul lui Dumnezeu nu se află întotdeauna chiar la suprafață, ci se obține doar printr-o cugetare serioasă și printr-un studiu stăruitor. Acest studiu nu numai că va depozita în minte cea mai valoroasă cunoaștere, ci va întări și va extinde puterile intelectuale, conferind capacitatea de a aprecia corect lucrurile veșnice. Principiile divine trebuie să fie aplicate în viața de zi cu zi. Dacă întreaga viață va fi modelată după marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, caracterul va fi întărit și înnobilat. — Slujitorii Evangheliei, p. 76

Studiați Cuvântul

Marea carte de studiu. — Cuvântul constituie marea carte de studiu pentru elevii și studenții din școlile noastre. Biblia ne învață, arătându-ne toată voința lui Dumnezeu cu privire la fiii și fiicele lui Adam. Biblia este regula de viață care ne învață ce fel de caracter trebuie să ne formăm pentru viața veșnică viitoare. Credința și viața noastră practică pot face din noi epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii. Oamenii nu au nevoie de lumina obscură a tradiției și a obiceiurilor pentru a face Scripturile de înțeles. Este ca și când am susține că soarele, în strălucirea lui din miezul zilei, are nevoie de licărirea unor torțe pământești pentru a-i spori slava. Poveștile [78] sau născocirile preoților sau pastorilor nu sunt necesare pentru a-l salva pe elev sau pe student din rătăcire. Dacă veți studia Cuvântul divin, veți avea lumină. În Biblie, fiecare datorie este prezentată în mod clar, fiecare lecție

poate fi înțeleasă și îi face pe oameni în stare să se pregătească pentru viața veșnică.

Darul lui Hristos și iluminarea Duhului Sfânt ne descoperă pe Tatăl și pe Fiul. Cuvântul este în măsură să-i facă pe oameni — bărbați, femei și tineri — înțelepți în vederea mântuirii. În Cuvântul lui Dumnezeu este descoperită în mod deplin știința mântuirii. „Toată Scriptura este insuflată (n. tr.: în engl., inspirată) de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16,17). „Cercetați Scripturile”, pentru că în ele găsiți sfatul lui Dumnezeu, glasul lui Dumnezeu care vorbește sufletului! — Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 390, 391

Toți trebuie să atingă înaltul standard al excelenței. — Biblia ar trebui să fie cartea noastră de studiu. Mărgăritarele prețioase ale adevărului nu stau la suprafață ca să fie găsite de cititorul neatent și lipsit de interes. Când ne-a poruncit: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”, Domnul Hristos a știut ce era cel mai bine pentru noi, indiferent de vârsta pe care o avem. Isus, cel mai mare Învățător pe care l-a cunoscut vreodată lumea, dorește ca bărbații, femeile, copiii și tinerii să atingă cel mai înalt standard al excelenței caracterului. El dorește ca ei să ajungă pe deplin dezvoltați din punct de vedere mintal, moral și fizic. — Review and Herald, 9 noiembrie 1886

Să fim atenți cum și ce auzim. — Din când în când, trebuie să examinăm împreună motivele credinței noastre. Este esențial să studiem cu atenție adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, deoarece citim că „unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile demonilor”. Dacă tratăm cu ușurătate vreun adevăr, suntem într-un pericol grav, deoarece atunci mintea este deschisă pentru ideile false. Trebuie să fim atenți cum și ce auzim. Să nu căutăm să înțelegem argumentele pe care

oamenii le prezintă ca susținere pentru teoriile lor, când se vede imediat că aceste teorii nu sunt în armonie cu Scripturile. Unii care cred că au o mare cunoaștere științifică prezintă, prin interpretările lor, idei greșite atât în domeniul științei, cât și în cel al Bibliei. Lăsați Biblia să decidă fiecare subiect esențial pentru mântuirea omului. — *Lucrarea misionară medicală*, p. 96

Este important să ne sfătuim cu prietenul cel mai bun, Isus. — Luați-vă timp să [79] studiați Biblia, Cartea cărților. Nu a existat niciodată un timp când să fi fost atât de important ca urmașii lui Hristos să studieze Biblia. Influențele amăgitoare vin din toate direcțiile și este esențial să vă sfătuiți cu Isus, prietenul vostru cel mai bun. Călătorul poate găsi calea vieții prin credință și ascultare, prin rămânerea sub strălucirea neprihănirii lui Hristos. Dar cum vom înțelege ce înseamnă termenii aceștia, dacă nu înțelegem Biblia? În Cuvântul lui Dumnezeu, datoria este prezentată cu claritate și tot ce are legătură cu viața religioasă este înfățișat foarte precis. Întregul plan de mântuire este schițat și sunt indicate sursele de ajutor pentru suflet. Aici ne este descoperită calea pe care cel credincios poate fi făcut desăvârșit în Hristos. — *Youth's Instructor*, 18 mai 1893

Cultivați plăcerea pentru Biblie. — Dacă nu este folosită, mintea va înceta să se dezvolte; dacă gustul nu este cultivat ca să ne placă Biblia, nu ne vom mai bucura de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Cercetătorul poate vedea doar adâncimea până la care a cercetat, dar nu poate prețui ce se află dincolo de cuprinderea limitelor lui înguste. Însă ignoranța îl va face să aibă o părere înaltă despre sine, să fie vorbăreț și îngâmfat.

Tineri și tinere, ce pot să vă spun pentru a vă întări eforturile de a birui obstacolele? Efortul intelectual va ajunge să fie mai ușor de făcut și mai satisfăcător dacă vă puneți pe inimă dorința de a înțelege lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să hotărască să nu fie un cercetător de mâna a doua și să nu le îngăduie altora să gândească pentru el. Ar trebui să spuneți:

„Eu îmi voi însuși personal, prin efort stăruitor, acele lucruri pe care alte minți le-au realizat în domeniul științei și al Cuvântului lui Dumnezeu.” Voi puteți să vă mobilizați puterile cele mai bune ale minții și, având simțământul că sunteți răspunzători înaintea lui Dumnezeu, veți fi în stare să faceți tot ce puteți mai bine, să nu încetați să progresați și veți putea să învingeți dificultățile.

Nu vă complăceți într-o comoditate leneșă, fără să faceți vreun efort deosebit pentru a vă îndeplini lucrarea. Alegeți o parte din via cea mare a Domnului și faceți o lucrare care va necesita exercitarea tactului și a talentului. Atât cât este posibil, căutați societatea intelectualilor, care vor fi în stare să observe greșelile voastre și să vă avertizeze cu privire la nepăsare, supraestimare și o muncă superficială. Un lăudăros va fi recunoscut și pus la locul lui, [80] dându-i-se exact ce merită și nimic mai mult. — Review and Herald, 20 mai 1890

Studiul Bibliei dezvoltă intelectul. — „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17). Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să devină marea sursă de învățătură. Oare cum ar putea cunoaște elevii și studenții adevărul, dacă nu printr-un studiu atent, serios și stăruitor al Cuvântului? Aici se află marele stimulent, forța ascunsă care însuflețește puterile mintale și fizice și călăuzește viața în direcția cea bună. Aici, în Cuvânt, se găsesc înțelepciune, poezie, istorie, biografie și cea mai profundă filosofie. Aici se află ceea ce stimulează mintea spre o viață viguroasă și sănătoasă și o pune în mișcare în cel mai înalt grad. Este imposibil să studiezi Biblia într-un spirit umil, dornic de a învăța, fără să-ți dezvolți și să-ți întărești intelectul. Aceia care ajung să cunoască bine înțelepciunea și planul lui Dumnezeu, așa cum sunt descoperite în Cuvântul Său, ajung oameni puternici din punct de vedere intelectual, care pot deveni lucrători eficienți alături de Marele Educator, Isus Hristos. — Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 432

Biblia este cel mai mare dintre toți educatorii. — Biblia este o carte esențială, pe care toți trebuie să o studieze. Dacă este cercetată cu respect și temere sfântă, ea este cel mai mare dintre toți educatorii. În ea nu se află idei fanteziste. Paginile ei sunt pline de adevăr. Doriți voi să obțineți o cunoaștere a lui Dumnezeu și a lui Hristos, pe care El L-a trimis în lume ca să trăiască și să moară pentru păcătoși? Pentru a obține această cunoaștere, este necesar un studiu stăruitor și atent al Bibliei. — Sfaturi pentru sănătate, p. 369

Femeile trebuie să-și educe mintea. — În general, multe femei care susțin că sunt evlavioase dau greș în a-și educa mintea. Ele o lasă să meargă necontrolată încotro vrea. Aceasta este o mare greșală. Se pare că mulți n-au putere mintală. Ei nu și-au educat mintea să cugete și, pentru că n-au făcut acest lucru, presupun că nu pot. Pentru a crește în har, este nevoie de meditație și rugăciune. — Mărturii, vol. 2, p. 187

Faceți din minte un tezaur al adevărului. — Ah, surorile mele, care este scuza noastră pentru faptul că nu ne consacram tot timpul cu puțință cercetării Scripturilor, făcând din minte un tezaur plin de lucruri prețioase, ca să le putem prezenta aceluia pe care nu-i interesează adevărul? Se vor ridica surorile noastre pentru a face față situației? Vor lucra ele pentru Domnul? — Mărturii, vol. 6, p. 118

Organizați o societate biblică pentru lectură și studiu. — Dacă tinerii și [81] cei maturi ar organiza o societate în care lectura și studiul Bibliei să fie subiectul principal, stăruind asupra profețiilor, cercetându-le și studiind învățăturile lui Hristos, ei ar avea o putere de influență în societate. Nu există nicio carte a cărei lectură să înobileze, să întărească și să dezvolte mintea atât de mult ca Biblia.

Nimic nu va înzestra capacitățile noastre cu o nouă vigoare, cum o face aducerea lor în contact cu adevărurile uimitoare ale Cuvântului lui

Dumnezeu și efortul minții de a înțelege și de a cuprinde acele adevăruri. — Manuscript Releases, vol. 2, p. 244

Studiul regulat duce la descoperirea unor adevăruri noi. — Învățătorul adevărului ar trebui să progreseze în cunoaștere, crescând în har și în experiența creștină, cultivând obiceiuri și practici care Îl vor onora pe Dumnezeu și Cuvântul Său. El ar trebui să le arate altora cum să aplice Cuvântul în mod practic. Fiecare progres pe care îl facem în dezvoltarea unei abilități sfinte, prin studii diverse, ne va ajuta să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, iar studiul Scripturilor ne va ajuta în studiul celorlalte ramuri esențiale pentru educație.

După prima familiarizare cu Biblia, interesul cercetătorului stăruitor crește rapid. Disciplina obținută printr-un studiu regulat al Cuvântului lui Dumnezeu îl face în stare să descopere o prospețime și o frumusețe a adevărului, pe care nu le-a observat niciodată mai înainte. Când vorbește, menționarea textelor ajunge să fie ceva natural și ușor pentru un cercetător al Bibliei. — Review and Herald, 20 aprilie 1897

Rugăciunea

Rugăciunea zilnică este esențială pentru creștere. — Dacă dorim să dezvoltăm un caracter plăcut lui Dumnezeu, trebuie să ne formăm obiceiuri corecte în viața religioasă. Rugăciunea zilnică este la fel de esențială pentru a crește în har și chiar pentru viața spirituală însăși, cum este hrana trecătoare pentru bunăstarea fizică. Ar trebui să ne obișnuim să ne înălțăm adesea gândurile către Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea rătăcește, trebuie să o aducem înapoi și, printr-un efort perseverent, în cele din urmă, practica va ajunge să fie ușoară. Nu putem să ne despărțim de Hristos nici măcar o singură clipă și, în același timp, să fim în siguranță. Noi putem fi însoțiți de prezența Sa la fiecare pas, dar numai prin respectarea condițiilor pe care le-a

prezentat El Însuși. — Review and Herald, 3 mai 1881

Câștigați biruința asupra eului prin rugăciune. — Domnul are nevoie de oameni care vor duce cu ei în viața de zi cu zi lumina unui [82] exemplu evlavios, bărbați și femei ale căror cuvinte și fapte arată că Hristos locuiește în inimă, învățând, conducând și îndrumând. El are nevoie de oameni ai rugăciunii, bărbați și femei, care, luptând singuri cu Dumnezeu, câștigă biruința asupra eului, iar apoi merg mai departe spre a le împărtăși altora din ce au primit ei de la Izvorul puterii. Dumnezeu îi primește pe cei care se răstignesc pe ei înșiși și îi face să fie niște vase de cinste. În mâinile Sale, ei sunt ca lutul în mâna olarului, iar El Își îndeplinește voia prin ei. Astfel de bărbați și femei primesc putere spirituală. Domnul Hristos locuiește în ei, iar puterea Duhului Sfânt însoțește eforturile lor. Ei își dau seama că trebuie să trăiască în lume viața pe care a trăit-o Isus — o viață liberă de orice egoism, iar Hristos îi face în stare să depună pentru El o mărturie care atrage sufletele la crucea de pe Golgota. — Signs of the Times, 9 aprilie 1902

Rugăciunea înviorează sufletul. — În Cuvântul lui Dumnezeu se află fâgăduințe îmbelșugate. Planul de mântuire este vast. Resursele care au fost pregătite pentru noi nu sunt limitate. Noi nu suntem obligați să ne încredem în dovezile pe care le-am avut în urmă cu un an sau cu o lună, ci putem să avem chiar astăzi asigurarea că Isus trăiește și mijlocește pentru noi. Noi nu putem să le facem bine celor din jurul nostru, dacă sufletul nostru este lipsit de viață spirituală. Pastorii noștri nu luptă noaptea întregi în rugăciune, așa cum au făcut pastorii evlavioși de dinaintea noastră. Ei stau aplecați la birou, scriind lecturi sau pregătind articole care să fie citite de mii de oameni; ei pun în ordine dovezile pentru a convinge mințile cu privire la doctrină. Toate aceste lucruri sunt esențiale, dar Dumnezeu poate să facă pentru noi cu mult mai mult, trimițând lumina și puterea convingătoare în inimi, ca răspuns la rugăciunea credinței. Locurile goale din adunările noastre de rugăciune mărturisesc despre creștini că ei nu-și dau seama de cerințele lui Dumnezeu, nu-și dau seama că au datoria de a face ca aceste adunări să fie interesante și

să aibă succes. Ei petrec un timp monoton și obositor și se întorc acasă neînviați și nebinecuvântați. — Review and Herald, 22 aprilie 1884

Nevoia de a avea comuniune cu Dumnezeu. — Pentru ca în suflet să existe viață spirituală, este nevoie ca, de mai multe ori în fiecare zi, prețioase momente de aur să fie consacrate rugăciunii și studiului Scripturilor, chiar dacă este vorba numai de memorarea unui text. Diferitele interese ale lucrării ne oferă hrană pentru meditație și inspirație pentru rugăciuni. Părtășia cu Dumnezeu este foarte importantă pentru sănătatea spirituală și numai aici pot fi obținute înțelepciunea și o judecată corectă, atât de necesare [83] pentru îndeplinirea datoriei de fiecare zi. — Mărturii, vol. 4, p. 459

Nu neglijați rugăciunea. — Unii, de teamă că-și vor pierde comoara pământească, neglijează să se roage și să participe la adunările de închinare, ca să aibă mai mult timp pentru a se dedica fermelor sau afacerilor lor. Prin faptele lor, ei arată cărei lumi îi atribuie o valoare mai mare. Ei sacrifică privilegiile religioase, care sunt esențiale în progresul lor spiritual, pentru lucrurile acestei vieți și astfel nu ajung să cunoască voința divină. Ei nu reușesc să-și desăvârșească un caracter creștin și nu satisfac măsura lui Dumnezeu. Pun pe primul loc interesele lor vremelnice, lumești, și Îl jefuiesc pe Dumnezeu de timpul pe care ar trebui să-l dedice slujirii Sale. Dumnezeu îi vede pe acești oameni și ei vor primi blestem, în loc de binecuvântare. — Mărturii, vol. 2, p. 654

Toți cei care Îl caută pe Isus Îl găsesc. — Oare nu avem timp pentru rugăciune? Nu avem timp pentru a-I spune Domnului: „Trebuie să mă susții prin puterea Ta”? Dacă nu ne mai gândim deloc la Domnul, lucrul acesta nu ne va împuțina grijile, ci le va înmulți. Un spirit creștin este la fel de important în domeniul lucrurilor practice, pe cât este de necesară prezența Duhului lui Dumnezeu în locul în care urmează a se înălța rugăciuni. Fiecare trebuie să-L caute pe Domnul, iar harul creștin se va vedea. Toți cei care Îl caută pe Isus, vor descoperi că El este tocmai ajutorul necesar în vreme de

nevoie. — Manuscript Releases, vol. 21, p. 358

Biruator prin Isus. — Nu le vorbiți oamenilor despre necazurile și dificultățile voastre. Înfațișați-vă înaintea Aceluia care este în stare să facă „nespus mai mult”. El știe precis cum să vă ajute. Nu vă îndepărtați de Răscumpărătorul cel iubitor și plin de milă, pentru a vă adresa prietenilor omenești care, deși ar putea să vă dea tot ce au mai bun, totuși ar putea să vă conducă pe căi greșite. Aduceți toate necazurile voastre la Isus.

El vă va primi, vă va întări și vă va mângâia. El este Marele Vindecător al tuturor bolilor. Inima iubirii Sale infinite este plină de dor pentru voi. El vă trimite solia pentru a vă face să vă eliberați din capcana vrăjmașului. Voi puteți să vă recâștigați respectul de sine. Puteți să stați acolo unde considerați că este locul vostru, nu ca niște învinși, ci să stați ca biruatori, în și prin influența înălțătoare a Duhului lui Dumnezeu. — Signs of the Times, 14 februarie 1906

Rugăciunea este viața sufletului. — Pentru noi, a ne ruga de trei ori pe zi este la fel de potrivit și de important cum a fost pentru Daniel. Rugăciunea este viața sufletului, este temelia creșterii spirituale. În căminul vostru, [84] în prezența familiei, în prezența tovarășilor de lucru, voi trebuie să mărturisiți pentru acest adevăr. Iar când aveți privilegiul de a vă întâlni cu frații voștri în biserică, vorbiți-le despre necesitatea de a menține deschisă calea de comunicare dintre Dumnezeu și suflet. Spuneți-le că, dacă vor găsi cuvintele și inima pentru a se ruga, Dumnezeu va găsi răspunsuri la rugăciunile lor. Spuneți-le să nu își neglijeze datoriile religioase. Îndemnații pe frați să se roage. Dacă dorim să găsim, trebuie să căutăm, dacă dorim să primim, trebuie să cerem, dacă dorim să ni se deschidă ușa, trebuie să batem. — Signs of the Times, 10 februarie 1890 [85]

Capitolul 5

FEMEILE CA EDUCATORI

Multe dintre sfaturile lui Ellen White cu privire la profesori sunt generale. Ea vorbește atât despre bărbații, cât și despre femeile calificate pentru a-i învăța pe tinerii noștri. Cităm declarațiile următoare ca aplicându-se în egală măsură bărbaților și femeilor.

Nevoia de profesori corespunzători. — Insist mult asupra acestui subiect, pentru că este o nevoie foarte mare de profesori corespunzători, iar bărbații și femeile trebuie să fie pregătiți atât în cămin, cât și în școală, pentru a face o lucrare de slujire de care nu le va fi rușine.

În mult prea multe familii din zilele noastre există prea multă îngăduință de sine și neascultare, care sunt trecute cu vederea fără să fie corectate, sau se manifestă un spirit poruncitor și dictatorial care stârnește relele cele mai mari în atitudinea copiilor. Adesea, părinții îi corectează într-un mod atât de neînțelept, încât viața copiilor ajunge să fie nefericită și își pierd orice respect față de tată, mamă, frați și surori. În felul acesta, sufletul copiilor, care sunt proprietatea lui Dumnezeu, mieii turmei, este pregătit pentru ca Satana să-și îndeplinească voia lui în viața lor. — Manuscript Releases, vol. 13, p. 95

Profesori care studiază Cuvântul lui Dumnezeu. — A-i pregăti pe tineri să devină soldați de nădejde ai Domnului Isus Hristos este cea mai nobilă lucrare care i-a fost încredințată vreodată omului. Numai oamenii consacrați, bărbați și femei, care iubesc copiii și care pot vedea în ei suflete care trebuie salvate pentru Maestru, trebuie să fie aleși ca profesori în școlile noastre. Profesorii [86] care studiază Cuvântul lui Dumnezeu așa cum trebuie vor fi

conștienți de valoarea sufletelor aflate în grija lor și copiii vor primi de la ei o adevărată educație creștină. — Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, p. 166

Nevoia de a avea experiență în ascultarea de Domnul. — Toți aceia care predau în școlile noastre ar trebui să aibă o strânsă legătură cu Dumnezeu și o deplină înțelegere a Cuvântului Său ca să poată fi în stare să aducă înțelepciunea și știința dumnezeiască în lucrarea de educare a tinerilor, astfel ca să le fie de folos în viața aceasta, dar și în viața viitoare, nemuritoare. Ei trebuie să fie bărbați și femei care sunt nu numai cunoscători ai adevărului, ci și împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu. „Stă scris” ar trebui să fie exprimat în cuvintele și viața lor. Prin viața lor practică, ei ar trebui să învețe simplitatea și deprinderi corecte în toate lucrurile. Niciun om, bărbat sau femeie, nu ar trebui să fie angajat ca educator, dacă nu a avut experiență în ce privește ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. — Mărturii, vol. 6, p. 152, 153

Tinerele să învețe să îi învețe pe alții. — Avem nevoie de oameni devotați și neegoști, care să îndeplinească rolul de educatori. În școlile noastre, trebuie să fie aduși tineri și tinere pentru a primi o educație și pentru a învăța cum să-i ajute pe alții să înțeleagă Cuvântul Domnului. În fiecare școală, avem nevoie de pastori care să-i educe pe copii și tineri în domeniul Bibliei, iar pastorul are de făcut o lucrare atât pentru profesori, cât și pentru elevi.

Școlile noastre trebuie să fie mai degrabă ca școlile profesitor. Apelăm la profesori și la toți cei angajați în școală să facă eforturi pline de sacrificiu de sine. Apelăm la surorile noastre să lucreze în mod înțelept și devotat, cu interesul de a face școala să aibă succes. Bisericile trebuie să ajute. Dumnezeu îi va binecuvânta pe toți aceia care conlucrează cu El. — Manuscript Releases, vol. 6, p. 400

Femeile să fie calificate pentru a ocupa orice poziție. — Domnul plănuiește ca școlile să fie și un loc în care să poată fi obținută o educație în domenii de activitate ale femeilor — gătit, treburi gospodărești, croitorie, păstrarea evidențelor financiare, citirea și pronunțarea corectă. Ele trebuie să fie calificate pentru a ocupa orice post care li s-ar oferi — administratori, instructori ai Școlii de Sabat, lucrători biblici. De asemenea, să fie pregătite să predea în școlile pentru copii. — *Evanghelizare*, p. 475

Calificarea profesorului. — Principiile și obiceiurile profesorului ar trebui să fie considerate ca având o importanță mai mare [87] decât calificările în domeniul literar. Dacă este un creștin sincer, profesorul va simți necesitatea de a fi interesat în egală măsură de educația fizică, de cea intelectuală, morală și spirituală a elevilor lui. Pentru a exercita o influență corectă, el trebuie să aibă o stăpânire de sine deplină, inima lui să fie umplută din belșug de dragoste față de elevii lui, iar aceasta să se vadă în privirile, cuvintele și faptele lui. El ar trebui să aibă un caracter ferm, așa încât să poată modela mintea elevilor și să-i poată instrui în domeniul științelor.

În general, educația timpurie a copiilor modelează caracterul pentru întreaga viață. Aceia care se ocupă de copii și tineri ar trebui să fie foarte atenți să le dezvolte acele însușiri ale minții care îi vor face în stare să știe mai bine cum să-și direcționeze puterile ca să fie exercitate în modul cel mai folositor. — *The Health Reformer*, 1 septembrie 1872

Ce ar trebui să fie profesorul. — În alegerea profesorului pentru copii, trebuie să fim foarte atenți. Profesorii școlilor noastre trebuie să fie oameni modești, fără vanități. Ei trebuie să fie lucrători conștiincioși, plini de adevăratul spirit misionar, slujitori care au învățat să-și pună încrederea în Dumnezeu și să lucreze în Numele Lui. Ei trebuie să aibă attributele caracterului lui Hristos — răbdare, bunătate, milă și iubire. Iar în experiența

zilnică, ei trebuie să evidențieze dreptatea și neprihănirea Mântuitorului. Apoi, lucrând cu o autoritate plăcută, ei vor demonstra ce poate realiza harul prin oamenii care se încred în Dumnezeu. — Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, p. 150, 151

Toți cei care predau trebuie să aibă o legătură strânsă cu Dumnezeu

Profesorii ocupă o poziție de cea mai înaltă răspundere — Profesorii trebuie să facă pentru elevii lor ceva mai mult decât să le transmită cunoștințe din cărți. Poziția lor de îndrumător și educator al tinerilor este de cea mai mare răspundere, pentru că lor le este încredințată lucrarea de formare a minții și a caracterului. Cei care își asumă această lucrare trebuie să aibă un caracter echilibrat. Ei trebuie să aibă maniere alese, să fie ordonați în îmbrăcăminte, atenți în tot ce fac. Ei trebuie să manifeste o adevărată amabilitate creștină, care câștigă încrederea și respectul. Profesorul trebuie să fie el însuși ceea ce dorește să devină elevii săi. [88]

Profesorii trebuie să vegheze asupra elevilor lor așa cum are grijă păstorul de turma încredințată lui. Ei trebuie să aibă grijă de sufletele discipolilor ca de unele de care au de dat socoteală. — Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, p. 65

Străduiți-vă să atingeți standardul cel mai înalt cu putință. — A te cunoaște pe tine însuși este o mare știință. Profesorul care se estimează corect pe sine însuși Îl va lăsa pe Dumnezeu să-i formeze și să-i disciplineze mintea și va recunoaște sursa puterii lui. (...) Cunoașterea de sine conduce la umilință și la încredere în Dumnezeu, dar nu ține locul eforturilor de autodezvoltare. Acela care își cunoaște defectele nu va cruța niciun efort pentru a atinge standardul cel mai înalt din punct de vedere fizic, intelectual și moral. Niciun profesor mulțumit cu un standard mai scăzut nu trebuie să

aibă de-a face cu lucrarea de pregătire a tinerilor. — Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, p. 67

Școlile să reflecte ordinea cerului

Profesorii să vorbească și să se roage cu elevii. — Profesorii noștri trebuie să fie niște oameni convertiți, bărbați și femei care știu ce înseamnă să lupți cu Dumnezeu, oameni care nu își vor găsi liniștea până când inima copiilor nu va fi îndrumată să-L iubească pe Dumnezeu, să-L laude și să-I dea slavă. Cine vrea să fie un lucrător serios pentru sufletele din Școlile noastre de Sabat? Cine îi va lua pe tineri deoparte, va vorbi și se va ruga cu ei și le va adresa apeluri personale, îndemnându-i să-și predea inima lui Isus, ca să poată fi ca o mireasmă plăcută pentru El? Când vedem cât de mare este lucrarea și cât de puțin este apreciată, simțim că ne geme sufletul și exclamăm: Cine sunt cei care vor accepta aceste responsabilități serioase și vor veghea asupra sufletelor ca unii care vor fi chemați să dea socoteală?

Noi suntem reprezentanții lui Hristos pe pământ. Cum ne îndeplinim misiunea? Reprezentanții lui Hristos trebuie să aibă comuniune cu El în fiecare zi. Cuvintele lor trebuie să fie alese, vorbirea lor dreasă cu har, inima plină de dragoste, eforturile lor trebuie să fie sincere, înflăcărare și perseverente în scopul de a salva sufletele pentru care a murit Hristos. Fiecare să facă tot ce poate mai bine, lucrând pentru mântuirea iubiților copii și tineri și, din când în când, vor auzi cuvintele lui Isus: „Bine, rob bun și credincios..., intră în bucuria Stăpânului tău.” Ce este bucuria aceasta? Este bucuria de a-i vedea pe sfinții cei răscumparați, mântuiți prin intermediul lor, prin sângele lui Hristos. — Sabbath School Worker, 1 iulie 1885 [89]

Cea mai frumoasă lucrare încredințată vreodată oamenilor

Mare atenție pentru a solicita cele mai înalte puteri ale minții.—

Lucrarea cu mințile tinere este cea mai frumoasă lucrare [Ellen White folosește expresia „cea mai frumoasă lucrare” cu sensul de cea mai importantă, cea mai dificilă și cea mai nobilă lucrare pe care Dumnezeu îi cheamă pe oameni să o facă pentru El] pe care și-au asumat-o vreodată oamenii. În educarea tinerilor, trebuie să fie avem mare grijă să variem metodele de învățare, așa încât să fie solicitate puterile înalte și nobile ale minții.

Părinții și educatorii din școli sunt cu siguranță descalificați pentru a-i educa pe tineri în mod corespunzător, dacă nu au învățat ei înșiși mai întâi lecțiile stăpânirii de sine, ale răbdării, îndelungii răbdări, blândeții și iubirii. Cât de importantă este poziția părinților, a tutorilor și a profesorilor! Foarte puțini înțeleg nevoile cele mai importante ale minții și modul în care trebuie să îndrume intelectul aflat în curs de dezvoltare și felul în care se dezvoltă gândurile și sentimentele tinerilor. — Health Reformer, 1 septembrie 1872

Învățarea este lucrarea cea mai importantă. — Această lucrare este cea mai importantă și cea mai dificilă care le-a fost încredințată vreodată făpturilor omenești. Ea necesită un tact plin de delicatețe, o sensibilitate deosebită, o cunoaștere a firii omenești, o credință și o răbdare de origine cerească, gata să lucreze, să vegheze și să aștepte. Este o lucrare mai importantă decât oricare alta. — Educație, p. 292

Profesorii sunt cu adevărat niște misionari

Nevoia atingerii divine. — Profesorii și elevii din școala noastră au nevoie de atingerea divină. Dacă ar fi fost încurajat un spirit misionar, chiar dacă aceasta ar fi luat câteva ore din programul de studii, dacă s-ar fi manifestat mai multă credință și mai mult zel spiritual, dacă ar fi existat o înțelegere mai mare a faptului că Dumnezeu poate să facă mai mult decât a făcut pentru profesori și studenți, pentru că în trecut s-au pus piedici în calea

Sa, ar fi fost primite multe binecuvântări cerești. Există corzi sfinte care încă nu au fost atinse. Profesorii și elevii trebuie să aibă o mai mare dispoziție de a se lăsa învățați.

Tinerii și tinerele vor fi binecuvântați exact în măsura în care în educarea și instruirea lor a fost adus adevăratul spirit misionar. Elevii ar trebui să înceapă să lucreze în domeniul misionar acolo unde se află cei cu care pot să comunice și să învețe cum să lucreze. Când fac lucrarea aceasta, ei progresează, iar intelectul lor se dezvoltă. Ei învață cum să lucreze când vor termina școala. Când îi abordează pe cei interesați să cunoască adevărul, ei lucrează sub conducerea celui mai mare Învățător pe care L-a cunoscut vreodată lumea. Este important [90] să știe cum să comunice, așa încât oamenii să primească adevărul. Obiceiul de a le vorbi altora despre Hristos, de a citi și de a explica învățăturile din Cuvântul Său va întipări acel Cuvânt în mintea lor și îi va face să-și însușească adevărul.

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta ... și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Aceasta este porunca lui Dumnezeu. Însă Isus a prezentat încă o cerință suplimentară. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” Noi nu trebuie să-i iubim pe alții doar ca pe noi înșine, ci să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos. „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi”, a zis El. „Rămâneți în dragostea Mea! Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu.”

Atât elevii, cât și profesorii din școlile noastre trebuie să-și ia timp pentru a se familiariza cu membrii societății în care trăiesc. Noi trebuie să cultivăm față de alții dragostea pe care a manifestat-o Hristos față de noi. Adevărul nu va rămâne multă vreme în inimă dacă nu lucrează din dragoste

pentru a salva sufletele aflate pe punctul de a pieri.

Domnul, Dumnezeuul lui Israel, vrea să fim precauți cu privire la precizia omenească și cu privire la nevoia de a trasa o linie pe care toți trebuie să o urmeze. În școlile noastre trebuie să fie adus un suflu nou. Au fost urmate metode de predare și tradiții greșite, care au fost privite ca fiind întru totul esențiale. Cei angajați în școlile noastre trebuie să treacă dincolo de opiniile și obiceiurile lor, care au fost urmate ca și cum ar fi fost autoritatea supremă. Nevoia cea mai mare a profesorilor noștri este aceea de a trăi ceas de ceas într-o comuniune conștiințioasă și plină de dragoste cu marile principii ale adevărului, neprihănirii și milei, deoarece aceasta este atmosfera cerului. Elevii nu trebuie să fie împovărați cu atât de multe studii și îndatoriri, încât să neglijeze comuniunea personală cu Domnul Isus, Marele Învățător, și să nu îngăduie ca în inima lor să pătrundă influența sensibilizatoare a Duhului care a locuit în El.

Este important să-i învățăm pe elevi cum să facă lucrare misionară, nu numai oferindu-le învățături scrise sau vorbite, ci implicându-i în mod practic în diferitele ramuri ale acestei lucrări. În jurul nostru, în societate, [91] se află oameni care au nevoie să fie învățați cum să gătească și cum să-i trateze pe cei bolnavi. Prin îndeplinirea acestei ramuri a lucrării, noi punem în practică adevărul așa cum este el în Isus. Profesorii și elevii trebuie să învețe cum să facă lucrarea aceasta. (...)

Profesorii trebuie să primească putere din sursa adâncă și centrală a întregii puteri morale și spirituale, cerându-I Domnului să le dea gândul care a fost în Hristos Isus, pentru ca fiecare caz care necesită simpatie și ajutor, atât în domeniul fizic, cât și în cel spiritual, să poată primi atenția lor. Marele Învățător conlucrează cu toate eforturile făcute pentru a alina omenirea suferindă. Învățați-i pe elevi cum să aplice în mod practic lecțiile pe care le-au primit. Când vor vedea nenorocirea omenească și sărăcia extremă a celor pe care se străduiesc să-i ajute, ei vor fi plini de milă. Inima lor va fi

sensibilizată de principiile adânci și sfinte descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. Marele Medic conlucrează cu fiecare efort făcut pentru omenirea suferindă, pentru a da sănătate trupului și lumină și refacere sufletului.

Trebuie să-I dăm Domnului ocazia de a-Și face lucrarea, marea Sa lucrare pentru suflete. Domnul Hristos este totul pentru noi. Fiecare trebuie să înțeleagă ce înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu împlinit în noi. După cum Hristos a fost în lume, tot așa suntem și noi. Dacă suntem asemenea Lui în caracter în viața aceasta, vom fi asemenea Lui în cer. Dacă nu există nicio asemănare între noi și Hristos în lumea aceasta, nu va putea fi nicio prietenie între noi și Hristos când El va veni în slava Sa, împreună cu toți îngerii sfinți. În calitate de învățători religioși, noi avem față de Dumnezeu obligația de a-i învăța pe elevi cum să se angajeze în lucrarea misionară medicală. Cei care fac această lucrare au multe ocazii de a semăna cu mare succes semințele adevărului. Inima plină de recunoștință față de Dumnezeu poate să se roage: „Învăță-mă, Doamne, calea Ta și povățuiește-mă pe cărarea cea dreaptă, din pricina vrăjmașilor mei”. — Manuscript 70, 1898

Sarah Peck chemată să predea

Sarah Peck a fost una dintre ajutoarele cele mai capabile ale lui Ellen White. Înainte de a deveni una dintre secretarele lui Ellen White, ea a predat la școala Sanatoriului din California și a avut reputația de a fi „un profesor excelent”. După ce a lucrat un timp în cadrul personalului de la Elmshaven, ea a fost invitată să predea din nou. Cu regret, Ellen White a fost de acord cu plecarea ei, simțind că [92] Sarah Peck trebuia să fie liberă să facă orice îi cere Domnul.

Dragă soră Peck,

În timpul discuției noastre din dimineața aceasta, m-am simțit foarte

încurcată, neștiind ce să spun cu privire la lucrarea ta. Te iubesc și vreau să te văd într-o poziție în care poți să-I slujești Domnului în modul cel mai bun.

Nu știu care va fi alegerea ta. Mulți dintre frații noștri doresc și te îndeamnă să intri în lucrarea de educație. Dacă simți că aceasta este datoria ta, eu sunt dispusă să te eliberez de îndatoririle lucrării pentru mine. Nu cunosc pe nimeni care să fie mai potrivit decât tine pentru a-și asuma lucrarea de educație. În legătură cu activitatea ta în lucrarea mea, nu pot să spun foarte mult, deoarece în trecut ai fost solicitată în atât de multe domenii de lucru.

Trebuie să spun un lucru: Dacă alegi să rămâi cu mine, lucrarea pentru școală trebuie să fie lăsată deoparte. Dacă preferi să lucrezi în domeniul educației, atunci trebuie să fii liberă să faci acest lucru, așa încât să-ți poți concentra toată atenția asupra acestei lucrări. Las acest subiect întru totul la dispoziția ta, ca să-ți poți urma propria alegere. Nu îndrăznesc să hotărâsc pentru tine. Marea nevoie de eficiența ta în calitate de profesor este singurul considerent care mă determină să fiu dispusă să te las să pleci. Atât de mulți mi-au vorbit despre eficiența și talentul tău ca educator, încât nu îndrăznesc să te rețin. Dacă vreodată în viitor vei alege să lucrezi din nou pentru mine, nu vei deveni cu nimic mai puțin eficientă.

Îți scriu aceste lucruri, ca să nu rămâi într-o stare de incertitudine. Cere sfatul Domnului. Dacă te simți îndemnată să preferi să rămâi cu mine, am o mulțime de lucrări pe care poți să le faci. Dacă tu crezi că este voia lui Dumnezeu să rămâi cu mine, trebuie să ne ocupăm de lucrare în mod serios și să nu le îngăduim altora să intervină și să-ți dea o povară dublă de purtat.

Așadar, sora mea, mă tem ca nu cumva, asumându-ți lucrarea la școală, să te împovărezi cu prea multe responsabilități. Dedică-te acelei lucrări și îndeplinește-o așa cum ai făcut în școala din St. Helena. Dacă trebuie să te

implici în lucrarea din Redlands și Loma Linda, vom mai colabora, într-o măsură mai mare sau mai mică, în pregătirea elevilor pentru viața aceasta și pentru veșnicie.

Fie ca Domnul să te binecuvânteze și să îți dea mult Duh Sfânt, indiferent unde vei lucra. Dacă partea ta va fi aceea de a-i educa pe elevi pentru [93] ca ei să le poată împărtăși înțelepciunea cerească și altora, eu voi fi mulțumită. Te-am iubit și te-am respectat întotdeauna și nu am fost dezamăgită de tine. Forma cuvintelor foarte expresive trebuie să fie prețuită mai mult decât orice lucru pământesc. Dumnezeu este slăvit prin fiecare cuvânt care conduce la o faptă dreaptă înaintea Sa. Am un mare respect față de tine și doresc să beneficiezi de orice avantaj posibil ca să poți să progresezi continuu în slujirea lui Dumnezeu. — Letter 265, 1905 [94]

FEMEILE CA MEDICI

Fie ca, prin lucrarea mea din ziua aceasta pentru omenirea suferindă, să se știe că există un Dumnezeu în Israel și că eu sunt slujitorul Tău. Să se vadă că eu nu lucrez în conformitate cu propriile îndemnuri și cu propria înțelepciune, ci conform Cuvântului Tău. — *Lucrarea de binefacere*, p. 123, 124

Femeile să primească o educație medicală cuprinzătoare. — Dumnezeu a lucrat într-un mod minunat pentru ca noi să avem câteva instituții prin intermediul cărora să îndeplinim lucrarea de reformă pe care suntem chemați să o facem ca popor. În acest timp, fiecare talent al fiecărui lucrător trebuie să fie considerat un dar sfânt, care trebuie să fie folosit pentru extinderea lucrării de reformă. Domnul m-a îndrumat ca surorile noastre, care au primit o educație ce le face să fie potrivite pentru poziții de responsabilitate, să lucreze cu credincioșie și discernământ în locul în care au fost chemate, folosindu-și autoritatea în mod înțelept și, împreună cu frații lor de credință,

să câștige o experiență care le va pregăti să fie chiar și mai folositoare. (...)

În vremurile din vechime, Dumnezeu a lucrat în mod minunat prin femeile consacrate care s-au asociat în lucrarea Sa cu bărbații pe care El îi alesese să fie reprezentanții Săi. El a folosit femeile pentru a câștiga biruințe decisive. De multe ori, în vremuri de criză, El le-a adus în față și a lucrat prin ele pentru salvarea multor vieți. (...)[95]

Multe au capacitatea de a lucra alături de soții lor în sanatoriu, de a le acorda tratamente celor bolnavi, de a da sfaturi și de a spune cuvinte de încurajare. Unele ar trebui să urmeze o școală care să le pregătească să fie medici.

În acest domeniu al slujirii, este nevoie de o lucrare hotărâtă. Atât femeile, cât și bărbații trebuie să primească o educație medicală cuprinzătoare. Femeile trebuie să studieze îndeosebi bolile obișnuite ale femeilor, așa încât să înțeleagă cum pot fi tratate. Se consideră cât se poate de important ca bărbații care doresc să practice medicina să primească instruirea vastă necesară pentru a îndeplini o astfel de profesie. Este la fel de important ca femeile să primească o astfel de instruire și să obțină diplome care să ateste dreptul lor de a lucra în calitate de medici. — Special Testimonies, seria B15, p. 1, 2

Este nevoie de un mare număr de femei medici. — În instituțiile noastre medicale a fost întotdeauna nevoie de femei mature și cu experiență, instruite pentru a putea să le trateze corespunzător pe pacienți. Femeile ar trebui să fie educate și calificate cât mai cuprinzător cu putință pentru a practica medicina în scopul de a trata bolile specifice care le afectează pe femei, așa încât părțile lor intime să nu fie expuse atenției bărbaților. Ar trebui să fie un mare număr de femei medici, cu pregătire nu doar de asistente medicale, ci și de medici. Faptul că practica medicală necesită o

descoperire a părților intime ale femeilor față de bărbați, iar bărbații sunt tratați de femei este unul dintre cele mai neplăcute. — Special Testimonies, seria B15, p. 13, 14

Medicii soț și soție lucrează împreună eficient. — În lucrarea misionară care trebuie să fie făcută, femeile trebuie să le trateze pe femei. Un bărbat și soția lui, dacă sunt amândoi medici, pot face mult bine lucrând împreună. Soția poate consulta alte femei și, când descoperă boli și suferințe, se poate sfătui cu soțul ei ca să găsească împreună cele mai bune metode de a le ajuta pe cele în suferință. Ar trebui să avem mult mai multe femei medici decât avem acum. Când femeile bolnave sunt tratate și îngrijite de femei, se închide o ușă prin care Satana încearcă să intre. Mi-au fost prezentate multe cazuri în care Satana a pătruns prin această ușă, ruinând familia. El nu trebuie să aibă niciun avantaj, în nicio privință.

Aș dori ca toți să înțeleagă acest lucru. Ar trebui să existe în sanatoriile noastre femei medici, care să poată sta alături de soții lor, [96] care să le poată examina pe paciente și să le acorde tratamentul necesar. Mult mai multe femei convertite pe deplin ar trebui să devină medici pricepuți.

Mi s-a arătat că sanatoriile noastre ar trebui să aibă medici atât bărbați, cât și femei. — Lucrarea misionară medicală, p. 140

Femeile să trateze femei, iar bărbații să trateze bărbați

Femeile să primească o educație cuprinzătoare pentru a deveni medici. — Femeile medic ar trebui să refuze categoric să privească părțile intime ale bărbaților. Femeile ar trebui să primească o educație cuprinzătoare ca să poată lucra pentru femei, iar bărbații să lucreze pentru bărbați. Bărbații să știe că trebuie să li se adreseze medicilor de același sex și să nu apeleze la medici femei. Aceasta este o insultă pentru femei, iar Dumnezeu privește cu

repulsie la astfel de lucruri josnice. — Special Testimonies, seria B15, p. 14

Nu amestecați cazurile. — Acum, Domnul dorește ca noi să adoptăm un comportament care să poată fi un exemplu pentru alții. Ne aflăm chiar în zilele din urmă. Femeile ar trebui să se ocupe de femei, iar bărbații să se ocupe de bărbați, ori de câte ori sunt bolnavi și îndeosebi în ce privește bolile sexuale. În astfel de cazuri, nu amestecați bărbații și femeile. Îngrijiți-vă să înlăturați ispitele. Nu pot să vă spun cât de mulți au venit la mine cu plângeri și au dorit ca eu să mă ocup de acest fel de probleme, dar eu am simțit că nu eram pregătită să fac acest lucru. Totuși, recent, mi-a fost arătat că a existat o prea mare familiaritate. Femeile trebuie să se ocupe de femei, iar bărbații să se ocupe de bărbați. Desigur, există domenii în care trebuie să lucreze în comun. Femeile vor avea de făcut anumite lucruri. Dar a fost introdusă o prea mare familiaritate și situația aceasta mi-a fost prezentată de câteva ori. Cu toate acestea, eu am simțit că nu pot să controlez abordarea acestui subiect. — Manuscript Releases, vol. 13, p. 114

Medicul să respecte sensibilitatea pacienților. — Lumina pe care Domnul mi-a dat-o cu privire la subiectul acesta este că, pe cât posibil, medicii femei ar trebui să îngrijească de pacienți, iar medicii bărbați să se îngrijească de pacienți. Fiecare medic ar trebui să respecte sensibilitatea pacienților. Orice expunere nenecesară a femeilor în fața medicilor bărbați este greșită. Lucrul acesta este dăunător. — Special Testimonies, seria B15, p. 13 [97]

Nașterea

Nașterile să fie asistate de femei. — A sosit timpul să se facă schimbări substanțiale, care ar fi trebuit să fie făcute cu multă vreme în urmă. Bărbații au sarcina de a se îngriji de bărbați, iar femeile de a se îngriji de femei. Totuși, când se ajunge la situația în care bărbații și femeile sunt asociați în

practica asistării nașterilor, ar trebui să spun că nu este nici corect și nici îndreptățit. Femeile și-au avut lucrarea lor în vremurile biblice, iar acele femei s-au îngrijit de femei și a existat înțelegerea că așa trebuiau să stea lucrurile. La fel trebuie să fie și acum cu privire la asistarea nașterilor. Femeile trebuie să fie instruite la fel de bine ca bărbații și să se îngrijească de aceste lucrări. Eu știu despre ce vorbesc. Vorbesc pentru că înțeleg ce spun, deoarece se manifestă prea multă familiaritate. — Manuscript Releases, vol. 13, p. 113

Nu deschideți ușa ispitei. — Acest lucru mi-a fost arătat din nou și din nou. L-am scris de teamă că ar putea să fie uitat. Totuși vreau să spun că noi trebuie să pășim pe o treaptă mai înaltă și, dacă vom face acest lucru, Domnul va îngădui ca binecuvântarea Lui să vină asupra noastră. Am primit foarte multe scrisori de la femei și bărbați care îmi vorbeau despre modul în care au căzut direct în ispitele Diavolului, când au fost implicați în asistarea nașterilor. Nu trebuie să argumentez mai mult lucrul acesta, pentru că însuși bunul vostru simț vă va spune că ne aflăm într-o lume a ispitei și a încercării. Noi trebuie să ne eliberăm de astfel de lucruri. Dumnezeu să ne ajute. Nu este nevoie ca eu să continui insistând asupra acestui subiect. Lumina care mi-a fost dată este că noi deschidem ușa pentru ispită și păcat. Să considerăm că este datoria noastră ca, pe cât este posibil, să facem în așa fel, încât femeile să aibă răspunderea de a asista nașterile. Acesta este exact lucrul care mi-a fost descoperit. — Manuscript Releases, vol. 13, p. 116

În vremurile biblice, femeile s-au îngrijit de femei. — Recent, am simțit (...) că ar trebui să ne organizăm în așa fel, încât femeile să aibă responsabilități mai mari. Ele au privilegiul de a fi educate în anumite domenii ale lucrării, în același fel în care sunt educați bărbații. În vremurile biblice, femeile s-au îngrijit întotdeauna de femei, iar Domnul a conlucrat cu ele. Vreau să spun că persoane particulare mi-au [98] vorbit despre multe ispite, iar eu mi-am păstrat sfaturile pentru mine. Nu am spus nimic, dar această familiaritate și ispitele care vin prin ea au adus păcate. Așadar, știu

despre unii că au fost ispitiți în privința aceasta. Cunosc personal unele femei. Știu că femeile sunt nevinovate și că nu trebuie să fie mustrate, cu excepția unui singur punct, și anume că trebuie să ia poziție de partea bunicii și să nu amestece răspunderile bărbaților și ale femeilor. — Manuscript Releases, vol. 13, p. 114

Moașele să preia răspunderea. — V-am scris îndrumarea care mi-a fost dată cu privire la lucrarea specială care trebuie să fie făcută de femeile care lucrează ca medici în sanatoriile noastre. Planul Domnului este ca bărbații să fie instruiți să trateze bărbați, iar femeile să trateze femei. Responsabilitatea asistării nașterilor să fie preluată de moașe. În vremurile biblice, nu a fost considerat potrivit ca bărbații să îndeplinească rolul acesta și nu este voia lui Dumnezeu ca bărbații să facă această lucrare în zilele noastre. Practica în care bărbații tratează femei, iar femeile tratează bărbați a avut ca urmare foarte mult rău. Această practică este conformă cu ideile omenești, dar nu este conformă cu planul lui Dumnezeu. Răul acesta a fost lăsat să crească multă vreme, dar acum ne ridicăm vocea în semn de protest împotriva unui lucru care nu este plăcut lui Dumnezeu. — Special Testimonies, seria B 17b, p. 15, 16

Dr. Patience Bourdeau

Dr. Patience Bourdeau a fost fiica lui D. T. Bourdeau. La data când a fost scris acest mesaj, ea își administra propriul sanatoriu în Grand Rapids, Michigan. Ea a fost directorul Departamentului Medical al Conferinței West Michigan. Ulterior s-a căsătorit cu dl Sisco și a ajuns cunoscută cu numele de dr. Bourdeau-Sisco.

Dragă soră Patience,

Am avut o discuție lungă cu fiul meu William C. White cu privire la

modul cel mai potrivit de a organiza sanatoriul de la Washington, D.C. I-am spus că am discutat cu tatăl tău cu privire la angajarea ta în sanatoriul nostru de acolo. Este o nevoie urgentă de a avea o doamnă medic în acea instituție. Experiența pe care am avut-o pe parcursul celor câțiva ani trecuți ne-a făcut să decidem să angajăm o doamnă medic capabilă, care poate să îngrijească pacientele și să fie șefa instituției, pentru ca pacientele să poată beneficia de o atenție promptă și pentru ca asistentele [99] să primească acea instruire corectă pe care tu poți să le-o oferi. Tinerele doamne angajate în instituție trebuie să fie învățate să-și îndeplinească rolul în mod inteligent.

Am scris mult despre faptul că medicii bărbați le acordă tratamente dificile pacientelor. Lumina care mi-a fost dată este că influența exercitată în acest fel nu este bună și că acest obicei general acceptat va avea consecințe grave și serioase. Am primit îndrumări cu privire la faptul că pacientele ajung să fie consultate de către medici bărbați.

Voi recomanda să fii chemată la Washington cât mai curând posibil, deoarece aceasta este una dintre perioadele cele mai importante în lucrarea noastră acolo. Avem nevoie de tine îndată ce poate fi găsit cineva care să te înlocuiască.

După ce voi ajunge acasă, îți voi scrie din nou și îți voi trimite copii ale lucrurilor pe care deja le-am scris.

În Iowa Circle, Washington [D.C.], a fost închiriată o clădire costisitoare. Este un loc frumos pentru un sanatoriu și a fost pregătit pentru acordarea de tratamente, dar are nevoie de un medic și de un administrator. Avem nevoie de tine. Credem că ne poți ajuta în Washington. Tu poți să le asiguri asistentelor instruirea de care au nevoie și, de asemenea, poți să le prezinți lecturi pacienților din sala de așteptare. Vrei să primești această invitație ca venind de la Domnul? Am asigurarea că tu poți face această

lucrare importantă. Fratele Hare este un medic excelent, dar nu și un bun manager. Avem nevoie de cineva care să plănuiască și să administreze. Tu poți să ne ajuți în această dificultate. Washington este un loc foarte important, iar sanatoriul trebuie să reprezinte corect lucrarea noastră.

Eu voi fi în St. Helena, California, săptămâna viitoare. Scrie-mi acolo și te rog să-i scrii și pastorului Daniells, la Takoma Park, Washington, D.C.
— Letter 177, 1905

Dr. Julia A. White

Dr. Julia Ann White a absolvit The American Medical Missionary College of Chicago în 1900. Ea a fost angajată la sanatoriul din Battle Creek până în 1906, când a plecat la Loma Linda. A fost fondatorul principal al Școlii de asistente medicale de la Sanatoriul și Spitalul din Glendale. De asemenea, ea a fost fondatorul Clinicii La Crescenta, din California. [100]

Dr. Julia A. White,

Dragă soră,

Îți scriu pentru a te îndemna să te angajezi ca să lucrezi la sanatoriul nostru din Loma Linda. Prin providența lui Dumnezeu, proprietatea aceasta a trecut în mâinile noastre. Obținerea acestui sanatoriu, mobilat și echipat cu tot ce este necesar, este una dintre ocaziile providențiale minunate pe care Domnul ni le-a oferit. Este dificil de înțeles cât de mult înseamnă pentru noi această tranzacție.

Domnul ne-a arătat că a sosit timpul să lucrăm în Redlands, San Bernardino, Riverside și în orașele învecinate. Sunt plină de o bucurie solemnă la gândul că lucrătorii noștri vor intra în curând în aceste locuri.

Avem nevoie de serviciile tale, sora mea, îndată ce poți să vii. Sperăm că vom putea să obținem și serviciile doctorului Holden. Sora Sarah Peck poate să preia o parte din răspunderile domeniului educației. Suntem nerăbdători să vedem începerea lucrării și sperăm să te vedem și pe tine de îndată ce poți să vii.

Recent, am petrecut două săptămâni în Loma Linda. Ți trimit o broșură care îți va oferi o idee despre această proprietate. Marea clădire principală este utilată într-o modalitate costisitoare. De asemenea, sunt cinci pavilioane, unul cu nouă camere, iar celelalte cu câte patru. În câteva dintre acestea, verandele sunt aranjate în așa fel, încât paturile pot fi scoase din camere. Proprietatea este frumos amenajată. Între clădiri se află alei betonate. Pe marginea lor sunt puse flori. Există o livadă bună și un teren spațios pentru grădini. Sunt mulți pomi — eucalipt, piper și alte varietăți de pomi și arbuști ornamentali. Adunările pot fi ținute afară, în aer liber, pe pajiști frumoase. De asemenea, mai este o clădire care a fost folosită ca sală de bowling și biliard. Aceasta poate fi utilizată ca sală de adunare.

Sperăm că vei ajunge la o decizie clară de a te angaja în acest sanatoriu, ca medic. Serviciile tale vor fi foarte prețuite și sper să fii în curând la fața locului. — Letter 291, 1905 [101]

Capitolul 6

ROLUL FEMEILOR ÎN LUCRAREA DE CÂȘTIGARE DE SUFLETE

Lucrarea lui Dumnezeu din acest timp are o nevoie deosebită de bărbați și femei care au calitățile creștine necesare pentru slujire, abilități de conducere, o mare capacitate de a lucra și care au o inimă bună, caldă, plină de simpatie, un bun-simț sănătos și o judecată fără prejudecăți, bărbați și femei care vor cântări lucrurile cu atenție înainte de a aproba sau condamna, care pot să spună fără teamă „nu” sau „da și amin”, oameni care, fiind sfințiți de Duhul lui Dumnezeu, vor pune în practică cuvintele: „Toți sunteți frați”, străduindu-se continuu să înalțe și să refacă omenirea căzută. — Manuscript Releases, vol. 2, p. 88

Domnul Hristos ne-a dat un exemplu desăvârșit de adevărată lucrare de slujire. — Duminică, 15 martie 1891. Am participat la adunarea pastorală de dimineață. Binecuvântarea Domnului a venit asupra mea și am vorbit cu putere și cu o manifestare a Duhului lui Dumnezeu. Unii se străduiesc să alcătuiască un mare cerc. Domnul L-a dat pe Hristos lumii în vederea slujirii. Doar a propovădui Cuvântul nu înseamnă o lucrare de slujire pastorală. Domnul dorește ca slujitorii Săi pastori să ocupe un loc vrednic de cea mai înaltă considerație. În planul lui Hristos, slujirea oamenilor a existat înainte ca lumea să fi fost creată. El a hotărât ca slujitorii Săi să aibă o exemplificare desăvârșită a caracterului Său și a scopurilor Sale. Nicio pregătire omenească nu putea să asigure această lucrare, de aceea, Dumnezeu L-a dat pe Hristos, care a luat chip de om și a arătat idealul Său cu privire la ce anume poate să ajungă omul printr-o ascultare deplină de voia Sa și urmând calea Sa. [102] Caracterul lui Dumnezeu a fost descoperit în viața Fiului Său. Domnul Hristos nu S-a limitat la a susține o teorie cu privire la adevărata lucrare de slujire pastorală, ci, în natura Sa omenească, El a oferit un model al lucrării de slujire aprobate de Dumnezeu. Desăvârșirea a marcat fiecare trăsătură a

adevăratei lucrări de slujire pastorală. Domnul Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, nu a trăit pentru Sine, ci pentru Dumnezeu. — Manuscript Releases, vol. 18, p. 380

Creștinii sunt ajutorul venit din partea Domnului. — Făgăduințele lui Dumnezeu pentru cei ascultători sunt „o veste bună, care va fi o mare bucurie”. Ele înveselesc sufletul smerit. Viața adevăratului creștin radiază de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Dacă oamenii, bărbați și femei, ar acționa ca și cum ar fi mâna de ajutor pe care o dă Domnul, săvârșind fapte de iubire și de bunătate, încurajându-i pe cei asupriți și salvându-i pe cei gata să piară, răsplata lor ar fi slava Domnului. (...) Ei L-ar chema, iar Domnul ar răspunde: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. — Manuscript Releases, vol. 16, p. 73, 74

Femeile să-și consacre timpul în slujba Domnului. — Femeile care sunt dispuse să consacre o parte din timpul lor în slujba Domnului ar trebui rânduite să-i viziteze pe cei bolnavi, să îngrijească de tineri și să slujească nevoilor celor săraci. Ele ar trebui să fie puse deoparte prin rugăciune și punerea mâinilor. În unele cazuri, ele vor trebui să se sfătuiască și să se consulte cu administratorii bisericii sau cu pastorul, dar, dacă sunt femei devotate, păstrând o legătură vitală cu Dumnezeu, ele vor fi o putere pentru bine în biserică. Acesta este încă un mijloc de a întări și a zidi biserica. Trebuie să ne extindem metodele de lucru. Nicio mână nu trebuie să fie reținută, niciun suflet să nu fie descurajat, nicio voce să nu fie adusă la tăcere, ci fiecare lucrător, în particular sau public, să contribuie la înaintarea acestei mari lucrări. Puneți poveri pe umerii bărbaților și femeilor din biserică, astfel ca ei să crească prin exercițiu și să ajungă niște lucrători eficienți în mâna Domnului pentru iluminarea acelor care stau în întuneric. — Review and Herald, 9 iulie 1895 3

Nu elocvența face ca o lucrare să fie vrednică de primit. — Dumnezeu vrea lucrători care pot să ducă adevărul la toate clasele sociale, înalte și de

jos, bogate sau sărace. În lucrarea aceasta, femeile pot îndeplini un rol important. Fie ca Dumnezeu să-i facă pe aceia care citesc cuvintele acestea să depună eforturi stăruitoare pentru a deschide ușa ca femeile consacrate să intre în lucrare. Cei care, în activitățile vieții lor, nu au intrat în contact cu clasele mai înalte ale societății [103] nu trebuie să simtă că nu pot să facă lucrarea. Nu elocvența face ca lucrarea lor să fie vrednică de primit. Domnul lucrează tocmai prin omul smerit. Cel mulțumit de sine și mândru nu poate să ajungă la sufletele aflate în nevoie sau le să ajute. — Manuscript Releases, vol. 5, p. 162

Femeile pot să ajungă la o categorie de persoane la care bărbații nu pot să ajungă

Femeile pline de tact și smerite pot face o lucrare bună prin a le explica oamenilor adevărul chiar în casele lor. Cuvântul lui Dumnezeu astfel explicat își va face lucrarea lui de transformare și, prin el, familii întregi vor fi convertite. (...) În cercul familiei, la gura sobei, în casa vecinului vostru, lângă patul unui bolnav, puteți citi Scripturile cu o voce blândă și liniștită și puteți rosti un cuvânt pentru Isus și pentru adevăr. În felul acesta, pot fi semănate semințe prețioase, care, după multe zile, vor răsări și vor aduce roade. — Mărturii, vol. 9, p. 128, 129

Lucrarea de vizitare și păstrarea legăturii sunt esențiale

Învățați-i pe ceilalți să prezinte studii biblice. — Același interes continuă să se manifeste în adunările din Stanmore [Australia]. Săptămâna viitoare urmează să aibă loc un botez. De când a început adunarea de tabără, am vizitat adesea Stanmore și am vorbit de opt ori în Sabat și duminica după-amiază. Interesul este mare. Fratele Wilson și soția, fratele Starr și soția și fratele Haskell și soția fac lucrare misionară, învățându-i pe lucrători să prezinte lecturi biblice. — Manuscript Releases, vol. 19, p. 171

Organizați adunări mai mici, după ce efortul cel mare s-a încheiat. — Cortul a fost demontat și acum fratele Colcord ține adunări într-o sală mică, aflată în casa în care locuiește familia misionară. Fratele și sora James din Ballard [Australia] au sarcina de a face lucrare misionară în cămin. Amândoi lucrează cât pot de mult pentru a-i învăța pe oameni. Surorile Wilson și Robertson au făcut o lucrare bună în Maitland [Australia]. Domnul le susține, iar ele au mulți prieteni. În trecut, ele au trebuit să meargă pe jos câte trei și patru mile pentru a prezenta studii biblice, dar acum au un cal și o șaretă. — The Kress Collection, p. 129

Vizitarea este o parte esențială a lucrării pastorale. — Fratele H locuia aici [Adelaide, Australia] și obișnuia să le predice oamenilor, dar el nu a fost un păstor [104] al turmei. El le spunea sărmanelor oi că mai degrabă ar vrea să fie bătut cu biciul decât să facă vizite. El a neglijat lucrarea personală, prin urmare, în biserică și în împrejurimile ei nu a fost făcută lucrarea pastorală care ar fi trebuit să se facă. Diaconii și prezbiterii bisericii au lucrat înțelept și atent pentru a păstra biserica în ordine, iar noi îi găsim pe oameni într-o stare mai bună decât ne-am așteptat. Suntem surprinși în mod fericit. Totuși, când privesc peste ani și mă gândesc la ce s-ar fi putut face, dacă omul căruia i s-a încredințat turma ar fi fost un ispravnic credincios al lui Dumnezeu, veghind asupra sufletelor ca unul care trebuie să dea socoteală pentru ele, inima mea se întristează. Dacă predicatorul ar fi făcut lucrarea de păstor, un număr mult mai mare de oameni s-ar fi bucurat acum de adevăr. — Manuscript Releases, vol. 9, p. 343, 344

O armată pentru Domnul

O armată bine instruită. — Bărbații și femeile nu trebuie să se pipernicească din punct de vedere spiritual prin relația cu biserica, ci să fie întăriți, înălțați, înnobilați și pregătiți pentru lucrarea cea mai sfântă care le-a

fost încredințată vreodată muritorilor. Planul Domnului este să avem o armată bine instruită, pregătită să fie chemată la lucru în orice moment. Această armată va fi alcătuită din femei și bărbați bine disciplinați, care s-au așezat sub influențe care i-au pregătit pentru slujire. — Review and Herald, 2 iunie 1903

Să ne încurajăm unii pe alții într-o slujire credincioasă. — Avem nevoie de o mare reformă. Pastorii care primesc o plată de la Conferință trebuie să își pună întrebarea: „Sunt eu un lucrător credincios? Sunt eu un ajutor spiritual pentru biserică?” Unii pretind salarii mari pentru munca lor, dar aduc la adevăr puține suflete care rămân statornice și credincioase față de principii. Este timpul ca pastorii noștri să-și umilească inima înaintea Domnului și să le prezinte oamenilor o mărturie directă și convingătoare. Este timpul să lucreze cu seriozitate pentru a crește numărul de membri ai bisericii, conducându-i pe toți la o înțelegere cuprinzătoare a adevărului pentru timpul acesta. Domnul vrea membri vii în biserica Sa, bărbați și femei care se vor încuraja unii pe alții într-o slujire credincioasă. — Manuscript Releases, vol. 9, p. 115 [105] 4

Capitolul 7

„VREDNIC ESTE LUCRĂTORUL DE PLATA LUI”

Doamne, cum să slujesc cel mai bine și să slăvesc Numele Tău pe pământ? Cum să mă comport în viață pentru a face ca Numele Tău să fie lăudat pe pământ și pentru a-i ajuta pe alții să Te iubească, să Te slujească și să Te cinstească? Fă-mă să doresc și să aleg voia Ta. Fă așa încât cuvintele și exemplul Răscumpărătorului meu să fie lumina și puterea inimii mele. Atâta timp cât Îl urmez și mă încred în El, Domnul nu mă va lăsa să pier. El va fi cununa bucuriei mele. — Review and Herald, 10 august 1886

Dumnezeu a clarificat subiectul salariilor. — Dacă femeile îndeplinesc o lucrare care nu este printre cele mai plăcute multora dintre aceia care își desfășoară activitatea în domeniul predicării și al învățării, iar faptele lor sunt o dovadă că realizează o lucrare care a fost neglijată vizibil, oare o asemenea muncă nu ar trebui să fie privită ca având rezultate tot atât de bune ca lucrarea pastorilor hirotoniți? Oare lucrul acesta nu ar trebui să impună angajarea lor ca lucrători? (...)

Subiectul acesta nu a fost lăsat la dispoziția oamenilor. Domnul este cel care l-a clarificat. Voi trebuie să vă faceți datoria față de femeile care lucrează în domeniul Evangheliei și a căror muncă dovedește că sunt importante în lucrarea de vestire a adevărului în familii. Lucrarea pe care o îndeplinesc ele este exact lucrarea care trebuie să fie făcută și încurajată. Din multe puncte de vedere, o femeie poate să le împărtășească surorilor cunoștințe pe care un bărbat nu poate să le transmită. Lucrarea ar suferi o pierdere mare fără această lucrare îndeplinită de femei. Domnul mi-a arătat din nou și din nou că femeile care lucrează ca învățători sunt la fel de necesare ca bărbații pentru lucrarea [106] care le-a fost rânduită de El. — Evanghelizare, p. 493

Femeile trebuie să primească salarii pentru lucrarea lor. — Sunt soții de pastor — sora Starr, surorile Haskell, Wilson și Robinson — care au fost lucrătoare devotate, serioase și au pus toată inima, prezentând studii biblice, rugându-se cu familiile și ajutând, prin eforturi personale, cu un succes tot atât de mare ca soții lor. Aceste femei își dedică tot timpul acestei lucrări și li se spune că nu trebuie să primească nimic pentru munca lor, deoarece soții lor primesc salarii. Eu le spun să meargă înainte, pentru că toate aceste decizii vor fi revizuite. Cuvântul spune: „Vrednic este lucrătorul de plata lui” (Luca 10:7). Când va fi luată o decizie ca aceasta, eu voi protesta în Numele Domnului. Voi simți că este datoria mea să creez un fond din zecimea mea pentru a le plăti pe aceste femei care îndeplinesc o lucrare la fel de importantă ca aceea pe care o fac pastorii, iar eu voi păstra zecimea aceasta pentru lucrarea care se desfășoară în aceeași direcție ca aceea a pastorilor, căutând și câștigând suflete.

Știu că femeile credincioase ar trebui să primească salarii proporționale cu plata primită de pastori. Ele poartă povara pentru suflete și nu ar trebui să fie tratate nedrept. Surorile acestea își dedică timpul pentru a-i educa pe cei de curând veniți la credință și angajează pe altcineva pentru a face munca lor [de acasă], plătindu-i pe cei care lucrează pentru ele. Toate aceste lucruri trebuie să fie îndreptate și puse în ordine pentru a se face dreptate tuturor. Corectorii de la editură primesc salarii, cei care îndeplinesc munci casnice primesc salarii, doi dolari și jumătate și trei dolari pe săptămână. Eu am fost nevoită să plătesc acești bani și alții trebuie să plătească. Dar soțiile pastorilor, care poartă o responsabilitate imensă, dedicându-și întregul timp, nu primesc nimic pentru munca lor. — Manuscript Releases, vol. 12, p. 160

Scrisoare către căpitanul Henry Horman

Femeile ar trebui să primească o plată potrivită pentru munca lor.

Fratele meu în Isus Hristos,

Mă simt foarte recunoscătoare față de Tatăl meu ceresc, care a răspuns rugăciunilor noastre la timpul ales de El și pe calea aleasă de El. Adesea, în experiența noastră, am fost puși în situații foarte dificile, dar Domnul a răspuns rugăciunilor noastre și ne-a binecuvântat într-o mare măsură. Noi am prezentat din nou și din nou cazul nostru înaintea Domnului, luptând ca Iacov înainte de a-l întâlni pe fratele său, Esau. Cu câteva luni în urmă, am primit asigurarea că trebuie să solicit ajutorul fraților noștri din America. Domnul a zis: [107] „Continuă să te rogi, continuă să ceri. Eu voi mișca inimile, iar mijloacele financiare vor veni pe calea pe care am rânduit-o Eu.” De când am primit acest mesaj de la Domnul, nu am mai simțit nicio neîncredere. M-am trezit noaptea cu aceste cuvinte pe buze: Aurul și argintul sunt ale Domnului, iar El nu ne va dezamăgi în vreme de criză.

Cât de minunată este calea Domnului! Slava Lui este aceea de a ne da lucrurile de care avem cea mai mare nevoie. Într-o viziune din timpul nopții, am văzut brațul Celui Atotputernic întins pentru a ne călăuzi și pentru a ne conduce înainte și tot înainte. „Mergeți înainte”, a zis Domnul. „Eu înțeleg întreaga situație și vă voi trimite ajutor. Continuați să vă rugați. Aveți credință în Mine! Voi cereți pentru slava numelui Meu și veți primi.

Eu voi fi onorat înaintea acelor care urmăresc cu ochi critici eșecul vostru financiar. Ei vor vedea adevărul triumfând glorios. Și orice veți cere în Numele Meu cu credință veți primi.”

Adesea, în situații dificile, eu am fost îndrumată cu privire la calea datoriei. Domnul va auzi și va răspunde rugăciunii acolo unde se află o dorință sinceră de a face voia Lui, fără niciun egoism sau considerente personale.

Dacă ne bazăm pe făgăduințele pe care Dumnezeu le-a dat în Cuvântul Său, putem să înaintăm în siguranță, în ciuda aparențelor descurajatoare. Domnul va ridica ajutoare prin oamenii pe care îi va îndemna prin Duhul Său să ne ofere sprijin în vreme de nevoie. Fiecare plan bun pentru înaintarea lucrării de salvare a sufletelor pieritoare va avea succes. Noi trebuie să vedem și să recunoaștem lucrarea providenței speciale a lui Dumnezeu. Domnul ne dă aprobarea de a ne ruga, declarând că va asculta rugăciunile celor care nu se încred în înțelepciunea lor limitată, ci în puterea Sa infinită. El va fi onorat de aceia care se apropie de El și care lucrează cu credincioșie în slujba Sa. „Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.”

Domnul te-a făcut ispravnic al bunurilor materiale. Mulțumesc Tatălui meu ceresc pentru că te-a făcut să îți identifice interesele cu cele ale lucrării de înaintare a Împărăției Sale în lumea noastră. Regula cea mai sigură pentru acțiune este aceea de a respecta îndeaproape Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinului îi este adresată invitația de a-și aduce poverile la Dumnezeu în rugăciune și de a se lega strâns de Hristos prin legăturile unei credințe vii.

Fratele meu în Hristos Isus, vreau să îți adresez o rugămintă. Ai dori [108] să aloci o anumită sumă, creând un fond pentru educarea lucrătorilor, ca să fie învățați să prezinte lecturi biblice în familii, după încheierea adunărilor de tabără? În acest timp, putem să organizăm și adunări pentru copii în Sabat și duminica după-amiază. Noi am urmat regula aceasta în adunările de tabără de aici. Când a fost ridicat cortul în Newcastle, nu era niciun păzitor al Sabatului printre locuitorii acestei localități. De atunci, mii de oameni au avut ocazia de a auzi adevărul, iar noi știm că mulți dintre ei l-au ascultat cu bucurie. Ei au părut a fi flămânzi după adevăr.

Pe parcursul adunării de tabără din Newcastle, au fost planificate

adunări pentru copii. Au fost rânduiți educatorii cei mai buni, iar în timpul săptămânii, au venit la adunări între o sută și o sută douăzeci de copii în fiecare zi. Ei au primit lecții prețioase despre dragostea lui Hristos și despre dorința Sa de a-i mântui pe toți cei care vin la El. La adunările din Sabat și duminică după-amiază, au venit între trei și patru sute de copii. Copiii s-au comportat bine, iar când s-au întors acasă, le-au spus părinților despre lecțiile pe care le învățaseră. Unii dintre acești părinți au primit adevărul.

Adunările de corturi au continuat în Newcastle după ce s-a încheiat adunarea de tabără, iar treizeci și cinci de persoane s-au convertit și au fost botezate. Mult mai mulți sunt interesați. Am fost martori la convertiri minunate printre oameni care, înainte de a veni la adunarea de tabără, nu mai participaseră la nicio adunare religioasă de mulți ani. Fumătorii și consumatorii de băuturi alcoolice s-au văzut pe ei înșiși în oglinda Evangheliei ca fiind niște călcători ai Legii și, pocăindu-se, L-au primit pe Hristos ca Mântuitor personal. Pastorii sunt uluiți, deoarece văd că aceia care au fost fumători și băutori de bere au încetat să fumeze și să bea și au fost schimbați și convertiți. Acest lucru li se pare o minune.

A fost închiriată o casă pentru pastori și soțiile lor și pentru aceia pe care îi învață să prezinte lecturi biblice din casă în casă. Oamenii sunt invitați să-i cheme pe prietenii și pe vecinii lor la aceste adunări și li se oferă ocazia de a pune întrebări cu privire la lecțiile primite. Aceste ocazii sunt însoțite de un interes profund. Am o mare încredere în metoda aceasta de a lucra. Lucrătorii care urmăresc să câștige sufletul oamenilor trudesesc din greu de dimineață până seara. Adesea, programul lor nu se încheie până după ora zece.

Lucrarea a început acum în Wallsend, o suburbie a orașului Newcastle, [109] la șaisprezece kilometri distanță de Newcastle, precum și în Maitland, un oraș aflat la douăzeci și doi de kilometri distanță de Newcastle. Acesta este un teritoriu vast, iar noi vom angaja lucrători care își vor dedica timpul

în întregime pentru lucrare. Pastorul Haskell și soția lui lucrează acum în Newcastle. Ei au tact și pricepere și prezintă adevărul atât în public, cât și din casă în casă. În afară de pastorul Haskell și de cei care prezintă lecturi biblice, vor mai fi și alți pastori. În locul acesta este nevoie de cel puțin doisprezece lucrători, deoarece este un teritoriu vast.

În trecut, eu am alocat mijloace financiare pentru a susține acest fel de lucrare, dar fondurile mele sunt epuizate acum, deoarece, în teritoriul acesta, au existat neîncetat solicitări. S-a făcut lucrare misionară, în multe orașe.

Soțiile pastorilor li se alătură soților lor în lucrarea aceasta și realizează ceea ce soții lor nu ar putea să facă. Pentru a îndeplini lucrarea, surorile acestea trebuie să angajeze pe cineva care să se îngrijească de casele lor. Pentru a face acest fel de lucrare misionară, este nevoie de talentul cel mai bun, iar femeile care o fac ar trebui să primească un salariu potrivit pentru munca lor. Totuși, din cauza lipsei de mijloace financiare, surorile noastre au primit o plată foarte mică, deși au lucrat cu credincioșie, fără să se fi luat nicio măsură pentru plățirea lor. Lucrătorii mai puțin calificați, care sunt instruiți prin învățături și exemplu, sunt plătiți cu o liră pe săptămână, din care își achită cazarea. Dar, până acum, soțiile pastorilor nu au fost plătite deloc.

Aș dori să creez un fond pentru plata acestor femei devotate, care sunt cât se poate de folositoare în predarea studiilor biblice. De asemenea, sunt îndrumată să spun că trebuie să educăm mai mulți lucrători pentru a prezenta studii biblice. Îți vorbesc direct. Ai fi de acord să mă faci ispravnicul tău, încredințându-mi o anumită sumă pentru a fi investită în educarea și susținerea lucrătorilor și, de asemenea, pentru a ajuta la construirea unei case de rugăciune modeste de care avem nevoie? Eu am investit bani în fiecare casă de rugăciune, cu excepția uneia care a fost construită de frații noștri din Australia.

Cred că ți-am prezentat situația cu claritate. Dacă dorești, îți voi trimite câte un raport la fiecare șase luni cu privire la felul în care au fost folosiți banii tăi.

Am fost hotărâtă să fac să progreseze lucrarea aici și, în scopul acesta, am împrumutat o mie de lire din Africa. Cu câteva luni în urmă, a sosit termenul scadent pentru plată, dar a fost prelungit pentru încă un an, cu o dobândă de patru procente și jumătate. De asemenea, am împrumutat bani din America, cu o dobândă de cinci procente și jumătate. Acum nu sunt presată să plătesc banii aceștia, dar, când vor fi ceruți, [110] trebuie să fie plătiți. Cei care mi-au împrumutat banii au simțit că la mine ar fi într-o siguranță mai mare decât în bancă, dar acum unii dintre ei se află în situații dificile. Una sau două persoane sunt văduve, iar ele vor avea nevoie de banii lor mai curând sau mai târziu. Îți spun aceste lucruri ca să știi de ce îți cer să mă ajuți să adun acest fond pentru a menține lucrătorii în teritoriu. — Letter 83, 1899

Când soțiile lucrează împreună cu soții, amândoi ar trebui să fie remunerați. — Din nou și din nou, am repetat îndrumarea pe care mi-a dat-o Domnul cu privire la începerea lucrării în teritorii noi, pentru ca orașele noastre mari să poată auzi adevărurile soliei îngerului al treilea. (...)

Paginile tipărite nu pot să îndeplinească singure lucrarea pe care o poate face pastorul însuși. El poate să le explice oamenilor Scripturile, rugându-se cu ei, adresându-le apeluri și făcând adevărurile Bibliei să fie eficiente. Pentru a face lucrarea aceasta, nu sunt chemați doar un om sau doi, ci cât mai mulți bărbați și cât mai multe femei care au aptitudinea de a predica și de a prezenta Cuvântul. (...)

Trebuie să trimitem bărbați și femei care să lucreze cu credință și

consacrare în vederea vestirii acestui ultim mesaj al milei în lume. Când este posibil, pastorul și soția lui trebuie să lucreze împreună. Adesea, soția poate să lucreze alături de soțul ei, îndeplinind o lucrare nobilă. Ea îi poate vizita pe oameni în căminul lor și poate să ajute femeile din aceste familii într-un fel în care soțul ei nu poate. (...)

Pastorul Haskell și soția lui și-au unit eforturile în Conferința California. Condițiile de aici au făcut necesare capacitățile ambilor. Nimeni să nu pună sub semnul întrebării dreptul sorei Haskell de a primi o remunerare pentru munca ei. Și dr. Kress și soția lui sunt capabili să se asocieze în efortul misionar. Nimeni nu a pus la îndoială dreptul sorei Kress de a primi un salariu. Prin acest fel de a lucra, fratele și sora Kress pot să realizeze mai mult decât dacă ar lucra separat. — Manuscript Releases, vol. 12, p. 165-167

Nedreptatea făcută prin neplătirea femeilor pentru munca lor conștiincioasă. — Pastorii sunt plătiți pentru munca lor și acest lucru este bun. Iar dacă Domnul îi încredințează soției povara lucrării la fel ca soțului ei și dacă ea își dedică timpul și puterea pentru a vizita familiile din casă în casă, prezentându-le Scripturile, chiar dacă asupra ei nu au fost puse mâinile hirotonirii, ea îndeplinește o lucrare ce aparține domeniului păstoririi. Oare munca ei ar trebui să fie considerată ca neînsemnând nimic, iar [111] salariul soțului ei ar trebui să nu fie cu nimic mai mare decât acela al unui slujitor al lui Dumnezeu a cărui soție nu se dedică lucrării, ci rămâne acasă pentru a îngriji de familia ei?

Când am fost în America, am primit lumină cu privire la subiectul acesta. Am fost învățată că sunt câteva subiecte care trebuie să fie luate în considerare. Li s-a făcut o nedreptate femeilor care lucrează cu tot atât de mult devotament ca soții lor și care sunt recunoscute de Dumnezeu ca fiind la fel de necesare în lucrarea pastorală ca și soții lor. Metoda de a-i plăti pe lucrători, dar nu și pe soțiile lor, este un plan care nu se conformează

rânduiei lui Dumnezeu. În felul acesta se face o nedreptate. Se face o greșală. Domnul nu este în favoarea acestui plan. Dacă această rânduială este pusă în aplicare în conferințele noastre, ea va putea să le descurajeze pe surorile noastre, împiedicându-le să se califice pentru lucrarea în care ar trebui să se angajeze.

Când povara lucrării este lăsată în întregime asupra pastorilor, se face o greșală. Acest plan a fost conceput cu siguranță fără sfatul lui Dumnezeu. Unele femei le învață pe tinere cum să lucreze cu succes în vizite și în prezentarea studiilor biblice. Femeile care lucrează pentru Dumnezeu ar trebui să primească salarii proporționale cu timpul pe care îl dedică lucrării. Domnul nostru este un Dumnezeu al dreptății, iar dacă pastorii primesc un salariu pentru lucrarea lor, soțiile lor care se dedică lucrării cu tot atât de mult interes, în calitate de colaboratoare ale lui Dumnezeu, ar trebui să fie plătite suplimentar față de salariile pe care le primesc soții lor, indiferent dacă ele cer sau nu lucrul acesta. Când un pastor devotat și soția lui se angajează în lucrare, ei ar trebui să primească salarii proporționale cu salariile a doi lucrători separați, pentru a avea mijloace financiare pe care să le folosească după cum găsesc de cuviință în lucrarea lui Dumnezeu. Domnul a pus Duhul Său asupra amândurora. Dacă soțul ar muri, iar soția lui ar rămâne în viață, ea este potrivită să își continue lucrarea pentru Dumnezeu și să primească un salariu pentru munca pe care o îndeplinește. — Manuscript Releases, vol. 5, p. 29-31

Nimeni să nu creadă că femeile nu ar trebui să primească un salariu corect. — Alegeți femei care vor lucra cu seriozitate. Domnul va folosi femeile inteligente în lucrarea de educație. Nimeni să nu creadă că femeile acestea, care înțeleg Cuvântul lui Dumnezeu și au capacitatea de a-i învăța pe alții, nu ar trebui să primească un salariu pentru munca lor. Ele trebuie să fie plătite la fel ca soții lor. În vestirea adevărului prezent este o mare lucrare pentru femei. Prin exercitarea tactului feminin [112] și printr-o folosire înțeleaptă a cunoștințelor lor în domeniul adevărului biblic, ele pot să

înlătore dificultăți pe care soții lor nu le pot depăși. Avem nevoie de femei care să lucreze împreună cu soții lor, iar cele care doresc să se angajeze în acest domeniu al lucrării misionare trebuie să fie încurajate. — *Evangelizare*, p. 491

Compensația corespunzătoare pentru munca femeilor. — Dacă o femeie e rânduită de Domnul să facă o anumită lucrare, munca ei ar trebui să fie apreciată în conformitate cu valoarea ei. Unii poate socotesc că e un plan bun acela de a îngădui ca unele persoane să-și consacre timpul și munca pentru lucrare, fără să fie plătite pentru aceasta. Dar Dumnezeu nu aprobă astfel de aranjamente. Când e nevoie de renunțare la sine, din cauza lipsei de mijloace, povara nu trebuie să cadă întru totul numai asupra câtorva persoane. Toți să se unească la sacrificiu. — *Mărturii*, vol. 7, p. 207, 208

Sacrificiul să nu fie limitat când este vorba de femei credincioase. — Avem de făcut o mare lucrare în lumea aceasta și fiecare talent trebuie să fie folosit în conformitate cu principiile corectitudinii. Dacă o femeie este rânduită de Dumnezeu să îndeplinească o anumită lucrare, munca ei să fie apreciată la adevărata ei valoare. Fiecare lucrător trebuie să-și primească partea cuvenită. — *Evangelizare*, p. 491

Femeile care îndeplinesc lucrarea Evangheliei trebuie să primească salarii. — Am fost solicitată să vizitez Melbourne înainte de a fi demontat cortul, dar, din cauza căldurii puternice, nu au îndrăznit să insiste asupra acestei cereri. Pastorul Robinson a considerat că mărturia mea trebuia să fie prezentată, pentru că era foarte necesară. El și soția lui au fost lăsați să poarte responsabilitatea lucrării, prezentând studii biblice, instruind câțiva tineri și tinere ca lucrători și conducând misiunea. Sora Robinson a angajat o fată pentru a îngriji de gospodărie în timp ce ea îndeplinește o lucrare la fel de istovitoare ca aceea a unui pastor, din toate punctele de vedere. Femeile care au lucrat nu au primit nicio plată, dar lucrul acesta va fi schimbat la timpul cuvenit. Lucrarea este acum încorsetată de lipsa de mijloace financiare. —

Salariile din zecime trebuie să fie stabilite în funcție de situație. — În lucrarea care trebuie să fie făcută, femeile sunt la fel de necesare ca bărbații. Acele femei care se dedică în slujba Domnului, care lucrează pentru mântuirea altora făcând o lucrare din casă în casă, care este foarte obositoare și chiar mai obositoare decât aceea de a sta în fața adunării, ar trebui să primească o plată pentru munca lor. Dacă un bărbat este vrednic să fie angajat, tot așa este și o femeie. [113]

Dumnezeu le-a încredințat slujitorilor Săi niște talanți și Se așteaptă ca ei să înțeleagă că pot fi făcute greșeli. Totuși să nu faceți greșeala de a nu corecta faptul că pastorilor li se dă mai puțin decât ar trebui să primească. Când vedeți că oamenii care au fost puși în poziții de răspundere se află în nevoie, fie ca Dumnezeu să vă miște inima pentru a îndrepta lucrurile. Zecimea trebuie să meargă la aceia care lucrează în domeniul Cuvântului și al învățării, indiferent dacă sunt bărbați sau femei. — Manuscript Releases, vol. 1, p. 263 5 [114]

Capitolul 8

LUCRAREA MISIONARĂ ÎNTRE VECINI

Ar trebui să simțim că este datoria noastră specială să lucrăm pentru cei care locuiesc în vecinătatea noastră. Studiați modul în care puteți să-i ajutați cel mai bine pe cei care nu manifestă niciun interes pentru lucrurile religioase. Când vă vizitați prietenii și vecinii, arătați-vă interesul atât pentru bunăstarea lor spirituală, cât și pentru cea vremelnică. Vorbiți-le despre Hristos ca Mântuitor care iartă păcatul. Invitați-vă vecinii la voi acasă și citiți împreună cu ei din prețioasa Biblie și din cărți care îi explică adevărurile. Invitați-i să vi se alătore în cântare și rugăciune. Însuși Hristos va fi prezent la aceste mici adunări, după cum a făgăduit, iar inimile vor fi atinse de harul Său. — Divina vindecare, p. 152

Este nevoie de femei în diferite ramuri ale lucrării. — Diferitele ramuri ale lucrării lui Dumnezeu constituie un domeniu vast, în care surorile noastre pot să îndeplinească un serviciu bun pentru Domnul. Multe aspecte ale lucrării misionare sunt neglijate. În diferite biserici, o mare lucrare, care este adesea lăsată nefăcută sau este făcută insuficient, ar putea fi îndeplinită bine cu ajutorul pe care surorile noastre ar putea să îl dea, dacă ar fi instruite corespunzător. Prin diferite activități legate de efortul misionar în cămin, ele pot să ajungă la o categorie socială la care pastorii nu ajung. Printre femeile nobile care au avut curajul moral de a hotărî în favoarea adevărului pentru timpul acesta, multe au tact, înțelegere și aptitudini și pot să fie niște lucrătoare de succes. Este nevoie de lucrarea unor astfel de femei [115] creștine. — Review and Herald, 10 decembrie 1914

Fiți prieteni cu oamenii. — Dacă un membru din casa lui Hristos cade în ispită, membrii ceilalți trebuie să-i poarte de grijă cu un interes plin de bunătate, căutând să îndrepte pașii celui care rătăcește pe căi greșite și să-l

câștigate la o viață curată și sfântă. Dumnezeu îi cere fiecărui membru al bisericii Sale să îndeplinească lucrarea aceasta. (...)

Aceasta este lucrarea misionară în cămin, iar ea este de folos atât pentru cei care o îndeplinesc, cât și pentru aceia pentru care este făcută. Interesul plin de bunăvoință pe care îl manifestăm în cercul familiei și cuvintele de simpatie pe care li le adresăm fraților și surorilor noastre ne pregătesc să lucrăm pentru cei din casa Domnului, alături de care, dacă rămânem credincioși lui Hristos, vom trăi de-a lungul veacurilor veșniciei. „Fii credincios până la moarte”, ne spune Domnul Hristos, „și-ți voi da cununa vieții.” Prin urmare, cât de atent ar trebui să vegheze membrii familiei Domnului asupra fraților și surorilor lor! Fiți prietenii lor. Dacă sunt săraci și au nevoie de hrană și de îmbrăcăminte, slujiți atât nevoilor lor trecătoare, cât și nevoilor lor spirituale. În felul acesta, veți fi o binecuvântare dublă pentru ei. — *Evangelizare*, p. 353

Fiți prietenii familiilor aflate în nevoie. — Surorile pot să facă mult pentru a ajunge la inimi și pentru a le înduioșa. Oriunde vă aflați, surorile mele, lucrați cu simplitate. Dacă sunteți într-o casă în care se află copii, arătați interes față de ei. Faceți-i să vadă că îi iubiți. Dacă cineva este bolnav, oferiți-i un tratament; ajutați mamele istovite de griji și neliniștite să aline suferințele copiilor lor. — *Review and Herald*, 11 noiembrie 1902

Toți să aibă o parte în lucrarea lui Dumnezeu

Surorile noastre pot să facă mult. — Surorile noastre nu fac aproape nimic, în comparație cu ce ar putea să facă. Domnul Hristos cercetează viața și caracterul pentru a găsi roade și descoperă că mulți așa-ziși creștini sunt ca smochinul neroditor — nu au nimic altceva decât frunze. Surorile pot să lucreze în mod eficient pentru a găsi persoane care să se aboneze la publicațiile noastre periodice, aducând astfel lumina pentru multe minți.

Surorile noastre pot face lucrarea de distribuire a broșurilor și cea de colportaj la fel de bine ca frații.

Satana este preocupat de acest departament în lucrarea lui, răspândind o literatură care înjosește moralitatea și otrăvește mintea tinerilor. Publicațiile necredincioșilor sunt răspândite pretutindeni în țară. [116] De ce nu ar fi fiecare membru al bisericii la fel de profund interesat de răspândirea publicațiilor care înobilează mintea oamenilor și le prezintă adevărul în mod direct? Aceste broșuri și reviste sunt pentru iluminarea lumii și au fost adesea mijlocul de convertire a sufletelor. Publicațiile noastre seamănă acum semințele Evangheliei și constituie mijlocul de a aduce la fel de multe suflete la Hristos ca și cuvântul predicat. Biserici întregi au fost aduse la existență ca rezultat al răspândirii publicațiilor.

Fiecare ucenic al lui Hristos poate să îndeplinească o parte în lucrarea aceasta. Faceți ca foile volante, broșurile, revistele și cărțile să ajungă peste tot. Oriunde mergeți, luați cu voi un pachet de broșuri alese, pe care să le puteți oferi când aveți ocazia. Vindeți ce puteți, împrumutați-le sau oferiți-le gratuit, atunci când situația pare să necesite acest lucru. Veți vedea rezultate semnificative. — Review and Herald, 10 iunie 1880

Asigurați-vă că lucrați pentru Isus. — Surorile noastre nu sunt scuzate de la îndeplinirea unei părți în lucrarea lui Dumnezeu. Oricine a gustat Cuvântul Său cel bun și puterile veacului viitor are de făcut o lucrare serioasă într-un anumit domeniu în via Domnului. Surorile noastre pot avea grijă să aibă mâinile mereu ocupate cu confecționarea unor mici obiecte frumoase pentru a-și ornamenta casa ori pentru a le oferi în dar prietenilor lor. Dar, oricât de multe ar fi obiectele acestea oferite, pot fi ele puse pe temelia de stâncă? Oare va privi Isus toată această muncă depusă pentru ornamentare ca pe o jertfă vie adusă pentru El? Le va spune El celor ce au lucrat astfel: „Știu faptele tale, osteneala ta și... că ai suferit din pricina Numelui Meu”? — Review and Herald, 31 mai 1887

Toți pot să facă o lucrare în cămin. — Surorile noastre au fost prea dispuse să se scuze că nu pot purta răspunderi care solicită gândire și o exercitare serioasă a minții, totuși tocmai aceasta este disciplina de care au nevoie pentru desăvârșirea experienței creștine. Ele pot să lucreze în domeniul misionar, manifestând un interes personal pentru distribuirea de broșuri și reviste care reprezintă corect credința noastră. Nu toți pot să lucreze la distanță, dar toți pot să facă o lucrare în cămin. (...)

În calitate de creștini, ar trebui să fim conștienți fără încetare că timpul nostru, puterea și abilitatea noastră au fost cumpărate cu un preț infinit. Noi nu ne aparținem nouă înșine, așa încât să folosim timpul pentru satisfacerea fanteziei și mândriei noastre. În calitate de copii ai luminii, noi trebuie să răspândim lumina asupra altora. [117] Ar trebui să ne străduim să vedem cum putem să-L slăvim cel mai bine pe Dumnezeu, cum putem să lucrăm pentru salvarea și binecuvântarea sufletelor pentru care a murit Hristos. Când lucrăm pentru a aduce binecuvântare altora, vom acumula putere și curaj pentru sufletele noastre și vom primi aprobarea lui Dumnezeu. În aceste zile, sute dintre surorile noastre ar putea să lucreze, dacă ar dori. (...)

Cei care nu fac nimic acum ar trebui să meargă să lucreze. Fiecare soră care se declară a fi un copil al lui Dumnezeu ar trebui să simtă că are cu adevărat responsabilitatea de a-i ajuta pe cei care sunt în apropierea ei. Cea mai nobilă dintre toate realizările poate fi obținută printr-o renunțare efectivă la sine și prin interesul manifestat pentru binele altora. — Review and Herald, 12 decembrie 1878

Semănați de-a lungul apelor. — Dacă surorile noastre ar petrece în rugăciune stăruitoare și în studiul Cuvântului Său timpul dăruit de Domnul, El le-ar da înțelepciune cerească pentru a ști cum să lucreze prin harul dat lor de Dumnezeu ca să salveze sufletele celor din jurul lor. Surorile noastre ar

putea să înceapă cu lucrarea misionară în propriul cămin, apoi ar ști cum să lucreze cu înțelepciune pentru vecini. Dacă ar fi interesate de acest fel de lucrare, ele ar putea să semene semințele adevărului. Trebuie să semănăm de-a lungul apelor, deși nu știm care dintre semințe va da rod, aceasta sau aceea. Acest fel de lucrare merită să fie făcută, deoarece rezultatele ei durează cât veșnicia. Ea este reprezentată prin faptul de a pune la temelie aur, argint și pietre prețioase — materiale care nu sunt perisabile, ci durează cât veșnicia. Cea dintâi lucrare pentru fiecare dintre noi este consacrarea personală față de Dumnezeu. — Review and Herald, 6 noiembrie 1888

Conlucrători cu Dumnezeu

Rugați-vă pentru prietenii voștri. — Dumnezeu va face pentru noi lucruri mai mari decât putem să cerem sau să gândim, dacă vom avea încredere în El pe deplin. Vom crede noi, vom înainta noi cu credință, speranță și curaj, prinzându-ne cu putere de Cel Atotputernic? (...) Toți cei care declară a crede adevărul prezent trebuie să aplice în viața lor principiile lui curate și sfinte. Dacă își vor da seama că ar putea să facă foarte mult, dacă s-ar consacra lui Dumnezeu, surorile noastre ar putea fi de mare folos. Dacă ar vorbi și ar lucra cu înțelepciune cerească printre cunoscuți, ele ar putea să facă o lucrare bună.

Dacă ar vorbi mai puțin despre lucrurile neimportante, dacă s-ar ruga mai stăruitor [118] și ar aduce la Isus cazurile prietenilor lor, rugându-L să le ilumineze mintea, rugăciunile lor ar putea să facă un mare bine și, cu siguranță, vor face mult bine dacă vor fi înălțate cu credință. Surorile noastre pot fi conlucrătoare cu Dumnezeu. Când viața aceasta de aici se va încheia, ele vor fi în stare să privească înapoi la viața lor nu ca la un deșert, ci ca la un câmp plin de muguri, flori și fructe, ca rezultat al trudei lor. — Manuscript Releases, vol. 7, p. 40, 41

Tinerii să fie educați ca să le poată sluji altora

Organizați-vă pentru slujire. — Tineri și tinere, oare nu puteți voi să formați grupe și, ca niște buni soldați ai lui Hristos, să vă înrolați în lucrare, punându-vă tactul, aptitudinile și talentele în slujba Domnului, pentru a vă salva sufletul de la ruină? În fiecare biserică să fie organizate grupe care să îndeplinească această lucrare. (...) Tineri și tinere care Îl iubiți cu adevărat pe Isus, nu vreți voi să vă organizați ca lucrători nu numai pentru aceia care se declară păzitori ai Sabatului, ci și pentru aceia care nu sunt de credința voastră? — Signs of the Times, 29 mai 1893

Învățați metode practice de a face lucrare misionară. — Ceea ce este necesar acum pentru întărirea bisericilor noastre este o lucrare atentă a slujitorilor înțelepți care vor observa și vor dezvolta în biserică talente care pot fi educate pentru a-I sluji Domnului. Cei care lucrează vizitând bisericile ar trebui să le instruiască în domeniul prezentării studiilor biblice și al lucrării misionare. Tinerii, băieți și fete, ar trebui să fie educați pentru a deveni lucrători în cămin, între vecini și în biserică. — Review and Herald, 15 mai 1888

Tinerii pot să organizeze adunări. — Înainte de a le prezenta aceste lucruri [despre organizarea adunărilor în Australia] studenților de la școala Avondale, câțiva fuseseră angajați cu conștiinciozitate în efortul misionar, vizitând familii, distribuind literatură și organizând studii biblice în locuri aflate la distanțe de până la opt kilometri, dar mulți dintre studenții de aici și din majoritatea altor școli au acționat pe baza teoriei care spune că este mai înțelept să învețe tot ce pot în timp ce se află în școală și numai după ce termină școala să își asume un efort misionar activ. (...)

Când am cercetat pentru a afla ce ar fi cel mai bine pentru bisericile din New South Wales și pentru acei studenți care avuseseră [119] o experiență în

lucrarea pentru Hristos, s-a considerat că este cel mai bine să-i încurajăm pe aceștia să lase școala și să petreacă o săptămână vizitând bisericile, ajutând la organizarea de adunări și unindu-și eforturile cu acelea ale lucrătorilor într-o acțiune serioasă pentru cei care aveau nevoie de ajutor. Astfel, de la Cooranbong au fost trimise șapte persoane, pe lângă pastorul Haskell, care au petrecut săptămâna în biserica din Stanmore, binecuvântând-o printr-o lucrare atât de eficientă și de iubitoare.

Când a fost discutat acest subiect pentru prima oară, unora li s-a părut o problemă serioasă faptul de a pierde o săptămână dintr-un semestru de școală. I-a costat mult să ajungă la școală și, în aparență, aceasta era ultima ocazie de a frecventa școala, iar fiecare lecție era foarte prețioasă. Dar, după ce subiectul a fost regândit, slujirea a fost acceptată cu voioșie, crucea a fost luată pe umeri, iar ea l-a întărit pe purtătorul ei. Niciunul dintre lucrători nu s-a oprit să se odihnească și să se simtă confortabil un timp, ci toți au mers rapid din loc în loc. Au fost primiți cu toată inima. Au găsit suflete singuratice, flămânde după încurajarea spirituală, iar când i-au ajutat pe alții, propriile suflete au fost ajutate. Când s-au întors la școală, acești lucrători au fost plini de bucurie și de curaj. Credința lor se dezvoltase în lucrare și au fost pregătiți să-i încurajeze și să-i ajute pe semenii lor.

Tocmai atunci, pretutindeni în colonie, s-a răspândit o gripă într-o formă severă. Aceasta a apărut la început în orașe, iar apoi a ajuns în zonele rurale. Așa cum era de așteptat, școala a fost unul dintre ultimele locuri unde a ajuns. Pretutindeni în jurul nostru au fost mulți bolnavi, iar studenții care se pregăteau să devină asistenți medicali s-au oferit de bunăvoie să meargă acolo unde era nevoie și să îngrijească bolnavii. Așa că au fost trimiși doi câte doi pentru a acorda tratamente și pentru a îngriji de cei care erau foarte slăbiți.

Experiențele acestea le-au pregătit inimile pentru a prețui și pentru a primi învățătură cu privire la valoarea efortului misionar ca o parte a

educației lor. Subiectul acesta a fost prezentat în școală și în biserică pe parcursul Săptămânii de Rugăciune, studenții și profesorii au căutat să respecte recomandările, iar ocazii de a lucra s-au găsit în toate direcțiile. În Sabat și duminică după-amiază, între șaisprezece și douăzeci de studenți sunt angajați în organizarea de adunări de rugăciune, studii biblice, adunări de tineret și predicare în șase până la zece locuri diferite. Am văzut deja un rezultat al acestei lucrări — lucrătorii sunt foarte binecuvântați. Alte rezultate ar putea să fie văzute în viitor. — Review and Herald, 4 octombrie 1898 [120]

O scrisoare misionară către Maria Chase

Maria Chase a fost nepoata lui James White, fiica surorii lui, Maria.

Dragă nepoată Maria,

Doresc să îți scriu câteva rânduri. Nu mi-am pierdut preocuparea față de tine, deși am fost foarte descurajată de situația ta. Deoarece perspectiva ca tu să devii creștină a părut să se diminueze, am simțit o neliniște dureroasă cu privire la viitorul și posibilitățile tale.

Nu știu dacă înțeleg pe deplin starea actuală a sufletului tău și s-ar putea să nu fiu atât de pregătită să te ajut cum credeam înainte. Ar fi trebuit să știu mai bine cum să mă adresez ție, dacă aș fi știut că doreai sincer să devii o creștină smerită. Am crezut că, probabil, ai dorit acest lucru din cauză că nereușita ta ulterioară de a-ți aduce la îndeplinire scopul de a deveni creștină te-a făcut să te descurajezi. Poate că ai crezut că încrederea celorlalți în tine a fost atât de zguduită, încât nu mai puteau să creadă în eforturile pe care ai fi putut să le faci în viitor.

Totuși, Maria, dacă viața de creștin este atrăgătoare pentru tine și ai

înțeles natura rea a păcatului și starea ta pierdută fără Hristos, te sfătuiesc să o iei de la capăt cu seriozitate. Caută-L pe Domnul cu smerenie. Poate că nu mai ai deloc încredere în tine, deoarece ai motive. Dar Dumnezeu este credincios, iar eu te sfătuiesc, pentru binele sufletului tău, să încerci din nou și să te străduiești să devii o urmașă a lui Hristos. Nimeni nu poate să facă lucrarea aceasta în locul tău. Este o lucrare solemnă între Dumnezeu și sufletul tău, lucrare ce trebuie să suporte încercarea din partea Celui Atotputernic.

Îngăduie-mi să te îndemn să cauți lucrurile care îți vor aduce pacea. Toată viața ai căutat cu nerăbdare plăcerile și satisfacțiile lumești pentru a-ți împlini dorințele sufletului, dar, în fiecare plăcere pământească, s-a aflat un spin. Tu nu ai îndeplinit pe pământ planul pe care l-a avut Dumnezeu pentru tine. Ai îngăduit minții tale să stăruie asupra frivolității, modei și paradei. Înfățișarea exterioară a fost altarul pe care ai sacrificat seriozitatea minții — interesele veșnice și considerentele înalte și nobile, care sunt cu atât mai înalte și mai valoroase decât considerentele pământești, pe cât sunt cerurile de înalte față de pământ.

Satana a presărat flori ispititoare pe calea cea largă ce duce la cădere, dar aceia care sunt ademeniți la moarte pe drumul acesta învață din experiență [121] că acele flori plăcute se vestejesc îndată ce sunt culese. Ele nu au niciun parfum, ci doar un miros neplăcut, care îmbolnăvește.

Maria, intenționezi tu să-I dedici lui Dumnezeu puținul timp care ți-a fost acordat și să obții fericirea aici și mântuirea viitoare? Te rog să începi această lucrare cu seriozitate. Încetează să te închini înfățișării tale exterioare, care nu poate să îți aducă aprobarea lui Dumnezeu nici în cea mai mică măsură. Dumnezeu prețuiește valoarea morală. Apostolul Petru spune: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare

preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3,4).

Caută acest duh blând și liniștit. Eliberează-te de spiritul care te stăpânește într-o mare măsură. Biruiește dorința aceasta de schimbare și caută smerenia, caută neprihănirea. Eu cred că Dumnezeu încă va fi plin de har față de tine, dacă te întorci la El cu toată inima și faci din lucrarea de a învăța de la Hristos prima și cea dintâi ocupație a ta. Învață cum să-I slujești. Studiază Biblia, implorându-L pe Dumnezeu să îți ilumineze mintea pentru a înțelege învățăturile ei sfinte, care au fost neglijate și disprețuite atât de multă vreme. Îndreaptă-ți atenția spre cuvintele vieții. [Nu uita îndemnul:] „Cercetați Scripturile!”

De-a lungul vieții, inima ta a fost răzvrătită împotriva lui Dumnezeu. Tu ai călcat în picioare harul pe care ți l-a oferit El, alegând lucrurile plăcute ale lumii și alegând să-i slujești lui Satana, în loc lui Hristos. Totuși, în mila Sa nemărginită, Isus te invită să-L alegi ca Mântuitor al tău și să devii un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al slavei. Dacă dorești, tu poți alege viața și mântuirea sau poți alege să te închini eului și să dedici orele prețioase de probă pentru a te împodobi și a te face atrăgătoare, cu scopul de a plăcea ochilor celor lumești și senzuali, de a primi flatări din partea unor buze mincinoase și, în cele din urmă, de a culege rodul semințelor semănate de tine — degradarea. Sărmanul trup muritor, care a fost idolul tău, dumnezeul tău, va fi tăiat ca iarba și se va veșteji. Oh, Maria, cât de îndurerată îmi este inima când văd că mintea ta este aproape întru totul absorbită de propria persoană, de îmbrăcăminte și de înfățișarea ta. Mintea ta pare să fie într-un continuu efort de a-ți îmbunătăți înfățișarea.

Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să studiem ca să știm cum să fim [122] aprobați de Domnul. Cât de mult a fost studiată această lecție importantă? Tu ai dorit cu ardoare aprobarea și lauda celor care sunt iubitori de plăceri și vrăjmași ai lui Dumnezeu, dar nu ai avut nicio dorință înaltă și nicio hotărâre puternică de a căuta mai presus de orice să te înfățișezi

înaintea lui Dumnezeu în așa fel încât să primești aprobarea Sa. El este Acela care îți acordă viața și orice lucru bun de care te-ai bucurat.

Îți trimit aceste rânduri scrise în grabă, rugându-mă ca ele să să-ți facă bine. Din nou, te implor să faci o preocupare din a-L căuta pe Domnul! Roagă-te mult. Plângi și roagă-te. Umilește-te înaintea lui Dumnezeu, bazându-te numai pe meritele Mântuitorului răstignit și înviat, care mijlocește tocmai pentru suflete întinate de păcat, așa cum este sufletul tău. Dacă alții nu te ajută așa cum crezi că ar trebui, nu te descuraja. De tine depinde să ai viața sau moartea. Îngerii lui Dumnezeu veghează cu interes pentru a vedea dacă vei fi biruită de Satana sau dacă tu vei birui și dacă, prin puterea sângelui lui Hristos, îl vei călca în picioare pe Satana. Vrei să Îl alegi pe Hristos să fie partea ta pentru veșnicie?

Maria, roagă-te stăruitor ca Dumnezeu să îți descopere personal păcatul și degradarea inimii tale. Această dorință să fie neîncetată pentru tine, deoarece este important să îți vezi păcătoșenia ca să simți nevoia de iertare prin sângele lui Hristos. A doua ta rugăciune să fie: „Doamne, descoperă-mi Te, descoperă-mi mila Ta și valoarea sângelui Tău!” Pune pe primul loc viața veșnică. Tu ai avut dovada lipsei de valoare a lucrurilor pământești, iar eu am fost cu totul uimită de faptul că totuși ai părut a manifesta atât de puțin interes pentru a deveni creștină. Însă acum pot să înțeleg motivul. Înfrățirea este idolul tău. Dumnezeu nu poate să locuiască în inima sau în gândurile tale atâta vreme cât acolo eul este conducătorul suprem. Satana intenționează să folosească interesul tău de a arăta bine pentru a te distruge și, dacă va avea succes, acest lucru se va dovedi blestemul cel mai mare care a venit vreodată asupra ta.

Ce valoare au parada și înfrățirea? Ce înseamnă doar să arăți bine, fără valoarea morală sau adevărata bunătate a inimii și fără noblețea minții? Ele sunt doar o spoială, care place unei anumite categorii de minți, dar care va pieri în ziua lui Dumnezeu, lăsând să se vadă doar diformitatea păcătoasă și

decăzută. [123]

LUCRAREA DE TEMPERANȚĂ

Ellen White a fost remarcabilă datorită definiției cuprinzătoare date temperanței: „Adevărata temperanță ne învață să renunțăm cu totul la tot ce este dăunător și să folosim cu înțelepciune ce este sănătos.” — *Temperanța*, p. 138. Totuși, în secțiunea aceasta, ne ocupăm în principal de reforma cu privire la folosirea alcoolului. Ellen White a fost un vorbitor foarte căutat în domeniul temperanței. Ea a fost foarte preocupată de acest subiect, care a fost adesea subiectul despre care a vorbit în adunările publice mari. Principiile prezentate aici pot fi aplicate cu privire la folosirea abuzivă a oricăror alte substanțe dăunătoare.

Folosiți-vă influența în favoarea temperanței. — Susținătorii temperanței nu se achită de întreaga datorie dacă nu își exercită influența prin învățături și exemplu — prin cuvântări, scrieri și vot — în favoarea interzicerii fabricării alcoolului și pentru abținerea totală. — *Review and Herald*, 8 noiembrie 1881

O parte a soliei îngerului al treilea. — În lucrarea noastră, trebuie să acordăm mai multă atenție reformei în ce privește temperanța. Fiecare datorie care necesită o reformă implică pocăință, credință și ascultare. Ea înseamnă înălțarea sufletului la o viață nouă, mai nobilă. Prin urmare, adevărata reformă își are locul ei în lucrarea soliei îngerului al treilea. Îndeosebi reforma cu privire la temperanță solicită atenția și susținerea noastră. (...) La adunările de tabără, ar trebui să atragem atenția asupra acestei lucrări și să facem din ea un subiect important. Ar trebui să le prezentăm oamenilor principiile adevăratei cumpătări și să le cerem să semneze un angajament pentru temperanță. [124] O atenție deosebită trebuie să le fie acordată celor care sunt înrobiți de obiceiuri rele. Trebuie să-i

conducem la crucea lui Hristos. — Review and Herald, 15 octombrie 1914

În alte biserici, sunt creștini care iau poziție în apărarea principiilor cumpătării. Noi ar trebui să ne apropiem de acești lucrători și să le deschidem o cale pentru ca ei să stea umăr la umăr cu noi. Ar trebui să-i invităm pe oamenii mari și buni să sprijine eforturile noastre de a salva ce este pierdut. (...)

Numai veșnicia va descoperi ce s-a realizat prin acest fel de lucrare — câte suflete bolnave de îndoială și obosite de deșertăciunea acestei lumi și de neliniște au fost aduse la Marele Medic, care dorește să-i mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la El. Hristos este un Mântuitor înviat și sub aripile Sale este mântuire. — Mărturii, vol. 6, p. 110, 111

Nu pierdeți nicio ocazie de a participa la lucrarea pentru temperanță. — Îmi pare rău că nu a existat un interes mai viu în rândurile noastre, în ultimii ani, pentru dezvoltarea acestei ramuri a lucrării lui Dumnezeu. Nu ne putem permite să pierdem nicio ocazie de a ne alătura lucrării pentru temperanță, oriunde ar fi ea. Deși, în străinătate, cauza temperanței nu avansează întotdeauna atât de repede cât am dori, succese remarcabile au însoțit eforturile celor care s-au angajat în ea. Am găsit în Europa oameni hotărâți în această privință. Într-o ocazie, când am acceptat invitația de a vorbi unui larg auditoriu despre subiectul temperanței, oamenii de acolo mi-au făcut onoarea de a drapa amvonul cu steagul american. Cuvintele mele au fost primite cu cel mai profund interes și, la sfârșitul vorbirii, mi s-a mulțumit din inimă. Niciodată, în toată lucrarea mea referitoare la temperanță, n-am avut parte de vreun cuvânt de dezaprobare. — Temperanța, p. 225, 226

Tinerii pot exercita o influență puternică în favoarea temperanței. — Nicio altă categorie de oameni nu este capabilă să facă mai mult în lupta împotriva necumpătării decât tinerii temători de Dumnezeu. În acest veac,

tinerii din orașele noastre trebuie să se unească, să fie ca o armată, împotrivindu-se cu hotărâre și fermitate oricărei forme de îngăduință de sine egoistă și distrugătoare a sănătății. Ce influență puternică spre bine pot să exercite ei! Pe cât de mulți ar putea ei să-i salveze, ajutându-i să nu ajungă degradați moral în sălile și grădinile amenajate pentru muzică și alte distracții menite să-i ademenească pe tineri! Necumpătarea, lipsa de respect și imoralitatea sunt surori. Fiecare tânăr temător de Dumnezeu să îmbrace armura și să iasă în față. Puneți-vă numele pe fiecare [125] angajament pentru temperanță care vă este prezentat. În felul acesta, veți exercita o influență în favoarea semnării angajamentelor și îi veți determina și pe alții să le semneze. Nu îngăduiți ca vreo scuză slabă să vă împiedice să faceți acest pas. Lucrați pentru binele sufletului vostru și pentru binele altora. — Youth Instructor, 16 iulie 1903

Sușineți temperanța. — Subiectul temperanței trebuie să beneficieze de o susținere hotărâtă din partea poporului lui Dumnezeu. Necumpătarea luptă pentru supremație; îngăduința de sine crește, iar publicațiile care tratează reforma sănătății sunt foarte necesare. Literatura care tratează subiectul acesta este de folos pentru Evanghelie, conducând sufletele să cerceteze Biblia pentru a înțelege mai bine adevărul. Avertizarea împotriva marelui rău al necumpătării trebuie să răsune și, pentru ca această lucrare să poată fi făcută, fiecare păzitor al Sabatului ar trebui să studieze și să pună în practică învățătura cuprinsă în publicațiile noastre periodice și în cărțile noastre despre sănătate. Iar ei ar trebui să facă mai mult decât atât, și anume să depună eforturile cele mai stăruitoare pentru a răspândi publicațiile acestea printre vecinii lor. — Pacific Union Recorder, 20 noiembrie 1902

Relația noastră cu Woman»s Christian Temperance Union

Ellen White a apreciat în mod deosebit lucrarea făcută de Woman»s Christian Temperance Union (Uniunea pentru temperanță a femeilor creștine). Ea a îndemnat la colaborare între lucrătorii noștri și cei ai acestei

asociații, pentru cauza lor vrednică. Principiul acesta al colaborării ar trebui să fie aplicat și în alte domenii ale lucrării umanitare.

Asocierea cu alte femei în lucrarea temperanței. — Woman»s Christian Temperance Union este o organizație cu ale cărei eforturi pentru răspândirea principiilor temperanței putem să ne asociem cu toată inima. Mi-a fost dată lumina că noi nu trebuie să stăm deoparte de aceste femei, ci, atâta vreme cât nu trebuie să sacrificăm niciun principiu, trebuie să ne asociem cu ele pe cât este posibil și putem să facem lucrul acesta pentru a închide cu totul localurile în care se servesc băuturi alcoolice. — Review and Herald, 18 iunie 1908

Colaborați cu Woman»s Christian Temperance Union. — În acest timp, trebuie să arătăm un interes hotărât față de lucrarea pe care o face Woman»s Christian Temperance Union. Nimeni dintre aceia care pretind că iau parte la lucrarea lui Dumnezeu nu ar trebui să-și piardă interesul față de marele scop al acestei organizații în domeniul temperanței. Ar fi bine dacă am invita la adunările noastre de tabără membri ai WCTU pentru a lua parte la activitățile noastre. Acest fapt i-ar ajuta să se familiarizeze cu [126] dovezile credinței noastre și ne-ar deschide calea pentru a ne asocia cu ei în lucrarea de temperanță. Dacă vom face acest lucru, vom ajunge să înțelegem că subiectul temperanței înseamnă mai mult decât au presupus mulți dintre noi. În unele privințe, lucrătorii WCTU sunt cu mult mai avansați decât conducătorii noștri. Domnul are în acea organizație suflete prețioase care ne pot ajuta mult în eforturile noastre de a promova mișcarea pentru temperanță. Educația pe care o au cei din poporul nostru în domeniul adevărului biblic și în domeniul cerințelor Legii lui Iehova le va face în stare pe surorile noastre să le împărtășească susținătorilor nobili ai temperanței acele lucruri care vor fi pentru binele lor spiritual. În felul acesta, va fi creată o asociere și o atitudine de simpatie acolo unde în trecut a existat prejudecată și o înțelegere greșită. — Review and Herald, 15 octombrie 1914

Doamna S. M. I. Henry, conducătoarea Woman»s Christian Temperance Union

Doamna S. M. I. Henry, conducătoarea Woman»s Christian Temperance Union, a fost convertită la adventism pe vremea când era pacientă la Sanatoriul Battle Creek, iar Ellen White locuia în Australia. Cele două au devenit prietene apropiate prin corespondență, deși nu au avut niciodată privilegiul de a se întâlni personal. În cele ce urmează, se află pasaje din scrisorile adresate doamnei Henry, arătând relația care poate fi dezvoltată între femeile capabile din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și membrii organizației Woman»s Christian Temperance Union (WCTU).

Aș fi foarte mulțumită dacă aș putea să stau alături de tine și să vorbim despre întâmplările din experiența ta. Doresc foarte mult să te întâlnesc. Nu este imposibil să ne vedem față în față chiar în viața aceasta. Când aud despre felul plin de bunătate în care te tratează Dumnezeu, mă simt foarte recunoscătoare față de Tatăl meu ceresc, pentru că lumina adevărului din acest timp strălucește în încăperile minții tale și în templul sufletului. Peste apele întinse ale Pacificului, putem să ne dăm mâna în credință și plăcută părtășie. Mă bucur împreună cu tine pentru fiecare ocazie de a ajunge la inima oamenilor. Îl laud pe Domnul că a lucrat pentru tine, deoarece Marele Medic care nu a pierdut niciodată un caz te-a vindecat și ți-a dat posibilitatea de a ajunge la oameni, ca să poți prezenta înaintea multora experiența ta cu Răscumpărătorul cel plin de dragoste, bunătate și har. — Manuscript Releases, vol. 7, p. 155 (1898)

Mulțumesc Domnului cu inima, sufletul și vocea, pentru că ai fost [127] un membru de seamă și influent al Woman»s Christian Temperance Union. Prin providența lui Dumnezeu, ai fost condusă la lumină pentru a cunoaște adevărul. (...) Când te asociezi cu femei ale căror inimi sunt sensibilizate de Duhul lui Dumnezeu și care caută adevărul ca pe o comoară ascunsă, trebuie să introduci lumina și cunoașterea aceasta în lucrarea ta.

Timp de douăzeci de ani, eu am văzut că lumina va ajunge la femeile care lucrează în domeniul temperanței. Însă am observat cu tristețe că multe dintre ele au intrat în politică și au făcut acest lucru împotriva voinței lui Dumnezeu. Ele se implică în probleme, dezbateri și teorii care nu trebuie să fie abordate. Domnul Hristos a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

Eu sunt pe deplin convinsă că Domnul te călăuzește pentru a păstra principiile temperanței clare și distincte, în toată puritatea lor, în relație cu adevărul pentru aceste zile din urmă. Cei care împlinesc voia Sa vor înțelege de unde vine învățătura. Domnul plănuiește ca femeile să învețe de la El să fie blânde și smerite cu inima și să conlucreze cu cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Când lucrarea aceasta va avea loc, nu va exista nicio luptă pentru supremație, nicio mândrie a opiniei personale, deoarece oamenii își vor da seama că mintea, vocea și fiecare fărâmbă de aptitudine sunt doar niște talanți încredințați de Dumnezeu ca să fie folosiți și înmulțiți pentru El și apoi înapoiați Dătătorului cu tot surplusul pe care l-au adus. De la noi se așteaptă să creștem din punct de vedere al capacității, al influenței și al puterii, privind fără încetare la Isus. Și, privind la El, vom fi schimbați după chipul Său.

Lucrarea unei femei constituie o putere în lumea noastră, dar este pierdută când, având Cuvântul lui Dumnezeu în față, ea vede un „așa zice Domnul”, dar nu vrea să asculte. Cel mai mare și mai dificil lucru pentru suflet este acela de a se despărți de așa-zisele sale fapte meritorii. Nu este ușor de înțeles ce înseamnă să-ți refuzi locul dintâi, cel mai de onoare, în favoarea slujirii lui Dumnezeu. Cu toții manifestăm, fără să ne dăm seama, atributele caracterului și înclinațiile minții noastre chiar în prezența lui Dumnezeu, în rugăciunile și în închinarea noastră, în slujirea noastră, și nu reușim să vedem că depindem cu totul de călăuzirea Duhului Sfânt. Ne așteptăm să facem prin noi înșine o lucrare pe care, pur și simplu, nu avem puterea să o facem. Acesta este marele pericol în care se află femeile care

lucrează în domeniul temperanței.

Domnul nu îți poruncește să te desparți de [128] Woman»s Christian Temperance Union. Femeile au nevoie de toată lumina pe care poți să le-o dai. Tu nu trebuie să înveți de la ele, ci de la Isus Hristos. Fă în așa fel încât toată lumina posibilă să strălucească pe calea lor. Poți să fii de acord cu ele pe temeiul principiilor curate și înălțătoare care au adus la existență la început Woman»s Christian Temperance Union. „Iată”, a zis Hristos, „vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.” Dacă El îi trimite pe ucenicii Săi într-o asemenea misiune, oare nu va lucra El prin tine pentru a le prezenta Scripturile acelora care sunt în rătăcire? Cultivă parfumul acelei iubiri pe care a manifestat-o Hristos față de omenirea căzută și, prin învățătură și prin exemplu, prezintă adevărul așa cum este el în Isus.

Numai Duhul Sfânt poate să dezvolte în inima omenească acele trăsături care sunt plăcute în ochii lui Dumnezeu. Domnul ți-a dat capacități și talente care trebuie să fie păstrate întregi în simplitatea lor. Prin Isus Hristos, tu poți să faci o lucrare bună. Când sufletele vor fi convertite la adevăr, cheamă-le să se asocieze cu tine în lucrarea de a le învăța pe aceste femei care sunt dispuse să fie învățate, să trăiască și să lucreze în mod inteligent și unit. — Loma Linda Messages, p. 234 (din Scrisoarea 96, 1899, scrisă pe 21 iunie 1899)

Sunt atât de bucuroasă, sora mea, că nu ai întrerupt legătura cu Woman»s Christian Temperance Union! Poate că va trebui să rupi legătura aceasta, dar încă nu este timpul. Păstrează-ți poziția! Rostește cuvintele care îți sunt date de Dumnezeu, iar Domnul va lucra cu siguranță prin tine. Poate că vezi multe lucruri pe care nu le aprobi, dar să nu te descurajezi. Sper și mă rog să fii îmbrăcată zi de zi cu neprihănirea lui Hristos. — Loma Linda Messages, p. 233 (din Scrisoarea 54, scrisă în 24 martie 1899)

Sper, sora mea, că vei avea în Woman»s Christian Temperance Association o influență care va atrage multe suflete prețioase la standardul prețios al adevărului. Domnul atrage mulți oameni la o cercetare a adevărului, iar tu nu trebuie să te descurajezi. Seamănă de-a lungul tuturor apelor. Acestea sunt ape bune unde poți să semeni semințele adevărului, chiar dacă nu insiști în mod public asupra unor aspecte principale ale credinței noastre. Nu ar fi înțelept să fii prea categorică. Untdelemnul harului, manifestat în influența ta directă sau indirectă, va face cunoscut faptul că ai lumina vieții. Aceasta va străluci asupra altora prin mărturia ta directă și clară cu privire la subiectele asupra cărora [129] pot toți să fie de acord, iar faptul acesta va avea o influență convingătoare. — Loma Linda Messages, p. 234 (din Scrisoarea96, 1899, scrisă în 21 iunie 1899)

Am fost foarte mulțumită de scrisoarea ta, în care mi-ai prezentat istoria experienței tale cu WCTU. Când am citit-o, am spus: „Mulțumesc Domnului. Aceasta este o lucrare valoroasă de semănare a semințelor.” Sunt mulțumită, atât de mulțumită! Domnul ți-a deschis cu siguranță calea. Păstrează-o deschisă, dacă este cu putință. Tu poți să îndeplinești o lucrare. Păstrează-ți puterea pentru astfel de eforturi. Când poți, participă la adunările importante. Ocaziile acestea vor fi dificile, dar, când le dă celor iubiți ai Săi o lucrare specială de îndeplinit, Domnul îi trimite pe îngerii Săi pentru a-i înconjura.

Sunt foarte multe suflete prețioase la care Domnul ar fi dorit să ajungă prin lumina adevărului. Este nevoie de efort pentru a-i ajuta să înțeleagă Scripturile. Am simțit un interes puternic față de lucrătorii din WCTU. Aceste femei, care sunt niște eroine, știu ce înseamnă să ai personalitate. Doresc atât de mult ca ele să triumfe și să fie împreună cu cei răscumpărați în jurul marelui tron alb! Mă voi ruga pentru tine ca să ți se acorde ocazii speciale de a participa la marile lor adunări și pentru ca vocea ta să fie auzită în apărarea adevărului.

Nu îndrăznesc să te sfătuiesc cu privire la acest subiect important. Tu ești la fața locului, iar Hristos este acolo. Fii sigură că El va lucra cu tine, în tine și prin tine.

Aș dori ca gândul la mila și la dragostea duiosă a lui Dumnezeu față de aceia care caută lumina și se roagă pentru ea să fie o mare încurajare pentru tine în lucrarea ta. Ar trebui să organizăm adunări de rugăciune ca să-I cerem Domnului să deschidă calea pentru ca adevărul să pătrundă în fortăreața în care Satana și-a așezat tronul și să risipească umbra pe care a aruncat-o în calea celor pe care caută să-i amăgească și să-i nimicească. Noi avem făgăduința sau, mai degrabă, asigurarea: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” — Loma Linda Messages, p. 234 (din Scrisoarea 231, 1899, scrisă în decembrie 1899)

Lucrarea pe care o faci pentru a le ajuta pe surorile noastre să își simtă responsabilitatea individuală față de Dumnezeu este o lucrare bună și necesară. Această lucrare a fost neglijată multă vreme, dar, după ce va fi prezentată în enunțuri clare, simple și precise, putem să ne așteptăm ca datoriile esențiale din cămin, [130] în loc de a fi neglijate, să fie îndeplinite cu mai multă înțelepciune. Domnul dorește întotdeauna ca noi să-i îndemnăm pe cei care nu înțeleg încă să priceapă care este valoarea sufletului omenesc. (...)

Domnul Hristos, Mântuitorul nostru, a prețuit valoarea sufletului. Surorile noastre, în general, au dificultăți mari din cauza familiilor lor tot mai numeroase și a eforturilor lor neapreciate. Am dorit atât de multă vreme ca femeile care pot fi educatori să le ajute să se ridice din descurajare și să simtă că pot să facă o lucrare pentru Domnul. Iar efortul acesta aduce raze de lumină în viața lor și se reflectă asupra inimii altora. Dumnezeu vă va binecuvânta pe tine și pe toți cei care se vor asocia cu tine în această mare lucrare. (...)

Dacă putem, sora mea, ar trebui să le vorbim adesea surorilor noastre și să le ajutăm să ajungă să spună: „Să mergem!” Călăuzește-le să facă lucrurile pe care ar trebui să le facem — să simtă ce ar trebui să simțim, și anume să aibă o înțelegere puternică și statornică a valorii sufletului omenesc. Noi suntem elevi și învățăm ca să putem să fim apoi învățători. Ideea aceasta ar trebui să fie întipărită în mintea fiecărui membru al bisericii.

Noi credem pe deplin în organizația bisericii, dar nu credem în nimic care are rolul de a prescrie o modalitate precisă în care trebuie să lucrăm, deoarece nu toate mințile sunt sensibilizate prin metode identice. Să nu fie îngăduit nimic care să-l facă pe slujitorul lui Dumnezeu să stea departe de semenii lui. Fiecare credincios trebuie să lucreze personal pentru cel păcătos. (...)

Prezintă aceste lucruri, sora mea! În fața ta se deschid multe căi. Vorbește mulțimii ori de câte ori poți; exercită fiecare picătură de influență pe care poți să o exerciți prin orice asociere care poate fi un mijloc de a introduce aluatul în plămădeală. Fiecare om, bărbat sau femeie, are o lucrare de făcut pentru Domnul. Sfințirea și consacrarea personală față de Dumnezeu vor realiza, prin metodele cele mai simple, mai mult decât parada cea mai impresionantă. (...)

Învăță-le pe surorile noastre că întrebarea lor de fiecare zi trebuie să fie: Doamne, ce dorești să fac astăzi? Fiecare vas consacrat lui Dumnezeu va fi umplut zi de zi cu untdelemnul sfânt, pentru ca din el să fie umplute și alte vase. În fiecare zi, trebuie să progresăm în dezvoltarea caracterului creștin, veghind și așteptând ocazii de a face voia și lucrarea Domnului. Fiecare cuvânt rostit, fiecare lucrare îndeplinită pentru Hristos vor avea o influență durabilă. Rostește cuvintele pe care ți le dă Dumnezeu, iar Domnul va lucra cu siguranță [131] prin tine. Nu te descuraja, chiar dacă s-ar putea să vezi

multe lucruri pe care nu le aprobi. Sper și mă rog să fii îmbrăcată în fiecare zi în neprihănirea lui Hristos. — Review and Herald, 9 mai 1899 (scrisă doamnei. S. M. I. Henry, 25 martie 1899)

Semințele adevărului pot fi semănate în Woman»s Christian Temperance Union

Numai veșnicia va descoperi realizările. — Nu aș dori ca vreun om din poporul nostru să aibă o gândire atât de îngustă, încât să-i spună sorei Henry să rupă legătura cu Woman»s Christian Temperance Union (WCTU). Sora Henry poate să semene semințele adevărului în această organizație. Nu spun că ea trebuie să prezinte toate cunoștințele pe care le-a obținut cu privire la unele subiecte discutabile. Ea poate să vorbească despre veștile bune ale mântuirii. Apoi, după ce sufletele vor fi încălzite prin lucrarea Duhului Sfânt, iar zidurile prejudecății vor începe să cedeze, ea poate prezenta adevărul punct cu punct. Lucrarea aceasta pentru WCTU are o parte descurajatoare și istovitoare, iar noi trebuie să ne unim să o ajutăm pe sora noastră. Numai veșnicia va arăta ce s-a realizat prin acest fel de lucrare de slujire, câte suflete bolnave de îndoială și istovite de spiritul lumesc și de neliniște au fost aduse la Marele Medic, care dorește să-i mântuiască în mod desăvârșit pe toți cei care vor veni la El. Hristos este un Mântuitor înviat, iar vindecarea se află sub aripile Lui. — Manuscript Releases, vol. 7, p. 165

Moartea doamnei S. M. I. Henry este o pierdere reală pentru lucrarea lui Dumnezeu

Doamna Henry a avut de făcut o lucrare în mijlocul membrilor WCTU. — Sunt foarte întristată de moartea sorei Henry. Lumina pe care mi-a dat-o Domnul a fost că El a avut pentru ea o lucrare de făcut printre membrii WCTU și că puterea ei nu trebuia să fie absorbită de lucrarea făcută între frații noștri. Ea putea să facă pentru WCTU ceva ce nimeni altcineva din

rândurile noastre nu putea face și nu ar fi trebuit să îngăduie ca frații noștri să o îndrume să își folosească între ei aptitudinile încredințate de Dumnezeu. Domnul urma să meargă înaintea ei în lucrarea pe care o avea de făcut. — Manuscript Releases, vol. 7, p. 167

O lucrare plină de dragoste și de duiosie, îndeplinită prin femeile influente. — Nu prezentați adevărul și starea de lucruri într-un mod atât de exagerat, încât cei care fac parte din WCTU să se îndepărteze cu disperare. Există adevăruri vitale cu privire la care ei au avut foarte puțină lumină. Ei ar trebui să fie tratați [132] cu duiosie, dragoste și respect pentru lucrarea lor bună. (...) Abțineți-vă să condamnați, până când voi și poporul nostru nu ați făcut tot ce se putea face pentru a ajunge la ei, nu prin argumentele elaborate ale pastorilor, ci prin femeile influente care lucrează așa cum a lucrat sora Henry. — Manuscript Releases, vol. 1, p. 125 (1900)

Un suflet prețios. — Sora Henry a fost implicată cu tot sufletul în lucrarea de reformă, iar influența ei a fost o mireasmă de viață spre viață. Ne vor lipsi mult eforturile ei personale. Ea și-a prezentat mărturia fără șovăială, și totuși cu înțelepciune. Când a fost convinsă de adevăr, sufletul ei s-a bucurat și, fără a căuta să găsească scuze, ea a venit cu recunoștință la ospățul Evangheliei. Ea s-a bucurat pentru privilegiul de a primi adevărul prețios, care face sufletul să fie înțelept în vederea mântuirii, și a simțit obligația de a-l împărtăși altora, cu recunoștință față de Dumnezeu pentru favoarea Sa îmbelșugată. Fără plată a primit și fără plată a dat. Ea a mărturisit cu credincioșie pentru adevăr. Când a făcut acest lucru, nu a considerat că este o datorie sau o lucrare care i-a fost încredințată, ci un mare privilegiu. Bucuria ei a fost aceea de a face în așa fel încât căile Lui să fie cunoscute pe pământ, iar vindecarea Sa mântuitoare, în mijlocul tuturor celor la care a ajuns influența ei. Ea a fost un misionar adevărat, un slujitor al Evangheliei, iar numele ei este scris în raportul cerului ca fiind o împreună-lucrătoare cu Dumnezeu. Noi nu putem ști cât de multe suflete vor fi mântuite prin slujirea ei prețioasă, care le-a atras la Hristos. Semințele pe

care le-a semănat ea vor continua să se înmulțească și vor aduce un rod plin de slavă în ziua secerișului. — Review and Herald, 3 aprilie 1900 6 [133]

„MERGEȚI ÎN TOATĂ LUMEA!”

În zilele noastre, cuvântul „misionar” a fost înlocuit în mare măsură cu „lucrător interdivizional”, „lucrător în străinătate” sau alte expresii similare. Spiritul și sensul de „misionar” este folosit pentru a-i indica pe aceia care îi învață pe alții despre Isus și dragostea Sa, indiferent dacă merg într-o țară străină sau lucrează între vecini.

Femeile să fie educate pentru lucrarea misionară. — Pentru a dezrădăcina din minte ideile și învățăturile false, astfel încât adevărul și religia biblică să-și găsească locul în inimă, este necesară o lucrare stăruitoare. Colegiile noastre au fost înființate tocmai ca mijloc rânduit de Dumnezeu pentru a-i educa pe tineri și tinere pentru diferitele departamente ale lucrării misionare. Voia lui Dumnezeu a fost ca aceste colegii să trimită nu doar puțini, ci mulți lucrători. Dar Satana, hotărât să împiedice atingerea acestui scop, a pus mâna tocmai pe aceia pe care Dumnezeu a dorit să-i califice pentru a fi folositori în lucrarea Sa. Mulți ar lucra dacă ar fi îndemnați să slujească și, prin această lucrare, și-ar salva propriul suflet. Biserica ar trebui să-și simtă marea vină pentru că a reținut lumina adevărului și a restrâns harul lui Dumnezeu în interiorul granițelor ei înguste, în timp ce influența și banii ar trebui să fie folosiți fără rețineri pentru a aduce oameni competenți în lucrarea misionară. — Review and Herald, 17 iulie 1883

Să fie educate femeile de diferite naționalități. — Centrele misionare au fost înființate, iar dacă puterea de convertire a adevărului ajunge la [134] tinerii noștri, îi vom vedea intrând în număr mare în rândurile lucrătorilor. Dacă ar fi fost educați încă de la începutul experienței lor religioase să fie

loiali față de credința lor, zeloși în evlavie și plini de simpatie, având dorința nespusă pe care a avut-o Hristos pentru mântuirea sufletelor, am avea sute de misionari acolo unde astăzi avem numai unul. În fiecare centru misionar înființat, ar trebui să fie o școală pentru educarea lucrătorilor. Cei mai talentați germani, francezi și scandinavi ar trebui să fie implicați în lucrarea de educare a tinerilor și tinerelor din aceste diferite naționalități. [Sunt menționate numai aceste trei naționalități, dar principiul presupune ca toate naționalitățile să fie reprezentate.] Această lucrare esențială a fost neglijată într-o mare măsură. La sediul din Battle Creek, în Basel și în Christiana [acum Oslo], există o nevoie presantă de traducători în aceste limbi. (...) Dorim o sută de lucrători acolo unde este doar unul.

Responsabilitățile grele să nu fie încredințate unui singur om, indiferent de ramura lucrării. Povara trebuie să fie împărțită de doi sau trei, așa încât, dacă unul este chemat într-un alt post al datoriei, altul să poată interveni pentru a-l înlocui. Nu s-au luat măsuri nici măcar pe jumătate din cât ar fi trebuit ca să se poată face față în orice situație de criză. Ar trebui să fie adunat un fond pentru a-i educa în domeniul lucrării misionare pe aceia care se vor dedica fără rezerve lui Dumnezeu și lucrării Sale și care nu vor lucra pentru salarii mari, ci din dragoste pentru Hristos, în scopul de a salva sufletele pentru care a murit El. — Review and Herald, 12 octombrie 1886

Să fie oferită o educație cuprinzătoare. — În calitate de popor care pretinde că are o mare lumină, noi trebuie să planificăm modalități și mijloace prin care să dezvoltăm grupe de lucrători educați pentru diferitele departamente ale lucrării lui Dumnezeu. Avem nevoie de o clasă de tineri — băieți și fete — bine disciplinați și cultivați pentru a face lucrare misionară în sanatorii, pentru a lucra la birourile editurii, în conferințele din diferitele state și în teritoriu, în general. Avem nevoie de tineri și tinere cu o înaltă cultură intelectuală, care pot să îndeplinească lucrarea cea mai bună pentru Domnul. Noi am făcut ceva în scopul atingerii acestui standard, dar încă suntem mult în urma nivelului plănuț de Domnul. — Review and Herald, 28

aprilie 1896

Femeile să lucreze în marile orașe ale lumii. — Londra mi-a fost prezentată din nou și din nou ca fiind un loc în care trebuie să fie făcută o mare lucrare, iar eu am încercat să spun acest lucru poporului nostru. Am petrecut doi ani în Europa, călătorind de trei ori în întregul teritoriu misionar. De fiecare dată când am mers acolo, [135]am văzut un progres în lucrare, iar ultima dată s-a manifestat o îmbunătățire hotărâtă. Oh, inima mi-a fost umplută de dorința arzătoare de a vedea că, în acest mare teritoriu, îndeosebi în Londra, lucrarea este îndeplinită așa cum ar fi trebuit. De ce nu au fost trimiși acolo lucrători, bărbați și femei, care ar fi putut face planuri pentru înaintarea lucrării? M-am întrebat de ce oamenii noștri, aceia care nu sunt pastori hirotoniți, dar au o legătură cu Dumnezeu și înțeleg Scripturile, nu le explică și altora Cuvântul. Dacă s-ar angaja în lucrarea aceasta, o mare binecuvântare ar veni în sufletul lor. Dumnezeu vrea ca poporul Său să lucreze. El a dat o lucrare fiecărui om — aceasta înseamnă, de asemenea, fiecărei femei — și lucrarea aceasta trebuie să fie îndeplinită de fiecare, în conformitate cu aptitudinile sale. — The General Conference Bulletin, 22 aprilie 1901

Lucrarea cu literatură

Evangelizarea cu literatură este o lucrare nobilă. — Vânzarea literaturii noastre din casă în casă este o lucrare misionară și trebuie să fie continuată dintr-o perspectivă misionară. Cei aleși să fie colportori ar trebui să fie bărbați și femei care simt răspunderea slujirii, al căror scop nu este câștigul, ci acela de a face exact lucrarea care trebuie să fie făcută pentru a ilumina lumea. Întreaga noastră lucrare de slujire trebuie să fie îndeplinită spre slava lui Dumnezeu, pentru a le prezenta lumina adevărului acelor care se află în întuneric. Principiile egoiste, dragostea de câștig, demnitatea sau poziția nu trebuie să fie menționate niciodată între noi. — Australasian Union Conference Record, 1 mai 1901

Este important să-i prezentăm publicului literatura noastră. — Dacă există o lucrare mai importantă decât oricare alta, atunci aceasta este lucrarea de a-i prezenta publicului literatura noastră, conducându-i pe oameni să cerceteze Scripturile. Lucrarea misionară — prezentarea publicațiilor noastre în familii, discuțiile și rugăciunile făcute cu și pentru membrii acestora — este o lucrare bună, care îi va educa pe bărbați și femei pentru a face o lucrare pastorală. — Mărturii, vol. 4, p. 390 (1880)

O lucrare specială pentru cei bătrâni și neglijați

La vreo doi kilometri distanță de sanatoriu [Hinsdale], am văzut căminul de bătrâni al armatei, unde se află sute de veterani și soțiile lor. În acest cămin de bătrâni, ar trebui să fie făcută o lucrare misionară specială. Oamenii care se tem de Dumnezeu trebuie să caute să răscumpere timpul și să își asume lucrarea care a fost neglijată pentru acești bătrâni. [136] Domnul Hristos le-a răscumpărat sufletul cu prețul sângelui Său. Pentru această lucrare, să fie aleși bărbați și femei cu înțelepciune, care nu vor da greș și nu se vor descuraja. Nimeni să nu desconsidere eforturile lor, deoarece Domnul va fi cu aceia care lucrează împreună cu El, cu renunțare la sine și sacrificiu. Lucrarea aceasta este la fel de importantă ca lucrarea din țările străine. — Manuscript Releases, vol. 4, p. 377 (1909)

Adevăratul spirit misionar este esențial

Se pare că familia Steward a părăsit biserica pentru o vreme, dar a fost „recuperată”. Mary Steward a devenit editor și un corector eficient și prețuit la Review and Herald. După ce Ellen White s-a întors din Australia, Mary a fost angajată câțiva ani ca asistentă literară a ei. Ellen White indică multe defecte de caracter care au împiedicat-o pe Mary să ajungă o misionară. Probabil că scrisoarea aceasta, scrisă în 1891, a fost cea care a ajutat-o pe

Mary Steward să ajungă la o relație mai apropiată cu Isus.

Dragă soră Mary Steward,

În timp ce mă rugam stăruitor Domnului pentru a-mi înțelege datoria de a merge în Australia și pentru a ști pe cine trebuie să luăm cu noi, El mi-a făcut cunoscut în mod clar că tu nu ești potrivită pentru a fi acel ajutor de care am nevoie în lucrarea pe care El mi-a dat-o. Tu nu poți să împărtășești spiritul lucrării într-un teritoriu misionar nou și neverificat. Au fost repetate aceste cuvinte: „Lucrurile duhovnicești trebuie judecate (n.tr. — în engl.: sunt înțelese) duhovnicește.” Caracterul tuturor celor care sunt aduși în legătură cu lumina pe care Domnul o transmite poporului Său va fi pus la încercare. Dacă nu are loc un progres, o dezvoltare și o creștere a credinței și a sfințeniei, în conformitate cu lumina care strălucește pe calea lor (...), va veni peste ei o orbire care îi va face să nu vadă și să nu înțeleagă lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Cei care prețuiesc lumina dată de Dumnezeu vor avea prospețime, putere și creștere în har, iar lumina aceasta va fi răspândită asupra altora.

Toți cei angajați în lucrarea pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu au nevoie de un spirit misionar, de sacrificiu de sine și renunțare la sine, deoarece, altfel, influența mea nu va fi aceea pe care o plănuiește El. Dacă nu înaintezi în cunoașterea și dragostea lui Dumnezeu, nu poți să păstrezi nici măcar lumina pe care o ai. Dacă nu strălucește din ce în ce mai puternic, lumina se va micșora și se va stinge în întuneric. Fiecare[137] lucrare va fi amestecată cu eul și întinată. Dumnezeu nu o va accepta. Mie și tuturor celor aflați în legătură cu mine ne este imposibil să fim niște mijloace de răspândire a luminii și să ne îndeplinim îndatoririle și responsabilitățile pe care le implică lucrarea aceasta, dacă nu creștem în har și în cunoașterea lui Isus Hristos. Toți cei aflați în legătură cu mine și cu lucrarea solemnă pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu trebuie să reprezinte caracterul acestei lucrări. Ei trebuie să aibă un caracter creștin exemplar și să fie un model de

smerenie, de credincioșie, de răbdare, de acțiune promptă și energică, de loialitate neclintită față de influența sfințitoare a adevărului și de sacrificiu și muncă pentru alții. Pentru a face lucrul acesta, este necesară o experiență creștină în continuă creștere. Credința trebuie să fie puternică, simpatia și duioșia trebuie să umple sufletul, iar consacrarea să fie deplină. Ei trebuie să fie răbdători în încercări și asemenea lui Hristos în vorbire; până și gândurile lor trebuie să fie aduse în robie față de Isus Hristos.

Tu ai o experiență de obținut. Nu poți să fii egoistă și, în același timp, să fii pregătită pentru orice lucrare sau responsabilitate mare sau primejdioasă în slujba lui Hristos. Unicul tău scop trebuie să fie slava lui Dumnezeu, iar apoi creșterea ta va fi evidentă pentru toți. Trebuie să folosești toate mijloacele harului, pentru ca dragostea ta față de Dumnezeu și față de toți cei cu care te asociezi să fie curată și creștinească. Apoi, vei aproba lucrurile bune și vei fi umplută cu roadele neprihănirii primite prin Isus Hristos spre slava și lauda lui Dumnezeu. Viața ta creștină trebuie să fie remodelată, deoarece altfel nu vei vedea niciodată Împărăția cerului.

Mi-au fost arătați mulți din biserică care erau ca niște oameni care se îneacă și luptă cu disperare să își țină capul deasupra apei. În viața lor religioasă, ei nu au murit niciodată față de sine. Eul este idolul lor, iar ei se închină în fața altarului lui. Slăbiciunea și o experiență instabilă deschid calea pentru ispitele lui Satana, iar ei vor fi biruiți cu ușurință. Dacă ar aștepta cu credință ajutorul Domnului, puterea le-ar fi înnoită. Încercările credinței vor veni, dar dragostea, răbdarea și consecvența vor fi cântărite în balanța de aur a sanctuarului ceresc.

Tu trebuie să înveți în școala lui Hristos blândețea și smerenia inimii și să fii instruită, disciplinată și educată pentru a fi folositoare și pentru a primi nemurirea. Fie ca aceste cuvinte să aibă efectul potrivit asupra minții tale. Eu sunt preocupată de tine. Nimic să nu te atragă, să nu te amuze sau să îți abată [138] gândul de la lucrarea serioasă care se află în fața ta. Pentru binele tău

prezent și veșnic, trebuie să faci ca această stare de lucruri să înceteze. Să nu se spună despre tine în viitor, așa cum s-a spus despre evreii creștini: „În adevăr, voi, care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare” (Evrei 5:12). Tu ai nevoie de religie în cămin. Adu tot ce este plăcut și toată voioșia în viața de familie, prin fiecare cuvânt și fiecare faptă. Folosește cu atenție toate darurile cerului pe care le-ai primit prin lumina prețioasă dată de Dumnezeu și pune lumina aceasta în practică. Atunci, El Își va manifesta într-o măsură mai mare mila și bunătatea Sa. Împlinește pe pământ un destin vrednic de cer. — Letter 26a, 1891

Misionarii trebuie să fie dedicați lucrării

Următoarea scrisoare le-a fost adresată pastorului I. J. Van Horn și soției lui, care pleaseră ca misionari în Oregon. Adelia Patton locuise în casă la Ellen White câțiva ani înainte de a se căsători cu Isaac Van Horn și era ca o fiică pentru ea. James și Ellen White au avut mari speranțe și așteptări, gândind că, lucrând împreună, familia Van Horn va ajunge o echipă misionară puternică. Speranțele lor s-au ruinat curând.

Dragii mei copii, mereu aproape și dragi mie,

Vă scriu acum cu durere. Când ați plecat să lucrați în Oregon, ați făcut acest lucru cu ideea că soția ta și cu tine veți lucra în interesul cauzei lui Dumnezeu. Acest lucru mi-a fost arătat ca fiind voia lui Dumnezeu cu privire la voi.

Dar, prin calea aleasă de voi, ați schimbat această ordine a lucrurilor. Dumnezeu nu a poruncit să fie astfel. Dacă amândoi v-ați fi dedicat puterea și capacitatea pe care vi le-a dat Dumnezeu pentru a face lucrarea, având ca

unic scop slava Sa, ați fi făcut doar ceea ce era datoria voastră să faceți. Importanța unei munci pline de sacrificiu de sine în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să fie înțeleasă întotdeauna ca având un sens mai înalt. Dacă ați fi simțit acest lucru, ați fi manifestat un spirit de sacrificiu de sine. Dragostea și mila față de sufletele pentru care a murit Hristos v-ar fi abătut gândurile de la dorințele și planurile voastre egoiste.

Dragostea față de Acela care a murit pentru oameni va exercita o putere constrângătoare asupra imaginației voastre, asupra scopurilor și tuturor planurilor voastre. Noi nu vom [139] plănuți pentru propria plăcere, pentru satisfacerea dorințelor noastre, ci ne vom pune pe noi înșine pe altarul lui Dumnezeu ca jertfă de bunăvoie adusă Domnului, ca El să ne folosească pentru slava Sa. Gândul lui Isus Hristos trebuie să fie în noi, luând în stăpânire fiecare gând și fiecare scop al vieții noastre. Aceasta este atitudinea în care ar trebui să ne păstrăm sufletul fără încetare înaintea lui Dumnezeu. Vom face acest lucru dacă ne vom da seama de valoarea sufletelor și dacă adevărul, așa cum este el în Isus, este întipărit în suflet. Aceasta este lucrarea care v-a fost încredințată — să fiți misionari pentru Dumnezeu.

Satana își face planurile pentru a contracara scopurile lui Dumnezeu. El vă ajută să vă alcătuiți pentru voi înșivă un plan despre care știe că va reuși să vă îngrădească pe amândoi în dificultăți, jefuindu-L pe Dumnezeu nu numai de munca Adeliei, ci, în mare măsură, și de munca fratelui Van Horn. Îngrijirea copiilor vă va preocupa mintea atât de mult, încât Hristos și lucrarea Sa vor fi neglijate. Vor fi stârnite sentimentele omenești cele mai puternice ale mamei față de copiii ei, iar acestea vor face ca lucrarea lui Dumnezeu să ajungă pe un loc într-un total secundar. Astfel, Satana vă va împiedica să mergeți pe calea folosită pe care a indicat-o Dumnezeu.

Oh, dacă amândoi ați fi înțeles că adevărul — adevărul lui Dumnezeu, mântuirea sufletelor — este ceva mai puternic, mai adânc și mai constrângător chiar decât dragostea unei mame față de fiii ei! Niciun egoism

nu trebuie să intervină pentru a prejudicia lucrarea lui Dumnezeu. Renunțarea la sine ar putea fi o agonie pentru firea pământească, dar partea cea bună, religia, trebuie să preia cârma. Adevărul și dragostea față de Hristos trebuie să ocupe citadela sufletului. Acolo Se află Dumnezeu întronat, acolo se află o conștiință de care voi ascultați, iar Dumnezeu vă va da în casa Lui un loc mai bun decât acela de fii și fiice.

Domnul i-a dat Adelinei talente superioare. Dacă ar fi fost folosite în lucrarea de câștigare a sufletelor pentru Isus, ar fi avut mult succes. Modalitatea ei de predare, simplă, plăcută și înălțătoare ar fi adus mulți fii și fiice la Isus Hristos. Lumina ar fi strălucit asupra minții ei de la tronul lui Dumnezeu și ar fi fost reflectată asupra altora.

Dar vrăjmașul a ocupat terenul, iar sugestiile lui au fost urmate. Voi ați început o lucrare pe care Dumnezeu nu a putut să o aprobe și nici nu a aprobat-o. Vrăjmașul a născocit o cale prin care să vă lovească pe amândoi și să vă împiedice să lucrați. Adelia a fost o persoană timidă, cu o sensibilitate profundă și ușor de descurajat. Imaginația ei, care, dacă ar fi fost dedicată și folosită pentru adevăr, ar fi devenit o putere pentru Dumnezeu, a fost folosită acum ca o piedică, fiind stimulată cu ușurință într-o direcție greșită pentru a prevesti răul, [140] pentru a vedea lucrurile într-o lumină greșită, pentru a simți că sunt pericole acolo unde nu există niciunul, pentru a manifesta neîncredere în Dumnezeu și în soțul ei.

Ea a avut propriile idei cu privire la tratarea situației ei. Nimeni nu era acceptat în afară de soțul ei. Ea a avut puțină încredere în Dumnezeu. Satana a putut să-i controleze simțămintele până acolo, încât să facă necesar ca soțul ei să fie cu ea și să o facă să se simtă profund mâhnită dacă el nu era un ajutor prezent. Imaginația a făcut ca, uneori, suferințele ușoare să i se pară foarte serioase și acute. Mentea amândurora a fost preocupată de noua lor experiență. Lucrarea din Conferință a fost neglijată în mod jalnic. Lucrarea pastorală a fost îndeplinită doar puțin după efortul de la amvon. Uneori, s-a

manifestat o neglijență mai mare, alteori, mai mică, iar Satana a condus lucrurile într-o foarte mare măsură după cum a vrut. Niciunul dintre voi nu este conștient de neglijarea datoriei. Tocmai timpul în care ați fost cu totul preocupați de necazurile pe care vi le-ați adus voi înșivă asupra voastră a fost timpul în care o lucrare bună ar fi adus un seceriș de suflete la Isus Hristos.

Este foarte neînțelept să aveți copii acum. Timpul este scurt, pericolele din zilele din urmă vor veni curând, iar mulți dintre copiii mici vor fi luați înainte de a se întâmpla lucrul acesta. Dacă bărbații și femeile care pot să lucreze pentru Dumnezeu s-ar gândi că, în timp ce își fac pe plac lor înșiși prin faptul de a avea copii mici și de a se îngriji de ei, ar putea să lucreze prezentând calea mântuirii unui număr mare de oameni și aducând pe cât mai mulți fii și fiice la Hristos, răsplata lor ar fi mare în Împărăția lui Dumnezeu.

Adelia, inima mea este îndurerată, deoarece ai făcut o greșeală și L-ai jefuit pe Dumnezeu. Tu ești din fire temătoare, căutând necazuri. Când ești despărțită de copiii tăi, nu poți avea liniște și pace sufletească, iar înclinația ta spre îngrijorare îți închide calea pentru lucrare. Și aceasta nu este totul; lucrarea este neglijată într-o mare măsură. — Letter 48, 1876 [141]

Capitolul 10

RESPECTUL DE SINE

Multe femei se luptă cu sentimentul lipsei valorii personale și al lipsei de valoare în ochii lui Dumnezeu. Asemenea altor părți din cartea aceasta, pasajele folosite ar putea să nu fi fost scrise special pentru sau către femei, dar se aplică femeilor care caută să înțeleagă cum le vede Dumnezeu ca lucrare a mâinilor Sale și cum ar trebui să se privească ele însele și să-i privească pe alții.

Dezvoltarea respectului de sine. — Dacă dorim să facem bine sufletelor, succesul nostru față de aceste suflete va fi proporțional cu încrederea pe care o avem noi înșine în ele și cu măsura în care le prețuim. Respectul arătat sufletului care se luptă constituie mijlocul sigur folosit de Isus Hristos pentru restabilirea respectului de sine, pe care omul l-a pierdut. Ideile noastre progresiste cu privire la ceea ce poate deveni omul constituie un ajutor pe care nu îl putem prețui la justa lui valoare. — Principiile fundamentale ale educației creștine, p. 281 (1893)

Ar trebui să ne respectăm pe noi înșine. — Domnul i-a dat fiecăruia dintre noi un simț al respectului de sine, iar noi nu trebuie să ne împotrivim acestui simțământ cu prea multă asprime. Dumnezeu vrea să ne respectăm pe noi înșine. Adesea, în familiile și în biserica noastră, noi căutăm să distrugem respectul de sine. Nu faceți lucrul acesta. Nu-l faceți în școlile noastre. Nu-l faceți nici în birourile sediilor noastre. Domnul a spus că fiecare dintre aceste instituții trebuie să aibă un caracter educativ. Studenții și lucrătorii vor urma exemplul dat de aceia care au răspunderea de a-i conduce. Profesorul trebuie să fie un model pentru elev. Dacă vrea ca elevii [142] să-l respecte, trebuie să-i respecte și el. — General Conference Bulletin, 25 aprilie 1901

Nu este pe placul lui Dumnezeu să negăm meritele. — Fiecare are privilegiul de a trăi în așa fel încât Dumnezeu să îl aprobe și să-l binecuvânteze. Voi puteți fi în comuniune cu Cerul în fiecare moment; nu este voia Tatălui vostru ceresc să fiți mereu sub condamnare și în întuneric. Nu este pe placul lui Dumnezeu ca voi să vă negați meritele. Ar trebui să cultivați respectul de sine, trăind în așa fel încât să fiți aprobați de propria conștiință, de oameni și de îngeri. Nu este o dovadă de smerenie faptul de a merge cu capul plecat și cu inima plină de gânduri cu privire la sine. Voi aveți privilegiul de a merge la Isus, de a fi curățiți și de a sta înaintea Legii fără să vă fie rușine și fără să aveți remușcări. „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” Deși nu ar trebui să avem gânduri mai înalte decât se cuvine cu privire la noi înșine, Cuvântul lui Dumnezeu nu condamnă un respect de sine corespunzător. În calitate de fii și fiice ale lui Dumnezeu, ar trebui să fim conștienți de demnitatea unui caracter în care mândria și importanța proprie nu își găsesc locul. — Review and Herald, 27 martie 1888

Sfat adresat unuia care și-a pierdut respectul de sine. — Isus te iubește și mi-a dat un mesaj special pentru tine. Marea Sa inimă, plină de o duiosie infinită, te dorește nespus. El îți trimite mesajul că poți să scapi din capcana vrăjmașului. Poți să-ți recâștigi respectul de sine. Tu poți să stai într-o poziție în care să te consideri, nu un ratat, ci un biruitor, în și prin influența înălțătoare a Duhului lui Dumnezeu. Prinde-te de mâna lui Hristos și nu o lăsa! — Lucrarea misionară medicală, p. 43

Cuvintele aspre au ca rezultat pierderea respectului de sine. — Cât de mult rău se face în cercul familiei prin rostirea unor cuvinte pripite, deoarece cuvintele pripite ale unuia îl determină pe celălalt să răspundă cu același spirit și în același fel. Apoi, urmează cuvinte de răzbunare și de îndreptățire de sine, iar prin acest fel de cuvinte, vă veți făuri singuri un jug greu și

apăsător, deoarece toate aceste cuvinte aspre se vor întoarce asupra sufletului vostru asemenea unui seceriș plin de otravă. Cei care își îngăduie un asemenea limbaj vor experimenta rușinea, pierderea respectului de sine, pierderea încrederii în sine și vor avea remușcări și regrete amare, pentru că și-au îngăduit să-și piardă stăpânirea de sine și să vorbească în felul acesta. Cât de bine ar fi fost [143] dacă astfel de cuvinte nu ar fi fost rostite niciodată! Ce bine ar fi să avem untdelemnul harului în inimă, să fim în stare să trecem cu vederea toate provocările și să suportăm toate lucrurile cu blândețea și răbdarea lui Hristos! — Review and Herald, 19 mai 1891

Respectul de sine, umilința și eficiența în lucrarea lui Dumnezeu. — În lucrarea lui Dumnezeu, vei fi pus într-o diversitate de împrejurări care vor necesita stăpânire de sine și calm, dar care te vor pregăti să te adaptezi la acele împrejurări și la particularitățile situației. Atunci vei putea să acționezi tu însuși, nestingherit. Nu ar trebui să pui un preț prea mic pe capacitatea ta de a-ți face partea în chemările diverse ale vieții practice. Unde știi că ai lipsuri, începe de îndată să faci ceva pentru a îndrepta acele defecte. Nu-ți pune încrederea în alții pentru remedierea deficiențelor tale, în timp ce mergi mai departe indiferent, ca și cum ar fi normal ca felul tău particular de a fi să rămână veșnic neschimbat. Concentrează-te în mod serios asupra vindecării acestor defecte, ca să poți fi desăvârșit în Hristos Isus și să nu-ți lipsească nimic. — Mărturii, vol. 3, p. 505

Respect și dragoste reciprocă. — Dacă păstrăm în minte cu precădere faptele nedrepte și lipsite de bunăvoință ale altora, atunci vom considera că este imposibil să-i iubim așa cum ne-a iubit Hristos pe noi, dar, dacă gândurile noastre vor stăruia asupra iubirii minunate și asupra milei manifestate de Domnul Hristos față de noi, atunci le vom transmite și altora același spirit. Trebuie să ne iubim și să ne respectăm unii pe alții, fără să ținem cont de greșelile și de nedesăvârșirile pe care nu putem să nu le observăm. Trebuie să cultivăm smerenia, neîncrederea în sine și o înțelegere plină de răbdare față de greșelile altora. Aceasta va nimici în noi orice

egoism care ne izolează de alții și ne va face să fim altruști, nobili și generoși. — Calea către Hristos, p. 121

Creștinii au o datorie absolută de a cultiva respectul de sine. — Scopul precis al tinerilor ar trebui să fie acela de a-și pune ținte înalte în toate planurile lor pentru lucrarea vieții. Ei ar trebui să adopte standardul înalt pe care îl prezintă Cuvântul lui Dumnezeu ca normă de guvernare în toate lucrurile. Aceasta este datoria absolută a creștinului și ar trebui să fie și o plăcere reală pentru el. Cultivați respectul de sine, deoarece voi sunteți proprietatea răscumpărată a lui Hristos. Succesul în formarea unor obiceiuri bune și progresul în ceea ce este nobil și drept vă vor face să aveți o influență pe care toți o vor aprecia și o vor prețui. Trăiți pentru un alt scop, nu pentru voi înșivă. Dacă motivele voastre sunt curate și neegoiste, dacă veți căuta fără încetare o lucrare de făcut, dacă veți fi întotdeauna atenți să faceți fapte de bunătate și [144] gesturi de amabilitate, vă veți construi propriul monument fără să vă dați seama. Aceasta este lucrarea la care Dumnezeu îi cheamă pe toți copiii și tinerii. Dacă doriți să fiți păstrați cu drag în memoria altora, faceți binele! Trăiți ca să fiți o binecuvântare pentru toți cei cu care intrați în legătură, oricare ar fi partea care vă revine în viață. Faceți-i pe copii și pe tineri să își dea seama de ocaziile favorabile pe care le au. Prin bunătate și dragoste, prin fapte pline de sacrificiu de sine, să își scrie numele în inima acelora cu care vin în legătură. — Youth's Instructor, 7 februarie 1901

Datoria tuturor de a cultiva respectul de sine. — Trebuie să prezentăm o învățătură mai bună și mai profundă decât aceea pe care o putem primi de la oameni. Este necesar să fim profund convinși că formele și ceremoniile nu sunt nimic fără Hristos. El este Alfa și Omega. Adevărul este singura armură care protejează sufletul. Convingerile noastre trebuie să fie reîntărite în fiecare zi prin rugăciune umilă și sinceră și prin citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Deși fiecare dintre noi își are propria individualitate, deși fiecare dintre noi ar trebui să își susțină convingerile cu fermitate, trebuie să le susținem ca fiind adevărul lui Dumnezeu și prin puterea pe care ne-o dă

Dumnezeu. Dacă nu vom face astfel, ele vor fi luate de la noi.

Ar trebui să fim mai încrezători în noi înșine; respectul de sine este o datorie pentru oricine, dar noi trebuie să ne aducem aminte că suntem proprietatea lui Dumnezeu, că ființa noastră întreagă — trup, suflet și spirit — este cumpărată cu un preț. Este necesar să veghem asupra acestei mașinării vii și să o păstrăm în starea cea mai bună, ca să-I putem da slavă lui Dumnezeu. Ea trebuie să fie unsă zilnic cu harul Său, să funcționeze la atingerea Sa, fără defecțiune. Dar, dacă ne bizuim doar pe noi înșine și ajungem să ne fălim ca și cum ne-am fi creat și răscumpărat prin puterea noastră, Îl dezonorăm pe Dumnezeu. Fără Dumnezeu, înțelepciunea omenească se va dovedi o nebunie și va aduce confuzie și încurcături. Noi trebuie să luăm toată armura lui Dumnezeu. Influența sfântă a ocrotirii iubitoare a Mântuitorului este singura noastră apărare sigură. Există numai Unul care ne poate proteja de strategiile lui Satana. — 1888 Materials, p. 1626

Respectați-vă pe voi înșivă, deoarece ați fost cumpărați cu un preț. — Acest simțământ al vinovăției trebuie să fie depus la piciorul crucii de pe Golgota. Simțul păcătoșeniei a otrăvit izvoarele vieții și ale adevăratei fericiri. Acum, Domnul Isus spune: „Lasă totul asupra Mea. Eu voi lua păcatele tale. Eu îți voi da pace. Încetează să respingi sentimentul respectului de sine, deoarece Eu te-am cumpărat cu prețul sângelui Meu. Tu ești al Meu. Eu voi întări voința ta slăbită și voi înlătura remușcarea ta pentru păcat”. — Manuscript Releases, vol. 9, p. 305 [145]

O scrisoare de încurajare

Scrisoare adresată Marthei Bourdeau, care suferea din cauza sentimentelor de îndoială cu privire la sine și de lipsă de valoare, din cauza tristeții și a deznădejdiei. [Martha Bourdeau a fost sora mai mică a lui George

I. Butler, un conducător de seamă în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Ea a fost căsătorită mai întâi cu William Andrews, fratele lui J. N. Andrews. Ei au avut trei copii și unul dintre ei, Edith Andrews, (când a fost scrisă această scrisoare) urma să moară în scurt timp de tuberculoză. A. C. Bourdeau a plecat în Europa în 1884, iar Martha, fiind deja văduvă, s-a căsătorit cu el. Amândoi au lucrat împreună în Italia.]

Dragă soră Martha,

Am venit aici [în Tramelan, Elveția] vinerea trecută, iar Domnul mi-a dat câteva semne prețioase. Le-am vorbit cu multă libertate fraților și surorilor, pornind de la Maleahi 4:6. Domnul a vorbit inimilor. Abel Guenin era descurajat de multă vreme și nu mai luase parte la adunări, dar inima lui a fost mișcată și el și-a mărturisit greșeala, indiferența și descurajările. A spus că nu va mai rămâne în poziția în care fusese până atunci, ci va intra în armonie cu biserica și își va face datoria în temere de Dumnezeu. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce vorbea. Mama lui, care nu avea nicio legătură cu biserica și nutrise multe prejudecăți împotriva oricărei persoane din America, a vorbit pentru prima dată. Ea a prezentat o mărturie bună.

Un tânăr, care lucra ca brutar pentru Oscar Roth, a făcut o mărturisire smerită. Duhul Domnului a fost cu adevărat în adunările noastre. S-a manifestat o putere plăcută și sensibilizatoare, care a topit inimile. După adunare, am avut o întrunire în casa fratelui Roth, cu scopul de a ne ruga pentru fiul fratelui Guenin. Eu m-am rugat, iar fratele Jean Vuilleumier a tradus. Binecuvântarea Domnului a venit acolo, iar tânărul a dat mâna cu surorile lui și, cu lacrimi, și-a mărturisit greșelile. A fost o ocazie cu adevărat prețioasă. (...)

Gândurile mele se îndreaptă spre tine, Martha, în Torre Pellice [Italia], și cred că tu și soțul tău ar trebui să participați la adunările Conferinței.

Dorim să te vedem și dorim să vedem că te încrezi pe deplin în Mântuitorul cel scump. El te iubește, El Și-a dat viața pentru tine, deoarece sufletul tău are valoare în ochii Lui. Nu cu mult timp în urmă, am avut un vis. Mergeam printr-o grădină și tu erai alături de mine. Tu spuneai fără încetare: „Privește la acest arbust urât, la acest copac deformat, la acel sărman tufiș de trandafiri. Acestea mă fac să mă simt rău, deoarece par să reprezinte viața mea și relația în care mă aflu cu Dumnezeu.” Mi s-a părut că o făptură înaltă tocmai a trecut prin fața noastră și a spus: „Adună trandafirii, crinii și garoafele! Lasă spinii și arbuștii urâți și nu răni sufletul pe care Hristos îl are în grija Sa aleasă.”

M-am trezit, apoi am adormit din nou și s-a repetat același vis. M-am trezit și am adormit [146] din nou, iar visul s-a repetat pentru a treia oară. Așadar, vreau să te gândești la lucrul acesta și să dai la o parte neîncrederea, îngrijorarea și temerile tale. Abate-ți privirile de la tine însăși și îndreaptă-le spre Isus. Abate-ți privirile de la soțul tău și îndreaptă-le spre Isus. Dumnezeu ți-a adresat cuvinte de încurajare; prinde-te de ele și lucrează pe temeiul lor, mergi înainte prin credință, și nu prin vedere. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1).

Domnul Isus te ține în mâna Sa. Isus nu va îngădui ca vrăjmașul să te biruiască. El îți va da biruință. Isus are puterea; El are neprihănirea. S-ar putea ca tu să privești la tine însăși și să găsești motive de disperare pentru că nu vezi în tine aceste lucruri. Isus le are. Ele sunt ale tale prin credință, pentru că Îl iubești pe Dumnezeu și păzești poruncile Sale.

Nu asculta minciunile lui Satana, ci amintește-ți făgăduințele lui Dumnezeu. Adună trandafirii, crinii și garoafele. Vorbește despre făgăduințele lui Dumnezeu. Vorbește despre credință. Încrede-te în Dumnezeu, deoarece El este singura ta speranță. El este singura mea speranță. Eu am lupte teribile cu ispitele lui Satana de a mă descuraja, dar nu

voi ceda nici măcar un centimetru. Nu îi voi da lui Satana niciun avantaj asupra trupului sau asupra minții mele.

Dacă privești la tine însăși, vei vedea doar slăbiciune. Nu există niciun Mântuitor acolo. Îl vei găsi pe Isus în afara ta. Trebuie să privești și să trăiești; privește la Acela care S-a făcut păcat pentru noi, așa încât noi să putem fi curățiți de păcat și să primim neprihănirea Lui.

Martha, nu mai privi la tine însăși, ci privește la Isus. Vorbește despre dragostea Sa, vorbește despre bunătatea Sa, vorbește despre puterea Sa, deoarece El nu va îngădui să fii ispășită peste puterile tale. Totuși neprihănirea noastră este în Hristos. Domnul Isus completează lipsurile noastre, deoarece El vede că noi nu putem face acest lucru prin noi înșine. Când mă rog pentru tine, văd o lumină suavă înconjurând o mână întinsă pentru a te salva. Cuvintele lui Dumnezeu sunt acreditările noastre. Noi stăm pe temelia lor. Noi iubim adevărul. Noi Îl iubim pe Isus. Sentimentele nu sunt nicio dovadă a neplăcerii lui Dumnezeu.

Viața ta este prețioasă în ochii lui Dumnezeu. El are o lucrare pentru tine. Aceasta nu ți-a fost descoperită încă, dar continuă să înaintezi, încrezându-te fără niciun singur cuvânt de nemulțumire, pentru că Îl va îndurera pe iubitul Isus și va arăta că îți este teamă să te încrezi în El. Pune-ți mâna în mâna Lui; El Se apleacă peste fortărețele cerurilor, pentru ca mâna ta să se poată așeza cu încredere în mâna Sa. Oh, ce dragoste, ce dragoste plină de duiosie a manifestat Isus față de noi! [147] Făgăduințele Bibliei sunt garoafele, trandafirii și crinii din grădina Domnului.

Oh, cât de mulți merg pe un drum întunecat, privind la lucrurile discutabile și neplăcute aflate pe marginea drumului, în timp ce puțin mai sus se află flori! Ei cred că nu au niciun drept să spună că sunt copii ai lui Dumnezeu și să se bazeze pe făgăduințele care le-au fost date în Evanghelie,

pentru că nu au dovada că Dumnezeu privește cu plăcere la ei. Acești oameni trec prin conflicte dureroase, chinându-și sufletul, așa cum a făcut Martin Luther înainte de a se încrede în neprihănirea lui Hristos.

Mulți cred că pot să vină la Isus numai așa cum a venit copilul care era posedat de demonul acela care îl trântea la pământ și îl chinuia, atunci când a fost adus la Mântuitorul. Voi nu faceți parte din categoria celor care ar trebui să treacă prin astfel de lupte și încercări. Richard Baxter era tulburat din cauză că el nu avea astfel de păreri chinuitoare și umilitoare despre sine cum credea că ar trebui să aibă. Însă i s-au explicat aceste lucruri în mod satisfăcător și, în cele din urmă, pacea a venit în inima lui.

Nu se cere în niciun fel de la voi să luați povara singuri asupra voastră, deoarece voi sunteți proprietatea lui Hristos. El vă are în mâna Sa. Brațele Sale veșnice vă înconjoară. Viața voastră nu a fost o viață de păcat în sensul obișnuit al cuvântului. Voi sunteți conștienți de faptul că puteți să greșiți și vă temeți de acest lucru și aveți în inimă principiul de a alege binele, iar acum trebuie să vă întoarceți privirile de la spini și mărcini și să vi le îndreptați spre flori.

Ochii voștri trebuie să fie ațintiți spre Soarele Neprihănirii. Nu-L faceți pe Tatăl vostru ceresc cel iubit și scump să pară un tiran, ci priviți la duiosia Sa, la mila Sa și la dragostea Sa cea mare și întinsă, la marea Sa milă. Iubirea Sa este mult mai mare decât iubirea unei mame față de copilul ei. O mamă poate să uite, și totuși Eu nu te voi uita, a zis Domnul. O, draga mea, Isus vrea să te încrezi în El. Rugăciunea mea stăruitoare este ca binecuvântările Sale să rămână asupra ta într-o măsură îmbelșugată.

Tu te-ai născut cu o înclinație moștenită spre descurajare și ai nevoie fără încetare să încurajezi o stare sufletească plină de speranță. Tu ai primit atât de la tatăl, cât și de la mama ta o conștiinciozitate aparte și, de asemenea,

ai moștenit de la mama ta o înclinație mai degrabă de a-ți nega meritele personale decât de a-ți înălța eul. Pe tine te impresionează un singur cuvânt [de mustrare], în timp ce pentru un altul, care are alt temperament, este nevoie de o judecată aspră ca să fie impresionat. Dacă ai fi știut că îi ajuți pe alții, oricât de grea ar fi fost [148] povara, oricât de suprasolicitantă ar fi fost munca, ai fi făcut totul cu voioșie și nu te-ai mai fi necăjit la gândul că nu ai făcut nimic.

Samuel, care I-a slujit Domnului din copilărie, a avut nevoie de o disciplină foarte diferită de aceea de care aveau nevoie copiii care aveau o voință egoistă și încăpățânată. Copilăria ta nu a fost marcată de vulgaritate, chiar dacă în ea au existat greșelile omenești. Întreaga situație mi-a fost descoperită cu claritate. Eu știu cu mult mai bine decât știi tu însăși. Dumnezeu te va ajuta să triumfi asupra lui Satana, dacă te vei încrede cu simplitate în Isus ca să ducă El aceste bătălii aspre pe care tu ești cu totul neînstare să le duci prin puterile tale limitate.

Tu Îl iubești pe Isus și El te iubește pe tine. Așadar, te rog, încrede-te în El cu răbdare, spunând din nou și din nou: „Doamne, eu sunt a Ta.” Încredințează-te cu toată inima în mâinile lui Hristos. Nu bucuria constituie dovada că ești creștină. Pentru tine, dovada constă într-un „așa zice Domnul”. Scumpa mea soră, te așez, prin credință, la sânul lui Isus Hristos.

Citește următoarele rânduri din „Jesus, Lover of My Soul” (n. red.: În limba română, „Aripi dă-mi, Isus iubit”, nr. 326, Imnuri creștine, 2006, 2013) și însușește-ți sentimentele exprimate în ele.

Am copiat în două exemplare acest imn, unul pentru a ți-l trimite ție, dar copiile au fost tipărite prea slab pentru a fi citite, [149] așa că le-am pus deoparte și nu le-am trimis cu ocazia Anului Nou, cum intenționasem. Cred că poți să le citești dacă le ții aproape de lumină. — Letter 35, 1887 [150]

Capitolul 11

INFLUENȚA FEMEILOR CREȘTINE

Poți avea demnitate, fără o încredere exagerată în tine însuți; poți fi binevoitor și tolerant, fără să-ți sacrifici respectul de sine sau independența personală, iar viața ta poate avea o mare influență atât asupra celor din clasele înalte, cât și asupra celor din clasele modeste ale societății. — Mărturii, vol. 3, p. 506

Misiunea minunată a femeilor. — Adventiștii de ziua a șaptea nu trebuie să micșoreze în niciun fel importanța lucrării femeilor. — Slujitorii Evangheliei, p. 453

Cât de minunată este misiunea soțiilor, a mamelor și a tinerelor femei lucrătoare. Dacă doresc, ele pot să exercite o influență spre bine pentru toți cei din jurul lor. Prin modestie în îmbrăcăminte și printr-o purtare atentă, ele pot să dea o mărturie pentru adevăr, în simplitatea lui. Ele pot să facă în așa fel încât lumina lor să strălucească înaintea tuturor, pentru ca ei, văzând faptele lor bune, să Îi dea slavă Tatălui lor care este în cer. O femeie cu adevărat convertită va exercita o influență spre bine puternică și transformatoare. Când lucrează împreună cu soțul ei, ea poate să-l ajute în lucrare și să devină un mijloc de încurajare și de binecuvântare pentru el. Când voința și calea noastră sunt aduse la supunere față de Duhul lui Dumnezeu, nu există nicio limită pentru binele care poate fi realizat. — Lucrarea de binefacere, p. 157

Ferirea de orice aparență rea. — Unii nu simt că este o datorie religioasă aceea de a-și disciplina mintea pentru a o face să stăruie asupra [151] unor subiecte plăcute, în așa fel încât să poată reflecta mai degrabă

lumină decât întuneric și tristețe. Această categorie de minți vor fi angajate fie în căutarea propriei plăceri prin conversații ușurate, râs și glume, păstrându-și fără încetare starea de bună dispoziție printr-un șir continuu de amuzamente, fie vor fi deprimare, având încercări grele și conflicte interioare despre care cred că doar puțini le-au experimentat vreodată sau pot să le înțeleagă. Acești oameni pot să declare că sunt creștini, dar își înșală sufletul. Ei nu au o credință adevărată. Religia lui Isus Hristos este mai întâi curată, apoi pașnică, plină de neprihănire și de roade bune. Mulți au căzut în greșeala tristă, care este atât de răspândită în acest veac degradat, îndeosebi printre femei. Ele sunt prea încântate de cei de sex opus. Le place societatea acestora. Se simt flatate de atențiile lor și încurajează sau permit o familiaritate care nu este întotdeauna în acord cu îndemnul apostolului: „Feriți-vă de orice se pare rău.” — Review and Herald, 12 martie 1872

Nu este timp pentru impulsuri imorale. — Timpul nostru de probă este scurt. Nu avem timp de pierdut cu îngăduirea impulsurilor imorale. Comportamentul familiar al bărbaților căsătoriți față de femeile căsătorite și față de tinere este dezgustător în ochii lui Dumnezeu și al sfinților îngeri. Îndrăzneala obraznică a tinerelor de căuta compania tinerilor, învărtindu-se în jurul lor în locul în care lucrează ei, intrând în vorbă cu ei și flecăruind despre lucruri neînsemnate, ușurate, le înjosește statutul de femeie. Aceasta le înjosește chiar și în ochii celor care fac același lucru. — Mărturii cu privire la comportamentul sexual, adulter și divorț, p. 245

Folosirea corespunzătoare a talentelor. — Nu toți avem de făcut aceeași lucrare. Există datorii distincte și individuale pe care trebuie să le îndeplinească fiecare; totuși, în îndeplinirea acestor îndatoriri variate, poate să fie o armonie frumoasă, unind lucrarea tuturor într-o potrivire desăvârșită. Tatăl nostru cerec nu cere de la niciun om căruia i-a dat doar un talant să aibă rezultatele celui căruia i-a dat cinci. Dar, dacă acel singur talant este folosit în mod înțelept, posesorul va câștiga în curând mai mulți și va putea continua să-și sporească puterea și sfera de influență, folosind cât se poate de

bine talanții pe care i i-a dat Dumnezeu. Individualitatea lui ar putea fi păstrată în mod distinctiv, și totuși el poate fi o parte a marelui întreg în înaintarea lucrării de reformă care este atât de necesară.

Dacă își folosește timpul și însușirile cu înțelepciune, bazându-se pe Dumnezeu pentru a primi înțelepciune și putere, femeia va putea să stea pe o poziție egală cu aceea a soțului ei, [152] în calitate de sfătuitor, îndrumător, tovarăș și conlucrător, și totuși să nu piardă nimic din grația sau din modestia feminină. Ea poate să-și înalțe propriul caracter și, fără să-și dea seama, când face lucrul acesta, ea înalță și înobilează caracterul celor din familia ei și exercită o influență puternică asupra celorlalți din jurul ei. — Review and Herald, 1 iunie 1880

Atingerea potențialului deplin. — Oare de ce nu ar trebui să-și cultive femeile intelectul? De ce să nu se conformeze scopului lui Dumnezeu pentru existența lor? De ce nu înțeleg ele capacitățile pe care le au și nu își dau seama că aceste capacități le sunt date de Dumnezeu și că trebuie să se străduiască să le folosească la maximum pentru a le face bine altora și a face să înainteze lucrarea de reformă, lucrarea adevărului și adevărata bunătate în lume? Satana știe că femeile au o mare putere de influență spre bine sau spre rău; prin urmare, el caută să le atragă în lucrarea lui. (...)

Surori și mame, noi avem o țintă mai înaltă, o lucrare mai nobilă decât aceea de a studia ultima modă și de a ne confecționa ornamente inutile pentru a ne conforma standardului acestui Moloh modern. Noi putem să devenim sclavele lui și să sacrificăm pe altarele lui fericirea noastră prezentă și viitoare, precum și fericirea copiilor noștri. Și ce câștigăm la sfârșit? Am semănat în firea pământească și vom secera putrezirea. Faptele noastre nu fac față verificării lui Dumnezeu. În cele din urmă, vom vedea cât de multe suflete ar fi putut fi binecuvântate și salvate din întuneric și din ideile false prin influența noastră care, în schimb, le-a încurajat la mândrie și paradă, în detrimentul împodobirii interioare. — The Health Reformer, 1 iunie 1880

Implicarea în încheierea lucrării. — Surorile noastre — cele tinere, de vârstă mijlocie și cele de vârstă înaintată — ar putea să ia parte la încheierea lucrării pentru timpul acesta și, dacă fac lucrul acesta când au ocazia, vor obține o experiență de cea mai înaltă valoare pentru ele însele. Uitând de eul lor, vor crește în har. Prin educarea minții în direcția aceasta, ele vor învăța cum să poarte poveri pentru Isus. — Review and Herald, 2 ianuarie 1879

O influență transformatoare. — Mare este lucrarea și misiunea femeilor, în special a acelor care sunt soții și mame. Ele pot fi o binecuvântare pentru toți cei din jurul lor. Pot avea o influență puternică spre bine, dacă lasă ca lumina lor să lumineze, astfel încât ceilalți să poată fi conduși să-L slăvească pe Tatăl nostru ceresc. Femeile pot avea o influență transformatoare, dacă acceptă să Îi predea lui Dumnezeu căile și [153] voința lor și să-L lase să le ia în stăpânire gândirea, sentimentele și întreaga ființă. Ele pot avea o influență care tinde să-i rafineze și să-i înobileze pe cei cu care vin în contact. Dar, în general, cele din această categorie nu sunt conștiente de puterea pe care o au. Ele exercită o influență inconștientă, care pare că acționează în mod natural, dintr-o viață sfințită, dintr-o inimă reînnoită. Ea este rodul care crește de la sine în pomul bun, de origine divină. Eul este uitat, absorbit în viața lui Hristos. Pentru ele, să fie bogate în fapte bune este ceva la fel de natural ca respirația. Ele trăiesc pentru a le face bine altora, și totuși sunt gata să spună: Suntem niște robi netrebnici. — Mărturii, vol. 2, p. 465

Influența îmbrăcămintei femeilor creștine

Frumusețea interioară este mai vrednică de dorit decât parada. — Dumnezeu ar fi bucuros ca surorile noastre să se îmbrace în haine simple și de bun-gust și să se angajeze serios în lucrarea Domnului. Ele nu sunt deficitare în destoinicie și, dacă și-ar folosi corect talentele pe care le au,

eficiența lor ar spori mult. Dacă timpul pe care îl irosesc acum cu lucruri inutile ar fi dedicat cercetării Cuvântului lui Dumnezeu, explicându-l apoi altora, sufletele lor ar fi îmbogățite cu perle de adevăr, iar ele ar fi întărite și înnobilate prin efortul făcut pentru a înțelege temeiurile credinței noastre. Dacă surorile noastre ar fi creștine biblice conștiincioase, căutând să folosească orice ocazie pentru a-i lumina pe alții, am vedea zeci și zeci de suflete îmbrățișând adevărul numai prin sacrificiul de sine al străduințelor lor.

Surorilor, în ziua în care fiecare va trebui să dea seamă de faptele sale și lucrarea sa va fi pusă în cumpănă, veți fi bucuroase să vă revedeți viața sau veți simți că a fost căutată frumusețea exterioară, în timp ce frumusețea lăuntrică a sufletului a fost aproape cu totul neglijată? — Mărturii, vol. 4, p. 629, 630

Faceți ca modul de a vă îmbrăca să fie conform cu Biblia. — Surorile mele, dacă veți face în așa fel încât modul vostru de a vă îmbrăca să fie conform cu regulile date în Biblie, veți avea din belșug cu ce să le ajutați pe surorile voastre mai sărace. Nu veți avea numai mijloace, ci și timp. Adesea, timpul este cel mai necesar. Sunt mulți pe care i-ați putea ajuta cu sugestiile, tactul și priceperea voastră. Arătați-le cum să se îmbrace simplu, și totuși cu gust. Multe femei rămân departe de casa lui Dumnezeu, pentru că hainele lor sărăcăcioase și croite prost sunt într-un contrast atât de izbitor cu îmbrăcămintea altora. Multe suflete sensibile nutresc [154] un simțământ de umilință amară și se simt nedreptățite din pricina acestui contrast. De aceea, mulți ajung să se îndoiască de adevărul religiei și să-și împietrească inimile față de Evanghelie. — Divina vindecare, p. 207

Înfățișarea este un indiciu despre inimă. — Am văzut că înfățișarea este un indiciu despre ceea ce se află în inimă. Când în exterior atârnă panglici, se etalează gulere și tot felul de lucruri inutile, aceasta arată clar că în inimă există iubire pentru aceste lucruri. Dacă nu se curăță de întinarea lor, aceste

persoane nu-L vor putea vedea niciodată pe Dumnezeu, pentru că doar cei cu inima curată Îl vor vedea. — Mărturii, vol. 1, p. 136

În timp ce împodobirea exterioară înfrumusețează trupul muritor, blândețea împodobește sufletul și îl conectează pe omul finit cu Dumnezeu cel infinit. Aceasta este podoaba plăcută lui Dumnezeu. (...) Îngerii cerului îi vor descrie în cărțile de sus ca fiind cel mai frumos împodobiți pe aceia care îmbracă neprihănirea Domnului Isus Hristos și umblă cu El în blândețea și smerenia inimii. — Review and Herald, 18 ianuarie 1881 [155]

MODESTIA FEMEII CREȘTINE ÎN ORICE VREME

Viața celor aflați în legătură cu Dumnezeu este plină de parfumul plăcut al faptelor de dragoste și de bunătate. Mireasma plăcută a lui Hristos îi înconjoară; influența lor înobilează și binecuvântează. Ei sunt niște pomi roditori. Aceia care au acest caracter vor îndeplini un serviciu practic, prin fapte atente de bunătate și printr-o lucrare stăruitoare și consecventă. — Review and Herald, 24 august 1886

Fiți reținute și modeste. — Niciunul dintre cei care mărturisesc religia lui Hristos să nu se înjosească în conversații triviale și o familiaritate necuvenită față de femeile din nicio categorie, fie căsătorite, fie necăsătorite. Să-și păstreze cu toată demnitatea locul cuvenit. În același timp, să fie sociabili, buni și amabili cu toți. Tinerele să fie reținute și modeste. Să nu dea nicio ocazie ca binele lor să fie vorbit de rău. (...) Cele care dovedesc că gândurile lor aleargă într-o direcție greșită, a căror vorbire tinde mai degrabă să degradeze decât să înalțe, ar trebui să fie înlăturate imediat din instituții, deoarece îi vor corupe cu siguranță pe ceilalți. — Sfaturi pentru sănătate, p. 294

Manifestați mai puțină îndrăzneală. — Din lumina pe care mi-a dat-o Domnul, surorile noastre ar trebui să aibă o purtare cu totul diferită. Ar trebui să fie mai rezervate, să manifeste mai puțină îndrăzneală și să încurajeze în ele însele [156] „rușinea și sfiala”. Atât frații, cât și surorile își îngăduie prea multă conversație jovială când se află unii în compania altora. Femei care susțin că sunt evlavioase își îngăduie să facă glume, să spună vorbe cu două înțelesuri și să provoace râsete. Lucrul acesta nu este potrivit și Îl întristează pe Duhul lui Dumnezeu. Aceste manifestări descoperă lipsa adevăratului rafinament creștin. Ele nu întăresc sufletul în Dumnezeu, ci aduc un întuneric

adânc, îi îndepărtează pe îngerii cerești, curați și nobili, și îi coboară la un nivel josnic pe cei care comit aceste greșeli. — Mărturii, vol. 2, p. 455

O pază pentru virtute. — Cultivați mărgăritarul de mare preț al modestiei. Aceasta vă va păzi virtutea. (...) Mă simt îndemnată de Duhul Domnului să le îndemn pe surorile care se declară a fi evlavioase să cultive modestia în comportament și o rezervă potrivită, cu rușine și cu sfială. (...) Am întrebat: Când se vor purta surorile tinere așa cum se cuvine? Știu că nu va exista nicio schimbare hotărâtă spre bine până când părinții nu vor simți cât este de important să acorde o mai mare grijă educării corecte a copiilor lor. Învățați-i să se poarte cuviincios și cu modestie. — Mărturii, vol. 2, p. 458, 459

Influența cărților și a imaginilor degradante. — Mulți dintre tineri doresc să aibă cărți. Ei citesc tot ce le cade în mână. Poveștile de dragoste captivante și descrierile murdare au o influență corupătoare. Mulți citesc romane, captivați cu totul, plini de înflăcărare, iar urmarea este că imaginația lor este pervertită. În tren, prin vagoane, adeseori sunt oferite spre vânzare fotografii cu femei goale. Aceste imagini dezgustătoare se găsesc în saloanele fotografiilor și sunt atârinate pe pereții celor care se ocupă cu gravuri. Acesta este un veac în care degradarea abundă peste tot. Pofta ochilor și patimile corupte sunt stârnite privind și citind. Inima este coruptă prin imaginație. Mintează găsește plăcere în contemplarea scenelor care trezesc pasiunile josnice. Aceste imagini vulgare, privite printr-o imaginație pervertită, corup capacitățile morale și pregătesc ființele omenești înșelate și orbite să dea frâu liber patimilor păcătoase. Apoi, urmează păcate și nelegiuiri care fac să coboare la nivelul unor animale ființele create după chipul lui Dumnezeu, afundându-le, în cele din urmă, în pierzare. — Mărturii, vol. 2, p. 410

Satana are succes în fermecarea minților tinerilor. — Învățătura coruptă care a ajuns să domine, potrivit căreia, privind lucrurile din perspectiva

sănătății, tinerii de sexe diferite trebuie să se asocieze, și-a făcut lucrarea distrugătoare. [157] Dacă părinții și tutorii ar manifesta măcar o zecime din dibăcia de care dă dovadă Satana, atunci această asociere de sexe ar putea fi aproape nedăunătoare. Dar, așa cum stau lucrurile acum, Satana are mare succes în efortul lui de a fermeca mințile tinerilor, iar amestecul de băieți și fete nu face altceva decât să mărească răul de douăzeci de ori. Faceți în așa fel încât tinerii, băieți și fete, să fie angajați într-o muncă folositoare. Dacă sunt obosiți, vor fi mai puțin înclinați să-și pângărească trupul. Nu mai este nicio speranță pentru cei tineri, dacă în mintea celor mai vârstnici nu se produce o schimbare totală. Viciul este întipărit pe trăsăturile băieților și ale fetelor; și totuși ce se face pentru a împiedica dezvoltarea acestui rău? Băieților și tinerilor li se permite și chiar sunt încurajați să își ia libertatea de a le face avansuri indecente fetelor și tinerelor. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să îi trezească pe tați și pe mame, ca să lucreze serios pentru a schimba această teribilă stare de lucruri. — Mărturii, vol. 2, p. 482, 483

Dați un exemplu bun în îmbrăcăminte

Fannie Bolton a fost angajată un timp de Ellen White în calitate de asistent literar. În cele ce urmează se află o parte dintr-o scrisoare pe care i-a adresat-o în 1894.

Am un cuvânt de spus cu privire la un alt punct. Surorile noastre care au venit din America vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru exemplul lor în îmbrăcăminte. În această privință, ele nu au fost aprobate de Dumnezeu ca misionare. Trebuie să fim convertiți în totalitate — suflet, trup și spirit. Oare exemplul nostru nu va conduce la mândrie, îngăduință egoistă și cheltuieli egoiste printr-o îmbrăcăminte care mărturisește că nu suntem împlinitori ai Cuvântului? Practicile care mi-au fost prezentate nu sunt cele pe care le-ar dori Dumnezeu. Eu nu sunt chemată să precizez detalii, ci să te avertizez să iei aminte.

Fannie, mulți nu observă spiritul care caracterizează lucrarea ta. Ei nu pot vedea ce se află dincolo de aceste lucruri, în interiorul tău, dar se manifestă de la sine în anumite ocazii. Deși ești foarte activă, plină de zel și de inițiativă, tu acționezi așa de mult în mod părtinitor, impulsiv, fără a gândi suficient, iar rezultatele sunt de aceeași natură. Vasele alese de Dumnezeu vor lucra sub călăuzirea Duhului Sfânt. Tu ai lucrat în mare măsură sub influența continuă a mulțumirii de sine pe care ai cultivat-o, simțind că faci o mare lucrare. Dar, dacă separi grâul de pleavă, vor rămâne doar foarte puține boabe de grâu curat. [158] Mulți judecă după aparențe, nu în funcție de spirit și de rezultatele reale.

Trăim într-un veac reprezentat ca fiind asemenea celui de dinainte de potop. Toți cei care se roagă și mijlocesc acum pentru suflete ar trebui să exprime modestia și trăsăturile Domnului Isus în îmbrăcămintea și în comportamentul lor. Ei trebuie să aștepte, să vegheze și să se roage pentru ca Duhul Sfânt să fie revărsat cu îmbelșugare. Trebuie să înțelegem ce înseamnă creștinismul și să reprezentăm adevărul în felul nostru de a vorbi și în îmbrăcămintea. Oamenii trebuie să vegheze cu hotărâre la impresiile pe care le lasă asupra altora prin comportament și îmbrăcămintea. Biblia este singura noastră călăuză sigură. Studiază cu atenție învățăturile ei ca să ascuți de ele și nu vei fi în situația de a face greșeli.

Îmbrăcămintea noastră ar trebui să fie în conformitate strictă cu caracterul credinței noastre sfinte [Se citează 1 Timotei 2:9,10 și 1 Petru 3:3-5]. Este necesar să aplicăm mai mult regulile Bibliei în îmbrăcămintea, dar și în împodobirea interioară, a caracterului.

Fannie, oriunde mergi, oriunde ai fi, trebuie să cercetezi modul în care culorile, materialul și stilul îmbrăcămintei tale se vor adapta sau vor corespunde cu vârsta ta și cu credința pe care o mărturisești. Ți amintești că

i-am spus fratelui Olsen că, atunci când ai fost la Preston, nu ai avut o îmbrăcăminte corespunzătoare și te-ai simțit prea săracă pentru a-ți cumpăra lucrurile pe care ar fi trebuit să le porți. Remarcile pe care le-ai făcut au arătat că nu m-ai înțeles. Vreau să fiu înțeleasă acum.

Ai nevoie de o lenjerie confortabilă, pe care trebuie să o porți pentru a-ți proteja sănătatea. Dar, cu siguranță, eu nu aprob în toate privințele stilul tău de îmbrăcăminte. M-am simțit mai degrabă tristă și rușinată când ai stat pe platformă, în fața mulțimii din cort, purtând acea rochie ușoară și cu desene mari. Nu a fost potrivită pentru ocazie. Judecata ta în domeniul îmbrăcăminte ar putea fi îmbunătățită mult. Sper că nu vei cere părerea croitoresei tale, ci a acelor care sunt înțelepți și care nu te vor flata și nu vor avea vreo minciună pe buzele lor cu privire la îmbrăcăminte potrivită pentru a lăsa o impresie corespunzătoare asupra minții credincioșilor și necredincioșilor. Cei care pretind că sunt în lumină și care își asumă poziții importante pentru a-i instrui pe alții în adunările copiilor trebuie să poarte o îmbrăcăminte cât se poate de simplă, și totuși îngrijită și cu gust. Noi nu ar trebui să găsim nici măcar ceva care seamănă a scuză pentru faptul că urmăm moda lumească și schimbătoare a acestui veac decăzut. [159] Cei care se îmbracă potrivit cu porunca dată în Biblie pot să-i ajute și pe alții să atingă un standard corespunzător.

Să nu vii la mine să mă întreb cum trebuie să te îmbraci. Dacă surorile tale au Duhul lui Dumnezeu în inima lor ca un principiu viu, ele nu vor da nimănui, nici măcar o singură dată, ocazia de a se îndepărta de sfaturile lui Dumnezeu, citându-le pe soțiile pastorilor sau pe cei angajați în prezentarea studiilor biblice. Să ai întotdeauna o îmbrăcăminte făcută dintr-un material bun, rezistent și în culori liniștite; îmbrăcăminte să fie simplă și fără podoabe. Cu siguranță, trebuie să-ți îmbunătățești stilul de îmbrăcăminte. — Letter 7, 1894 (tipărită în întregime în The Fannie Bolton Story, disponibilă la Ellen G. White Estate)

Scrisoare de sfătuire adresată lui Addie Walling

Addie Walling a fost strănepoata surorii lui Ellen White, Caroline. James și Ellen White le-au luat în casa lor pe Addie și pe sora ei, May, când erau mici și le-au crescut ca și când ar fi fost copiii lor.

Către Addie Walling,

Fratele Whitney se întoarce astăzi de la Basle, Elveția. Edith Andrews este din ce în ce mai slăbită. Cred că această climă este mai bună pentru plămâni mei, decât cea de la Basle. Sentimentalismul bolnăvicios al lucrătorilor de la editură mi-a dat mult de lucru. Sper, draga mea fată, că nu te vei molipsi și tu de el. Dacă ești reținută și nu vei încuraja atențiile și societatea tinerilor, vei câștiga încrederea tuturor celor pe care îi respecti. Dacă aș fi avut timp, ți-aș fi scris despre câteva lucruri cu care m-am confruntat aici și în fiecare loc în care am fost. Edith, sărmana copilă, nu este pregătită să moară. Ea a atras atenția asupra ei însăși, a avut câțiva preferați și i-a neglijat pe alții care erau vrednici și buni, pur și simplu pentru că nu erau pe gustul ei. Acei câțiva cărora le-a oferit cu generozitate afecțiunea ei au alintat-o, iar ea i-a alintat la rândul ei și s-au idolatrizat reciproc. Așadar, înțelegi că Dumnezeu a fost lăsat pe dinafară. Acest sentimentalism a afectat capacitatea de a fi folositori a unor tineri excelenți de la editură și le-a făcut pe tinere să fie nepotrivite pentru lucrarea lor.

Am vorbit foarte deschis cu Edith, dar ea nu pare să își dea seama de starea ei. I-am scris și cred că acum își va înțelege greșelile. Ea nu a avut nicio experiență în domeniul religiei veritabile, dar trebuie să facă totul acum, în starea ei slăbită, pentru a-L cunoaște pe Hristos și puterea harului Său. Oh, ce bine ar fi fost dacă ar fi învățat aceste lucruri când era sănătoasă! [160] Sper că tu nu vei fi amăgită, Addie, așa cum este această sărmană copilă. Sper că vei fi o creștină adevărată și serioasă zi de zi, căutându-L pe

Dumnezeu în rugăciune. Ai grijă să nu fii atât de ocupată cu altele, încât să nu poți dedica timp pentru a citi Biblia și pentru a căuta harul lui Dumnezeu în rugăciune umilă. Nu urma exemplul sau obiceiurile nimănui în îmbrăcăminte sau fapte. Dacă ele conduc la indiferență și spirit lumesc, tu nu trebuie să fii vanitoasă în îmbrăcăminte, ci îmbracă-te așa cum se cuvinte și decent, caută stăruitor să fii blândă și smerită cu inima și să câștigi o experiență bogată în lucrurile lui Dumnezeu. Învăță să biruiești vanitatea care există în inima care nu a fost sfințită prin adevăr. Nu fii îndrăzneată, ci retrasă și modestă.

Mulți te vor privi și te vor critica pentru a vedea dacă vei urma învățăturile lui Ellen White. Te rog să nu mă reprezinți greșit, ci să cauți să exerciți o influență bună prin purtarea ta. Fii mereu corectă, deschisă, sinceră și directă. Disprețuiește gesturile sentimentale. Ține-te departe de băieți. Fă-i să știe că există o fată care nu își pierde mințile cu ușurință și nici nu este amăgită de gesturile și de atențiile lor. Vreau să fii pregătită să călătorești cu mine și să mă ajuți, dacă voi dori acest lucru.

Tu vezi că aceia care s-au căsătorit nu mai fac nimic pentru ca relația să fie mai bună și se mulțumesc cu o viață pipernicită. Nu-ți fie teamă să-mi spui tot ce gândești și să îmi ceri sfatul, iar eu îți voi da tot ajutorul pe care voi putea să ți-l dau. Totuși, mai presus de orice, păstrează-ți stăpânirea de sine și o atitudine feminină decentă, fără să lași impresia că știi totul. Nu pretinde că știi prea mult. Fii modestă când vorbești, deoarece oamenii vor fi dezgustați dacă o tânără vorbește ca și când ar ști foarte multe. Tu poți să-ți dovedești înțelepciunea prin fapte, dar să nu faci acest lucru prin cuvinte și laudă de sine. Fii precaută, înțeleaptă și modestă.

Noi trebuie să învățăm zilnic în școala lui Hristos. Așadar, draga mea fiică, ți-am scris mult mai mult decât m-am așteptat să îți scriu, dar s-ar putea să nu am șansa de a-ți scrie din nou foarte curând.

Mă bucur că nu locuiești în Italia, cel puțin nu în valea aceasta, deoarece femeile și fetele au o soartă grea. Ele lucrează foarte mult, chiar și paisprezece ore pe zi, și câștigă mai puțin de douăzeci de cenți pe zi. Avem nevoie de misionari pe tot cuprinsul acestei văi. Sunt bărbați care trăiesc bine, care sunt plătiți ca misionari, dar nu fac lucrare misionară. Ei mănâncă, beau și se distrează. Ei sunt susținuți de societățile din Anglia. — Letter 28, 1885 [161]

ECHILIBRUL ÎN VIAȚĂ

Deși Ellen White a folosit cuvântul „necumpătare” în unele dintre scrierile ei, în limbajul din zilele noastre, cuvântul preferat ar putea fi „dezechilibru” sau lipsă de echilibru în viață. Principiile aflate în următoarele sfaturi generale pot fi aplicate la orice aspect al vieții noastre, de la recunoașterea limitelor noastre în acceptarea unor responsabilități suplimentare până la trăirea unui stil de viață simplu, în scopul de a ne elibera de stresul și de solicitările vieții moderne și de a găsi timp pentru lucrurile care contează cel mai mult. Din nou, majoritatea acestor sfaturi le-au fost adresate unor bărbați, dar principiile se aplică în aceeași măsură și femeilor.

Echilibrul necesar în fiecare etapă a vieții

Echilibrul este un principiu al vieții de credință. — Noi trebuie să propovăduim și să practicăm cumpătarea în toate lucrurile vieții acesteia. Cumpătarea în mâncare, băutură, dormit și îmbrăcat este unul dintre marile principii ale vieții religioase. Adevărul adus în sanctuarul sufletului va duce la îngrijirea corpului. Nimic din ce are legătură cu sănătatea ființei omenești nu trebuie să fie privit cu nepăsare. Binele nostru veșnic depinde de felul cum folosim în viața aceasta timpul, puterea și influența. — Mărturii, vol. 6, p. 375

Lipsa de echilibru epuizează energiile vitale. — Necumpătarea în mâncare și băutură, necumpătarea în muncă, necumpătarea în aproape toate lucrurile există la fiecare pas. Cei care fac eforturi mari pentru a realiza un volum mare de muncă într-un timp stabilit și continuă să muncească, [162] în

ciuda faptului că judecata le spune că ar trebui să se odihnească, nu câștigă niciodată. Ei trăiesc pe seama unui capital împrumutat. Ei cheltuiesc energia vitală de care vor avea nevoie în viitor. Iar când au nevoie de energia pe care au folosit-o în mod nechibzuit, nu se mai descurcă, deoarece nu mai au această energie. Puterea fizică a trecut, puterile mintale cedează. Ei își dau seama că suportă pierderi, dar nu înțeleg ce se întâmplă. Când ajung în perioade de criză, resursele lor fizice sunt epuizate. Oricine calcă legile sănătății trebuie să sufere într-o zi, într-o măsură mai mică sau mai mare. Dumnezeu a dat organismului o putere care va fi necesară în diferite perioade ale vieții noastre. Dacă epuizăm în mod nechibzuit această putere printr-o suprasolicitare continuă, într-o zi, vom fi printre cei care pierd. Capacitatea noastră de a fi folositori va fi micșorată, dacă nu cumva însăși viața noastră va fi distrusă.

Ca regulă, munca zilei nu ar trebui să fie prelungită în timpul nopții. Dacă toate orele zilei sunt folosite bine, munca prelungită în timpul nopții este ceva în plus, iar organismul suprasolicitat va suferi din cauza poverii impuse asupra lui. Mi-a fost arătat că, adesea, cei care fac lucrul acesta mai mult pierd decât câștigă, deoarece energiile lor sunt epuizate, iar ei lucrează sub influența unei excitații nervoase. Poate că nu își dau seama de niciun prejudiciu imediat, dar, cu siguranță, își subminează sănătatea. — Sfaturi pentru sănătate, p. 99

Avertizare cu privire la munca peste măsură. — Nu uitați că omul trebuie să păstreze talantul inteligenței pe care l-a primit de la Dumnezeu, menținând mașinăria fizică într-o stare de funcționare armonioasă. Pentru a vă bucura de sănătate, aveți nevoie zilnic de exercițiu fizic. Nu munca îi doboară pe oameni, punându-le în pericol puterile vieții, ci munca peste măsură, fără perioade de odihnă. Cei care lucrează peste măsură vor ajunge curând în situația de a munci cu disperare.

Munca pentru Domnul este făcută cu voieșie și curaj. Dumnezeu vrea

să punem spirit, viață și speranță în munca noastră. Cei care lucrează cu mintea ar trebui să acorde o atenție cuvenită fiecărei părți a mașinării omenești, echilibrând solicitările. Efortul fizic și cel mintal, combinate înțelept, vor păstra întregul organism într-o condiție care îl face vrednic de primit înaintea lui Dumnezeu. (...)

Puneți speranță, curaj și bună dispoziție în munca voastră de zi cu zi. Nu lucrați peste măsură. Este cu mult mai bine să lăsați nefăcute o parte din lucrurile planificate pentru munca unei zile decât să vă faceți rău singuri și să vă suprasolicitați, [163] pierzându-vă, astfel, curajul necesar pentru îndeplinirea sarcinilor din ziua următoare. Nu călcați legile naturii astăzi, pentru ca nu cumva să pierdeți puterea pentru mâine. — Minte, caracter și personalitate, vol. 2, p. 375, 376

Sunt necesare perioade corespunzătoare pentru odihnă. — Există pericolul ca femeilor angajate în lucrare să li se ceară să muncească prea mult, fără a li se acorda perioade corespunzătoare pentru odihnă. Lucrătorii nu trebuie să fie supuși la extenuare. Unii nu își vor prejudicia sănătatea, dar alții, care sunt conștiincioși, se vor suprasolicita singuri. Perioadele de odihnă sunt necesare pentru toți, îndeosebi pentru femei. — Evanghelizare, p. 494

Minți echilibrate. — Toate puterile minții ar trebui să fie folosite și dezvoltate, pentru ca oamenii — bărbați și femei — să aibă minți echilibrate. Lumea este plină de oameni înguști la minte, care au ajuns astfel fiindcă au cultivat o singură latură a însușirilor lor, iar celelalte s-au pipernicit din cauza lipsei de activitate. Educația majorității tinerilor a dat greș. Ei studiază excesiv, în timp ce neglijează aspectele practice ale vieții. Sunt bărbați și femei care ajung să fie părinți fără să ia în considerare responsabilitățile care le revin, iar odraslele lor ajung mai jos decât ei pe scara deficienței. În felul acesta, neamul omenesc se degradează rapid. — Sfaturi pentru sănătate, p. 179

Dezvoltarea înțeleaptă a talentelor este o binecuvântare. — Talentele noastre nu trebuie să fie îngropate în pământ ca să ruginască prin inactivitate. Satisfacerea continuă a eului și refuzul de a ne exercita aptitudinile date de Dumnezeu vor asigura despărțirea noastră veșnică de El, pierderea fericirii veșnice. Aceste daruri sunt revărsate asupra noastră în conformitate cu capacitatea noastră de a le folosi, iar dezvoltarea înțeleaptă a fiecăruia se va dovedi o binecuvântare pentru noi și ne va aduce slava lui Dumnezeu. Fiecare dar primit cu recunoștință este o verigă în lanțul care ne leagă de Cer. — Signs of the Times, 18 august 1898

Nevoia de echilibru în folosirea timpului

Noi trebuie să dăm socoteală cu strictețe pentru timpul nostru. — Timpul nostru Îi aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa, iar noi ne aflăm sub obligația cea mai solemnă de a o folosi spre slava Lui. Dumnezeu nu va cere o socoteală mai strictă cu privire la niciun alt talant pe care ni l-a încredințat decât cu privire la timpul nostru. — Parabolele Domnului Hristos, p. 342

Un echilibru între a veghea și a lucra pentru venirea Domnului. — Când ne consacram fără rezerve Domnului, vom înțelege adevărata importanță a datoriilor simple și obișnuite ale vieții de cămin și le vom [164] îndeplini în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Trebuie să fim vigilenți, veghind în vederea venirii Fiului omului, dar trebuie să fim și harnici, deoarece lucrul este cerut în aceeași măsură ca așteptarea; între cele două, trebuie să fie o unitate. Aceasta va echilibra caracterul creștin, făcându-l să fie bine dezvoltat și simetric. Nu ar trebui să simțim că este necesar să neglijăm orice altceva, ca să ne dedicăm meditației, studiului sau rugăciunii, nici să fim plini de neastâmpăr, grabă și muncă, neglijând evlavlia personală. Așteptarea, vegherea și lucrarea trebuie să fie împletite. „În sângruință, fiți

fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” — Review and Herald, 15 septembrie 1891

Dezvoltarea personală

Nu neglijați ocaziile de dezvoltare. — Dacă slujitorul s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu și perseverează în rugăciune pentru putere și înțelepciune cerească, harul lui Hristos îi va fi învățător și el își va învinge defectele, devenind din ce în ce mai înțelept în cele sfinte. Dar nimeni să nu-și permită, pe baza acestui fapt, să fie leneș, să irosească timp și posibilități și să neglijeze învățătura care este esențială pentru a fi bine pregătit. Domnului nu-I plac cei care, având posibilitatea de a obține cunoștințe, pregetă să valorifice privilegiile care le sunt puse la îndemână. — Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, p. 510

„Lucrurile mici” aduc succesul în viață. — Atenția conștiincioasă acordată semnificației expresiei „lucrurile mici” este cea care aduce succesul în viață. Micile fapte de bunătate, micile fapte de renunțare la sine, adresarea unor cuvinte simple de încurajare, vegherea împotriva micilor păcate — acesta este creștinismul. O recunoaștere plină de mulțumire a binecuvântărilor zilnice, o folosire înțeleaptă a ocaziilor de zi cu zi, o cultivare atentă a talentelor cu care suntem înzestrați — aceasta este lucrarea pe care o cere Domnul. — Youth»s Instructor, 17 ianuarie 1901

Scrisoare adresată unei femei egoiste

Scrisoarea următoare i-a fost adresată doamnei Sidney Brownsberger, o femeie nefericită, a cărei viață a fost dezechilibrată din cauza egoismului ei și a lipsei stăpânirii de sine.

Dragă soră Brownsberger,

Notasem câteva lucruri pentru tine în timpul adunării de tabără, dar, pentru că ți-am repetat câteva dintre ele, nu ți le-am mai scris. Sunt îngrijorată din nou. [165] Nutresc mila și simpatia cea mai profundă față de tine, deoarece tu crezi că știi totul despre tine însăși. Tu adopți poziția neclintită că nimeni nu te înțelege și că ai un temperament și înclinații aparte. Trebuie să recunoști că Domnul te cunoaște mai bine decât te cunoști tu însăși. În timpul adunării de tabără, am avut simțământul puternic că ar trebui să fii binecuvântată, mângâiată și întărită, fapt care ți-ar fi dat fericire, pace și adevărata bucurie creștină, în fiecare zi.

Pentru a se întâmpla astfel, am știut că ar fi trebuit să ai concepții mai clare decât aveai cu privire la tine însăși și la îndatoririle tale. Am știut că ar fi trebuit să fii o femeie cu adevărat convertită, iar tu te-ai împotrivit tocmai acestui lucru, ca și când nicio schimbare nu putea să aibă loc în tine, iar tu trebuia să rămâi exact așa cum erai. Aceasta este o amăgire totală. Dacă nu va avea loc o schimbare foarte mare în caracterul tău, dacă nu vei birui eul și egoismul, dacă aceste trăsături de caracter ciudate pe care le-ai cultivat nu vor fi biruite, vei avea un caracter deficitar și pătat, care nu își va găsi niciun loc în împărăția cea curată, desăvârșită și sfântă a lui Hristos. În fața ta și a mea se află o lucrare, iar toți cei care vor câștiga viața veșnică trebuie să biruiască fiecare greșeală și fiecare defect din caracter.

Îți dai seama că ești egoistă și că îngădui ca gândurile tale să se concentreze asupra eului? Toate lucrurile trebuie să fie așa cum vrei tu și, dacă nu sunt așa, tu ești total nefericită. Soțul tău este mai atent cu tine decât sunt majoritatea bărbaților cu soțiile lor. El a făcut pentru tine lucruri pe care nu ar fi trebuit să i le ceri în niciun caz și le-a făcut pentru ca tu să îți poți îndeplini partea în lucrare, dar, pentru că acele lucruri nu au fost suficient de plăcute și agreabile pentru tine, ai fost bucuroasă să îl lași pe el să le facă, deși ar fi fost spre binele tău să le faci singură. Acum, mă tem mult pentru tine.

Tu vei face din starea ta actuală o scuză pentru a lăsa o povară extrem de grea pe umerii soțului tău. Trăsăturile predominante ale caracterului tău se vor da pe față; gândurile și simpatiile tale vor fi concentrate asupra ta însăși, nu pentru că tu suferi mai mult decât majoritatea femeilor, din cauza situației tale aparte, ci pentru că tu te gândești la aceasta mai mult decât ele, iar imaginația ta va fi activă și vei uita că alții trec prin aceeași situație fără să se plângă, fără [166] să aibă parte de simpatie și fără avantajele tale.

Sora mea, tu ai foarte puțină stăpânire de sine și nu îți exerciți voința — și ai o voință puternică — pentru a-ți ține sub control gândurile și simțămintele. Când lucrurile nu se petrec cum îți place ție, tu dai curs simțămintelor; pe scurt, faci crize de isterie. Sunt acestea necesare? Eu am văzut că nu erau, dar tu respingi cu hotărâre orice lucru de acest fel. Trebuie să-ți stăpânești sentimentele cu o voință fermă și să nu îngădui niciodată ca aceste crize nervoase să câștige biruința asupra ta. Poate că întrebi: Cum pot să fac lucrul acesta? Printr-o stăpânire de sine înțeleaptă. Când lucrurile nu merg în conformitate cu părerea ta, sentimentele tale se agită îngrozitor. Tu nu te gândești cât de multe dificultăți, îngrijorări și neazuri aduci asupra soțului tău și arunci întreaga ta povară asupra lui, ca și când ar fi privilegiul și datoria ta să faci astfel, în timp ce, de fapt, tu însăși ai nevoie de educație pentru a fi mulțumită și neegoistă și pentru a-i privi și respecta pe ceilalți ca pe tine însăși. Trebuie să înveți lecția aceasta.

Nu este nevoie să faci niciuna dintre acele crize nervoase. Tu te educi pe tine însăși în așa fel încât aceste crize vor ajunge o realitate îngrozitoare, o a doua ta natură, iar când vor veni durerile nașterii, ele te vor cuprinde și starea de lucruri pe care o vor produce va fi dincolo de controlul tău. Totuși acum ești în stare să controlezi aceste stări, iar tu nu trebuie să treci prin niciuna dintre ele mai mult decât trebuie să fii eu întristată în felul acesta. Depinde de tine să fii o femeie fericită sau una nefericită.

Tu ar trebui să fii așa cum dorește Dumnezeu — o femeie încrezătoare în propriile forțe. Îți spun acum, în temere de Dumnezeu, că trebuie să te preocupi mai puțin de tine însăși. Tu pari a crede că asupra ta nu trebuie să vină nicio neplăcere, nicio suprasolicitare, dar multe femei, care nu sunt mai puternice decât tine și pentru care îndatoririle obișnuite ale vieții de cămin sunt exact la fel de neplăcute cum sunt pentru tine, își asumă în mod curajos aceste îndatoriri și le îndeplinesc fără să se plângă de faptul că le-au fost încredințate ca parte a muncii lor. Faptele de bunătate, milă și dragoste față de alții te vor face să fii una cu Hristos și să îți abați gândurile de la tine însăși.

Prejudecățile cultivate prin educație îți aparțin, dar nu te poți bucura de desăvârșirea caracterului, care este adevărata sfințire, dacă nu te disciplinezi în mod serios și consecvent. Nu va fi nicio înjosire să faci în viața de cămin multe lucruri pe care acum nici nu le atingi. Dumnezeu vrea să simți responsabilitatea de a fi o mângâiere și o binecuvântare pentru [167] soțul tău și să te aștepți de la el să fie o mângâiere și o binecuvântare pentru tine.

Abate-ți gândurile de la tine însăși, nu te mai plânge, fii voioasă. Nu există niciun motiv să nu fii voioasă, niciun motiv ca recunoștința să nu locuiască în inima ta, chiar dacă te afli în situația în care te afli. Nu este nicio dezonoare să ai copii, iar mama, prin comportamentul ei, poate să determine sănătatea și atitudinea copiilor ei.

Te îndemn să te ascunzi în Isus, să fii copilul Lui cu adevărat, umblând în dragoste și în ascultare de toate cerințele Sale, exemplificând în viața ta caracterul lui Isus, care este delicat și atent față de alții, considerând că și alții sunt la fel de buni ca tine și că au același drept la avantaje, confort și fericire ca tine. Tu nu ai făcut lucrul acesta. Tu ai pus eul pe primul loc, iar plăcerea, preferințele și fericirea altora au fost pe locul al doilea. Așadar, nu

ar trebui să fie astfel, deși este ceva firesc.

Dacă dorește să intre vreodată în cer, Florida trebuie să facă pentru ea însăși o lucrare pe care nimeni nu poate să o facă în locul ei. Ce loc ar fi cerul pentru tine, dacă tu ai putea să intri acolo cu toate trăsăturile particulare despre care tu susții stăruitor că nu este posibil să fie biruite? Oare va fi necesar ca Domnul să-l înlăture pe soțul tău prin moarte, să trimită necazul asupra ta, lăsându-te fără copii, să te lipsească de binecuvântările pe care le ai acum doar ca să te facă să îți vii în fire, să te rafineze și să te șlefuiască, așa încât să ajungi o persoană răbdătoare și recunoscătoare, care uită de sine și nu murmură? Îți scriu acum, pentru că mi-au fost arătate numeroasele scuze pe care femeile însărcinate le aduc pentru perversitatea temperamentului lor, și lucrul acesta este într-un tot al ispita lui Satana. Dumnezeu îți va da har, dacă mergi pe calea unui creștin biblic.

Eu știu că nu te vei simți bine din cauza acestei scrisori, dar nu îndrăznesc să nu o scriu. Lucrarea ta acum este să-L iubești pe Dumnezeu mai presus de orice și pe semenii tăi ca pe tine însăși. Fii la fel de atentă și respectuoasă cu semenii tăi, cum ești cu tine. Nu trebuie să fim atât de absorbiți de noi înșine, încât să nu reușim să ne punem în poziția altora și să nu reușim să înțelegem situația lor, ca și cum ar fi a noastră. Mai sunt și alții tot atât de sensibili ca tine, cu gusturi tot atât de rafinate, care au un intelect excelent și cărora nu le plac micile îndatoriri dezagreabile ale vieții, lucruri pe care oricum trebuie să le facă cineva. Împărtășește aceste responsabilități cu ei și uită de Florida în preocuparea ta pentru fericirea altora. Fă tot ce poți pentru [168] a ușura povara altora, indiferent de poziție, și nu te lăsa absorbită de egoism.

Poate că vei simți că aceste cuvinte sunt aspre, dar exact așa mi-a prezentat Dumnezeu cazul și, din anumite motive, eu simt că Duhul Său mă îndeamnă să mă trezesc la ora trei dimineața și să le scriu. Prin credința în Hristos, tu poți să devii puternică, încrezătoare în tine însăși și folositoare.

Dar eu îți spun, Florida, în numele lui Isus, tu nu ar trebui să faci niciodată astfel de crize nervoase care te obolesc atât de mult și aduc atâta teamă, atâta îngrijorare și o adevărată nenorocire asupra soțului tău. El nu poate să suporte totul; și el este un muritor, așa cum ești și tu. Dumnezeu îi cere talanții pe care i i-a încredințat. El nu poate să aibă succes în lucrarea sa și să se bucure de sănătate și de putere intelectuală dacă tu, soția lui, nu îți vei asuma îndatoririle vieții și nu îl vei ajuta așa cum numai o soție poate să îl ajute. Tu poți fi povara cea mai grea pe care o poate purta un om sau poți fi o binecuvântare. Prin căile tale și prin faptele tale, tu ai puterea să dobori și să distrugi curajul soțului tău sau poți să-l încurajezi și să-l întărești. Lasă-L pe Isus să conducă în templul sufletului tău și atunci toate lucrurile vor fi după planul lui Dumnezeu.

Nu îți scriu pentru că nu te iubesc. Îți scriu pentru că te iubesc. Tu ești răscumpărată cu sângele lui Hristos. Vreau ca tu să îți desăvârșești un caracter creștin. Marele respect pe care îl nutrești pentru tine însăți creează o diformitate morală. Tu nu îți vei desăvârși caracterul creștin, până când nu te vei gândi mai puțin la tine însăți și nu vei avea o părere mai bună despre ceilalți. Nu ar trebui să încerci să eviți să vii în contact cu obstacole și să le învingi. Prin purtarea răspunderilor, tendoanele și mușchii tăi spirituali vor căpăta putere. Tu îți aperi prea mult slăbiciunea și ocolești tocmai lucrurile care ți-ar da putere.

Religia este un principiu activ, viu și lucrător și oferă suficientă forță pentru a înfrunța realitățile aspre ale vieții. Religia are chiar și puterea de a înfrâna și de ține sub stăpânire eul, de a birui înclinațiile ereditare rele. Ea conține adevărata putere de transformare a vieții, modelând caracterul. Domnul Hristos a muncit; El a trudit pentru a-Și câștiga existența, lucrând în atelierul de tâmplărie. În felul acesta, El a înnobilit și a conferit demnitate chiar și muncii obișnuite. Așadar, sora mea, inteligența și educația nu au fost destinate niciodată să facă munca obișnuită să fie dezgustătoare, neinteresantă sau neplăcută. Chiar și îndatoririle cele mai umile ale vieții de

cămin pot fi înălțate și înnobilate. [169]

Religia îi dă omului putere să înfrâneze, să țină sub control și să echilibreze caracterul, intelectul și emoțiile. Ea are putere să convingă, să îndemne și să poruncească, având autoritate divină asupra aptitudinilor și sentimentelor. Religia — oh, aș dori ca toți să înțelegem lucrările ei! Ea ne supune la obligațiile cele mai grele. Când intrăm în legătură cu Hristos, noi ne angajăm solemn să trăim așa cum a trăit Hristos. Fie că mâncăm, fie că bem sau facem orice altceva, totul trebuie să fie făcut scoțând eul în afara atenției și având în vedere slava lui Dumnezeu. Fiecare faptă are o influență asupra celorlalți, prin urmare, fiecare gând și fiecare motiv trebuie să fie sub controlul Duhului lui Dumnezeu.

Conceptiile și trăsăturile noastre particulare sunt întru totul omenești și nu trebuie să fie tratate cu ușurătate sau îngăduite. Eul trebuie să fie răstignit, nu din când în când, ci în fiecare zi, iar puterile fizice, mintale și spirituale trebuie să fie subordonate voinței lui Dumnezeu. Slava Sa și desăvârșirea caracterului lui Hristos trebuie să fie ținta și scopul vieții noastre. Urmașii lui Hristos trebuie să imite atitudinea lui Hristos. Modelul este dat pentru a fi copiat, iar Dumnezeu nu va accepta nicio scuză ca motiv pentru a nu corespunde standardului divin, oricât de opus ar fi naturii noastre, dorințelor și înclinațiilor noastre egoiste. Cuvântul de ordine este „asemenea lui Hristos”, nu asemenea tatălui sau mamei tale, ci asemenea lui Isus Hristos — ascunsă în Hristos, îmbrăcată în neprihănirea lui Hristos, umplută de Duhul lui Hristos.

Toate trăsăturile particulare care ne sunt date ca moștenire sau sunt dobândite prin îngăduință ori printr-o educație greșită trebuie să fie biruite pe deplin și combătute cu hotărâre. Iubirea de sine și mândria părerilor personale trebuie să fie sacrificate în întregime. Ele trebuie să fie biruite. Nu avem de făcut niciun compromis cu vrăjmașul neprihănirii.

Lupta va fi grea și istovitoare, dar Isus este ajutorul nostru; în El și prin El, noi trebuie să fim biruitori, oricât de aspru este procesul. Dumnezeu nu cere de la tine nimic mai puțin de atât. Fiecare copil al Său trebuie să fie asemenea lui Hristos, care nu a trăit pentru a-Și face pe plac Sieși. Pentru a sta înaintea Fiului omului, trebuie să avem un caracter echilibrat. Harul lui Hristos așteaptă să fie cerut. Dacă Îi vei cere, El îți va da harul și puterea de care ai nevoie.

Ceea ce tu numești sensibilitate este o mândrie care nu suportă să fie contrazisă. Eul trebuie să fie disciplinat și ținut sub control. Cea mai înaltă demnitate pe care poți să o ai este stăpânirea de sine creștină, [170] care va suporta provocarea. Religia lui Hristos va ține în frâu fiecare pasiune nesfântă, va îndemna la energie, disciplină de sine și hărnicie, chiar și în lucrurile obișnuite din viața de zi cu zi, determinându-ne să învățăm economia, tactul, renunțarea la sine și să suportăm chiar și lipsurile fără să murmurăm. Duhul lui Hristos în inimă se va manifesta în caracter și va dezvolta calitățile și capacitățile nobile. Hristos spune: „Harul Meu îți este de ajuns.”

Dorințele tale și voința ta vor fi neîmplinite adesea, dar nu trebuie să te descurajezi. Isus te iubește și vrea să fii fericită chiar în viața aceasta și să fii o lumină în lume. Aș dori ca tu să poți vedea și toți cei din poporul nostru să poată vedea ce pot să fie și ce pot să devină. Dumnezeu va conlucra cu eforturile tale. Vom fi puși la încercare zi de zi prin dificultăți și dezamăgiri și astfel se va dezvolta adevăratul caracter. Cei care nu pot să suporte ofensele și poverile vieții vor cădea cu totul când vor veni asupra lor încercări mai aspre. Isus vrea să fii fericită, dar tu nu poți să fii fericită mergând pe calea aleasă de tine și urmând impulsurile inimii tale.

Dumnezeu vrea ca tu și soțul tău să fiți niște exemple vrednice de

imitat pentru alții. Voi puteți să faceți acest lucru, altfel El nu l-ar cere niciodată de la voi. Ajutorul vostru este Dumnezeu. — Letter 25,1882[171]

SĂNĂTATEA, EXERCITIUL FIZIC ȘI UN STIL DE VIAȚĂ SĂNĂTOS

Cunoașterea faptului că omul trebuie să fie un templu al lui Dumnezeu, un locaș în care să se descopere slava Sa, ar trebui să fie imboldul cel mai puternic pentru grija față de puterile noastre fizice și pentru dezvoltarea lor. Creatorul a adus la existență făptura umană într-un mod minunat, care impune respect, și El ne poruncește să facem din ea obiectul nostru de studiu, să-i înțelegem nevoile și să facem tot ce ține de noi pentru a o feri de rău și întinare. — Divina vindecare, p. 271

Exercițiul fizic face somnul mai plăcut și pașii mai sprinteni. — Femeile neglijează exercițiul fizic prin mersul pe jos. Călăritul nu poate lua locul mersului pe jos. Multe dintre cele care se simt foarte slăbite pot să meargă pe jos dacă își propun acest lucru. Ele nu sunt dispuse să meargă pe jos și le veți auzi motivând: „Oh, eu nu pot să merg. Mi se taie respirația. Mă dor coastele, mă doare spatele!” Dragi surori, aș dori ca voi să nu fi avut niciodată aceste infirmități. Dar eu știu că, dacă cedați în fața lor și renunțați, alegând o viață inactivă, nu veți fi eliberate de ele. Încercați să faceți exercițiu fizic moderat la început. Stabiliți reguli pe care să le respectați. Mergeți pe jos! Da, mergeți pe jos! Dacă este posibil, mergeți pe jos! Voi, care credeți că mersul pe jos este imposibil, încercați o distanță mică la început. Fără îndoială, veți obosi. Trunchiul ar putea să vă doară, spatele ar putea să vă doară, dar acest lucru nu ar trebui să vă sperie. Este posibil să vă simțiți picioarele slăbite. Și nu este de mirare, în condițiile în care nu le-ați folosit mai mult decât dacă nu ați fi avut picioare deloc. (...) [172]

Dacă nu ați fi făcut nimic altceva decât să mergeți pe jos și ați fi perseverat, ați fi putut să realizați mult în vederea refacerii. Somnul vostru ar fi fost mai plăcut. Când simțiți că ați ajuns la capătul puterilor, continuați să

mergeți încă puțin. Nu vă târâți picioarele ca și când ați avea greutate legate de ele. (...) Mișcați-vă mâinile în timp ce mergeți. Mergeți pe jos cu o atitudine voioasă. Iar când mergeți, priviți la frumusețile din natură, ascultați păsările cântătoare, ale căror triluri răsună în laude către Creatorul lor. Fiți inspirate de recunoștința lor fericită. Căutați să priviți tot ce este frumos, bun și plin de voioșie, lăsați ca aceste lucruri să vă înveselească pașii și să rămână în gândurile voastre pe parcursul zilei.

Continuați exercițiul acesta și nu îngăduiți nimănui să vă abată de la el. Folosiți picioarele pe care vi le-a dat Domnul și cereți de la El putere pentru a le folosi. Puteți să vă rugați pentru putere în fiecare zi și totuși să nu observați nicio schimbare până când nu veți începe să folosiți puterea pe care deja o aveți. Dați-I Domnului o șansă de a face ceva pentru voi, începând să vă ajutați singure. Veți observa zi de zi o schimbare în bine, în ciuda faptului că veți simți oboseală. Somnul vă va reface, iar apoi veți putea să vă sporiți efortul până când voi, cele care nu puteți să mergeți acum mai mult de câțiva pași depărtare de casă, ori de acasă la biserică, veți putea să mergeți doi și poate chiar trei kilometri, fără să suferiți.

Când m-am străduit să le conving pe femei că trebuie să meargă pe jos, unele au acceptat ideile mele și s-au hotărât să le pună în aplicare imediat. La primul efort, ele au mers probabil aproape un kilometru, s-au simțit epuizate și au suferit atât de mult, încât au decis că mersul pe jos nu era cel mai bun lucru pentru ele. Aceste femei au ajuns într-o extremă. Ele nu au putut să suporte să meargă de prima dată fără să sufere. Unele sunt înclinate întotdeauna să ajungă la extreme. Ele nu își propun să meargă până la un punct, apoi să se oprească. Ele trec dincolo de limită și nu reușesc să folosească în modul cel mai bun rațiunea pe care le-a dat-o Cerul. — The Health Reformer, 1 iulie 1868

Exercițiul fizic este esențial

În cele ce urmează se află un fragment dintr-o scrisoare adresată lui Edith Andrews, nepoata lui J. N. Andrews.

Una dintre datoriile noastre cele mai importante este aceea de a acorda o mare atenție sănătății. Avem această datorie față de noi înșine, față de societate și față de Dumnezeu. Tinerii și tinerele sunt proverbial de nepăsători față de sănătatea lor. Sute [173] mor de timpuriu, nu din cauză că așa a hotărât Providența, ci din cauza nepăsării. Multe fete ies din casă insuficient îmbrăcate când este frig. Altele aleg să stea și să citească sau să scrie, când ar trebui să facă exercițiu fizic. Dumnezeu le-a dat organe pentru a le folosi. Mașinăriei vii nu trebuie să i se îngăduie să ruginească din cauza lipsei de activitate. Pentru a supune toate puterile trupului la o solicitare egală, este nevoie de stăpânire de sine. Viața multora care au suferit o moarte prematură ar fi putut fi prelungită până la vârsta bătrâneții, dacă ar fi acționat inteligent.

Boala și moartea au ajuns ceva obișnuit din cauza ignoranței de neiertat a acelor care ar fi trebuit să știe mai multe.

Exercițiul fizic este indispensabil pentru sănătatea fiecărui organ. Inima primește sânge mai repede și îl trimite mai repede în plămâni. Plămânii funcționează mai viguros, furnizând o cantitate mai mare de sânge, care este trimis cu o putere mai mare în întregul organism. Exercițiul fizic conferă o nouă viață și putere fiecărei părți a trupului.

Nervii slăbesc sau se întăresc în funcție de modul în care sunt tratați. Dacă sunt folosiți prea mult timp sau prea intens, sunt suprasolicitați și slăbesc. Dacă sunt folosiți corect, se întăresc.

Pentru a avea sănătate, trebuie să fie menținut un echilibru al activităților. Mentea trebuie să se armonizeze cu corpul, altfel, nu vor fi obținute beneficii. Dacă exercițiul fizic este privit ca o corvoadă neplăcută, mintea nu este preocupată de exersarea diferitelor părți ale trupului. Mentea trebuie să fie implicată în folosirea mușchilor.

În educația tinerilor, exercițiul fizic trebuie să fie combinat cu solicitarea intelectuală.

Tinerele sănătoase nu știu niciodată cum să aprecieze valoarea sănătății. Dacă munca lor este sedentară, ele simt dezgust pentru alte domenii de lucru. Dacă fac exercițiu fizic, se plâng de oboseală. Acest lucru ar trebui să le convingă de faptul că au nevoie să-și antreneze mușchii. — Letter 6,1885

Legile sănătății să fie respectate cu strictețe. — Multă suferință ar fi putut fi evitată dacă toți s-ar fi străduit să prevină boala printr-o respectare strictă a legilor sănătății. Sunt necesare obiceiuri stricte cu privire la curățenie. [174] Atâta vreme cât sunt sănătoși, mulți nu se vor preocupa de păstrarea stării de sănătate. Ei neglijează curățenia personală și nu își păstrează cu atenție hainele curate. Impuritățile ies constant și imperceptibil din trup, prin pori, iar dacă suprafața pielii nu este păstrată într-o stare sănătoasă, organismul este împovărat de impurități.

Dacă nu este spălată și aerisită des, îmbrăcămintea purtată ajunge să fie plină de impuritățile care sunt eliminate din corp prin transpirația perceptibilă și imperceptibilă. Iar, dacă hainele purtate nu sunt curățate frecvent de aceste impurități, porii pielii le absorb înapoi. Dacă nu sunt îndepărtate, impuritățile trupului sunt preluate înapoi în sânge și duse în organele interne.

Pentru a se elibera de impuritățile otrăvitoare, natura face un efort de a curăța organismul. Acest efort produce febră, iar aceasta este considerată o boală. Dar, chiar și atunci, dacă bolnavii ar ajuta natura în eforturile ei, prin folosirea apei curate, ar fi prevenită multă suferință. Totuși mulți, în loc să facă acest lucru și să caute să înlăture materia otrăvitoare din organism, introduc în sistem mai multă otravă mortală, pentru a înlătura o otravă care se află deja acolo. — Review and Herald, 12 decembrie 1899

Adevăratele remedii pentru sănătate. — Aerul curat, lumina soarelui, cumpătarea, odihna, exercițiul fizic, dieta corespunzătoare, folosirea apei, încrederea în puterea divină — acestea sunt adevăratele remedii. Fiecare om ar trebui să cunoască mijloacele naturale de tratament și modul în care să le aplice. Sunt esențiale atât înțelegerea principiilor implicate în tratarea bolnavilor, cât și instruirea practică necesară pentru a face pe cineva în stare să folosească în mod corespunzător această cunoaștere. — Divina vindecare, p. 127

Influența aerului curat. — Aerul, aerul, prețiosul dar al Cerului de care ne putem bucura toți, vă va binecuvânta cu influența lui înviorătoare dacă nu îi veți împiedica intrarea. Spuneți-i bun venit, iubiți-l, iar el se va dovedi un prețios alinător al nervilor. Ca să fie păstrat curat, aerul trebuie să fie într-o continuă circulație. Influența aerului curat, proaspăt, va face ca sângele să circule sănătos prin întregul organism. El împrăștează corpul și îi dă sănătate și vigoare; în același timp, influența lui este simțită asupra minții, aducând calm și seninătate — el crește pofta de mâncare, stimulează digestia [175] și dă un somn sănătos și dulce. — Mărturii, vol. 1, p. 702

Lumina soarelui, o necesitate. — Doar puțini își dau seama că, pentru a se bucura de sănătate și voieșie, trebuie să aibă parte de un belșug de lumină solară, aer curat și exercițiu fizic. (...)

Nicio încăpere din casă nu ar trebui să fie considerată bine mobilată și ornamentată dacă nu are lumina înviorătoare și înveselitoare a soarelui, care este darul fără plată al Cerului pentru om. (...) — The Health Reformer, 1 aprilie 1871

Apa curată este una dintre binecuvântările Cerului

Folosirea apei curate. — Atât în sănătate, cât și în boală, apa curată este una dintre binecuvântările de căpetenie ale Cerului. Folosirea ei corectă ne aduce sănătate. Este băutura pe care Dumnezeu a oferit-o pentru ca animalele și omul să-și stingă setea. Băută în cantități suficiente, ajută la acoperirea necesităților organismului și ajută corpul să se împotrivescă bolilor. Aplicarea externă a apei este o modalitate satisfăcătoare de reglare a circulației sângelui. O baie rece sau una cu apă potrivit de rece este un tonic excelent. Băile calde deschid porii și ajută, astfel, la eliminarea impurităților. Atât băile calde, cât și cele călduțe liniștesc nervii și reglează circulația. — Divina vindecare, p. 237

Apa curată și aerul curat (...) dau vigoare organelor vitale, curăță sângele și ajută natura în misiunea ei de a învinge stările rele ale organismului. — Review and Herald, 5 decembrie 1899

Ellen White a insistat asupra respectării principiilor sănătății în căminul ei

Această scrisoare a fost scrisă de la Reno, Nevada, către fratele și sora Lockwood, Marian Davis, Fannie Bolton și May Walling, care au rămas acasă. Ellen White participa acolo la o adunare de tabără.

Am sosit aici cu bine în această dimineață, cu puțin înainte de ora șapte. Constatăm că ar fi fost la fel de bine pentru noi dacă am fi așteptat

încă o zi. Aici se fac pregătiri pentru cortul nostru. Podeaua este instalată, iar ei caută acum un covor.

Sora care a lucrat pentru sora Leinenger a hotărât să vină la mine acasă sau să meargă la St. Helena. Ea este dezamăgită și vrea să se întoarcă, așa că eu cred că ar fi fost mai bine să vină. Pot să-i dau doisprezece dolari pe lună acum, iar când mă voi întoarce sau când vor fi mai multe responsabilități și mai multă muncă de făcut, îi voi mări salariul.

Când am aflat că nu poate să fie cu mine, mi-am schimbat planurile din punct de vedere material, [176] iar acest fapt lasă doar o mică familie la St. Helena și una mică la Healdsburg, de care May poate să se îngrijească, dar, dacă May ar găsi un loc de muncă și ar învăța o meserie, ar avea nevoie de cineva care să-i coasă haine. Ea are materialul, iar eu vreau ca rochiile ei să fie făcute în așa fel ca să aibă o înfățișare respectabilă. Rochia neagră pe care am adus-o din Europa trebuie să fie terminată și să fie făcute altele, iar dacă Fannie nu a angajat o croitoreasă, atunci fata aceasta să se ocupe de cusut. Dacă nu poate să croiască, atunci o altă croitoreasă trebuie să facă acest lucru, dar spune-le că dispozițiile mele hotărâte sunt ca mânecile și manșetele să fie largi, nu așa de strâmte, încât să strângă peste tot. Fiecare mușchi trebuie să fie lăsat liber să-și facă lucrarea fără să fie nevoie să tragi de haine ca să-ți poți mișca liber mâinile.

Această practică de a face hainele strâmte este la modă, dar să nu se facă în casa mea, deoarece eu am o considerație deosebită pentru sănătatea angajaților mei. Lăsați spațiu suficient plămânilor pentru mișcările de respirație și spațiu din plin inimii pentru a-și face lucrarea, fără să fie împiedicate de faptul că hainele sunt strâmte. Eu nu respect standardul modei și nu doresc să fie puse în practică astfel de invenții. Nu am nevoie de nimic care ar putea dăuna în cea mai mică măsură respirației sau ar îngrădi libertatea deplină de mișcare. Fannie să-i dea de cusut acestei surori. Dacă nu poate să croiască și să le potrivească, ea poate să lucreze cu cineva care știe

să facă aceste lucruri. Știu categoric că aceste mâneci strâmte și lipite de piele nu pot fi ceva înțelept, nici sănătos și, indiferent dacă este la modă sau nu, sfatul meu este să nu fie făcute strâmte. Citiți-le aceste rânduri celor care cos haine pentru mine.

Mi-ar plăcea ca hainele lui May să fie pregătite așa încât ea să poată merge oriunde va fi necesar pentru a învăța o meserie sau pentru a ajunge la timp în St. Helena. Vreau să fie îmbrăcată în haine bune. Ea are nevoie de o jachetă bună. În cufăr, se află o stofă groasă. May poate să-și facă o pelerină din ea. Din nou, directivele mele categorice sunt ca hainele să fie largi, nu așa de strâmte, încât să nu le poată îmbrăca fără eforturi. Așadar, dacă fata aceasta care stă la fratele Leinenger poate să coasă, May poate face lucrarea și poate să termine cusutul. (...)

Dacă May își face munca în mod sistematic, gândindu-se de dimineață și scriind pe hârtie ce anume intenționează să facă pentru a-și îndeplini munca, nu va pierde timpul, ci se va putea ocupa de toate lucrurile pe rând. Vasele nu trebuie să fie lăsate nespălate pentru a face altceva. [177] Mai întâi să fie făcut ce trebuie făcut în bucătărie. Apoi, după ce paturile au fost aerisite, pot fi aranjate. (...)

Este un obicei foarte rău acela de a munci încet și fără tragere de inimă. Munciți cu spor și nu vă veți descuraja. Nu este bine să dați curs impulsurilor. Dacă vedeți o carte pe care ați dori să o citiți și vă opriți din lucru și vă așezați să citiți în timpul orelor prețioase ale zilei, când sunt alte treburi de făcut, atunci munca este neglijată. Faceți-vă obiceiul să nu stați treze după ora nouă. Toate luminile trebuie să fie stinse. Această schimbare a nopții în zi este un obicei nefericit, care distruge sănătatea, iar obiceiul de a citi prea mult pe care îl au unii care lucrează cu mintea, luând astfel din timpul orelor de dormit, este foarte dăunător pentru sănătate. Obiceiul acesta atrage sângele spre creier, apoi se manifestă neliniște și agitație, iar somnul prețios, care ar trebui să odihnească trupul, nu poate veni când este dorit.

Este necesar să ne îngrijim de trup, să cunoaștem nevoile lui și să-l ferim de expuneri inutile. Este un păcat să nu știi cum trebuie să îngrijești de nevoile acestei „locuințe” pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Îndeosebi cei care au o muncă intelectuală ar trebui să înceapă să se liniștească și să nu fie agitați în niciun fel pe măsură ce se apropie de orele de somn. Sângele trebuie să fie atras de la creier spre o altă parte a corpului prin exercițiu fizic, dacă este necesar. Nu lăsați creierul să fie solicitat nici măcar prin citit și, desigur, nu depuneți eforturi în munca literară. Marian și Fannie, voi ar trebui să aveți o oră sau două [pentru citit], când vă convine cel mai bine, în timpul zilei, și să nu vă simțiți așa de înfometate după hrană intelectuală, încât să o consumați în orele nopții. Dumnezeu a desemnat noaptea să fie dedicată somnului.

Ei bine, sunt sigură că am scris suficient despre lucrul acesta. Dacă nu ne dăm seama că trebuie să respectăm legile pe care Dumnezeu le-a stabilit în ființa noastră, nu trebuie să așteptăm ca El să facă o minune pentru a contracara comportamentul nostru greșit. Trebuie să punem la lucru rațiunea și să facem tot ce putem mai bine pentru a învăța ce să facem ca să nu ne formăm obiceiul de a urma o anumită cale, numai pentru că suntem înclinați să facem acest lucru, ci să întrerupem orice obicei care este dăunător sănătății chiar și în cea mai mică măsură, deoarece aceasta cere Dumnezeu de la noi. Apoi, putem să-I cerem lui Dumnezeu cu credință să ne ajute, iar El va face acest lucru.

Sunt îngrijorată îndeosebi pentru Fannie. Vreau ca ea să își revină din starea de nervozitate și agitație, iar pentru a face acest lucru, trebuie să-și ia timp de odihnă pentru creier, ca nervii să nu mai fie dezacordați, așa cum este dezacordată vechea noastră orgă. Când se va ocupa de ea însăși, Fannie [178] va înțelege cum poate să-și îmbunătățească sănătatea. Îmi pare atât de rău pentru Fannie! Ea are o structură bună, oase puternice și ar trebui să aibă nervi și mușchi sănătoși, dar nu are pentru că a abuzat de creier și de puterea

nervilor, suprasolicitându-i, fiind mereu încordată și înflăcărată, când rațiunea ar fi trebuit să preia controlul și să o țină în ascultare de legile lui Dumnezeu care conduc organismul omenesc. Aș dori ca Fannie să poată auzi lecturile prezentate acum despre sănătate la cantonamentul pentru sănătate. Ea are nevoie ca mintea și conștiința să-i fie sensibilizate cu privire la aceste lucruri și să-și folosească fiecare putere cu care a fost binecuvântată de Dumnezeu pentru a se face bine, așa încât să-și poată folosi puterile acestea ca pe niște daruri încredințate de Dumnezeu și să aibă capacități sănătoase pe care să le exercite în întreaga ei lucrare.

Fannie, tu ai nevoie de exercițiu fizic în casă și afară, în fiecare zi. Dacă obosești, acest lucru îți va relaxa mintea. Te las pe tine să stabilești care va fi acest exercițiu fizic. Poți să îți faci singură planul. Folosește-ți abilitatea și puterile minții pentru a planifica tot ce vei face în fiecare zi în domeniul exercițiului fizic. Vreau să fii conștientă de acest lucru. Nu fii o creație a impulsurilor tale, ci impune-ți reguli și ordine. Ocupă-te de tine însăși, fă-ți timp pentru acest lucru, iar când Domnul vede că faci ce poți pentru tine însăși și pentru a-ți păstra sănătatea, El va face partea pe care tu nu ești în stare să o faci.

Încredințez acum paza sufletelor și a trupurilor voastre conștiinței voastre iluminate și puterii lui Dumnezeu, care va conlucra cu eforturile voastre înțelepte ca să fiți sănătoase, așa încât să-I puteți aduce lui Dumnezeu un serviciu mai bun, care nu va fi ca o jertfă bolnavă.

Vreau ca May Walling să înțeleagă că trebuie să se îngrijească de sănătatea ei și să se ferească de răceli și expuneri inutile. Vreau ca toate să vă păstrați sănătatea, simțind că aceasta este o datorie solemnă care vă revine. Nu trebuie să fiți niște victime ale circumstanțelor sau ale impulsurilor, ci să fiți conduse de o judecată sănătoasă. Trebuie să gândiți de la cauză la efect. Nu vreau ca vreuna dintre voi să lucreze peste măsură, ci să vă organizați munca în așa fel încât să fiți în stare să îndepliniți totul fără agitație și fără să

vă simțiți continuu epuizate. Dumnezeu vrea să faceți acest lucru și El vă va ajuta, dar voi trebuie să fiți corecte față de voi însevă.

Treziți-vă dimineața devreme; puneți-vă ceasul să sune pentru a vă scula devreme și respectați-vă programul, apoi culcați-vă devreme și veți vedea că veți învinge multe tulburări dureroase care epuizează mintea, [179] cauzează sentimente confuze, descurajare și o stare de neliniște și nefericire, care vă face neînstare să îndepliniți vreo lucrare fără un mare efort.

Sper și mă rog ca aceste cuvinte să nu ajungă să fie pentru voi doar niște povești ieftine, ci să le puneți în aplicare. Îndeosebi May trebuie să se gândească bine la tot ce are de făcut și să nu fie înceată și fără tragere de inimă, ci să își facă munca prompt și cu voioșie, ca și când ar lucra pentru Isus Hristos. — Letter 76, 1888 [180]

Capitolul 15

CĂSĂTORIA, CĂMINUL ȘI FAMILIA

Calitatea creștinismului vostru este măsurată prin felul vieții voastre de cămin. Harul lui Hristos îl face în stare pe creștin să transforme căminul într-un loc plin de pace și de liniște. — Signs of the Times, 14 noiembrie 1892

Planul inițial al lui Dumnezeu. — Dumnezeu a fost Acela care a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituție Îl are ca întemeietor pe Creatorul universului. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea” (Evrei 13:4); ea a fost unul dintre primele daruri pe care i le-a dat Dumnezeu omului și este una dintre cele două instituții pe care, după căderea în păcat, Adam le-a luat dincolo de poarta Paradisului. Când principiile divine sunt recunoscute și urmate în această relație, căsătoria este o binecuvântare; ea ocrotește curăția și fericirea neamului omenesc, satisface nevoile sociale ale omului și îi înalță natura fizică, intelectuală și morală. — Patriarhi și profeți, p. 46

Căsătoria, o instituție sfântă. — Căsătoria a primit binecuvântarea lui Hristos și trebuie să fie privită ca o instituție sfântă. Adevărata religie nu trebuie să contracareze planurile lui Dumnezeu. El a rânduit ca bărbatul și femeia să fie uniți prin legătura sfântă a căsătoriei, să formeze familii care, încununată cu cinste, vor fi simboluri ale familiei din cer. [181] La începutul lucrării Sale de slujire publică, Domnul Hristos Și-a arătat în mod hotărât aprobarea față de instituția pe care o înființase în Eden. Astfel, El le-a declarat tuturor că nu va refuza prezența Sa la ocaziile de căsătorie și că, atunci când este unită cu sfințirea și curăția, cu adevărul și neprihănirea, căsătoria este una dintre cele mai mari binecuvântări date vreodată familiei omenești. — Signs of the Times, 30 august 1899

Fiecare are responsabilitățile lui. — Cei doi care își unesc interesele pentru o viață întreagă au trăsături de caracter distincte și responsabilități individuale. Fiecare are lucrul său, însă femeile nu trebuie să fie evaluate după cantitatea de lucru pe care îl pot face, precum animalele de povară. Soția trebuie să împodobească cercul familiei ca soție și companie pentru un soț înțelept. La fiecare pas, ea trebuie să-și pună întrebarea: „Este acesta standardul pe care trebuie să-l ating ca femeie?” Și: „Cum Îl pot reprezenta pe Hristos în căminul meu?” Soțul trebuie să-i arate soției că apreciază lucrul ei.

Soția trebuie să-și respecte soțul. Soțul trebuie să-și iubească soția, să aibă grijă de ea; după cum prin legământul căsătoriei au devenit una, în același fel credința în Hristos ar trebui să îi facă să fie una în El. Ce poate fi mai plăcut pentru Dumnezeu decât să vadă că aceia care pășesc în relația de căsătorie caută să-L cunoască pe Domnul Hristos și să fie umpluți tot mai mult cu Duhul Său? — Căminul adventist, p. 114

Soția să fie tratată cu tandrețe. — Încă puteți fi o familie fericită. Soția ta are nevoie de ajutorul tău. Ea este ca o viță-de-vie agățătoare; ea vrea să se sprijine pe puterea ta. Tu poți să o ajuți și să o conduci de-a lungul drumului. Nu ar trebui să o critici niciodată. Nu o muștra niciodată dacă eforturile ei nu sunt cum crezi tu că ar trebui să fie. În loc de aceasta, încurajează-o prin cuvinte de tandrețe și de iubire. Tu poți să o ajuți pe soția ta să își păstreze demnitatea și respectul de sine. Nu lăuda niciodată lucrarea sau faptele altora în fața ei, ca s-o faci să-și simtă deficiențele. În această privință, ai fost aspru și insensibil. Ai arătat mai multă amabilitate față de servitorii voștri plătiți decât față de ea și i-ai pus mai presus de ea în administrarea casei. — Mărturii, vol. 2, p. 305

Soția să-l ajute cu voioșie pe soțul ei să-și păstreze demnitatea. — Mi s-a arătat, de asemenea, că adesea soția este cea care face mari greșeli. Ea nu depune eforturi serioase pentru a-și stăpâni firea și pentru a-și face căminul

fericit. De multe ori, există nemulțumiri și plângeri inutile din partea ei. Soțul vine acasă de la lucru [182] obosit și tulburat și este întâmpinat cu o privire încruntată, în loc de cuvinte vesele și încurajatoare. Nu este și el decât un om și, în felul acesta, sentimentele i se înstrăinează de soția lui, pierde dragostea căminului, cărarea îi devine întunecată și curajul îi este distrus. Își pierde respectul de sine și demnitatea pe care Dumnezeu îi cere să o aibă. — Mărturii, vol. 1, p. 307

Dragostea față de Hristos și unul față de celălalt. — Nici soțul, nici soția nu trebuie să lase ca individualitatea proprie să fie absorbită de individualitatea celuilalt. Fiecare are o relație personală cu Dumnezeu. Fiecare trebuie să-L întrebe pe El: „Ce este bine?” „Ce este greșit?” „Cum aş putea să împlinesc cel mai bine scopul vieții?”. Bogăția sentimentelor voastre trebuie să se reverse către Acela care Și-a dat viața pentru voi. Faceți din Hristos cel dintâi, cel de pe urmă și totul în toate. Pe măsură ce dragostea față de El ajunge mai adâncă și mai puternică, dragostea unul față de celălalt va fi curățită și întărită.

Spiritul pe care îl manifestă Hristos față de noi este spiritul pe care trebuie să-l manifeste soțul și soția unul față de celălalt. „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit.” „Și, după cum biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.”

Nici soțul, nici soția nu ar trebui să încerce să exercite asupra celuilalt o stăpânire arbitrară. Nu încercați să-l constrângeți pe celălalt să cedeze dorințelor voastre. Nu puteți să faceți acest lucru și, în același timp, să vă păstrați dragostea unul față de celălalt. Fiți buni, răbdători, atenți și curtenitori. Prin harul lui Dumnezeu, voi puteți avea succes în a vă face fericiți unul pe celălalt, așa cum ați promis când ați făcut legământul căsătoriei. — Review and Herald, 10 decembrie 1908 [Vezi Note

suplimentare E].

Fiți atenți la alegerea tovarășului de viață

O căsătorie neînțeleaptă poate să vă distrugă capacitatea de a fi folositori. — Dacă cei care se gândesc la căsătorie doresc să nu își facă reproșuri amare după aceea, trebuie să facă din aceasta un subiect de reflecție serioasă și stăruitoare acum. Dacă este făcut în mod neînțelept, acest pas constituie unul dintre mijloacele cele mai eficiente de a distruge capacitatea tinerilor și a tinerelor de a fi folositori. Viața devine o povară și un blestem. Nimeni nu poate să distrugă atât de categoric fericirea și capacitatea unei femei de a fi folositoare și să-i facă viața o povară care să-i zdrobească inima, așa cum poate face soțul ei și nimeni nu poate să facă nici măcar a suta parte din nenorocita lucrare de a îngheța speranțele și aspirațiile unui om, de a-i paraliza energiile și a-i ruina influența și perspectivele de viitor, cum poate soția lui. Ceasul căsătoriei este cel de la care [183] mulți bărbați și multe femei încep să-și socotească succesul sau eșecul în viață, precum și speranțele de a avea viața veșnică. — Review and Herald, 2 februarie 1886

Merită el? — Înainte de a accepta o cerere în căsătorie, fiecare femeie ar trebui să se întrebe dacă acela cu care este gata să-și unească destinul merită acest lucru. Care este raportul din trecut al vieții sale? Este viața sa curată? Are iubirea pe care el o exprimă un caracter nobil și elevat sau este numai o atracție sentimentală? Are el trăsături de caracter care o vor face fericită? Poate ea să găsească o adevărată pace și bucurie în această afecțiune? I se va îngădui oare să-și păstreze individualitatea sau judecata și conștiința ei vor trebui să fie supuse controlului soțului ei? Ca ucenic al Domnului Hristos, ea nu își mai aparține, pentru că a fost cumpărată cu un preț. Poate ea să onoreze cerințele Mântuitorului ca fiind cele mai importante? Vor fi păstrate corpul și sufletul, gândurile și planurile ei curate și sfinte? Aceste întrebări au o importanță vitală pentru binele fiecărei femei care intră în relația de căsătorie. — Mărturii, vol. 5, p. 362

Soția să-și păstreze identitatea. — O femeie care se supune continuu, căreia i se poruncește în cele mai mici lucruri legate de viața de gospodărie și care va renunța la identitatea ei nu va fi niciodată de prea mult folos sau o binecuvântare în lume și nu va împlini planul lui Dumnezeu cu privire la existența ei. Ea este mai degrabă o mașinărie care trebuie condusă de voința și de mintea altcuiva. Dumnezeu i-a dat fiecărui om, bărbat sau femeie, o identitate și o individualitate pentru a putea acționa în temere de Dumnezeu în dreptul lui însuși. — Mărturii cu privire la comportamentul sexual, p. 25

Când apar probleme

Hristos este ajutorul nostru în vreme de nevoie. — Scrisoarea următoare i-a fost adresată doamnei Philip Wessels, în 7 martie 1897. Unele părți din aceasta apar în volumul Căminul adventist. Sperăm ca scrisoarea aceasta să fie o încurajare pentru cei care se confruntă cu situații similare.

Dragă soră Wessels,

Îți voi scrie câteva rânduri în această dimineață. Sper și mă rog să nu îți pierzi credința și să nu te descurajezi. Fiecare dintre noi are o individualitate proprie, care nu poate fi absorbită de altcineva. Tu ai un suflet de mântuit sau de pierdut. Domnul va fi pentru tine un ajutor prezent în vreme de nevoie. El dorește ca tu să stai la postul datoriei, bazându-te întru totul pe Acela care ne-a iubit și a murit pentru noi. [184]

Tu ai acum o responsabilitate dublă, deoarece soțul tău l-a întors spatele lui Isus. În calitate de mamă, lucrarea ta este aceea de a-i aduce pe copiii tăi la Domnul. Când Domnul Hristos a fost pe pământ, iar mamele și-au adus copiii la El, ucenicii au fost pe punctul de a le îndepărta, dar Isus i-a muștrat pe ucenici, spunând: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți,

căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.”

Eu știu că trebuie să fie un mare necaz pentru tine să stai singură, cel puțin în ce privește împlinirea Cuvântului. Totuși nu ai de unde să ști, oh, soție scumpă, dacă nu cumva viața ta de credință și de ascultare consecventă nu ar putea să-l câștige înapoi la adevăr pe soțul tău! Lasă-i pe copii să vină la Isus. Prezintă-le, într-un limbaj simplu, cuvintele adevărului. Cântă-le cântece atrăgătoare și plăcute, care descoperă dragostea lui Hristos. Adu-i pe copiii tăi la Isus, pentru că El iubește copilașii.

Fii mereu voioasă. Nu uita că ai un Mângâietor, pe Duhul Sfânt, pe care L-a trimis Hristos. Tu nu ești niciodată singură. Dacă vei asculta vocea care îți vorbește acum, dacă Îi vei răspunde fără întârziere Celui ce bate la ușa inimii tale, spunând: „Intră, Doamne Isuse, ca să pot cina cu Tine și Tu cu mine”, Oaspetele ceresc va intra. Când acest element, care este întru totul divin, va locui înăuntrul tău, va fi pace și liniște. Împărăția cerului se apropie de tine.

Fiecare oră să fie o oră de rugăciune și de credință. Poți să te aștepti la încercări. Noi toți trebuie să fim curățați de zgură, albiți și încercați. În timpul încercării, caută să aduci fiecare gând la supunere totală față de Isus Hristos. Un dușman după altul ar putea să vină pe căi neașteptate, dar respinge ispitele vrăjmașului! În acest fel, noi înaintăm din har în har, din putere în putere, câștigând biruințe spirituale una după alta.

Prinde-te cu putere de Hristos, iar El îți va da brațul Său puternic să te sprijini pe el. Pentru cei biruitori este pregătită o cunună a vieții.

O legătură strânsă cu Hristos înseamnă să împlinești cuvintele Sale. El spune că legătura aceasta este o continuare a iubirii Sale. Atunci, inima este în armonie cu Dumnezeu. Prețuiește făgăduințele Sale, îndeplinind fiecare

datorie cu credincioșie, ca pentru Dumnezeu. „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea.” În aceasta constă conformarea și dependența noastră.

Tu ai un Ajutor puternic și, atâta vreme cât te încrezi în Cel ce este Adăpostul tău, ești în siguranță. [185] Mlădița fără sevă, după ce este altoită în viță, primește aceeași hrană ca vița și devine o mlădiță vie. Legătura cea mai strânsă dintre cel păcătos și Mântuitorul se poate vedea atunci când cel păcătos devine un împlinitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci, inima, voința și mintea lui sunt într-o legătură strânsă cu Hristos. Prin credință, faptele omenești limitate, slabe și neajutorate își unesc slăbiciunea cu puterea Sa. Această unire arată încredere și o dragoste deplină, de care au nevoie neajutorarea și dependența noastră.

Hristos a suferit o moarte rușinoasă ca să ne poată aduce la Dumnezeu. Când sufletul este convins că Hristos este în stare să-i mântuiască pe deplin pe toți cei care vin la El, când I se consacră în întregime Aceluia care este un Mântuitor atotputernic, când se bazează pe făgăduințele primite și crede întru totul în Isus, el este declarat de Dumnezeu ca fiind una cu Hristos. Un suflet care depinde de Hristos cu simplitatea cu care depinde un copil de mama lui este îndreptățit, deoarece el devine una cu Înlocuitorul lui, care este Îndreptățire și Răscumpărare. În aceasta constă dragostea, și anume în faptul că inima și voința sunt unite în Isus Hristos.

Ce a spus Mântuitorul? „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” Când încercările umbresc sufletul, adu-ți aminte de cuvintele lui Hristos, adu-ți aminte că El este o prezență nevăzută în persoana Duhului Sfânt și că El va fi pacea și mângâierea care îți sunt date, arătându-ți că El este cu tine, El, Soarele Neprihănirii, alungând întunericul tău. „Dacă Mă iubește cineva”, a zis Hristos, „va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și

vom locui împreună cu el.” Fii voioasă! Lumina va veni și sufletul tău se va bucura mult în Domnul. — Letter 124, 1897

Rămâneți statornice în situațiile dificile. — De asemenea, în 5 octombrie 1898, Ellen White i-a scris sorei Wessels, încurajând-o să aibă credință și să rămână aproape de Domnul.

Dragă soră Wessels,

Sunt profund preocupată de tine, de soțul tău și de copiii tăi. Mulțumesc Tatălui meu ceresc pentru că ți-a dat harul de a rămâne statornică în credință în situațiile dificile. Sora mea, să nu îți pierzi încrederea în Tatăl tău ceresc nici măcar o singură clipă. [186] Inima ta să se încreadă în Dumnezeu. Pune-ți încrederea în El. Mâna Lui te susține și, dacă rămâi în Hristos, vei ajunge tot mai puternică. Dacă vei continua să-L cunoști pe Domnul, vei ști că venirea Lui este pregătită asemenea dimineții.

Cunoașterea adevărului este legată de acea credință care lucrează din dragoste și purifică sufletul. Dacă vei continua să te încrezi în Dumnezeu, îți vei da seama că binecuvântările cele mai prețioase îți sunt date întotdeauna în vreme de nevoie. Domnul vede, Domnul știe cât de mult ai nevoie de harul Său. „Căci voi cinsti... pe cine Mă cinstește.” Domnul va răsplăti credința ta și încrederea ta sinceră în El. Niciodată nu trebuie să fii neîncrezătoare în Cuvântul lui Dumnezeu. Tu ai pus la încercare făgăduința lui Dumnezeu. Ai simțit mâna Lui susținându-te. Domnul va auzi rugăciunile tale. — Letter 82, 1898

Invitați Duhul lui Dumnezeu, care domolește și supune inimile, să clarifice neînțelegerile

Aceasta este o parte dintr-o scrisoare lungă, adresată lui Mary Nelson

în 19 martie 1902. Ellen White a încercat să îi sfătuiască pe soții Nelson să se împace și să redevină o familie.

Copiii tăi au nevoie de un tată, tu ai nevoie de un soț și soțul tău are nevoie de o soție. Tu ai nevoie de ajutorul soțului tău și amândoi aveți nevoie de ajutorul Mântuitorului. Amândoi ar trebui să cultivați credința. Copiii tăi au nevoie de un tată care să poarte jugul lui Hristos, un tată care să-și supună voința față de voința lui Dumnezeu, pentru a fi modelat de mâna divină.

Fratele meu, sora mea, pentru un timp, voi nu ați locuit împreună. Nu ar fi trebuit să urmați această cale și nu ați fi făcut astfel dacă amândoi ați fi cultivat răbdarea, bunătatea și îndurarea care ar trebui să existe întotdeauna între soț și soție. Niciunul dintre voi nu ar trebui să își propună și să încerce să își aducă la îndeplinire ideile și planurile lui, fără să ia în considerare consecințele. Niciunul dintre voi nu ar fi trebuit să fie hotărât să facă doar cum vrea el. Lăsați ca Duhul lui Dumnezeu, care domolește și supune, să lucreze asupra inimii voastre și să vă pregătească pentru lucrarea de educare a copiilor voștri. Lucrarea voastră este aceea de a le modela caracterul, sub conducerea lui Dumnezeu. Pentru a vă baza pe [187] puterea pe care numai Domnul poate să o dea, voi trebuie să vă exercitați credința. Apelați la Tatăl vostru cerească pentru a vă feri să cedați ispitei de a vorbi unul cu celălalt cu nerăbdare, asprime și încăpățănare. Amândoi aveți caractere nedesăvârșite. Pentru că nu ați fost sub stăpânirea lui Dumnezeu, comportamentul vostru unul față de celălalt a fost neînțelept.

Vă implor să vă supuneți lui Dumnezeu. Când sunteți ispitiți să spuneți ceva provocator, mai bine abțineți-vă. Veți fi ispitiți în punctul acesta, pentru că nu ați biruit niciodată această trăsătură de caracter discutabilă. Cu toate acestea, fiecare obicei greșit trebuie să fie biruit. Predați-vă pe deplin lui Dumnezeu. Cădeți pe Stânca Isus Hristos și lăsați-vă zdrobiți. Disciplinați-vă în calitate de soț și soție. Cereți ajutor de la Dumnezeu. El este dispus să vă acorde simpatia Sa divină și harul Său fără plată. Acela care timp de treizeci

de ani a fost un fiu credincios, lucrând în atelierul de tâmplărie pentru a-Și îndeplini partea în purtarea poverilor familiei, le va da urmașilor Săi puterea de a-și face cu credincioșie partea în purtarea poverilor vieții de familie.

Sora mea, Domnul Hristos ți-a încredințat lucrarea sfântă de a-i învăța pe copiii tăi poruncile Sale. Pentru a fi pregătită să faci lucrarea aceasta, tu însăși trebuie să trăiești în ascultare de toate preceptele Sale. Cultivă obiceiul de a veghea cu atenție asupra fiecărui cuvânt și fiecărei fapte. Fii cât se poate de atentă la cuvintele tale. Îvinge-ți orice înclinație de a fi pripită, deoarece, dacă se manifestă nerăbdarea, aceasta îl va ajuta pe vrăjmaș să facă din căminul tău un loc dezagreabil, cu totul neplăcut pentru copiii tăi.

Toți suntem proprietatea Domnului Isus. El Și-a dat viața ca preț pentru răscumpărarea noastră. Prin darul Său, fiecare familie — tată, mamă și copii — poate fi mântuită. Sora mea, oare îți vei neglija tu îndatoririle din cămin prin faptul că nu vei pune la lucru puterea voinței pe care ți-a dat-o Dumnezeu, într-un efort de a-i ajuta pe copiii tăi? În Numele Domnului, îți cer să faci orice efort posibil, cu ajutorul soțului tău, pentru a-i salva pe copiii tăi!

În calitate de părinți, asupra fiecăruia dintre voi se află o responsabilitate egală de a veghea asupra fiecărui cuvânt și fiecărei fapte, pentru ca nici cuvintele voastre, nici comportamentul vostru să nu vă discrediteze în ochii copiilor. Aduceți în căminul vostru toate lucrurile plăcute, tot confortul și bucuria pe care sunteți în stare să le aduceți. [188]

Dragii mei, frate și soră Nelson, pocăiți-vă înaintea lui Dumnezeu pentru purtarea voastră din trecut! Căutați să ajungeți la o înțelegere și să vă reuniți ca soț și soție. Lăsați deoparte experiența neplăcută și nefericită din trecut. Prindeți curaj în Domnul! Închideți ferestrele sufletului care sunt îndreptate spre cele pământești și deschideți-le pe cele îndreptate spre cer.

Dacă vocile voastre sunt îndreptate în rugăciune spre cer pentru a cere lumină, Domnul Isus, care este lumina și viața, pacea și bucuria, va auzi strigătul vostru. Acela care este Soarele Neprihănirii va străluci în încăperile minții voastre, iluminând templul sufletului. Dacă veți spune bun venit strălucirii prezenței Sale în căminul vostru, nu veți rosti cuvinte de natură să cauzeze simțăminte de nefericire.

Oh, Mary, te rog să te oprești și să te gândești cât de mult Îl întristezi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu! Te rog, caută-L pe Domnul cu toată inima ta, pentru ca Soarele Neprihănirii să poată străluci în sufletul tău și să lucreze în tine o schimbare totală, sfințind fiecare cuvânt și faptă a ta!

Cât de mult aș dori să strig cu voce tare către toate mamele din țară: „Sfințiți-vă duhul prin harul pe care Hristos îl dă fără plată acelor care îl cer! Manifestați duioșie! Dați pe față o dragoste sfințită față de copiii voștri. Fiți preocupate de fericirea lor. Învățați-i să exercite bunul-simț. Familiarizați-i cu Dumnezeu și cu scopul Său pentru ei. Faceți religia lui Isus Hristos să fie atrăgătoare. Nu-L supărați niciodată pe Domnul Dumnezeu prin neînțelegeri și certuri deplasate. Căutați blândețea și smerenia inimii. Cultivați dragostea!”

Frate și soră Nelson, deși în trecut ați avut neînțelegeri, voi vă aflați acum sub obligația solemnă față de Dumnezeu de a folosi cât puteți mai bine abilitățile și puterile pe care vi le-a dat El. Ar trebui să folosiți fiecare ocazie pe care o aveți pentru a atinge un standard mai înalt. Scopul lui Dumnezeu, care vă este arătat prin sora White, slujitoarea Lui, este ca voi să priviți la Isus și, privind la El, să fiți schimbați după chipul Său. Domnul dorește să nu mai fiți doar copii în experiența creștină, ci, prin împărtășirea harului Său, să ajungeți desăvârșiți în El. Dacă profitați de ocaziile prezente de a atinge o experiență mai înaltă, voi puteți să ajungeți puternici și desăvârșiți în Hristos Isus.

Frate Nelson, vrei tu să îți supui și să îți îmblânzești firea? Tu poți să ajungi asemenea lui Isus și să fii misionarul Său, ajutorul Său. El nu te îndeamnă niciodată să fii aspru, dictatorial și sever cu membrii [189] familiei tale și cu cei cu care ai de a face. Tu poți să trăiești viața aceasta o singură dată. Oare nu vei aduce în viața aceasta toate trăsăturile plăcute și toată bunătatea unui caracter desăvârșit? Domnul vrea să fii bun și să faci binele. Fiecare dintre noi poate să facă din viața aceasta tot ce îi place. Dacă alegem, noi putem să-L cinstim pe Dumnezeu, folosind corect talantul vorbirii.

Fratele meu, asumă-ți sarcina de a te îngriji de copiii tăi. Nu va fi de niciun folos să-i învinuiești, deoarece ei au moștenit înclinațiile tale. Când îți exerciți autoritatea asupra lor, fii ferm, dar nu arbitrar. Când vorbești cu ei, vorbește în așa fel încât să nu stârnești o împotrivire încăpățânată.

Frate și soră Nelson, exemplul pe care li l-ați dat copiilor voștri nu a fost acela al unor oameni convertiți. Dacă ați fi fost schimbați prin harul lui Hristos, ați fi arătat că ați biruit egoismul și dorința de a face așa cum vreți, de a vă asculta înclinațiile firești și de a face cum vă place. Acum este timpul să arătați că nu trăiți pentru a-i face pe plac eului. Aduceți în caracterul vostru parfumul caracterului lui Hristos. Renunțați la spiritul de ceartă, la nervozitate și nemulțumire. Cultivați o vorbire curată. Rugați-vă și cântați pentru slava lui Dumnezeu. Și pacea Lui să domnească în inima voastră. — Letter 47a, 1902

Curtenia și căsătoria sunt un pas serios

Strănepoata lui Ellen White, Addie Walling, a fost ca o fiică pentru ea. Se pare că un văr mai îndepărtat era interesat de ea. Ellen White a schițat motivele pentru lipsa ei de entuziasm față de o astfel de curtenie.

De când am scris cele ce urmează, am primit de la tine o scrisoare care m-a liniștit într-o oarecare măsură, dar încă sunt puțin îngrijorată. Mă gândesc la Reuben [Tapley] — sper că nu este nicio relație strânsă între voi. Aș fi foarte tristă dacă aș ști că tu i-ai dat vreo încurajare clară. Îmi place de Reuben. Îl consider un tânăr sincer, dar nu este cel căruia aș dori să i te dau în căsătorie, din câteva motive. Unul este acela că el suferă de tuberculoză, venind dintr-o familie care suferă de această boală, iar eu știu prea bine ce înseamnă să fii nevoit să lupți cu această boală îngrozitoare. Noi i-am înmormântat pe Nathaniel și Annie White din cauza tuberculozei. L-am înmormântat pe Lumen Masten, administratorul editurii, din cauza tuberculozei. L-am înmormântat pe Robert Harmon, al doilea dintre frații mei ca vârstă, din cauza tuberculozei. Am înmormântat-o pe Sarah Belden din cauza tuberculozei. [190]

Deoarece tu prețuiești sănătatea și fericirea, eu nu aș fi în favoarea căsătoriei tale cu cineva care este predispus la tuberculoză. Mama lui a scăpat de tuberculoză, din cauza unei scrofuloze în partea dreaptă. Ea nu este sănătoasă, ci ar putea să moară oricând. Tatăl mamei lui, Samuel McCann, a murit din cauza unei tuberculoze îndelungate, iar sora mea Harriet, soția lui, a luat-o de la el și suferința ei a fost extremă. Ea a murit. Sarah, fiica cea mai mare, a murit de tuberculoză. Următorul fiu ca vârstă, Melville, a murit de tuberculoză. Lucy Ellen a murit după aceea de tuberculoză. Mary a murit apoi de tuberculoză și numai doi dintre copiii trăiesc acum. Acesta este tipul cel mai rău de tuberculoză, iar noi simțim în mod serios nevoia de a fi atenți la acest lucru atunci când ne unim interesele cu cei al căror sânge este infectat cu acest agent nimicitor îngrozitor.

Îndată ce l-am văzut pe Reuben, am știut că este marcat. El nu va trăi mult. Gâtul subțire și capul mare spun o poveste dureroasă cu privire la faptul că viața lui este scurtă. Însă, Addie, mai există încă o latură dureroasă a acestui subiect. Deși ei au puține șanse de a trăi, numai unul din familia aceasta numeroasă a avut înclinații religioase, iar această persoană a fost

Sarah. Lucy Ellen nu a făcut nicio pregătire pentru cer, până când s-a aflat pe patul de moarte; atunci, cu ultima suflare, L-a chemat pe Dumnezeu. Melissa este religioasă. Ea a avut toată lumina despre Sabat, și totuși nu l-a păzit. Aceasta este mama lui Reuben. Melville a neglijat religia întocmai cum face Reuben. Dar el nu i s-a împotrivit când a ajuns pe moarte. Ultima lui suflare a fost o rugăciune plină de agonie. Și May a neglijat să-I dea lui Dumnezeu inima ei, până în ultimele zile de viață.

Pentru mine, acest lucru este mai rău decât înspăimântătoarea tuberculoză. Nu am putut să fiu de acord cu vreo relație apropiată între tine și Reuben. Este drept și bine ca tu să-ți deschizi sufletul fără rețineri față de mine cu privire la subiectul acesta al curteniei și căsătoriei, deoarece de acest lucru depinde fericirea ta mai mult decât de oricare alt eveniment al vieții tale, iar tu ai nevoie de sfaturi în privința aceasta mai mult decât asupra oricărui alt punct. Sper să am vești de la tine cât mai des. — Letter 95, 1886

Familiile

Familiile de pe pământ trebuie să fie niște simboluri ale familiei din cer. — Dacă în familiile noastre inimile ar fi rămas pline de duioșie, dacă s-ar fi manifestat o considerație nobilă și generoasă față de preferințele și opiniile celuilalt, dacă soția ar fi căutat ocazii de a-și exprima dragostea prin faptele ei de curtenie față de [191] soțul ei și dacă soțul ar fi manifestat aceeași considerație și un respect binevoitor față de soție, copiii ar fi împărtășit același spirit. Dacă această atmosferă ar fi domnit în cămin, ce val de nenorocire ar fi fost evitat în familii! Bărbații nu ar fi plecat din cămin pentru a găsi fericirea în altă parte, iar femeile nu s-ar fi stins din lipsa iubirii, nu și-ar fi pierdut curajul și respectul față de ele însele și nu ar fi ajuns niște neputincioase pe viață. Nu ne-a fost încredințată decât o singură viață și, cu grijă, efort și stăpânire de sine, aceasta poate fi făcută să fie durabilă, plăcută și chiar fericită. — Astăzi cu Dumnezeu, p. 335

Bunătatea face din cămin un loc cu adevărat plăcut. — Dacă le vorbesc cu bunătate copiilor și îi laudă când se străduiesc să facă binele, părinții pot să încurajeze eforturile lor, să-i facă foarte fericiți și să aducă în jurul familiei un farmec care va alunga orice umbră întunecată și va aduce înăuntru o lumină voioasă. Bunătatea și răbdarea reciprocă vor face din cămin un paradis și vor atrage îngerii sfinți în cercul familiei, dar îngerii vor fugi dintr-o casă în care sunt cuvinte neplăcute, agitație și ceartă. Lipsa de bunătate, lamentările și mânia Îl alungă pe Isus din casă. — Signs of the Times, 17 aprilie 1884

Ospitalitatea în cămin

O pledoarie pentru mai multă ospitalitate în cămin. — Adevărata ospitalitate este puțin practică printre cei care se declară creștini. Frații noștri nu privesc așa cum ar trebui ocazia de a primi oaspeți, ca pe un privilegiu și o binecuvântare. Este prea puțină sociabilitate, prea puțină dispoziție de a face loc pentru încă doi sau trei la masa familiei, fără jenă sau fără a face paradă. Unii spun că „este prea multă bătaie de cap”. Ce-ar fi dacă ați zice: „Nu am făcut pregătiri speciale, dar vă invităm la ce avem”? Oaspetele neașteptat apreciază o invitație făcută cu plăcere mai mult decât orice pregătire complicată. — Mărturii, vol. 6, p. 343

Pregătiți pentru oaspeți neașteptați. — Unii capi de familie sărăcesc resursele familiei pentru a le oferi oaspeților o masă costisitoare. Acest lucru este neînțelept. Ar trebui să existe mai multă simplitate în tratarea oaspeților. Nevoile familiei să fie cele dintâi care se bucură de atenție.

Economia neînțeleaptă și obiceiurile artificiale împiedică adesea manifestarea ospitalității când este nevoie și ar fi o binecuvântare. Cantitatea obișnuită [192] de hrană pentru mesele noastre ar trebui să fie calculată astfel

încât oaspetele neașteptat să fie primit bine, fără ca gospodina să fie împovărată prin pregătiri suplimentare. — Divina vindecare, p. 322. [În casa lui Ellen White nu se făceau pregătiri suplimentare pentru vizitatori. Era servită o hrană simplă și din belșug pentru familie, ca și pentru oaspeți. Meniul era diferit de la o masă la alta, pregătit și servit cu bun gust.]

Pentru lectură suplimentară, vezi: Căminul adventist; Îndrumarea copilului; Mărturii cu privire la comportamentul sexual, adulter și divorț.
[193]

Capitolul 16

MAMA

Prin educarea corectă și modelarea minții copiilor lor, mamelor le este încredințată cea mai mare misiune care le-a fost dată vreodată muritorilor. — Fii și fiice ale lui Dumnezeu, p. 252

Modelarea minții și a caracterului. — Răspunderea apasă mai ales asupra mamei. Aceea din al cărei sânge plin de viață este hrănit copilul și îi este clădită constituția fizică îi transmite și o anumită influență intelectuală și spirituală, care contribuie la modelarea minții și a caracterului. Așa a fost Iochebed, mama evreică din care s-a născut Moise, eliberatorul lui Israel, care, fiind puternică în credință, nu s-a lăsat înspăimântată „de porunca împăratului” (Evrei 11:23). Așa a fost Ana, o femeie a rugăciunii și a jertfirii de sine, inspirată de Cer, care i-a dat naștere lui Samuel, copilul învățat de asemenea de Cer, judecătorul incoruptibil și întemeietorul școlilor sacre ale lui Israel. La fel a fost Elisabeta, rudă în fapt și în spirit cu Maria din Nazaret, care a fost mama celui care a vestit venirea Mântuitorului. — Divina vindecare, p. 372

Pregătirea mamei nu trebuie să fie neglijată. — Primul învățător al copilului este mama. În perioada în care este cel mai impresionabil și se dezvoltă în ritmul cel mai rapid, educația lui se află într-o mare măsură în mâinile ei. Ea este prima care are ocazia de a-i modela caracterul [194] pentru bine sau pentru rău.

Mama ar trebui să înțeleagă valoarea șansei pe care o are și, mai presus de oricare alt profesor, ar trebui să fie pricepută să o folosească pentru cel mai înalt folos. Cu toate acestea, educației ei i se acordă mai puțină atenție

decât pregătirii oricărui alt învățător. Cea a cărei influență în educație este cea mai puternică și mai bogată în consecințe este persoana pentru al cărei ajutor se depune cel mai mic efort sistematic. — Educație, p. 275

Învățați-i pe copii să se roage. — Frații și surorile mele, vă îndemn să-i educați pe copiii voștri cu simplitate. Nu-i certați când greșesc, ci aduceți-i la Domnul și spuneți-I Lui totul. Când îngenuncheați înaintea lui Dumnezeu împreună cu copiii voștri, Hristos Se află lângă voi, iar îngerii lui Dumnezeu sunt pretutindeni în jurul vostru. Învățați-i pe copii să-I ceară lui Dumnezeu să-i ierte pentru că au fost îndărătnici și nerăbdători. Creșteți-i pe copii în temere de Domnul. Trebuie să fim oameni ai rugăciunii. Să ne prindem de natura divină și să fugim de stricăciunea care este în lume prin pofte. Atunci, vom avea polița de asigurare a vieții veșnice, o viață care durează cât viața lui Dumnezeu. Când cei răscumpărați vor fi salvați de pe pământ, cetatea lui Dumnezeu va fi deschisă pentru voi, iar voi vă veți putea înfățișa înaintea Sa, spunând: Iată-mă pe mine și copiii pe care mi i-ai dat Tu. Atunci, în mâna voastră va fi pusă o harpă, iar vocea voastră se va înălța în cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu și a Mielului, prin a cărei mare jertfă sunteți făcuți părtași ai naturii Sale și ați primit moștenirea nepieritoare a Împărăției lui Dumnezeu. — Review and Herald, 14 ianuarie 1909

Mamele să-i încurajeze pe copiii lor. — Ori de câte ori poate rosti un cuvânt de laudă pentru buna purtare a copiilor ei, mama ar trebui să facă aceasta. Ar trebui să-i încurajeze prin cuvinte de aprobare și priviri de iubire. Acestea vor fi asemenea razelor de soare pentru inima unui copil și vor duce la cultivarea respectului de sine și a unui caracter demn. — Mărturii, vol. 3, p. 532

Învățați-i pe copii importanța obiceiurilor formate de timpuriu. — Copiii au cereri pe care părinții lor ar trebui să le recunoască și să le respecte. Ei au dreptul să primească o educație și o instruire care îi vor face să fie niște membri iubiți, respectați și folositori ai societății de aici și să fie pregătiți

moral pentru societatea curată și sfântă din cer. Tinerii ar trebui să fie învățați că atât bunăstarea lor prezentă, cât și cea viitoare depind într-o mare măsură de obiceiurile pe care [195] și le formează în copilărie și în tinerețe. Ei ar trebui să fie familiarizați de timpuriu cu supunerea, renunțarea la sine și respectul față de fericirea celorlalți. Să fie învățați să-și înfrâneze temperamentul pripit, să-și rețină cuvintele pătimase, să manifeste continuu bunătate, amabilitate și stăpânire de sine. Tații și mamele ar trebui să aibă ca studiu al vieții lor modul în care copiii pot să ajungă aproape desăvârșiți în caracter, atât cât poate să-i facă desăvârșiți efortul omenesc combinat cu ajutorul divin. Prin faptul că au adus pe lume copii, ei au acceptat lucrarea aceasta, cu toată importanța și responsabilitatea ei. — Review and Herald, 21 martie 1882

Sursa de putere a mamei

Mamele să ceară putere de la Dumnezeu. — Dacă o femeie Îi cere lui Dumnezeu putere și mângâiere și, în temere de El, caută să își îndeplinească îndatoririle zilnice, ea va câștiga respectul și încrederea soțului ei și își va vedea copiii ajungând la maturitate ca bărbați și femei de onoare, care au curajul moral de a face binele. Dar mamele care neglijează ocaziile prezente și lasă ca îndatoririle și poverile lor să cadă asupra altora vor constata că responsabilitatea lor rămâne aceeași, iar ele vor culege amărăciunea pe care au semănat-o prin nepăsare și neglijență. În viața aceasta, nu există nimic întâmplător; secerișul va fi determinat de felul semințelor care au fost semămate. — Signs of the Times, 9 septembrie 1886

Isus este prietenul cel mai bun al mamei. — Dacă mamele ar merge la Isus mai des, dacă s-ar încrede în El mai mult, poverile lor ar fi ușurate și ele ar găsi odihnă. Domnul Isus cunoaște povara fiecărei mame. El este prietenul ei cel mai bun în fiecare situație de urgență. Brațele Sale veșnice o susțin. Mântuitorul a cărui mamă s-a luptat cu sărăcia și lipsurile simte cu mama în lucrarea ei și aude rugăciunile ei stăruitoare. Mântuitorul care a făcut un

drum lung ca să aline inima tulburată a unei femei canaanite va face tot așa de mult pentru mamele necăjite din zilele noastre. Acela care i l-a redat văduvei din Nain pe singurul ei fiu, în timp ce era purtat spre locul de înmormântare, este mișcat și în zilele noastre de durerea mamelor îndoliate. Acela care a plâns la mormântul lui Lazăr, care a iertat-o pe Maria Magdalena, care Și-a adus aminte pe cruce de nevoile mamei Sale, care li S-a arătat după înviere femeilor care plângeau și le-a făcut să fie solii Săi este și astăzi prietenul cel mai bun al femeii, gata să [196] o ajute în nevoile ei dacă ea se va încrede în El. — Signs of the Times, 20 august 1902

Câteva sfaturi înțelepte pentru copii

Addie și May Walling, copiii nepoatei lui Ellen White, au locuit în casa familiei White, iar Ellen White a fost ca o mamă pentru ele. Ea le-a îngrijit și le-a sfătuit ca pe fiicele ei. La data când a fost scrisă această scrisoare, ele erau de aproximativ doisprezece, respectiv cincisprezece ani.

Dragile mele copile, Addie și May,

Am câteva clipe în dimineața aceasta și vă voi scrie câteva cuvinte pentru a vă sfătui. În absența mea, aș dori să aveți o purtare bună și amabilă față de toți cei care sunt angajați în casa mea. Niciuna dintre voi nu trebuie să simtă că are experiența și înțelepciunea de a face lucrurile bine, fără sfatul celor mai în vârstă decât voi. Am observat că amândouă cereți respect din partea celor mai în vârstă. Dacă va fi îngăduit, acest defect al caracterului vostru se va întări și va ajunge tot mai puternic cu fiecare îngăduință. Prin urmare, supuneți-l, stăpâniți-l și biruiți-l în întregime. (...)

În special la tine, Addie, văd o înclinație tot mai mare spre gelozie. Scriptura ne spune că gelozia „este neînduplecată ca locuința morților” (Cântarea cântărilor 8:6). Poate că te întrebi ce este gelozia. Iată ce este: A

avea impresia că cei din jurul tău nu se gândesc suficient la tine și nu apreciază valoarea ta. Tu îți imaginezi că ei vorbesc despre tine lucruri care nu sunt corecte. Simți că alții sunt favorizați, iar tu nu ești. Multe dintre aceste simțăminte sunt urmarea geloziei.

Așadar, Addie, vreau ca tu să fii o creștină adevărată, un copil al lui Dumnezeu. Iar pentru a reuși, vei avea de purtat lupte cu propriile nedesăvârșiri firești. Trebuie să veghezi asupra acestor defecte și să lupti contra lor cu toate puterile tale. Isus vă iubește. El a murit pentru voi, copilele mele, Addie și May, și vrea ca voi să aveți spiritul și harul Său, pentru a fi cu adevărat mieii Săi, copiii Săi dragi. Aveți nevoie de harul lui Isus pentru a birui fiecare trăsătură neplăcută a caracterului, ca să puteți fi aprobate de Isus și de sfinții îngeri.

Addie, observ că tu ascuți și cauți să auzi ce spun ceilalți, gândind că ar putea spune ceva cu privire la tine. Încetează să faci lucrul acesta. Trebuie să biruești imediat acest obicei. Mama ta a făcut la fel când era fată și își imagina că nu era luată în seamă, că era învinuită și neplăcută, iar gelozia aceasta a crescut în inima ei și după ce s-a căsătorit. [197] Ea a făcut ca viața tatălui vostru să fie oricum, numai plăcută nu. Pentru binele vostru, vă cer insistent să smulgeți acest lăstar de amărăciune chiar de cum a răsărit.

De asemenea, văd la tine înclinația de a-i porunci lui May și de a o certa. Această înclinație crește. Tratează-o pe May cu bunătate, adresează-i cererile tale cu răbdare, nu ca și când i-ai da ordine, ci așa cum ar trebui să o trateze o soră pe cealaltă. Dacă nu veghezi bine asupra acestor lucruri, nimeni nu te va plăcea.

Amândouă aveți în înclinația voastră firească multe lucruri pe care ar trebui să le biruiți. Aveți nevoie să vedeți aceste lucruri și apoi veți ști cum să le disprețuiți la alții și să le evitați în propriul comportament. Voi puteți să

creșteți cu un caracter plăcut, bun, amabil, blând și smerit sau puteți să creșteți cu un spirit capricios, certăreț, lipsit de bunătate, plin de mulțumire de sine, considerând că sunteți mai presus decât sunteți în realitate. Citiți în Biblie care sunt roadele pomului creștin, iar apoi citiți care sunt roadele pomului rău. Unul este bun, celălalt este decăzut. Nu am timp să scriu mai mult acum, dar eu cunosc defectele voastre de caracter. Domnul, pe care Îl iubesc, voi și Cuvântul Său sfânt mi-au arătat că voi puteți fi copiii Săi, dar aveți nevoie zi de zi de harul Său pentru a birui greșelile din caracterul vostru.

Toate aceste lucruri pe care le-am menționat, și chiar numai unul dintre ele, dacă nu sunt biruite, vă vor exclude din cer, deoarece acolo nu poate intra decât cine este curat și sfânt. Vreau ca eforturile noastre pentru voi, copilele mele, să nu fie zadarnice. Vreau să fiți fericite în lumea cea frumoasă pe care Domnul Isus a pregătit-o pentru cei care Îl iubesc și caută să fie asemenea Lui în caracter.

Nu neglijați acest lucru. Fiți stăruitoare. Luptați cu toată puterea împotriva a tot ce este neplăcut în caracterul vostru. Voi însevă veți fi mai fericite din acest motiv; îi veți face fericiți pe cei din jurul vostru și veți putea, prin cuvintele și comportamentul vostru corect, să arătați că voi copiați Modelul divin, formându-vă caracterul în conformitate cu caracterul lui Hristos.

May, draga mea copilă, nu doresc să fii suprasolicitată, dar vreau să fii promptă și să îți îndeplinești partea în purtarea responsabilităților. Cei care lucrează numai când sunt obligați vor fi lipsiți de valoare. Tu poți să lucrezi cu voioșie fără să aștepti să ți se spună. Fii credincioasă în lucrurile mici și apoi îți va fi mai ușor să fii credincioasă în lucrurile mai mari. [198] Nu uita că, în vederea desăvârșirii experienței tale, ai de îndeplinit îndatoriri tot atât de importante cum sunt îndatoririle pe care trebuie să le îndeplinească cei mai în vârstă pentru a-și desăvârși experiența lor. Fă-ți lucrul cu plăcere, ca

pentru Dumnezeu, nu ca și cum ar fi o povară. Mântuitorul tău a fost un copil ascultător, care a lucrat împreună cu tatăl Său în meseria simplă de tâmplar. Trebuie să mănânci și să bei ca să trăiești, iar apoi, dacă locuiești într-o casă, în mod firesc, vasele trebuie să fie spălate și podelele să fie măturate.

Așadar, fă-ți partea cu credincioșie, lucrând pentru Isus. Aș putea să îți scriu din nou. Vreau ca amândouă să excelați în a avea podoaba unui duh blând și smerit, care este de mare preț în ochii lui Dumnezeu. (...)

Ei bine, la revedere, dragile mele copile. Fiți bune și respectuoase cu cei mai în vârstă decât voi. — Letter 3, 1881

Responsabilitatea copiilor de a se îngriji de o mamă în vârstă

Mary Chase a fost sora lui James White. Pe parcursul vieții ei, el și Ellen au îngrijit-o. După ce James a murit, Ellen White a simțit că nu mai putea să poarte această responsabilitate. Ea i-a scris fiicei lui Mary, Adeline Savage, îndemnând-o să-și îndeplinească datoria de a îngriji de mama ei.

Dragă nepoată Adeline Savage,

Cred că ar trebui să știi cum se simte mama ta [Mary Chase] în prezent. Ea este destul de slăbită. A avut nevoie de o îngrijire continuă. Eu nu mai pot să îngrijesc de ea în niciun fel.

Plecăm din Battle Creek la Otsego astăzi. Săptămâna viitoare mă aștept să ajung la Chicago. În data de opt, plecăm în călătoria noastră lungă spre California. Mă simt foarte tristă să o las pe mama ta în starea ei actuală de slăbiciune. Eu îngrijesc de ea cât pot mai bine. Am cumpărat o casă care m-a costat o mie de dolari și am mobilat-o simplu, cu lucrurile necesare pentru ea. Am lăsat în casă o familie — o mamă, fiul și fiica. Ei stau în casă în

schimbul îngrijirii mamei tale. Eu plătesc impozitele. Anul trecut, mama ta a plătit impozitele, dar a avut un accident când a făcut focul în sobă. Podeaua a luat foc, iar pe mine m-a costat șaptezeci și cinci de dolari reparația necesară.

Fiul doamnei văduve, care se află în casa mea, a fost bolnav cinci săptămâni. [199] În acest timp, mama ta a fost bolnavă, a fost îngrijită de un medic și uneori de o asistentă medicală, deoarece nu a putut să beneficieze de atenția nimănui din casă. Înțelegerea a fost ca, în camera mamei tale, să fie făcut focul dimineața, pentru ca ea să aibă căldură când se trezește, dar ei nu au putut să facă mai mult de atât.

Dacă are nevoie de o asistentă medicală, trebuie să o plătească. Acum mai are numai trei sute de dolari, care se vor termina foarte curând. Ea are nevoie de îmbrăcăminte. Are nevoie de lemne. Eu am făcut tot ce am putut, chiar mai mult decât ar fi trebuit. Aștept de la voi, copiii și nepoții ei, să vă faceți partea. Mă simt cu adevărat rău pentru felul în care par să arate lucrurile în prezent, pentru faptul că mâinile străinilor trebuie să îndeplinească pentru mama voastră îndatoriri care sunt ale voastre. Când vecinii și prietenii întreabă: „Nu are niciun copil care să îngrijească de ea?”, cât de stânjenitor este să se spună: „Are doi fii și o fiică, nepoți și frați.” Se pune întrebarea: „De ce nu îngrijesc copiii de mama lor acum, când este bătrână și slăbită?” Eu nu sunt în stare să răspund la întrebarea aceasta, dar probabil că tu poți să răspunzi.

Eu am lucrarea mea, care constă în a vorbi și a scrie. Muncesc fără încetare și nu ar trebui să am în suflet niciun gând și nicio grijă pentru mama ta. Eu am investit douăzeci și cinci de dolari pentru îmbrăcăminte, deoarece mama ta a avut nevoie de ea. Am comandat lemne pentru iarnă, deoarece iarna trecută am aflat că ea stă învelită în pat în timpul zilei, pentru a economisi lemnele de foc. Se abține să folosească puținii bani pe care îi are la îndemână, gândindu-se că ar putea fi bolnavă mai mult timp, asemenea mamei ei, și se teme să nu ajungă săracă. Eu nu pot să o învinuiesc pentru

acest lucru, deoarece, judecând după cele din trecut, e posibil să simtă că nu poate să se bazeze deloc pe copiii ei.

Mama ta a fost foarte econoamă. Eu nu o voi lăsa să sufere dacă voi nu faceți nimic, dar, dacă voi simțiți că aveți conștiința liberă în această privință, dacă doriți ca raportul vostru cu privire la mama voastră sărmană și bătrână să stea împotriva voastră la judecată, în viitor, așa cum a stat în trecut, eu nu pot să fac nimic. Dumnezeu notează această crudă neglijență.

Dumnezeu îi consideră responsabili pe copii pentru această datorie neglijată. Îmi pare rău, atât de rău, că lucrurile stau astfel!

Domnul Hristos îl va judeca pe fiecare om după faptele lui. El Își identifică interesele cu acelea ale copiilor Săi suferinzi și neglijati. El le spune celor dintr-o categorie: „Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și [200] nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine.” (...) „Și El, drept răspuns, le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.»” Apoi, este rostit cuvântul îngrozitor: „Îndepărtați-vă de la Mine!”

Celor de la dreapta Sa, El le spune: „Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine”. Se pune întrebarea: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?” El a zis: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”

Așadar, ceea ce este făcut pentru frații în nevoie ai lui Hristos este considerat ca și cum ar fi făcut pentru El Însuși. — Letter 30, 1884 [201]

RESPONSABILITĂȚILE PĂRINTEȘTI

Ellen White a făcut multe declarații frumoase cu privire la valoarea familiei, a copiilor și a căminului. Ea a recunoscut pe deplin importanța lor. Dar, în același timp, ea a re-cunoscut că tinerii care se gândesc la căsătorie ar trebui să ia în considerare toate implicațiile faptului de a avea copii și de a-i crește pentru a deveni așa cum ar dori și Dumnezeu, și părinții lor.

Sfat adresat celor care urmează să fie părinți. — Cei care își asumă responsabilitatea de a avea copii ar trebui să se gândească mai întâi dacă vor fi în stare să-i înconjoare pe copiii lor cu influențe corespunzătoare. Căminul este atât o biserică a familiei, cât și o școală. Atmosfera din cămin ar trebui să fie atât de spirituală, încât toți membrii familiei, părinți și copii, să fie binecuvântați și întăriți prin asocierea lor. (...)

Multe femei care intră în relația de căsătorie nu reușesc să își dea seama de toate responsabilitățile sfinte pe care le implică rolul de mamă. Din nefericire, multe sunt lipsite de capacitatea de a educa. În multe cămine există doar puțină disciplină, iar copiilor li se îngăduie să facă tot ce le place. Astfel de copii aleargă încolo și înapoi și nimeni din casă nu este în stare să-i îndrume corect; nimeni nu are tactul și înțelepciunea cu care să-i poată învăța cum să-i ajute pe tata și pe mama, nimeni nu poate să pună în mod corespunzător acea temelie care [202] ar trebui să se afle la baza educației lor viitoare.

Copiii care se află în această situație nefericită sunt cu adevărat demni de milă. Dacă nu li se va da ocazia de a primi o educație corespunzătoare în afara căminului, ei vor fi lipsiți de multe privilegii de care fiecare copil are

dreptul să beneficieze. Aceasta este lumina care mi-a fost prezentată.

Aceia care nu sunt în stare să-i educe corect pe copiii lor nu ar fi trebuit să-și asume niciodată responsabilitățile părintești. Și totuși deciziile lor greșite ar trebui să ne determine să nu facem niciun efort pentru a-i ajuta pe micuții lor să-și formeze caractere frumoase? Dumnezeu dorește să tratăm aceste probleme în mod înțelept. — Solii alese, cartea 3, p. 214, 215

Fiți atenți când vă asumați responsabilitatea de a deveni părinți. — Părinții ar trebui să înțeleagă principiile care stau la baza îngrijirii și educației copiilor. Ei ar trebui să fie în stare să-i crească, asigurându-le condițiile necesare pentru a avea sănătate fizică, intelectuală și morală. Părinții ar trebui să studieze legile naturii. Ei ar trebui să cunoască bine organismul omenesc. Să înțeleagă funcțiile diferitelor organe, legăturile dintre ele și interdependența lor. Să studieze legătura dintre puterile minții și cele ale trupului și condițiile necesare funcționării sănătoase a fiecăreia dintre ele. A-ți asuma răspunderile de părinte fără o asemenea pregătire este un păcat. — Divina vindecare, p. 380

Femeile să folosească în lucrarea lui Dumnezeu aptitudinile primite de la El. — Am primit din partea câtorva persoane scrisori în care sunt întrebată dacă ar trebui ca soțiile pastorilor să adopte copii mici și dacă le-aș sfătui să facă acest lucru. Unora, care consideră că ar trebui să facă așa, eu le-am răspuns: Nu. Dumnezeu dorește ca tu să-l ajuți pe soțul tău în lucrarea lui. Dumnezeu este Acela care nu ți-a dat copii, iar înțelepciunea Lui nu trebuie să fie pusă la îndoială. El știe ce este cel mai bine. Consacră-I lui Dumnezeu puterile tale în calitate de lucrător creștin. Tu poți să-l ajuți pe soțul tău în multe feluri.

Tu poți să-l susții, dezvoltându-ți intelectul în mod continuu. Poți să fii o bună gospodină, folosind aptitudinile pe care ți le-a dat Dumnezeu. Mai

mult decât atât, poți să ajuți la vestirea soliei.

Unele femei ar trebui să se implice în lucrarea de slujire a Evangheliei. Ele ar face, din multe puncte de vedere, un bine mai mare decât pastorii care neglijează să viziteze turma lui Dumnezeu. Soțul și soția se pot asocia în această lucrare și, când este posibil, trebuie să facă lucrul acesta. Calea este deschisă pentru femeile consacrate. [203] Există femei pe care Dumnezeu ar putea să le folosească pentru a ajuta sute de oameni, dar vrăjmașul ar fi mulțumit ca acestea să-și ocupe timpul și puterea pentru un singur micuț muritor neajutorat, care necesită o grijă permanentă și o atenție continuă. — Manuscript Releases, vol. 5, p. 325, 326

Trăsăturile de caracter le sunt transmise copiilor

Sfatul următor le-a fost dat fratelui și sorei E. P. Daniels, în 1888, în legătură cu educarea copiilor lor. Daniels a fost un pastor de seamă, iar copiii lui erau un subiect de discuție. Ellen White a simțit că era datoră ei să le reamintească soților Daniels că nu își creșteau copiii în temere de Dumnezeu. E. P. Daniels nu trebuie să fie confundat cu A. G. Daniells.

Ani ne zile ați primit mărturii cu privire la economie și cheltuirea înțeleaptă a banilor, dar nici tu, nici soția ta nu ați făcut schimbări categorice în practicile voastre. Vă place să faceți paradă, vă place să vă îngăduiți apetitul, vă place să vă satisfaceți gusturile. Aceleași trăsături de caracter care se văd la voi sunt reproduse în copiii voștri și veți culege ce ați semănat. Mijloacele care vă sunt acordate pentru munca voastră nu vor fi niciodată suficiente pentru a vă susține în îngăduirea obiceiurilor extravagante și risipitoare. De ce nu învățați de la acei frați care se întrețin în mod confortabil, pe ei și familiile lor, cu mai puțini bani decât cei pe care îi primiți voi pentru munca voastră? Voi nu ajungeți în situații stânjenitoare din cauză că salariile voastre sunt insuficiente pentru a vă întreține în calitate de

creștini, ci din cauză că nu vă administrați banii în așa fel încât să evitați dificultățile. Și dacă ați fi avut douăzeci de dolari pe săptămână, tot v-ați fi plâns de dificultăți financiare.

Domnul a lucrat prin voi în Healdsburg, dar nu pentru că erați desăvârșiți, ci în ciuda nedesăvârșirilor voastre. În lucrarea voastră, s-a amestecat eul. Dacă v-ați fi umilit când v-ați dat seama că Duhul și puterea lui Dumnezeu lucrau asupra oamenilor, dacă ați fi umblat cu atenție și precauție înaintea Domnului, înțelegând atât nevrednicia voastră, cât și bunătatea Sa, influența pe care ați fi lăsat-o în Healdsburg ar fi fost cu mult mai bună decât este acum. Voi puneți toate dificultățile voastre financiare pe seama împrejurărilor.

Voi puteți să vorbiți bine despre modul în care părinții trebuie să-și educe copiii. [204] Soția ta, pe care o iubesc și o respect în Domnul, ar putea fi un profesor excelent în domeniul acesta. Totuși practica voastră contrazice principiile excelente pe care le-ați prezentat. Ea nu pune în practică învățăturile pe care li le dă altora. Când obiceiurile voastre sunt văzute și practicile vieții voastre de cămin sunt date pe față, oamenii sunt nedumeriți și dezgustați. Voi nu vă educați copiii pentru a fi folositori, pentru a practica renunțarea la sine și a merge pe calea Domnului. De ce sunteți atât de nehotărâți, atât de slabi când este vorba să acționați, atât de oscilanți în principii și atât de slabi în credință?

Aceste lucruri sunt o taină pentru cei care au ocazia de a vă cunoaște îndeaproape, la amvon și în cămin. Frate Daniels, ei te văd într-o zi puternic și sigur pe tine, iar a doua zi te văd complet schimbat. Tu susții astăzi cu putere lucruri care sunt exact opuse celor pe care le-ai susținut la fel de puternic cu o zi înainte. (...)

Când mi-a fost arătată marea nevoie de reformă în educarea și

instruirea copiilor voștri, am fost plină de o durere pe care nu pot să o exprim, deoarece am văzut că tu nu ți-ai făcut partea în a dezvolta tot ce este mai bun în copiii tăi. Tu ai nevoie de lucrarea Duhului lui Dumnezeu în inima ta, deoarece viața ta nu este guvernată de principii corecte. Dacă ai fi într-o relație bună cu Dumnezeu, nu ai face lucrurile pe care le-ai făcut în legătură cu copiii tăi și nu ai da exemplul pe care l-ai dat în creșterea lor. Ai depinde mult mai puțin de tine însuși și mult mai mult de Isus. Dacă ai fi fost într-o legătură strânsă cu Dumnezeu, ți-ai fi condus copiii în mod înțelept.

Zua (fiica lui Daniels) este cam impulsivă; ei îi lipsește experiența în direcția cea bună și are nevoie să fie îndrumată și ținută în frâu, nu flatată și lăsată să facă tot ce dorește. Dacă ai fi înțeles aceste lucruri, dacă sufletele voastre ar fi fost umplute cu puterea sfințitoare a adevărului, nu ați fi avut nevoie de niciun sfat cu privire la înscrierea ei la Seminarul Snell. Dacă ai fi fost întrebat în legătură cu fiica altuia, ai fi știut exact care era calea pe care părinții ar fi trebuit să o urmeze în educarea copilului lor. Voi ați pus obstacole în calea mântuirii fiicei voastre, deoarece voi înșivă ați ales ca ea să se asocieze cu oameni mândri, înfumurați și necredincioși. (...)

Soră Daniels, tu nu ți-ai îndeplinit responsabilitățile solemne în calitate de mamă (...) atunci când ai ajutat-o pe fiica voastră să-l înșele pe tatăl ei cu privire la îmbrăcămintea și cheltuielile ei. Amândoi ați fost amăgiți și [205] duși în rătăcire de idei false cu privire la educarea copiilor voștri. Voi trebuie să fiți schimbați întru totul, prin harul lui Hristos, ca să-i puteți învăța pe copiii voștri, prin cuvinte și exemplu, care este calea cea dreaptă și bună.

Zua este plină de falsitate și de viclenie. Ea este superficială în aproape toate realizările ei. Viața ei școlară i-a adus o strălucire exterioară, dar inima ei nu este înnoită, deoarece ea nu Îl iubește deloc pe Dumnezeu și nu are nicio plăcere pentru societatea creștinilor. Ea se află în rândurile vrăjmașului și, dacă ar muri astăzi, nu ar intra în Împărăția cerurilor.

Paul [fiul] nu este într-o situație mai bună, iar fiica voastră cea mică este departe de a avea un caracter plăcut. Felul în care i-ați educat este deficitar în toate privințele. Fie ca Domnul să aibă milă de voi toți, ca să nu vă pierdeți sufletele și voi, și copiii voștri. (...)

Paul este un băiat care are atât calități, cât și trăsături de caracter discutabile, care au fost mai degrabă cultivate și îngăduite decât reprimare. Voi nu l-ați învățat despre natura păcătoasă a unei atitudini încăpățănate și ursuze și nu ați ținut în frâu în mod ferm această trăsătură tot mai puternică. Până și în expresia feței lui se vede urma îngăduinței voastre. Impresiile lăsate în caracterul tinerilor sunt cele mai durabile, iar perioada timpurie a vieții este cea mai potrivită pentru cultivarea unor obiceiuri bune.

Paul a fost încurajat să fie pretențios la mâncare, dar voi ar fi trebuit să-i puneți în față mâncarea și să nu-i permiteți niciodată să întoarcă spatele cu dispreț, cerând ceva ce nu i-ați pregătit. El își poate cultiva obiceiul de a fi pretențios cu privire la mâncare, până când va ajunge să se disprețuiască pe sine însuși și pe toți cei cu care se află în legătură. Dacă ar fi fost obligat să muncească pe măsura puterii lui, foamea i-ar fi creat poftă de mâncare și ar fi înlăturat murmurările lui. În această privință, sunt necesare măsuri hotărâte. Eu îl iubesc pe acest fiu al vostru; el poate fi educat în mod corect, deoarece, dacă este educat corespunzător, va răspunde după un timp. (...)

Dați-i ceva de făcut băiatului vostru! Învățați-l să fie harnic! Din fire, lui nu-i place să muncească, ci îi place lenevia și caută să evite responsabilitățile. Dacă vreți să fiți binecuvântați de copiii voștri, învățați-i să fie folositori și să renunțe la ei înșiși. Limitați-le timpul de lectură. Nu ar trebui să li se îngăduie să se afunde în paginile romanelor și cărților pline de povești despre pofte și ticăloșii, deoarece acestea nu vor lăsa în mintea lor o influență cerească. [206] Ei sunt tineri și lipsiți de experiență și vor fi exact

ceea ce faceți voi din ei. Toate aceste obiceiuri legate de lectură vor tăia rădăcinile principiilor virtuții, care fac parte din formarea unui caracter bun și statornic. Lectura romanelor este ca o otravă care, mai devreme sau mai târziu, își va arăta rezultatele amarnice.

Amprente bune sau rele care sunt puse asupra caracterului copiilor voștri nu sunt întipărite pe nisip, ci sunt săpate pe o stâncă durabilă. Fiți atenți la cei cu care se împrietenesc, deoarece lucrurile pe care le învață din cuvintele și obiceiurile tovarășilor lor le vor modela întreaga viață de mai târziu. Prietenii pe care și-i fac copiii voștri, principiile pe care le adoptă acum și obiceiurile pe care le deprind stabilesc destinul lor viitor cu o certitudine aproape infailibilă.

Până acum, lucrurile pe care vi le-am spus nu au lăsat nicio impresie durabilă, dar nu ai dori acum să devii un om diferit? Dacă nu, mă tem mult că te vei îndepărta de credință. (...)

Fie ca Domnul să-ți dea o înțelegere atât de clară a lui Isus, încât sufletul tău să fie încântat. Vă trimit amândurora aceste cuvinte directe, pentru a vă spune că jumătate din capacitatea voastră de a fi folositori este contracarată de defecte pe care puteți și trebuie să le biruiți. Faceți o lucrare completă pentru veșnicie ca și când ați fi sub privirile lui Dumnezeu.

Frate Daniels, eu îți sunt prietenă, pentru că îți spun adevărul. Tu ești angajat într-o lucrare solemnă și, în calitate de ambasador al lui Hristos, doresc să nu faci nicio greșală, ci să îți dovedești pe deplin vrednicia în lucrarea ta pastorală. Roagă-te mult, frate, și vorbește mai puțin. Roagă-te să fii înzestrat cu înțelepciune și curajul necesar pentru a îndeplini lucrarea, oricare ar fi ea. Spune înaintea lui Dumnezeu: „Eu îmi voi face datoria, având ca singură țință slava Ta!” — Letter 10, 1888

Învățați-i pe copii să-și formeze obiceiuri bune

Scrisoare adresată lui Mary Nelson, în 19 martie 1902, pentru a o sfătui cu privire la educația și dezvoltarea copiilor ei.

Dragă soră Mary Nelson,

În calitate de creștină, tu ai de îndeplinit datorii pe care le-ai lăsat nefăcute. Tu nu le dai copiilor tăi educația de care au nevoie. Prin atitudinea ta, tu nu modelezi și nu șlefuiеști caracterul lor după chipul divin. Tu ai tot atât de multă nevoie de o îmblânzire a temperamentului tău, cum are și soțul tău. [207] Asprimea vocii tale și atitudinea ta dezagreabilă ar trebui să fie biruite întru totul. Deși ești mamă, nu ai învățat lecția stăpânirii de sine. Ar trebui să cultivi trăsături plăcute de caracter. Tu poți și ar trebui să cultivi o atitudine agreabilă. Nu amâna acest lucru, deoarece obiceiurile tale rele ajung să fie înrădăcinate.

Tu conduci, dar nu cu dragoste. Ce educație discutabilă primesc copiii tăi! Nu este corect să-i tratezi pe membrii mai tineri ai familiei Domnului așa cum îi tratezi pe copiii tăi.

Ar trebui să-i înveți pe copiii tăi să-și formeze obiceiuri bune. Oare vrei să distrugi capacitatea lor de a fi folositori în viitor, neglijând să-i educi așa cum ar trebui pentru a-și forma deprinderi de curățenie și ordine? Nu ai vrea să-i înveți și să-i ajuți cu răbdare să-și păstreze întotdeauna camerele și îmbrăcămintea în ordine?

Cearța și nervozitatea nu vor contribui la schimbarea copiilor. În educarea lor, ar trebui să exerciți fermitate, dar amestecată cu bunătate. Învața-i cu atenție cum să fie creștini. Nu ridică niciodată tonul cu patimă; nu-i lovi la mânia, pentru că lucrul acesta, în loc de a le corecta greșelile, îi

va întări pe o cale greșită. Adu-ți aminte că ei au moștenit înclinațiile părinților lor. Acum vei fi nevoită să întâmpini propriile defecte de caracter în caracterul copiilor tăi. Adu-ți aminte că, dacă vorbești cu asprime, le dai un exemplu pe care vor învăța să-l imite. Mai curând sau mai târziu, ei se vor purta cu tine la fel de aspru cum te porți tu cu ei acum, deoarece le-ai dat un exemplu greșit în viața de cămin.

Oare nu este timpul să te ocupi de datoriile neglijate, să încerci să-l mulțumești pe soțul tău și să-i educi corect pe copiii tăi? Sora mea, lucrul cel mai bun pe care poți să îl faci este să-ți mărturisești greșelile față de soțul tău și față de copiii tăi. Spune-le copiilor că spiritul aspru și dur pe care l-ai cultivat este necreștinesc. Apoi spune: „Copii, prin puterea și harul pe care Hristos ni le dă, vom face acum o schimbare hotărâtă.” Cere-le să te ajute. Promite-le că și tu îi vei ajuta pe ei.

Domnul Hristos este gata să-i învețe pe tată și pe mamă să fie niște educatori adevărați. Cei care învață în școala Sa nu vor lovi niciodată un copil cu mânie. Nu vor vorbi niciodată pe un ton aspru și lipsit de simpatie, deoarece cuvintele rostite în acest fel zgârie urechile, calcă nervii, cauzează suferință sufletească și creează o stare a minții care face imposibilă corectarea temperamentului unui copil căruia i se adresează astfel de cuvinte. [208] Adesea, acesta este motivul pentru care copiii vorbesc nerrespectuos cu părinții lor.

Adu-ți aminte că și copiii au drepturi care trebuie să fie respectate. Tu ești foarte încăpățânată. Le-ai transmis această trăsătură de caracter copiilor tăi. Chiar dacă ești ocupată de dimineață până seara, totuși nu reușești să faci lucrarea pe care ți-a rânduit-o Dumnezeu. Trebuie să îți faci partea ca mamă în îndrumarea și instruirea turmei tale mici. (...)

Draga mea soră, ai nevoie de ajutor divin. Tu însăși trebuie să porți

jugul lui Hristos înainte de a putea să-i înveți cum se cuvine pe copiii tăi că trebuie să-I dea lui Isus inima lor. Cere binecuvântarea specială a lui Dumnezeu pentru a fi pregătită să faci această lucrare. Lasă ca Duhul Sfânt să locuiască în inima ta, făcând din ea un izvor de dragoste și de bucurie. Roagă-te cât se poate de stăruitor pentru un duh blând și liniștit. În duhul umilinței, cere în fiecare zi binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă vei primi zilnic binecuvântările cerești, vei fi înviorată și le vei împărtăși copiilor tăi ceea ce ai primit. Pe măsură ce atitudinea și caracterul tău se vor schimba, vei avea o influență benefică asupra atitudinii și a caracterului copiilor tăi. — Letter 47a, 1902

Părinții pot fi prea indulgenți

În anul 1871, Ellen White le-a scris prietenilor ei, fratele și sora Bailey, despre îngăduința față de copiii lor.

Dragi prieteni, frate și soră Bailey,

Am simțit că este datoria mea să vă scriu, având în vedere că le-am scris și altora lucrurile care mi-au fost arătate cu privire la ei. Am avut câteva lucruri pe care doream să vi le scriu, dar nu m-am simțit liberă să le scriu până acum. Când am fost în casa voastră, dacă ar fi apărut o ocazie favorabilă, v-aș fi vorbit și mi-aș fi eliberat sufletul. De când m-am întors acasă, nu m-am simțit eliberată până când nu v-am scris.

Am avut mult de scris cu privire la greșelile părinților în educarea corespunzătoare a copiilor lor și cu privire la urmările acestor greșeli asupra copiilor. Mi-a fost descoperit cum vă purtați voi. Amândoi ați fost prea indulgenți față de copiii voștri. Pericolele și greșelile voastre nu sunt văzute și înțelese atât de bine, încât să vă determine să adoptați poziția necesară în familia voastră și să porunciți casei voastre să vă urmeze.

În marea Sa milă, Dumnezeu v-a adus la cunoștință adevărul. Voi iubiți adevărul. Voi înțelegeți cerințele lui. El a săvârșit o reformă [209] în viața voastră și v-a determinat să manifestați un interes profund față de bunăstarea spirituală a copiilor voștri. Toate acestea sunt în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Totuși, deși sunteți atât de nerăbdători să faceți binele, voi dați greș în mod serios în lucrarea pe care Domnul v-a încredințat-o în calitate de părinți. Copiii voștri nu au fost ținuți în frâu. Ei au fost lăsați să-și urmeze dorințele spre paguba lor. Ei nu au fost făcuți să se supună așa cum cere Dumnezeu.

Aceasta a fost o lipsă serioasă în educarea copiilor voștri. Îndeosebi fiica voastră a fost alintată. Fiii voștri nu au fost educați corect. Fiica voastră a fost alintată și lăsată să facă tot ce vrea ea până când a ajuns să aibă o capacitate foarte mică de a fi folositoare. Atenția ei a fost îndreptată în cea mai mare parte asupra ei însăși până când mintea ei a ajuns într-un total egoistă și concentrată asupra propriei persoane. Dacă a avut o stare de indispoziție, nu a vrut să lucreze. Ea a fost favorizată și scutită de orice efort. Voi ați vorbit în prezența ei, spunând că nu se simțea bine. Imaginația ei a fost îndreptată în direcția aceasta. Mama a purtat poveri grele, pe care ar fi trebuit să le împartă cu fiica și fiii ei. Mama ar fi fost scutită de multă suferință după atacurile acute ale bolii dacă ar fi avut ajutorul de care ar fi trebuit să beneficieze din partea copiilor ei, îndeosebi din partea fiicei. O astfel de muncă ar fi fost spre binele cel mai mare și pentru sănătatea fiicei, ar fi scutit-o de boală și ar fi fost o binecuvântare pentru mama ei. (...)

Alte rele care amenință să distrugă capacitatea de a fi folositoare a fiicei voastre sunt dragostea de lume și mândria înfățișării. Ea a cultivat plăcerea de a face paradă, iar aceasta este moartea vieții spirituale.

Soră Bailey, tu ai săvârșit o greșală serioasă în creșterea copiilor tăi.

Ziua bună se cunoaște de dimineață. Alintările și scuzarea greșelilor lor, precum și lipsa de respect pentru autoritatea ta au fost o piedică directă în calea mântuirii lor. Copiii care nu sunt învățați să fie amabili și să se supună cerințelor părinților nu vor avea un simț al datoriei față de Dumnezeu și față de cerințele Sale referitoare la ascultare și supunere. (...)

Copiii voștri, care se bucură de belșugul și de ospitalitatea voastră, ar trebui să fie făcuți să înțeleagă că, în schimb, trebuie să arate ascultare și respect față de autoritatea voastră. Copiii voștri vor continua să fie lipsiți de harul lui Hristos, vă vor da dureri de inimă și vă vor face să trăiți sentimente de groază foarte dureroase, fără ca ei să aibă vreun simțământ de remușcare. Ei vor considera că restricțiile cele mai mici [210] sunt o încălcare a drepturilor lor și vor disprețui mustrarea.

Copiii voștri au pierdut beneficiile educației timpurii pe care ar fi trebuit să o aibă, dar acum trebuie să schimbați cu totul felul de a-i disciplina și să vă răscumpărați neglijența. Copiilor voștri le lipsesc acele calități nobile și vrednice de dorit ale minții, pe care le-ar fi primit printr-o disciplină corectă și prin autoeducație. Copiii voștri nu sunt nici amabili, nici respectuoși. Voi auziți cum vin de pe buzele lor cuvinte pe care nu ar trebui să le îngăduiți sub acoperișul vostru. Tinerii care nu sunt ținuți în frâu la o vârstă timpurie ajung să își fie propriii stăpâni. Ei preiau frâiele în mâinile lor. Se cred importanți, sunt îngâmfați, impulsivi și nu au nici dorința, nici ambiția de a cultiva respectul de sine sau de a-și disciplina mintea printr-o preocupare serioasă față de vreun lucru. Ei nu vor exercita stăpânire de sine și vor disprețui disciplina din școală, deoarece nu au fost disciplinați acasă. (...)

Dumnezeu nu este mulțumit de comportamentul serei Bailey în tratarea copiilor ei. Ea își neglijează datoria. Cântărită în balanță, este găsită prea ușoară. Este un defect serios pentru o mamă să fie atât de duioasă cu copiii ei, încât să le îngăduie păcatul, să le îngăduie să fie pătimiși,

nerecunoscători, neascultători, încăpățânați, încrezuți — și totuși ea scuză acest lucru și îl ascunde față de ochii altora și chiar față de ea. Prin aceasta, ea se face părtașă la greșelile lor și îi susține în păcat, iar sângele lor va fi pe hainele ei și ale tatălui lor. Ei pot acum să răscumpere trecutul printr-o reformă personală, dar nu vor putea să șteargă niciodată urmările mării lor neglijențe față de copiii lor. Dumnezeu îi consideră responsabili într-o mare măsură pe părinți pentru comportamentul copiilor lor, deoarece ei au responsabilitatea formării caracterului acestor copii. (...)

Fiica voastră are nevoie să fie înviorată printr-o muncă activă. Ea este cu mult mai capabilă să lucreze și să își îndeplinească partea în purtarea poverilor vieții decât este capabilă mama să le poarte în locul ei. Munca zilnică îi va pune în mișcare mușchii și organele trupului și va fi cel mai bun medicament pentru fiica voastră. Lipsa de activitate o menține supărăcioasă, nemulțumită și nefericită. (...) Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze aceste rânduri pe care vi le-am scris, fratele meu și sora mea. — Letter 1, 1871 [211]

CUNOAȘTEREA ÎNDATORIRILOR PRACTICE ALE VIEȚII

Copiii sunt moștenirea prețioasă dată de Dumnezeu pentru ca voi să-i disciplinați, să-i educați și să-i învățați să poarte poveri încă din primii ani. Acestea trebuie să fie ușoare la început, dar copiii ar trebui să fie educați cu atenție pentru a-și face partea, așa încât să poată înțelege cum să-și îndeplinească lucrarea cu bunăvoință și cu îndemânare. — Review and Herald, 17 mai 1898

Importanța muncii folositoare

Exemplul lui Isus ca muncitor desăvârșit. — Prin viața Sa de pe pământ, Domnul Hristos a fost un exemplu pentru orice familie omenească. El a fost ascultător și a ajutat în cămin. El a învățat meseria de tâmplar și a muncit cu propriile mâini în micul atelier din Nazaret. (...) Biblia spune despre Isus: „Iar Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El” (Luca 2: 40). Pe măsură ce lucra, pe când era copil și tânăr, mintea și corpul Său se dezvoltau. El nu Își folosea puterile fizice în mod nechibzuit, ci le punea la lucru ca să le poată menține sănătoase, pentru a putea face cea mai bună lucrare în orice domeniu. El nu voia să greșească nici măcar în mânuirea uneltelor. Ca lucrător a fost desăvârșit, tot așa cum a fost și în ce privește caracterul. — Elementele fundamentale ale educației creștine, p. 418

Tinerele să știe cum să-și îndeplinească îndatoririle gospodărești. — Multe doamne [212] considerate a fi bine educate, care au absolvit cu onoruri o instituție de învățământ, sunt rușinos de ignorante în domeniul îndatoririlor practice ale vieții. Ele sunt lipsite de calificările necesare pentru

o întreținere corespunzătoare a familiei, deși aceasta este esențială pentru fericirea ei. Ele pot să vorbească despre sfera înaltă a femeilor, despre drepturile lor și totuși ele însele sunt mult sub nivelul adevăratei sfere a femeilor.

Este dreptul fiecărei fiice a Evei să aibă o cunoaștere cuprinzătoare a modului de a îndeplini îndatoririle gospodărești, să fie instruită în fiecare domeniu al muncii casnice. Fiecare tânără ar trebui să fie educată în așa fel, încât, dacă este chemată să ocupe poziția de soție și mamă, să poată conduce ca o regină în regatul ei. Ea ar trebui să fie pe deplin competentă pentru a-i îndruma și instrui pe copiii ei și pentru a ști ce să ceară de la servitori sau, dacă este necesar, pentru a îndeplini cu propriile mâini nevoile gospodăriei.

Este dreptul ei să înțeleagă mecanismul de funcționare a organismului omenesc și principiile igienei, aspectele legate de alimentație și de îmbrăcăminte, de muncă și de recreație și nenumărate alte lucruri care sunt strâns legate de bunăstarea căminului. Este dreptul ei să obțină o cunoaștere a celor mai bune metode de tratare a bolilor pentru a fi în stare să aibă grijă de copiii ei când sunt bolnavi, în loc să-și lase comorile prețioase pe mâinile unor străini — asistente medicale și medici.

Idea că neștiința în domeniul unor munci folositoare este o caracteristică esențială a unui adevărat domn sau a unei doamne adevărate este contrară planului lui Dumnezeu la crearea omului. Lenea este un păcat, iar necunoașterea modului de a ne îndeplini îndatoririle obișnuite este rezultatul unei nesăbuiințe pe care vom avea ocazia să o regretăm amarnic în viața de apoi. — Signs of the Times, 29 iunie 1882

Copiii să ia parte la îndeplinirea îndatoririlor casnice. — O mamă credincioasă nu va fi și nu va putea fi devotată modei, dar nici nu va fi o sclavă a casei pentru a împlini mofturile copiilor ei și a-i scuti de muncă. Ea

îi va învăța să ia parte la îndeplinirea îndatoririlor casnice, pentru ca ei să aibă cunoștințele necesare în domeniul practic al vieții. Dacă lucrează împreună cu mama lor, copiii vor învăța să considere că munca folositoare este esențială pentru fericire, că ea îl înobilează pe om, nu îl înjosește. Dacă își educă fiicele să fie nepăsătoare, în timp ce ea poartă poverile grele ale vieții casnice, mama le învață să o privească de sus, ca pe o servitoare care trebuie să le slujească și să facă lucrurile pe care ar trebui să le facă ele. Mama trebuie să-și păstreze întotdeauna demnitatea. — The Health Reformer, 1 iunie 1877 [213]

Valoarea educației practice

De ce muncă înainte de joacă? — Mama mea m-a învățat să muncesc. Obişnuiam să o întreb pe mama: „De ce trebuie să muncesc așa de mult întotdeauna, înainte de a mă juca?” „Ca să-ți educi mintea pentru o muncă folositoare și, încă un lucru, ca să fii ferită să nu faci rele; când vei ajunge mare, îmi vei mulțumi.” Când una dintre micuțele mele [o nepoată] mi-a spus: „De ce trebuie să împletesc? Numai bunicile împletesc”, i-am răspuns: „Vrei să-mi spui cum au învățat bunicile să împletească?” „Păi... au început când erau fetițe.” — Îndrumarea copilului, p. 124

Învățați-le pe fete să fie independente. — Mulți care consideră că este necesar ca un fiu să fie educat pentru a se întreține singur în viitor par să considere că este ceva cu totul opțional ca fiica lor să fie educată pentru a fi independentă și a se întreține singură. De obicei, ea învață la școală puține lucruri pe care poate să le pună în practică pentru a-și câștiga pâinea de zi cu zi și nu primește nicio educație în cămin cu privire la tainele bucătăriei și ale vieții casnice. [Aceste afirmații au fost scrise în 1877, când puține fete beneficiau de vreo educație superioară.] În felul acesta, ea crește întru totul nefolositoare și o povară pentru părinții ei. (...)

O femeie care a fost învățată să-și poarte singură de grijă este pregătită și să le poarte de grijă altora. Ea nu va fi niciodată o povară pentru familie sau societate. Când circumstanțele vieții vor fi neprielnice, întotdeauna se va găsi undeva un loc pentru ea, unde poate să își câștige existența în mod cinstit și să-i ajute pe aceia care depind de ea. Femeia ar trebui să fie învățată să practice unele meserii prin care să-și poată câștiga existența dacă este necesar. Dacă nu va învăța să exercite alte profesii onorabile, fiecare fată ar trebui să învețe să preia răspunderea treburilor casnice din cămin, să gătească, să întrețină gospodăria sau să fie croitoreasă. Ea ar trebui să înțeleagă toate acele lucruri pe care este necesar să le cunoască o stăpână a casei, indiferent dacă familia ei este bogată sau săracă. Atunci, dacă lucrurile se schimbă, ea va fi pregătită să facă față oricărei probleme și nu va depinde de circumstanțe.

Copila, simpla școlăriță imatură și needucată, sau domnișoara dependentă de generozitatea părinților nu are niciun motiv să audă ceva despre curtenie sau căsătorie. Ea ar trebui să refuze orice atenții speciale care ar avea cea mai mică înclinație de a conduce la curtenie sau căsătorie și să își dedice tot interesul pentru a deveni o femeie cât mai desăvârșită cu putință, pentru ca viața ei să fie folositoare și să învețe o meserie pe care va putea să o practice și să fie independentă. — Mărturii cu privire la comportamentul sexual, p. 21 [214]

Toți trebuie să învețe o meserie, inclusiv femeile

Toți trebuie să se educe pentru a-și forma deprinderi de hărnicie. — Practica de a-i susține pe oamenii leneși, bărbați și femei, prin daruri particulare sau cu banii bisericii îi încurajează în obiceiuri greșite. Această practică ar trebui să fie evitată cu atenție. Fiecare bărbat, femeie și copil să fie educați pentru a îndeplini o muncă practică și folositoare. Toți ar trebui să învețe o meserie. Poate fi confecționarea de corturi, poate fi o altă ocupație, dar toți trebuie să fie educați să-și folosească puterile într-un anumit scop.

Dumnezeu este gata să sporească aptitudinile tuturor celor care se vor educa pentru a deprinde obiceiul hărniciei. Toți trebuie să fim așa cum spune apostolul: „În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” Dumnezeu îi va binecuvânta pe toți cei care vor veghea asupra influenței lor în această privință. — Review and Herald, 13 martie 1900

Fiecărui israelit i se cerea să-i învețe pe copii o meserie. — În Israel, educația practică era considerată o datorie. Fiecărui tată i se cerea să-i învețe pe fiii lui o meserie folositoare. Cei mai mari oameni din Israel erau educați în domeniul practic. Pentru fiecare femeie era considerat important să aibă o cunoaștere a datoriilor care aparțin domeniului casnic. Iar îndemânarea în îndeplinirea acestor îndatoriri era privită ca o onoare pentru femeile din pozițiile cele mai înalte. — Divina vindecare, p. 185, 186

Este nevoie de femei inteligente pentru administrarea afacerilor

În cele ce urmează, se află o parte dintr-o scrisoare din februarie 1884, adresată administratoarei Sanatoriului „St. Helena”. Ellen White o roagă pe această femeie să aibă un impact hotărât asupra lucrării lui Dumnezeu, să le educe pe tinere pentru a fi folositoare și să-și folosească propriile talente în modul cel mai bun.

Nu ar trebui să-ți urmezi înclinațiile. Trebuie să fii foarte atentă pentru a da un exemplu bun în toate lucrurile. Nu fii inactivă. Pune-ți la lucru energiile latente. Fă-te necesară pentru soțul tău, fiind atentă și de folos. Fii o binecuvântare pentru el în toate lucrurile. Asumă-ți îndatoririle importante. Învață cum să îndeplinești cu promptitudine datoriile casnice, simple, neinteresante, dar cât se poate de necesare în viața de familie. Tu ți-ai îngăduit și ai cultivat inactivitatea atunci când ar fi trebuit să veghezi împotriva ei cu strictețe și cu un efort categoric.

Sora mea, mintea ta va suporta efortul. Dacă îți asumi poverile care îți revin, poți fi o binecuvântare pentru Sanatoriul „St. Helena”. [215] Dar faptul că îți îngădui un temperament leneș este dăunător pentru tine din punct de vedere fizic, mintal și spiritual. Ai nevoie de puterea înviorătoare și transformatoare a lui Dumnezeu. Trebuie să stai cu fermitate și credincioșie de partea lui Dumnezeu și a binelui. Ai nevoie să fii înviorată de harul lui Hristos. Nu vrei să te trezești și să pui la lucru energiile tale aproape paralizate, căutând să faci tot binele care stă în puterea ta? Trebuie să pui în mișcare mașinăria vie a corpului tău, altfel nu vei fi în stare să te eliberezi de reziduurile dăunătoare și nu vei reuși să îți recuperezi sănătatea. (...)

Timpul este prețios, timpul este de aur și nu ar trebui să fie dedicat lucrurilor mici și neimportante care slujesc doar pentru satisfacerea gusturilor. Tu poți fi mai folositoare, sora mea, dacă încetezi să îngădui lucrurilor neimportante să îți ia clipele de aur și îți îndrepti atenția și îți folosești timpul în îndeplinirea lucrurilor folositoare și necesare. Sunt multe lucruri de făcut în această lume a noastră, iar eu sper că nu vei neglija acea parte din în lucrarea ta care necesită atenție și înțelepciune. Tu ai fi putut să scutești instituția în care ești angajată de cheltuieli de sute de dolari dacă ai fi pus suflet în lucrare. Dacă ai fi rostit un cuvânt aici și ai fi făcut niște planuri acolo, ai fi putut fi o binecuvântare reală. Dacă ți-ai fi pus la lucru, prin exercițiu fizic în aer liber, energiile latente și ai fi făcut cu voioșie și promptitudine ceea ce îți stătea în putere, ai fi putut să realizezi mult mai mult și să fii o binecuvântare reală.

Sper că îți vei dedica mintea și înțelepciunea pentru lucrare. Ai grijă ca totul să fie condus după un plan economic. Trebuie să faci acest lucru, deoarece, altfel, datoriile se vor acumula. Este nevoie de femei cu o minte ascuțită, capabile să înțeleagă unde se face risipă în lucrurile mici și să corecteze această deficiență. Tu ai condus sanatoriul în calitate de administrator și era datoria ta să faci acest lucru.

Ar fi putut fi salvat mult din ce s-a pierdut deja din lipsa unui conducător capabil să înțeleagă, să plănuiască și să spună ce trebuie să fie făcut, cineva care să fi adoptat o cale bună și să fi arătat această cale prin învățatură și prin exemplu. Dacă nu li se dă un exemplu bun din partea cuiva care se află în conducere, fetele nu vor fi conștiincioase, harnice și econoame. Dacă fetele nu sunt dispuse să se lase învățate și dacă nu vor face așa cum dorești, atunci să fie concediate. Eu știu că în căminul nostru se pot face multe economii și, la fel, în sanatoriu, dacă se face un efort serios și înțelept. (...) [216]

Prin exercitarea unei influențe corespunzătoare în aceste domenii, tu poți să le educi pe fete pentru lucrul de acasă. Aceasta va fi o mare binecuvântare pentru ele.

Toate talentele noastre trebuie să fie folosite; ele nu trebuie să fie lăsate să ruginască din lipsă de activitate. Trebuie să folosim toată energia pentru a avea rezultatele cele mai bune. După ce a hrănit mulțimea, Hristos a zis: „Strângeți firimiturile care au rămas ca să nu se piardă nimic.” Această lecție se poate aplica atât în lucrurile spirituale, cât și în cele trecătoare. Cei care nu prețuiesc și nu folosesc în modul cel mai bun binecuvântările spirituale, adunând fiecare rază prețioasă de lumină, vor ajunge curând să fie indiferenți și nerecunoscători. Binecuvântările nu le sunt date acelor care nu le prețuiesc. Toate energiile noastre fizice, fiind unul dintre talanții lui Dumnezeu, trebuie să fie folosite spre slava Sa. Influența noastră trebuie să fie recunoscută și folosită ca aparținându-I lui Dumnezeu. El le cere tuturor să facă tot ce pot mai bine. — Letter 5, 1888 [217]

CÂND VINE ÎNTRISTAREA

Boala

Lucretia Cranson a fost fiica unor vechi prieteni ai soților White. Ea s-a căsătorit cu D. M. Canright în 1867 și a murit în 29 martie 1879.

Dragă soră îndurerată,

Aș dori mult să fiu cu tine și să putem vorbi, dar acest lucru este imposibil. Aș putea să îți spun că simt cu tine în starea ta de slăbiciune, dar, când mă gândesc la tine, mi se pare întru totul sigur și mi se arată în mod viu că tu ești susținută de brațe care nu obolesc niciodată și că ești mângâiată cu o dragoste care este neschimbătoare și durează cât tronul lui Dumnezeu.

Nu te văd să fii o persoană care protestează în slăbiciunea ei, ci una peste care strălucește lumina care vine de la fața Domnului, dându-i pace, și al cărei suflet este în părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos, crescând zi de zi în cunoașterea voinței divine, fiind părtășă la natura divină, sporind în adorare, încredere sfântă ca de copil și dragoste. Niciodată nu ți s-a părut atât de prețioasă înțelegerea jertfei lui Hristos, atât de valoroasă ca acum, în slăbiciunea ta, când puterile tale se apropie de sfârșit.

Tu ai crescut în experiența interioară, iar ceilalți pot să beneficieze de sfaturile tale. Pentru tine, scumpa mea copilă, religia a ajuns din ce în ce mai plină de frumusețe. Tu găsești acum atât de multă mângâiere stând la picioarele lui Hristos și învățând de la El. Teama de [218] moarte a trecut. Dacă există vreo groază în fața priveliștii ultimului vrăjmaș înspăimântător,

aceasta este alungată când privim la Isus, deoarece El a luminat mormântul cu strălucirea prezenței Sale sfinte. Inima ta nu își va găsi liniștea decât dacă va fi cuprinsă în brațele iubirii infinite.

Dragă copilă, peregrinajul tău este aproape încheiat. Noi nu vom pune mai presus dorințele și voința noastră, ci te vom lăsa să te odihnești plină de speranță până când Acela care este Dătătorul vieții te va chema afară din închisoarea mormântului la o nemurire strălucitoare. Doar Isus este acum Mântuitorul tău, Acela a cărui prezență plină de slavă va face pentru tine un cer din orice loc. Viața ta, copila mea scumpă, este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, iar când Se va arăta Acela care este viața ta, atunci și tu te vei arăta împreună cu El, îmbrăcată în nemurire și viață veșnică. Acum, când puterea ta scade, privești tu la slava Sa cea plină de har, de milă și pace? Te îndrepti tu spre El asemenea acului magnetic?

Zilele tale ar putea să nu fie toate senine și voioase, dar nu lăsa ca acest lucru să te întristeze. Cu umilință, credință și răbdare, așteaptă, speră și crede. Viața ta este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Viața ta, chiar și acum, poate fi o lecție pentru toți, arătând că un om poate fi fericit chiar și când puterile îi scad din cauza suferinței. Când ape mari trec peste suflet, prezența lui Dumnezeu sfințește camera sfinților Săi aflați pe moarte. Suferința lor plină de răbdare, statornicia lor voioasă și faptul că sunt susținuți de o putere nevăzută sunt o mărturie puternică în favoarea religiei creștine și a Mântuitorului creștinilor. Aceste suferințe ușoare vor constitui o putere transformatoare, care rafinează, curățește, înobilează și pregătește pentru curțile cerești.

Oh, ultimele zile ale creștinului pot fi înmiresmate, pentru că razele Soarelui Neprihănirii strălucesc în viața lui, răspândind un parfum neîncetat. Oh, noi avem toate motivele să ne bucurăm, pentru că Răscumpărătorul nostru Și-a dat sângele Său prețios pe cruce, ca ispășire pentru păcat, iar prin ascultarea Sa până la moarte a adus o neprihănire veșnică. Tu știi că El este

acum la dreapta Tatălui, ca Prinț al vieții și Mântuitor. Nu există niciun alt nume în care poți să îți pui încrederea pentru interesele tale veșnice în afară de Hristos, pe care poți să te bazezi pe deplin și necondiționat. Tu L-ai iubit pe Hristos, chiar dacă uneori credința ta a fost slabă și perspectivele tale de viitor au fost confuze. Isus este Mântuitorul tău. El nu te mântuiește pentru că ești desăvârșită, ci pentru că ai nevoie de El și, în nedesăvârșirea ta, te-ai încrezut în El. Isus te iubește, scumpa mea copilă. [219] Tu poți să cânti:

„La umbra tronului Tău, Putem să locuim în siguranță, Doar brațul Tău este de-ajuns, Iar apărarea noastră este sigură.”

[Imn inspirat de Psalmul 90] — Letter 46, 1879

Moartea unui soț

Scrisoare adresată lui Fannie Ashurst Capehart, „Westmoreland”, Whashington Heights, Washington, D.C.

Draga mea soră, Tocmai am citit scrisoarea ta. Nu voi amâna să îți scriu, deoarece câteva rânduri ar putea să-ți aline sufletul.

Soțul meu a murit în Battle Creek în 1881. Timp de un an, nu am putut să suport gândul că eram singură. Eu și soțul meu am fost alături în lucrarea noastră pastorală și, timp de un an după moartea lui, nu am putut să suport gândul că am rămas singură pentru a purta responsabilitățile pe care în trecut le purtaserăm împreună. În acel an, nu mi-am revenit, ci m-am apropiat de moarte. Dar nu voi insista asupra acestui subiect.

Când soțul meu zăcea în sicriu, frații noștri buni au venit la mine și m-au îndemnat să ne rugăm pentru a fi înviat. Eu le-am spus: Nu, nu. Atâta vreme cât a trăit, el a făcut o lucrare care ar fi trebuit să fie împărțită între doi

sau trei oameni, iar acum se odihnește. De ce să-l rechemăm la viață pentru a suporta din nou greutățile prin care a trecut? „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!”

Anul care a urmat după moartea soțului meu a fost plin de suferință pentru mine. Nu am crezut că voi putea să mai trăiesc, am ajuns foarte slăbită. Membrilor familiei mele le-a venit ideea că ar fi o scânteie de speranță pentru mine dacă aș putea fi convinsă să particip la adunarea de tabără din Healdsburg. Această adunare urma să aibă loc într-o dumbravă, la mai puțin de un kilometru distanță de casa mea din Healdsburg. Ei sperau că, la adunarea de tabără, Dumnezeu îmi va descoperi cu claritate că urma să trăiesc. La data aceea, pe fața mea nu era nicio culoare, ci doar o paloare mortală. Ei m-au dus la adunarea de tabără într-o duminică, purtată într-un cărucior. În ziua aceea, cortul cel mare era plin. Se părea că aproape întregul Healdsburg era prezent. [220]

Pe platforma care servea drept amvon, a fost așezat un fotoliu, ca eu să stau cât se poate de confortabil. În timpul adunării, i-am spus fiului meu, William C. White: „Ai vrea să mă ajuți să mă ridic și să mă susții să stau în picioare în timp ce voi spune câteva cuvinte?” El a răspuns și m-am ridicat. Am stat acolo, în picioare, timp de cinci minute, încercând să vorbesc și gândindu-mă că era ultima cuvântare pe care o voi rosti vreodată — mesajul meu de bun-rămas.

Deodată, am simțit o putere venind asupra mea ca un șoc electric. A trecut prin trupul meu, de jos în sus, până la cap. Oamenii au spus că au văzut clar cum sângele urca pe buzele mele, spre urechi, obraji și frunte. Am fost vindecată în prezența aceluși număr mare de oameni și laudele la adresa lui Dumnezeu au fost în inima mea și au ieșit de pe buzele mele în tonuri clare. În fața acelei adunări mari, a fost făcută o minune.

Apoi, mi-am ocupat locul printre vorbitori și am prezentat în fața adunării o mărturie cum nu se mai auzise niciodată. A fost ca și cum cineva fusese înviat. Acel întreg an fusese o pregătire pentru această schimbare. Iar oamenii din Healdsburg au avut nevoie de acest semn ca o mărturie pentru adevăr. (...)

Sora mea, încetează să manifesti orice fel de neîncredere în Domnul nostru, Isus Hristos. Înaintează în credință, cu convingerea că îl vei întâlni pe soțul tău în Împărăția lui Dumnezeu. Fă tot ce poți mai bine pentru a-i pregăti pe cei aflați în viață să devină membri ai familiei regale și copii ai Împăratului ceresc. Aceasta este lucrarea noastră acum; aceasta este lucrarea ta. Îndeplinește-o cu credincioșie și crede că te vei întâlni cu soțul tău în cetatea lui Dumnezeu. Fă tot ce poți pentru a-i ajuta pe ceilalți să fie voioși. Încurajează-i. Condu-i să-L primească pe Hristos. Nu-ți tortura niciodată sufletul, așa cum ai făcut în trecut, ci fii smerită, sinceră și credincioasă, iar Dumnezeu îți promite că te vei întâlni cu cei dragi când războiul se va încheia. Fii voioasă! — Letter 82, 1906

Scrisoare adresată sorei Chapman, o veche prietenă în credință, cu ocazia decesului tovarășului ei de viață.

Dragă soră Chapman,

Mă gândesc la tine în fiecare zi și simt cu tine. Ce pot să îți spun în acest necaz atât de mare care a venit asupra ta în viață? Nu îmi găsesc cuvintele de data aceasta. Pot doar să te îndrum spre Dumnezeu și spre Mântuitorul cel plin de milă. La El găsim pacea și odihna. De la El poți să primești mângâiere. Isus iubește și are milă [221], așa cum noi nu suntem capabili. Isus Hristos Însuși te susține; brațele Sale veșnice te poartă, cuvintele Sale pot vindeca. Noi nu suntem în stare să pătrundem în sfaturile

tainice ale lui Dumnezeu. Dezamăgirile, necazurile, dificultățile și jalea cu care ne confruntăm nu trebuie să ne îndepărteze de Dumnezeu, ci să ne aducă mai aproape de El.

Noi ne pierdem răsuflarea, obosim și agonizăm purtându-ne poverile. Dar, dacă venim la Isus, simțind că nu mai putem să purtăm aceste greutatea nici măcar o clipă și le lăsăm asupra Marelui Purtător de poveri, pacea și odihna vor veni. Noi ne poticnim pe cale sub poverile noastre grele, simțindu-ne nefericiți în fiecare zi, pentru că nu ne îndreptăm inimile spre făgăduințele pline de har ale lui Dumnezeu. El ne va primi, prin Isus Hristos, chiar dacă suntem întru totul nevrednici. Nu trebuie să mai pierdem niciodată din vedere făgăduința că Isus ne iubește. Harul Său așteaptă să fie cerut de noi.

Draga mea soră îndurerată, eu știu din experiență prin ce treci. Și eu am mers pe calea pe care ai pășit tu recent. Apropie-te, draga mea soră, de Hristos, Puternicul Vindecător. Iubirea lui Isus față de noi nu se arată pe căi miraculoase. Iubirea Lui minunată a fost arătată la răstignirea Sa, iar lumina acestei iubiri este reflectată în raze strălucitoare de la crucea de pe Golgota. Așadar, depinde de noi să primim dragostea Sa și să ne însușim făgăduințele lui Dumnezeu.

Găsește-ți liniștea în Isus! Odihnește-te în El, așa cum se odihnește un copil obosit în brațele mamei lui. Domnul are milă de tine. El te iubește. Brațele Domnului te susțin. Tu nu ți-ai redobândit sensibilitatea și puterea de a asculta, dar pune-ți încrederea în Dumnezeu, așa cum ești, rănită și lovită. O mână plină de milă este întinsă pentru a-ți lega rănilor. Pentru sufletul tău, El va fi mai prețios decât prietenul cel mai ales și tot ce poate fi dorit nu se compară cu El. Doar crede în El, crede în El!

Prietena ta în suferință, o prietenă care înțelege. — Letter 1e, 1882

Doamna Parmelia Lane a fost soția pastorului Sands Lane, un indigen din Michigan, un predicator plin de succes. Ulterior, el a ajuns președinte al câtorva conferințe din Statele Unite. Când Ellen White a sosit în Anglia, el conducea o adunare de tabără în Riseley. Ea și familia Lane au fost buni prieteni pe parcursul anilor. [222]

Dragă soră Lane,

Și eu am fost îndurerată ca tine și simt cu tine. Eu pot să înțeleg simțământul că ai suferit o mare pierdere.

Vreau să îți spun că am primit de la soțul tău o scrisoare scrisă cu puțin timp înainte de a muri. La data când am primit această scrisoare, mă luptam să găsesc soluția pentru multe probleme dificile și am simțit că nu pot să răspund imediat. După aceea, am început să scriu un răspuns, dar, înainte de a termina scrisoarea, am aflată că murise.

Prețuiesc foarte mult scrisoarea aceasta, deoarece fratele Lane prezintă în ea un raport al experienței lui personale și îmi dă încrederea că a fost cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Unii dintre frații noștri au avut o oarecare teamă că fratele nostru nu a înțeles toate lucrurile cu claritate, dar scrisoarea lui către noi pare să indice că el se străduia să meargă cu conștiinciozitate pe calea cea dreaptă.

Draga mea soră, aș fi bucuroasă să primesc o scrisoare de la tine. Sper că vei ajunge să fii din nou fericită.

Sunt atât de bucuroasă să știu că Isus, Mântuitorul nostru, va veni curând și că vom putea să ne întâlnim cu toții în jurul marelui tron alb. Eu intenționez să fiu acolo și, dacă amândouă suntem credincioase până la

sfârșit, cred că îl vom întâlni pe soțul tău. Poate că va trebui să trecem prin încercări, dar, dacă viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, suntem în siguranță. Mulți vor da ascultare duhurilor înșelătoare și învățăturilor dracilor, dar singura speranță a fiecărui suflet este să privească fără încetare la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre.

Noi trebuie să ne facem partea acum, ca slujitori ai lui Isus Hristos, vestind lumii cunoașterea adevărului. În lume trebuie să fie îndeplinită o lucrare rapidă, iar noi trebuie să veghem și să lucrăm sârguincios. Trebuie să semănăm la timp și ne la timp. Talentele noastre, atât cele moștenite, cât și cele dobândite, îi aparțin bisericii lui Hristos. Noi suntem slujitorii Domnului Isus Hristos.

Suntem întristați când vedem bărbați și femei purtându-se ca niște stăpâni cu aceia care ar trebui să fie oameni liberi în Domnul. Hristos este conducătorul suprem al bisericii Sale. Nimeni nu trebuie să intervină între sufletul nostru și interesul Său cel mai înalt — biruința noastră prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei noastre. (...) [223]

Fii curajoasă în Domnul, sora mea! Privește fără încetare la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre! — Letter 362, 1906

Văduvia

Sora Lons a fost o persoană pe care Ellen White o cunoscuse de puțin timp. Când a aflat despre moartea fratelui Lons, Ellen White i-a scris noii sale prietene o scrisoare plină de dragoste și simpatie.

Dragă soră Lons,

Sunt bucuroasă că ne-am cunoscut și inima mea este legată de inima ta

și, de asemenea, de sora Brown, care este văduvă. Toate trei am rămas văduve și am fost foarte binecuvântate de Dumnezeu prin faptul că El nu ne-a părăsit în timpul încercării noastre. El a fost pentru noi un ajutor prezent în vreme de nevoie. Noi am avut o experiență specială cu Dumnezeu — resemnare în timpul necazului, răbdare când am fost încercate cât se poate de aspru și smerite ca niște copii în dependența de Dumnezeu.

Când am trecut prin situații întunecate, am învățat că nu era înțelept să ne urmăm voința și calea proprie și am învățat să nu comentăm sau să nutrim bănuieli rele cu privire la credințioșia Sa. Eu simt că putem să ne înțelegem și să ne simpatizăm reciproc. Suntem unite prin harul lui Isus Hristos și prin legăturile simpatiei creștine, sfințite prin suferință.

Dacă nu ne vom mai întâlni pe pământ, vom avea amintiri duiosase și de neuitat ale scurtei noastre întâlniri cu familia la Long Point. Sunt bucuroasă că te-am cunoscut. Cred că, în providența lui Dumnezeu, este rânduit ca tu să fii o membră a familiei Brown. Prin asocierea ta cu ei, Domnul te-a făcut să fii un instrument al neprihănirii, o binecuvântare îndeosebi pentru sora Brown. Am simțăminte foarte prietenești și duiosase față de voi și îndeosebi față de sora Brown, înțelegând necazurile din viața ei.

Întristările sunt adesea binecuvântări deghizate. Noi nu știm ce am fi ajuns să fim fără ele. Când Dumnezeu, în providența Sa tainică, răstoarnă toate planurile noastre îndrăgite și, în locul bucuriei, primim necazuri, noi ne plecăm în semn de supunere și spunem: „Facă-se voia Ta, o, Doamne!” Noi vom cultiva mereu și trebuie să cultivăm o încredere calmă, plină de credință în Acela care ne iubește și care Și-a dat viața pentru noi. „Ziua, Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noaptea, cântam laudele Lui și înălțam o rugăciune Dumnezeului vieții [224] mele. De aceea, zic lui Dumnezeu, Stânca mea: «Pentru ce mă uiți? Pentru ce trebuie să umblu plin de întristare, sub apăsarea vrăjmașului?»... Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea

mea și Dumnezeuul meu.”

Domnul privește la necazurile noastre. Plin de bunătate, El le sortează și le împarte cu măsură. Asemenea celui care purifică argintul, El veghează asupra noastră în fiecare clipă până când purificarea este completă. Cuptorul are scopul de a rafina și purifica, nu de a distruge și de a consuma. Domnul îi va face pe cei ce își pun încrederea în El să cânte laude când sunt pedepsiți. El veghează fără încetare pentru a da, atunci când este cea mai mare nevoie, binecuvântări noi și proaspete, putere în ceasul slăbiciunii, ajutor în ceasul primejdiei, prieteni în ceasul singurătății, simpatie umană și divină în ceasul necazului.

Noi ne îndreptăm spre casă. Acela care ne-a iubit atât de mult încât a murit pentru noi a construit pentru noi o cetate. Noul Ierusalim este locul nostru de odihnă. În cetatea lui Dumnezeu nu va mai fi nicio tristețe, nu va mai fi niciun sunet de jale. Nu se va mai auzi niciodată plânsul speranțelor zdrobite și al iubirilor înmormântate. Dumnezeu să te binecuvânteze, mult respectata mea soră dragă. — Letter 27, 1893

Moartea unui copil

Într-o scrisoare adresată soților S. N. Haskell, Ellen White vorbește despre moartea strănepotului ei.

V-am scris multe pagini astăzi. În dimineața aceasta, am primit o scrisoare de la Mabel Workman [nepoata ei]. Cu aproximativ două săptămâni în urmă, ea a născut un băiat de 4,5 kilograme, dar micuțul a murit la două zile după naștere. Mabel a trecut printr-o experiență grea, dar suntem mulțumitori că viața ei a fost cruțată. Atât tatăl, cât și mama au fost greu încercați, dar au acceptat încercarea așa cum se cuvine unor creștini.

Soțul lui Mabel s-a dovedit a fi un adevărat creștin în acest timp de întristare, iar Domnul i-a susținut pe amândoi. Ei simt că, dacă nu ar fi avut-o alături pe sora Kress, și Mabel ar fi putut să își piardă viața. Sunt recunoscătoare că sora Kress a putut să fie cu ei, deoarece ea are mult tact și îndemânare. Dacă ar fi fost luată viața mamei, toți ar fi suferit foarte mult din cauza acestei nenorociri. [225]

Timp de două săptămâni, am fost foarte îngrijorată cu privire la Mabel, deoarece până astăzi nu am mai primit nicio veste de la telegrama care anunța moartea copilului. Îi mulțumesc Domnului că viața lui Mabel a fost cruțată și mă rog ca ea să trăiască pentru a fi o binecuvântare în lucrarea lui Dumnezeu. — Letter 120, 1909

Doamna A. H. Robinson era o veche prietenă din Michigan. Ellen White i-a scris imediat după ce a primit vestea morții copilului ei, împărtășindu-i propria experiență legată de moartea celor doi fii ai ei.

Dragă soră Robinson,

Tocmai am primit corespondența. Secretara mea mi-a citit scrisorile, dintre care multe sunt foarte interesante. Voi răspunde mai întâi la scrisoarea ta.

Când mi-ai relatat experiența ta legată de moartea copilului și de felul în care ai ingenuncheat în rugăciune, supunându-ți voința față de voința Tatălui tău ceresc și lăsând totul în mâinile Sale, inima mea de mamă a fost mișcată. Eu am trecut printr-o experiență asemănătoare cu experiența prin care tocmai ai trecut tu.

Când fiul meu cel mare era de șaisprezece ani, a fost lovit de boală. Situația lui era considerată critică, iar el ne-a chemat la căpătâiul lui și a

spus: „Tată, mamă, va fi greu pentru voi să vă despărțiți de fiul vostru cel mai mare. Dacă Domnul consideră potrivit să îmi cruțe viața, voi fi mulțumit pentru voi. Dacă este pentru binele meu și pentru slava Numelui Său ca viața mea să se încheie acum, eu voi spune: Este bine pentru sufletul meu. Tată, mergi deoparte, mamă, mergi deoparte și rugați-vă. Apoi, veți primi un răspuns în conformitate cu voia Mântuitorului meu, pe care voi Îl iubiți și pe care și eu Îl iubesc.” Lui i-a fost teamă că, dacă ne vom ruga împreună, sentimentele noastre se vor întări și vom cere ceva ce nu va fi cel mai bun lucru pe care ar fi putut să ni-l dea Domnul.

Noi am făcut așa cum a cerut el, iar rugăciunile noastre au fost asemănătoare în fiecare punct cu rugăciunile tale. Nu am primit nicio dovadă că fiul nostru se va vindeca. El a murit, punându-și toată încrederea în Isus, Mântuitorul nostru. Moartea lui a fost o mare lovitură pentru noi, dar a fost o biruință chiar și în moarte, pentru că viața lui era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Înainte de moartea fiului meu cel mare, mezinul meu a fost bolnav și pe moarte. Ne-am rugat și ne-am gândit că Domnul îl va cruța pe micuțul nostru drag. Totuși a murit și l-am depus în mormânt pentru a se odihni în Isus până când [226] Dătătorul vieții va veni pentru a-i învia pe iubiții Săi scumpi la o nemurire plină de slavă. (...)

Totuși Domnul a fost Sfătătorul meu, iar Domnul îți va da și ție harul de a suporta întristarea.

Tu întrebi dacă micuțul tău va fi mântuit. Cuvintele lui Hristos sunt răspunsul pentru tine: „Așa vorbește Domnul: «Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei.»”

Adu-ți aminte de profeția: „Așa zice Domnul: «Un țipăt se aude la

Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii, și nu vrea să se mângâie.»... Așa vorbește Domnul: «Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi, căci truda îți va fi răsplătită, zice Domnul; ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor!»”

Această făgăduință îți este adresată ție. Poți fi mângâiată și poți să te încrezi în Domnul. Domnul mi-a spus adesea că mulți copii mici urmează să fie depuși la odihnă înainte de timpul de necaz. Îi vom vedea din nou pe copiii noștri. Îi vom întâlni și îi vom recunoaște în curțile cerești. Pune-ți încrederea în Domnul și nu te teme! — Letter 196, 1899

Moartea unui prieten

Următoarele paragrafe sunt luate dintr-o scrisoare adresată lui Edson și Emmei White cu privire la un accident care a avut loc în apropiere de Colegiul Avondale.

Luni dimineață, mi s-a părut că familia mea arăta neobișnuit. O umbră ciudată părea că se afla asupra lor. Dimineața, m-am dus cu Sara la gară pentru a-l aștepta pe Willie, dar el nu a venit. Fratele Gates, care le vorbise oamenilor la Wallsend duminică seara, a venit cu noi de la gară, iar Sara l-a dus la școală, întorcându-se împreună cu frații Daniells și Hare. Sara mi-a spus că acești frați ar dori să stea de vorbă cu mine. Am vorbit câteva cuvinte cu fratele Daniells despre lucrarea din Maitland și apoi fratele Hare și-a apropiat scaunul de mine, dorind să îmi spună ceva. Mi-a spus că în urmă cu o seară se întâmplase un accident în apropiere de școală.

Sora Peck, domnișoara Gates și fiica sorei Boyd veneau de la Sunnyside la școală cu un cal pe care l-am considerat întotdeauna sigur și [227] ușor de condus, deși era îndărătnic. Dacă nu eram atenți, putea să

răstoarne trăsura. Drumul spre școală nu era un drum permanent, ci a fost construit pentru a fi folosit temporar, până la construirea unuia mai bun. Sub conducerea fratelui Haskell, elevii au construit un pod de lemn peste râu. Pe măsură ce ne apropiam de acel râu, cei aflați pe pod au văzut că un pom căzuse peste drum, iar sora Peck, care conducea trăsura, a crezut că va putea să coboare din trăsură și să îndemne calul să îl ocolească. Dar, în loc să stea pe loc, calul a început să tragă înapoi și a încercat să se întoarcă spre casă.

Nimeni nu se aștepta la vreun pericol. Totuși erau mai aproape de marginea pârâului decât credeau și, în câteva secunde, trăsura și cei aflați în ea, cu excepția sorei Peck, au ajuns în râul care, în acel loc, era adânc de aproximativ patru metri și jumătate. Sora Peck a fost doborâtă pe mal, iar trăsura, în alunecare, a trecut peste ea. Totuși nu a fost rănită grav. Ea a ajutat-o pe Ella Boyd să iasă din apă, dar nu au putut să ajungă la domnișoara Gates. Ella Boyd a alergat la școală și a chemat oameni și, în aproximativ trei minute, au scos din apă trupul domnișoarei Gates. Au dus-o la școală și au făcut tot ce era posibil ca să o readucă la viață, dar fără succes. Era moartă. Toți cred că nu a murit înecată, deoarece nu a făcut niciun efort pentru a se salva. Noi credem că a murit din cauza șocului. A fost înmormântată luni după-amiază. (...)

Sora Gates avea o sănătate precară. Ea suferise mult din cauza unei probleme cu plămâni. Numai cu o zi înainte de a muri, vorbise cu sora Hughes despre situația ei. Ea spunea că problema cu plămâni revenise și știa că o aștepta o boală lungă. Pentru ea, viitorul era ceva cumplit de înspăimântător, deoarece fratele ei și soția lui se luptau cu probleme de sănătate, iar ea nu putea să suporte gândul de a fi o povară pentru ei. Tatăl și mama, frații și surorile au murit cu toții, cu excepția acestui frate. Noi credem că este bine că nu a trebuit să sufere din cauza unei boli îndelungate și am depus-o la odihnă pentru puțină vreme, până când va fi chemată la o nemurire plină de slavă. — Letter 203, 1899 [228]

DE LA FEMEIE LA FEMEIE

Lucrarea îngerilor este aceea de a se apropia de cei încercați, ispitiți și suferinzi. Ei lucrează mult și neobosit pentru a salva sufletele pentru care a murit Hristos. — Review and Herald, 4 iulie 1899

Femeile să intre în legătură cu alte femei. — Femeile pot învăța ce trebuie să facă pentru a putea ajunge la alte femei. Sunt femei care au darul special de a ține studii biblice și ele prezintă cu mult succes Cuvântul lui Dumnezeu, în toată simplitatea lui. Ele ajung o mare binecuvântare în relația cu mamele și fiicele lor. Aceasta este o lucrare sfântă și cele care se angajează în ea trebuie să fie încurajate. — Lucrarea misionară medicală, p. 140

Femeile ca mesageri ai harului. — Avem o mare nevoie de femei consacrate, care, în calitate de mesageri ai harului, să viziteze mamele și copiii în căminele lor și, înainte de a le vorbi despre adevărul pentru timpul acesta, să le ajute în îndeplinirea îndatoririlor gospodărești de fiecare zi. Veți constata că, prin metoda aceasta, veți câștiga suflete ca rezultat al lucrării voastre de slujire. — Review and Herald, 12 iulie 1906

Tinerele ca lucrători misionari. — Femeile ar trebui să lucreze cu cele mai tinere, nu pentru a vedea cât de mult ar putea să obțină în urma muncii lor, [229] ci pentru a le câștiga dragostea și încrederea. După ce acestea vor fi câștigate, nu va fi nicio dificultate legată de muncă, deoarece lucrătoarele vor fi pline de dorința de a mulțumi.

Domnul îi cheamă pe cei angajați în lucrarea sfântă de publicare a adevărului să dea dovadă că au fost curățiți prin harul Său. Așa cum ucenicii lui Hristos au dat pe față caracterul Său, tot astfel și ei vor demonstra puterea Sa minunată, prezentând o mărturie convingătoare în favoarea adevărului

Femeile pot să ajungă acolo unde pastorii nu reușesc. — Femeile care lucrează pentru a învăța sufletele să caute nașterea din nou în Hristos Isus îndeplinesc o lucrare prețioasă. Ele se consacră lui Dumnezeu și sunt niște lucrători pentru Dumnezeu, la fel cum sunt soții lor. Ele pot să ajungă în familiile în care pastorii nu sunt primiți. Ele pot asculta necazurile celor descurajați și asupriți. Ele pot să răspândească raze de lumină pentru sufletele descurajate. Ele se pot ruga împreună cu aceste persoane. Pot să le explice Scripturile și să le ilumineze, prezentând un „așa zice Domnul”. — Manuscript Releases, vol. 5, p. 327

Femeile să fie educate pentru a ajuta alte femei. — Dacă putem planifica să avem grupe organizate de credincioși bine instruiți cu privire la partea pe care ar trebui să o îndeplinească în calitate de slujitori ai Domnului, bisericile noastre vor avea viața și energia care le-a lipsit multă vreme. Eu am dorit foarte mult să avem femei care pot fi educate pentru a le ajuta pe surorile noastre să iasă din starea de descurajare și să simtă că pot să facă o lucrare pentru Domnul. Această lucrare va aduce în viața lor raze de soare care vor fi reflectate în inima altora. Dumnezeu vă va binecuvânta și îi va binecuvânta pe toți cei care vi se alătură în această lucrare măreață. — *Lucrarea de binefacere*, p. 144

Căutați-i pe cei singuri

Căutarea tovarășiei este ceva natural. — Fiecare va găsi prieteni sau și-i va face. Iar influența pe care aceștia o vor avea unul asupra altuia, spre bine sau spre rău, va fi direct proporțională cu puterea prieteniei. Toți vor avea tovarăși pe care îi vor influența și de care vor fi influențați la rândul lor.

Ceea ce aduce inimile oamenilor laolaltă este o legătură misterioasă,

astfel încât simțămintele, gusturile și principiile care caracterizează doi indivizi se împletesc. Unul reține și imită spiritul, căile și faptele celuilalt. După cum ceara reține forma sigiliului, tot așa mintea reține [230] impresia produsă de o relație interumană. Poate că nu îți dai seama de influență, totuși aceasta nu o face mai puțin puternică. — Mărturii, vol. 4, p. 587

Nevoia de relații. — Mulți ar putea fi feriți de influențe păcătoase dacă ar fi înconjurați de tovarășii bune și dacă li s-ar adresa cuvinte de bunătate și de iubire. — Mărturii, vol. 4, p. 364

Putere pentru ziua încercării. — Îngerii care vor face pentru voi ceea ce nu sunteți în stare să faceți singuri așteaptă cooperarea voastră. Ei așteaptă ca voi să răspundeți atracției exercitate de Hristos. Aproiați-vă de Dumnezeu și unii de alții. Prin dorința voastră, prin rugăciune tăcută, prin împotrivirea față de agenții lui Satana, puneți-vă voința de partea voinței lui Dumnezeu. Dacă veți dori cu adevărat să vă împotriviți Diavolului și să veți ruga sincer: „Doamne, scapă-mă din ispită”, veți avea putere pentru ziua încercării. — Review and Herald, 4 iulie 1889

Voința și calea noastră să-I fie supuse lui Dumnezeu

Scrisoare adresată în 5 aprilie 1873, sorei Billet, din San Francisco, California. Ellen White o încurajează pe prietena ei să stea neclintită pe platforma adevărului veșnic. Sora Billet încă nu adoptase poziția de păzitor al Sabatului.

Dragă soră Billet,

Mi-ar face mare plăcere să pot vorbi cu tine astăzi, dar, pentru că este imposibil, cel mai bun lucru pe care pot să îl fac este să îngădui ca pana tăcută să exprime gândurile și simțămintele mele. Ne despart multe sute de

kilometri, dar noi nu te-am uitat. Avem o dorință profundă ca sufletul tău să prospere la fel ca sănătatea ta.

Draga mea soră, ai ajuns tu să înțelegi adevărul din ce în ce mai clar? Pe măsură ce pășești pe platforma adevărului veșnic, simți tu că Dumnezeu este mai prețios și că te afli la adăpostul grijii Sale? Noi avem un adevăr prețios, armonios și sfințitor. Noi nu ne dăm seama întotdeauna că sfințirea pe care o dorim atât de stăruitor și pentru care ne rugăm atât de fierbinte este adusă de adevărul lui Dumnezeu și prin providența Sa, în modul în care ne așteptăm cel mai puțin. Când așteptăm bucurie, iată că vine necaz. Când așteptăm pace, adesea simțim neîncredere și îndoială, deoarece constatăm că suntem trecuți prin încercări pe care nu putem să le evităm. În aceste încercări, noi găsim răspunsurile la rugăciunile noastre. Focul suferinței trebuie să vină asupra noastră ca să fim curățiți, iar voința noastră trebuie să fie adusă la conformarea cu voința lui Dumnezeu. [231] Pentru a fi făcuți asemenea chipului Mântuitorului nostru, noi trecem prin procesul cel mai dureros de rafinare. Tocmai cei pe care îi considerăm cei mai dragi de pe pământ ar putea să ne producă necazul și încercările cele mai mari. Ei ar putea să ne privească într-o lumină greșită. Ei ar putea să creadă că suntem greșiți și că ne înșelăm și ne înjosim singuri, și aceasta din cauză că noi urmăm îndemnul unei conștiințe iluminate și căutăm adevărul ca pe o comoară ascunsă.

Caracterul și comportamentul unui creștin se află într-un contrast marcant cu cel al oamenilor lumești. Creștinul nu poate găsi plăcere în amuzamentele și în diversele ocazii de veselie ale lumii. Sentimentele lui sunt atrase spre lucruri mai înalte și mai sfinte. Creștinii vor dovedi că sunt prieteni ai lui Dumnezeu prin ascultarea de El. (...)

Rugăciunile noastre pentru a fi făcuți după chipul lui Hristos ar putea să nu primească răspuns exact așa cum dorim. Este posibil să fim puși la încercare, deoarece El consideră că este cel mai bine să ne treacă printr-un

important proces de disciplinare înainte de a fi pregătiți să primim binecuvântarea pe care o dorim nespus. Nu ar trebui să ne descurajăm și să facem loc îndoielii, crezând că Dumnezeu nu ia seama la rugăciunile noastre. Trebuie să ne bazăm cu mai multă siguranță pe Hristos și să încredințăm cazul nostru lui Dumnezeu, pentru ca El să răspundă la rugăciunile noastre așa cum știe El. Dumnezeu nu a făgăduit că va revărsa binecuvântările Sale pe căile pe care le-am trasat noi. El este prea înțelept ca să greșească și prea interesat de binele nostru ca să ne îngăduie să alegem singuri.

Planurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna cele mai bune, deși este posibil ca noi să nu le discernem întotdeauna. Desăvârșirea caracterului creștin poate fi obținută numai prin efort, lupte și renunțare la sine. Noi nu ne bazăm întotdeauna pe acest fapt și nu ne gândim la procesul de curățire dureros și adesea îndelungat care este necesar pentru ca noi să fim făcuți după chipul lui Hristos. Adesea, Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre în modul în care ne așteptăm cel mai puțin. El ne aduce în situații care sunt cât se poate de dificile pentru a scoate la iveală ce este în inima noastră. Pentru a promova dezvoltarea calităților creștine, El ne va pune în circumstanțe care vor cere un efort de a ne păstra credința, punând-o la lucru.

Dragă soră, să ne aducem aminte fără încetare cât de inestimabil de prețioase sunt darurile lui Dumnezeu — darurile Duhului Său — și atunci nu ne vom da înapoi de la procesul de punere la încercare, oricât de dureros și de umilitor ar fi pentru noi. Cât de ușoară ar fi calea spre cer dacă nu ar fi nicio renunțare la sine și nicio cruce! [232] Cât de repede ar alerga cei lumești pe calea aceasta și cât de mulți ipocriți ar merge pe ea! Mulțumim lui Dumnezeu pentru cruce, pentru renunțarea la sine. Batjocura și rușinea pe care Mântuitorul le-a suportat pentru noi nu sunt în niciun fel prea umilitoare pentru aceia care sunt mântuiți prin răscumpărarea făcută cu sângele Său. Cerul va fi într-adevăr prea ieftin.

Dragă soră, noi trebuie să fim răbdători și să alegem suferința, care este

o parte a religiei. S-ar putea ca scumpa ta fiică să nu înțeleagă taina evlaviei și ar putea să creadă că ești încăpățanată și nesăbuită, că ești ciudată și altfel decât toată lumea. Dar nu te descuraja. Dacă ești credincioasă față de datorie, Dumnezeu poate să miște inima fiicei tale, făcând-o să vadă farmecul inegalabil al iubirii Mântuitorului. Pentru cei necredincioși, care își găsesc fericirea în lucrurile din lume, în plăcerile și în atracțiile ei frivole, păzitorii conștiincioși ai Sabatului Domnului vor părea niște oameni ciudați și neobișnuiți. Ei ar putea să se întrebe de ce mării oameni, pastori, doctori și cei învățați nu înțeleg aceste lucruri, dacă ele sunt cu adevărat adevărate. Din cauza crucii! Popularitatea și atracțiile lumești sunt pentru ei niște considerente prea mari pentru a renunța la ele. Minte lor este întunecată de dumnezeul lumii acesteia. (...)

Noi Îl putem avea pe Hristos alături în timp ce suntem angajați în preocupările zilnice. Oriunde ne aflăm, în orice ocupație suntem angajați, noi putem fi într-adevăr înălțați, pentru că suntem uniți cu Hristos. Noi ne putem ocupa de îndatoririle noastre zilnice, fiind înnobilați și sfințiți prin asigurarea iubirii lui Dumnezeu. Când este îndeplinită după principii, ocupația cea mai umilă este investită cu demnitate. Conștiința faptului că suntem cu adevărat slujitori ai lui Hristos va conferi un caracter mai înalt datoriilor noastre zilnice, făcându-ne să fim mereu voioși, răbdători și amabili. Domnul Hristos a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16:12). (...)

Draga mea soră, dacă cei din jur vor vedea că ești fermă în respectarea principiilor, neînfricată în îndeplinirea îndatoririlor, zeloasă în a căuta să Îl exemplifici pe Hristos în munca ta de zi cu zi, și totuși smerită, blândă și amabilă, răbdătoare și iertătoare, gata să suferi și să ierți jignirile, vei fi o epistolă vie, cunoscută și citită de toți oamenii. Prietenii tăi care își conformează caracterul cu lumea nu rămân în Hristos, oricât de înaltă ar fi mărturisirea lor de credință. Ei nu înțeleg valoarea și caracterul prețios al iubirii lui Hristos. Ei nu pot să aibă o înțelegere corectă a marelui sacrificiu

făcut de Căpetenia mântuirii noastre pentru a-i salva din nenorocirea lor fără speranță. [233] Ei nu pot să înțeleagă jertfa infinită adusă pentru ei și, prin urmare, nu sunt dispuși să facă niciun sacrificiu. (...)

Domnul Hristos ne-a răscumpărat cu un preț mare, și totuși El va recompensa serviciile pe care I le aducem. Poate că ne simțim triști și plângem din cauza serviciilor prea sărace pe care I le aducem Aceluia care ne-a dat dovezi atât de nemăsurate ale preocupării și ale iubirii Sale față de noi. Totuși recompensa nu va fi direct proporțională cu cantitatea muncii noastre, ci cu motivația și dragostea care au determinat îndeplinirea lucrării.

Recompensa va fi acordată prin har. Mila Sa îmbelșugată va fi manifestată nu pentru că noi am făcut o lucrare valoroasă, ci pe baza iubirii Sale nemăsurate. Domnul Hristos îi va spune lucrătorului sincer și credincios: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:23). Chiar acum, îngerii iau seama la faptele noastre iubitoare și neprihănite și noi nu vom fi uitați nici în viața aceasta. În păzirea poruncilor Sale se află o mare răsplătire. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (Psalmii 119:165). Domnul Hristos nu le încredințează slujitorilor Săi o lucrare mai mare decât puterea pe care le-o dă pentru a o îndeplini. El nu îi va părăsi în vreme de necaz. Când inima și puterile trupului scad, El va fi tăria inimii lor și partea lor pentru veșnicie.

Cei păcătoși vorbesc despre distracțiile lumii și despre plăcerile păcatului, dar, când ajung față în față cu moartea, ei nu spun niciun cuvânt de laudă cu privire la frumusețea vieții de păcat pe care au trăit-o. Un viitor îngrozitor și întunecat se află în fața lor și ce eliberare ar simți atunci de greutatea care apasă sufletul lor împovărat dacă ar putea să știe că numele lor sunt scrise în cer! Dar creștinul poate să spună în orice situație: „Calea sfințeniei este bună.”

Oricât de dificilă ar fi poziția în care se află, el poate să spună: „Domnul este bun. «Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci!»” Fii plină de curaj, sora mea! Încrede-te cu totul în Dumnezeu! El te va susține și te va mângâia în toate încercările pe care le suporti pentru Numele Său. (...) Bun este Domnul și vrednic de laudă. — Letter 9, 1873

Dumnezeu ne va auzi

Scrisoarea următoare i-a fost adresată unei prietene dragi a lui Ellen White, Lucinda Hall, pe care ea o considera o membră a familiei.

Dragă Lucinda,

Cât de tristă am fost când am primit de la Asenath scrisoarea [234] despre boala ta! Oh, fie ca Domnul să te susțină și să te ajute în suferința aceasta! (...)

Oh, Lucinda, nu pot să scriu mult. Simt o povară ciudată în suflet. Vom avea o adunare specială de rugăciune pentru tine. Dumnezeu va auzi rugăciunea noastră. El te va întări ca să poți continua să iei parte la lucrarea Sa. Tu ai fost credincioasă, dar nu ai avut o soartă ușoară. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să te susțină în boala ta și să te poarte pe brațele Sale.

Mi-a fost foarte dor de tine de când ne-am despărțit. Când am plecat, mi-a fost teamă că te vei îmbolnăvi. Nu am putut să explic simptomele tale, doar că era o febră lentă care avansa. Încredințează-te în mâinile lui Dumnezeu fără îngrijorare și fără teamă. Dumnezeu îi răsplătește pe cei care Îl caută stăruitor. Mare valoare are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Rugăciunile noastre nu vor fi zadarnice. „Cerți și vi se va da.” Numai Dumnezeu poate să o întărească pe Lucinda. Ea s-a consacrat lui Dumnezeu. Este proprietatea Lui. El nu va uita sacrificiul pe care ea l-a făcut pentru

Domnul. El va lucra pentru ea și nimeni nu poate să-L împiedice. Ai credință! Cât de mult doresc să te văd și să mijlocesc stăruitor pentru tine! Noi facem acest lucru aici, departe de tine, dar Isus cunoaște totul. El poate să ne audă și de aici și să te binecuvânteze tot atât de bine. (...)

În această dimineață de Sabat, i-am chemat pe frații Haskell și Elbert Lane și ne-am rugat pentru draga noastră Lucinda. Am simțit că Dumnezeu nu a respins rugăciunile noastre, ci urechile Sale au auzit cererile noastre și El îți va reda sănătatea, dragă copilă. Vom continua să ne ținem cu putere de brațul lui Dumnezeu. Eu nu cred în nicio altă putere, în nicio altă metodă. Pentru mine este clar. Niciun braț, în afară de brațul Domnului, nu poate să-i aducă ajutor Lucindei. Dacă ea își va reveni, lucrul acesta va avea loc datorită rugăciunii credinței. Isus este marele nostru eliberator. Dacă Îi cerem, El ne va auzi. Ne vom ruga lui Dumnezeu. Sper că scumpa mea Lucinda se va baza ea însăși pe făgăduințele Lui și nu va renunța. Sper că va avea o credință neșovăitoare. — Letter 69, 1874 [235]

Rugăciunea pentru slujire

Nu trebuie să mergeți până la marginile pământului în căutarea înțelepciunii, căci Dumnezeu este aproape. Nu capacitățile pe care le aveți acum sau cele pe care le veți avea vreodată sunt cele care vă vor aduce succesul, ci lucrurile pe care le poate face Domnul pentru voi. Trebuie să avem mult mai puțină încredere în ce poate face omul și mult mai multă încredere în ce poate face Dumnezeu pentru fiecare suflet care crede. Domnul dorește cu ardoare ca voi să-L căutați prin credință. Dumnezeu vrea să așteptați lucruri mari de la El. El dorește cu nerăbdare să vă ofere atât înțelegerea lucrurilor pământești, trecătoare, cât și a lucrurilor spirituale. El poate ascuți intelectul vostru. El vă poate da tact și îndemănare. Puneți la lucru talentele voastre, cereți-I lui Dumnezeu înțelepciune, și vă va fi dată. — Parabolele Domnului Hristos, p. 146 [236]

ÎN CASA LUI SIMON

Un fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă.” Domnul Hristos nu a avut nicio casă proprie. Cei care Îl invitau în casele lor considerau că El era prea sărac pentru a avea o casă. Totuși toate casele erau proprietatea Lui.

Simon a crezut că, prin organizarea acestui ospăț, Îi făcea o onoare lui Hristos. Dar, chiar dacă bunurile oferite erau ale lui, prin faptul că a răspuns invitației și S-a bucurat de ospitalitatea lui, Hristos urma să-i dea mai mult decât I se oferea. Când a stat la masa fariseului, El a mâncat din bunurile dăruite de Tatăl Său. Cărturarii și fariseii erau doar niște chiriași în casa Lui. Bunăvoința Lui le asigura hrană și îmbrăcăminte. Dacă El nu ar fi fost adăpostul omului, ei nu s-ar fi bucurat de nicio binecuvântare. De la El vin nu numai binecuvântările trecătoare, ci, tuturor celor care Îl vor primi, El le va da pâinea vieții.

Domnul Hristos a mâncat atât cu vameșii și păcătoșii, cât și cu fariseii. Când era invitat în casele lor, El accepta invitația. Prin acest fapt, El i-a ofensat pe cărturarii și fariseii care credeau că un iudeu nu trebuie să uite zidul de despărțire pe care îl ridicase tradiția. Dar, pentru Dumnezeu, nu există partide sau naționalități. Când a fost acuzat, Domnul Hristos a răspuns: „N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” El a ales să meargă pe calea pe care putea să ajungă la sufletele pieritoare [237] și să semene în inimile omenești semințele adevărului, care urmau să răsară și să aducă rod pentru slava lui Dumnezeu.

Domnul Hristos nu a căutat să aibă obiecte de lux, dar a acceptat expresiile de respect și de iubire față de Sine. Aceasta era datorია Lui. El nu a avut în lumea aceasta niciun lucru pe care să îl declare ca proprietate a Sa, și

totuși El a făcut pământul și tot ce este pe el. Domnul a ajuns sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem fi îmbogățiți. El a purtat slăbiciunea naturii omenești. Dacă ochii omenești ar fi putut fi deschiși, oamenii ar fi văzut că Domnul Isus era mai puternic decât cel mai puternic om înarmat, dar El nu a uitat niciodată că, în ochii lumii, era un om sărac.

El nu a avut o umilință falsă. El era umilința însăși. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit...” Când cineva Îi făcea o favoare, El îl binecuvânta pe dătător cu toată amabilitatea și cu o politețe cerească. El nu a refuzat floarea cea mai simplă culeasă de mâna unui copil și oferită cu dragoste. El a acceptat darurile copiilor și i-a binecuvântat pe dătători, scriind numele lor în cartea vieții.

„Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului. A adus un vas de alabastru cu mir mirositor și stătea înapoi, lângă picioarele lui Isus, și plângea. Apoi a început să-I stropească picioarele cu lacrimile ei și să le șteargă cu părul capului ei; le săruta mult și le ungea cu mir. Când a văzut lucrul acesta, fariseul care-L poftise și-a zis: «Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de el — că este o păcătoasă.»”

Vindecându-l de lepră, Domnul Hristos îl salvase pe Simon de la o moarte vie. Și acum, Simon se întreba dacă Hristos era profet. Pentru că Hristos i-a îngăduit acestei femei să se apropie de El, pentru că nu a respins-o cu dispreț ca pe una ale cărei păcate erau prea mari ca să fie iertate, pentru că nu a arătat că Își dădea seama că ea era căzută, Simon a fost ispitit să creadă că Domnul nu era profet. Inima lui era plină de necredință. El gândea că Isus nu știa nimic despre femeia aceea care se purta așa de liber față de Domnul, deoarece, dacă ar fi știut, nu i-ar fi îngăduit să-L atingă.

Totuși Simon nu putea să știe ce era în inima Oaspetelui său. Tocmai

necunoașterea [238] singurului Dumnezeu adevărat și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El, l-a determinat pe Simon să creadă astfel. El nu fusese pe deplin convertit de la fariseismul lui. El nu și-a dat seama că, în asemenea ocazii, Fiul lui Dumnezeu trebuia să acționeze în felul lui Dumnezeu — cu milă, duioșie și har. Simon nu a observat actul de pocăință al Mariei, manifestat prin serviciul ei plin de umilință. Faptul că l-a sărutat picioarele lui Hristos și le-a uns cu mir îl exaspera pe Simon. El considera că, dacă ar fi fost profet, Hristos ar fi trebuit să-i recunoască imediat pe păcătoși și să-i mustre.

Citind gândurile lui Simon, Hristos a răspuns înainte ca acesta să fi vorbit, arătând astfel că El era un profet al profeților. „«Simone», i-a zis El, «am să-ți spun ceva. (...) Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?» Simon l-a răspuns: «Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.» Isus i-a zis: «Drept ai judecat.»»

Așa cum a făcut Natan cu David, Domnul Hristos și-a ascuns intenția sub vălul unei parabole. El i-a lăsat gazdei sarcina de a-și pronunța singur sentința. Acest fel de a prezenta situația l-a făcut pe Simon să se simtă foarte incomod. El însuși o dusesese în păcat pe femeia pe care acum o disprețuia. El greșise profund față de ea. Prin parabola celor doi datornici, erau reprezentați Simon și femeia. Păcatul lui Simon era arătat ca fiind de zece ori mai mare decât cel al femeii, pe cât mai mare era datoria de cinci sute de lei în comparație cu cea de cincizeci de lei.

Acum, Simon a început să se vadă pe sine într-o nouă lumină. El a văzut cum era privită Maria de Acela care era cu adevărat profet, în deplinul înțeles al cuvântului. El a văzut că Hristos priveau cu ochi profetici pătrunzători și cunoștea inima ei plină de dragoste și devotament. Simon s-a umplut de rușine. El a simțit că se afla în prezența unei ființe superioare.

Simon se îndoise că Hristos era profet, dar tocmai prin felul în care o cunoștea pe femeia aceasta, Hristos a dovedit că era profet. Lucrările Sale minunate erau o mărturie despre El. Minunile Sale, învățăturile Sale uimitoare, îndelunga Sa răbdare, umilința Sa, toate erau dovezi ale divinității Sale. Simon nu trebuia să se îndoiască.

„Am intrat în casa ta”, a continuat Hristos, „și nu Mi-ai dat [239] apă pentru spălat picioarele, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei [lacrimile pocăinței, izvorâte din dragoste] și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea [femeia pe care tu o disprețuiești], de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele.” Spălarea picioarelor și sărutul de bun venit erau atenții acordate fără deosebire tuturor oaspeților. Era obiceiul de a le fi acordate celor cărora se dorea să li se arate un respect deosebit. Hristos ar fi trebuit să primească aceste atenții de la gazdă, dar nu le-a primit.

Domnul Hristos a amintit ocaziile pe care Simon le avusese pentru a-și arăta dragostea față de Domnul lui și aprecierea față de ceea ce făcuse pentru el. Direct, și totuși cu o politețe delicată, Domnul Hristos i-a asigurat pe ucenicii Săi că inima Sa este îndurerată când copiii Săi neglijează să-și exprime recunoștința față de El prin cuvinte și fapte de iubire. Unii ar putea să creadă că acest pasaj din Scriptură nu mai este valabil, dar este. Când a scris despre femeile care ar trebui să fie onorate, apostolul Pavel a spus: „Să fi fost primitoare de oaspeți, să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună” (1 Timotei 5:10).

Mulți au nevoie de simpatie și prețuire. Totuși cei care doresc să spele picioarele sfinților trebuie să aibă un discernământ sfințit, pentru a fi în stare să recunoască un sfânt. Hainele mesagerului lui Dumnezeu pot fi uzate și ponosite din cauza călătoriei, dar el ar putea fi un înger deghizat. Fără să fie

recunoscuți, îngerii le vorbesc oamenilor, adresându-le cuvinte care sunt ca apa vieții pentru sufletul lor. Maria a fost privită ca fiind o mare păcătoasă, dar Hristos știa cum ajunsese ea așa. A văzut că ea avea mari capacități de a face binele. El a văzut partea cea bună a caracterului ei și a știut că, prin harul Său, Maria va ajunge părtașă la natura divină și își va curăți sufletul prin ascultare de adevăr.

Domnul Hristos ar fi putut să stingă orice scânteie de speranță din sufletul Mariei, dar nu a făcut lucrul acesta. Cercetătorul inimilor a cunoscut motivele care au determinat faptele ei și a cunoscut, de asemenea, spiritul care a determinat cuvintele lui Simon. „«Vezi tu pe femeia aceasta?» i-a zis El. «De aceea îți spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin iubește puțin.» Apoi a zis femeii: «Iertate îți sunt păcatele!»”

Cei prezenți, gândindu-se la Lazăr, care fusese înviat de Hristos și care era oaspete la data aceea în casa unchiului său, [240] au început să întrebe: „Cine este Acesta de iartă chiar și păcatele?” Dar Domnul Hristos a continuat: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

Domnul Isus cunoaște situația fiecărui suflet. Poate spui: Sunt păcătos, foarte păcătos. Poate că ești, dar, cu cât ești mai rău, cu atât ai mai multă nevoie de Isus. El nu respinge niciun suflet smerit care plânge. El nu spune nimănui tot ce ar putea să dezvăluie, ci îndeamnă fiecare suflet care tremură să prindă curaj. Domnul nu-l va respinge pe niciun om care vine la El cu pocăință și credință. El va ierta fără plată pe oricine vine să ceară iertare și vindecare.

Totuși, pentru a-L cunoaște pe Isus, este nevoie de o schimbare a inimii. Niciun om neconvertit, în starea lui firească de decădere, nu Îl iubește pe Isus. Dragostea față de Isus este primul rezultat al convertirii. Dovada

acestei iubiri este dată astfel: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”

Domnul Hristos ar putea să-i trimită pe îngerii să reverse cupele mâniei asupra lumii noastre pline de ipocrizie și de păcat, nimicindu-i pe toți cei care sunt plini de ură față de Dumnezeu. El ar putea să șteargă această pată neagră din universul Său. Dar nu face lucrul acesta. El stă astăzi în fața altarului tămâierii, prezentând înaintea lui Dumnezeu rugăciunile celor care doresc ajutorul Său. „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba, mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!”

Trebuie să Îl iubim pe Isus și să avem încredere în El. Pe toți cei care vor fi ascultători, El îi va conduce pas cu pas înainte și în sus, pe cât de repede sunt ei capabili să înainteze, pentru ca, stând alături de Purtătorul păcatului, în lumina care vine de la tronul lui Dumnezeu, ei să poată respira aerul curților cerești. Alături de Marele său Mijlocitor, păcătosul cel pocăit stă mai presus de certuri și de acuzațiile altora. „Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?” „Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi!” „N-aveți nicio teamă de ei și nu vă tulburați!”

Nicio ființă umană, chiar dacă este unită cu îngerii răi, nu poate să acuze sufletele care au alergat la Hristos pentru a găsi scăpare. El a unit sufletul credincios cu natura Sa divino-umană. În lucrarea Sa de mijlocire, natura Sa divină și cea umană se unesc și speranța lumii depinde de această unitate. — Signs of the Times, 9 mai 1900 [241]

LUCRAREA PUBLICĂ A LUI ELLEN G. WHITE

În lucrarea sa publică, Ellen White a făcut apeluri eficiente, care cereau un răspuns. Aici sunt prezentate rapoartele unor ocazii care arată metoda ei de a adresa apeluri în diverse circumstanțe.

În perioada timpurie, în Battle Creek. — Am participat la adunarea bisericii din Battle Creek. Le-am vorbit oamenilor cu ușurință aproximativ o oră despre felul în care căderea lui Adam a adus nenorocire și moarte, despre Domnul Hristos care a adus la lumină viața și nemurirea prin umilința și moartea Sa. Am simțit că trebuie să-i îndemn pe oameni cu privire la necesitatea unei consacrări depline față de Dumnezeu — sfințirea întregii făpturi, suflet, trup și spirit. Am vorbit despre moartea lui Moise și despre viziunea în care i s-a arătat țara făgăduită a Canaanului. În adunare s-au manifestat simțăminte adânci. (...) În seara aceea, i-am chemat să vină în față pe aceia care doreau să fie creștini. Treisprezece persoane au venit în față. Toate au mărturisit pentru Domnul. A fost o lucrare bună. (Jurnal, 12 ianuarie 1868) — Solii alese, cartea 1, p. 144

Lucrarea serioasă din Michigan. — Adunările au avut loc pe întregul parcurs al zilei. Soțul meu a vorbit înainte de prânz. Fratele Andrews a vorbit după-amiază. Am urmat eu și am făcut câteva observații destul de lungi, îndemnându-i pe aceia care au manifestat interes față de cele auzite la adunări să înceapă să-I slujească lui Dumnezeu chiar din ziua aceea. [242] I-am chemat în față pe cei care doreau să înceapă să-I slujească Domnului. Un număr destul de mare a venit în față. Eu am vorbit de câteva ori, implorând sufletele să iasă din rândurile lui Satana. O mamă a mers la fiul ei și l-a îndemnat plângând. El părea împietrit, încăpățânat și neînduplecat. Apoi, eu m-am ridicat și m-am adresat fratelui D, rugându-l să nu stea în calea

copiilor lui. Atunci, el s-a ridicat și a vorbit, spunând că va începe să-I slujească Domnului chiar din ziua aceea. Lucrul acesta a fost auzit cu bucurie de toți. Fratele D este un om valoros.

Apoi, s-a ridicat soțul sorei E, mărturisind că dorește să fie creștin. El este un om influent — este avocat. Fiica lui stătea pe rândul din față, al celor interesați. [La adunările de tabără, era un rând, aflat de obicei aproape de amvon, unde stăteau persoanele preocupate de starea lor spirituală.] Fratele D a început să-i îndemne pe oameni să vină alături de noi. Sora D, de asemenea, a început să-i îndemne pe copiii ei. În cele din urmă, îndemnurile noastre au avut rezultat. Toți au venit în față. Tatăl și toți fiii, precum și alți părinți au urmat exemplul lor. A fost o zi de bucurie. Sora E a spus că a fost cea mai fericită zi din viața ei. (Jurnal, 19 februarie 1868) — Solii alese, cartea 1, p. 144, 145

Un răspuns bun. — Am vorbit după-amiază din 2 Petru. Am simțit că pot vorbi cu ușurință. După ce vorbisem o oră, i-am invitat să vină în față pe cei care doreau să fie creștini. Între treizeci și patruzeci de persoane au venit în liniște, fără agitație, și au ocupat locurile din față. Am vorbit cu ele despre consacrarea deplină față de Dumnezeu. Ne-am rugat împreună pentru aceia care au venit în față. Am avut o ocazie de rugăciune foarte prețioasă. Cei care au dorit să fie botezați au fost rugați să arate lucrul acesta ridicându-se în picioare. Un număr destul de mare de persoane s-au ridicat în picioare. — (Jurnal, 9 iunie 1873) — Solii alese, cartea 1, p. 145

Un răspuns venit după o oarecare ezitare. — Am vorbit după-amiază [la Stanley, Va.] din Ioan 17:3. Domnul mi-a dat o măsură mare a Duhului Său Sfânt. Încăperea era plină de oameni. I-am chemat să vină în față pe cei care doreau să-L caute pe Domnul mai stăruitor și pe cei care doreau să se consacre Domnului ca o jertfă deplină. O vreme, nimeni nu a făcut nicio mișcare, dar, după un timp, mulți au venit în față și au făcut mărturisiri. Am avut o ocazie prețioasă de rugăciune și toți s-au simțit zdrobiți, plângând și

mărturisindu-și păcatele. Oh, dacă ar putea toți să înțeleagă! (Jurnal, 9 noiembrie 1890). — Solii alese, cartea 1, p. 145, 146

O binecuvântare specială la începutul lucrării sale în Elveția. — Sabatul și duminica au fost ocazii prețioase pentru cei adunați. Domnul a binecuvântat îndeosebi predica de duminică după-amiază. Toți au ascultat cu interesul cel mai profund, [243] iar la încheierea predicii, toți cei care doreau să fie creștini și toți cei care simțeau că nu aveau o legătură vie cu Dumnezeu au fost invitați să vină în față, iar noi ne-am alăturat lor în rugăciune pentru iertarea păcatelor și pentru harul de a se împotrivi ispitelor. Aceasta a fost o experiență nouă pentru mulți dintre frații noștri din Europa, dar ei nu au ezitat. Se părea că întreaga adunare era în picioare, iar lucrul cel mai bun pe care au putut să-l facă a fost să rămână pe locurile lor și să se roage toți împreună. Acolo era o adunare întreagă care își manifesta hotărârea de a renunța la păcat și de a se angaja cât se poate de serios în lucrarea de a-L căuta pe Dumnezeu. (...)

După rugăciune, au fost prezentate o sută cincisprezece mărturii. Multe dintre acestea arătau o experiență reală în lucrurile spirituale. — Review and Herald, 3 noiembrie 1885

La Christiana (Oslo), Norvegia. — Am petrecut două săptămâni la Christiana și am lucrat stăruitor pentru biserică. Duhul Domnului m-a îndemnat să prezint o mărturie foarte clară. Îndeosebi cu ocazia ultimei noastre adunări, le-am vorbit despre nevoia unei schimbări depline a caracterului dacă doreau să fie copii ai lui Dumnezeu. Când vin să se închine Domnului, trebuie să aibă inimi supuse și pline de respect. Casa zidită pentru închinare este un loc sfânt, nu un loc pentru simțăminte nesfinte, răutate, căutare de greșeli și un spirit de amărăciune. I-am îndemnat, arătându-le nevoia de o pocăință adâncă, nevoia de a-și mărturisi păcatele care îndepărtaseră din biserică spiritul plăcut al lui Hristos și de a renunța la ele. Apoi i-am chemat să vină în față pe toți cei care doreau să ia o poziție

hotărâtă de partea Domnului. Mulți au răspuns. Au avut loc mărturisiri și au fost prezentate mărturii pline de zel. Sperăm că acest pas este doar începutul unui progres categoric din partea multor membri ai acestei biserici. — Review and Herald, 19 octombrie 1886

Cei apostatați din Basel sunt recâștigați. — În Sabat, 19 februarie, am predicat la ora 9 dimineața. Domnul mi-a dat Duhul Său Sfânt în timp ce le vorbeam despre ispitirea lui Hristos în pustie. După-amiază, la ora trei, ne-am întâlnit pentru o adunare socială. Am fost foarte binecuvântată și le-am vorbit din nou despre necesitatea de a ajunge la o mai mare înțelegere și la un studiu mai hotărât al marilor suferințe ale lui Hristos. Noi ne gândim mult prea puțin la acestea.

I-am invitat să vină în față pe toți cei care doreau să ne rugăm pentru ei. [244] Locurile s-au ocupat rapid, iar inima mea a fost mișcată când am văzut întreaga adunare ridicată în picioare. Am spus: „Luați loc acolo unde sunteți, iar noi ne vom ruga Domnului împreună.” Înainte de rugăciune, într-o succesiune rapidă, au fost prezentate multe mărturii pline de emoții, arătând că

inimile erau atinse de Duhul Domnului. Mărturisirile erau însoțite de lacrimi. Ne-am bucurat să vedem că această lucrare progresa, deoarece știam că era exact lucrarea necesară pentru a-i aduce pe oameni în situația de a-și umili inima și de a-și mărturisi păcatele înaintea lui Dumnezeu pentru ca El să primească pocăința lor și eforturile lor de a-L căuta. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” — Review and Herald, 19 aprilie 1887

O experiență remarcabilă în Australia. — În Sabatul din 25 mai, am avut o adunare prețioasă în sala unde se adunau frații noștri în North Fitzroy. Cu mai multe zile înainte de adunare, am știut că urma să vorbesc în biserică

în Sabat, dar, din nefericire, am avut o răceală severă și eram destul de răgușită. M-am simțit înclinată să mă scuz pentru faptul că nu puteam să vorbesc la data planificată, dar, deoarece era singura mea ocazie, am zis: „Mă voi duce în fața adunării și cred că Domnul va asculta rugăciunile mele stăruitoare și va îndepărta răgușeala, așa încât să le pot prezenta oamenilor mesajul meu.” I-am înfățișat Tatălui meu ceresc făgăduința: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere capătă, cine caută găsește și celui ce bate i se deschide. (...) Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” De asemenea, Domnul Hristos spune: „Orice veți cere în Numele Meu voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.”

Cuvântul lui Dumnezeu este sigur. Eu cerusem și am crezut că voi fi făcută în stare să le vorbesc oamenilor. Am ales un pasaj din Scriptură, dar, când m-am ridicat să vorbesc, mi-a fost luat din minte și m-am simțit îndemnată să vorbesc din primul capitol din 2 Petru. Domnul mi-a dat o libertate de exprimare deosebită în prezentarea valorii harului lui Dumnezeu. Cât de mult trebuie să fie apreciat harul acesta! Apostolul spune: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a [245] Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe ca, prin ele, să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.” (...)

La încheierea cuvântării, m-am simțit îndemnată de Duhul lui Dumnezeu să adresez invitația ca toți cei care doreau să se consacre pe deplin Domnului să vină în față. (...) Au venit în față aproximativ treizeci de persoane. Printre acestea erau soțiile a doi frați [doi frați care erau membri ai bisericii, dar soțiile lor nu erau] care își făcuseră cunoscută pentru prima dată dorința de a se apropia de Dumnezeu. Inima mea a fost umplută de o

recunoștință de nedescris pentru decizia luată de aceste două femei.

Atunci am putut să înțeleg de ce am fost atât de puternic îndemnată să adresez invitația aceasta. La început ezitasem, întrebându-mă dacă era cel mai bine să fac astfel, pentru că fiul meu și cu mine eram singurii care puteau să ofere ajutor în ocazia aceea. Totuși, ca și când cineva mi-ar fi vorbit, în mintea mea a venit gândul: „Nu poți să te încrezi în Domnul?” Eu am spus: „Mă voi încrede, Doamne.”

Deși a fost foarte surprins că am făcut un astfel de apel în ocazia aceea, fiul meu a făcut față situației. Nu l-am auzit niciodată vorbind cu o putere mai mare sau cu simțăminte mai profunde decât în ocazia aceea. El i-a chemat în față pe frații Faulkhead și Salisbury și am îngenuncheat în rugăciune. Fiul meu s-a rugat primul și Domnul, cu siguranță, a inspirat cererea lui, deoarece părea că se roagă ca și când ar fi fost în prezența lui Dumnezeu. Frații Faulkhead și Salisbury, de asemenea, au înălțat rugăciuni fierbinți, iar apoi Domnul mi-a dat voce pentru a mă ruga. Îmi amintesc de surorile A, care, pentru prima dată luau o poziție publică pentru adevăr. Duhul Sfânt era prezent în adunare și mulți au fost mișcați de lucrările Sale adânci.

La încheierea adunării, mulți și-au făcut loc până la amvon și, luându-mă de mână, mi-au cerut cu lacrimi în ochi să mă rog pentru ei. Eu am răspuns din toată inima: „Mă voi ruga.” Surorile A mi-au fost prezentate și am constatat că aveau o inimă plină de gingășie. (...) Mama uneia dintre surorile care trecuseră acum de partea adevărului fusese una dintre împotrivoarele cele mai înverșunate și amenințase că, [246] dacă fiica ei va deveni păzitoare a Sabatului, nu-i va mai permite să intre în casa ei, deoarece considera că această fiică este o dezonoare pentru familie.

Doamna A declarase adesea că nu se va alătura niciodată adventiștilor

de ziua a șaptea. Ea fusese crescută în Biserica Prezbiteriană și fusese educată să creadă că era foarte nepotrivit ca femeile să vorbească în adunări, iar faptul că o femeie predica era dincolo de orice limită a buneicuviințe. Ei i-a plăcut să-i asculte pe frații Daniells și Corliss și îi considera vorbitori foarte inteligenți, dar nu voia să asculte o femeie predicând. Soțul ei se rugase ca Dumnezeu să aranjeze lucrurile în așa fel, încât să fie convertită prin lucrarea sorei White.

Când eu am adresat apelul și i-am îndemnat să vină în față pe toți cei ce simțeau nevoia de a se apropia de Dumnezeu, spre surprinderea tuturor, aceste surori au venit în față. Sora care își pierduse copilul a spus că fusese hotărâtă să nu vină în față, dar Duhul Domnului a impresionat-o cu atâta putere, încât nu a îndrăznit să se împotrivescă. (...)

Sunt foarte recunoscătoare Tatălui meu ceresc pentru bunătatea Sa iubitoare, manifestată prin faptul că le-a făcut pe aceste două suflete prețioase să li se alăture soților lor în respectarea adevărului! — Review and Herald, 30 iulie 1895

Domnul ar fi mulțumit dacă ar vedea o lucrare asemănătoare în fiecare biserică. — În Sabatul din 10 noiembrie am vizitat San Francisco și am vorbit unei biserici pline de oameni care doreau să audă adevărul și a căror inimă era dornică să înțeleagă. Ei păreau flămânzi după Cuvântul lui Dumnezeu, iar eu cred că au ascultat cu interes. Când am rostit cuvântul vieții într-un limbaj simplu și clar, am știut că Hristos era cu noi, sensibilizând și impresionând inimile. Duhul Sfânt lucra în mod evident. Oh, cât de mult dorea inima mea sufletele pe care le invitam să privească și să trăiască!

După ce am încheiat cuvântarea, fratele Corliss i-a invitat pe toți cei care doreau să se consacre lui Isus să vină în față. A avut loc un răspuns

imediat și voios și mi s-a spus că aproape două sute de persoane au venit în față. Bărbați și femei, tineri și copii și-au făcut loc pe scaunele din față. Domnul ar fi mulțumit să vadă o lucrare asemănătoare în fiecare biserică.

Mulți nu au putut să vină în față, deoarece încăperea era foarte aglomerată, totuși fețele înviorate și ochii înlăcrimați dovedeau [247] hotărârea: „Voi fi de partea Domnului. Din acest moment, voi căuta stăruitor să ating un standard mai înalt.” — Review and Herald, 12 februarie 1901

Răspuns cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale din 1909. — Frații mei și surorile mele, căutați-L pe Domnul atâta vreme cât poate fi găsit! Vine o vreme când cei care și-au irosit timpul și ocaziile vor dori să-L fi căutat. (...) El vrea să vă păstrați hotărârea și să rămâneți în lucrare. El vrea să mergeți în biserici și să lucrați cu seriozitate pentru El. Domnul vrea să organizați adunări pentru cei din afara bisericilor, ca să poată cunoaște adevărurile ultimei solii de avertizare. Sunt locuri unde veți fi primiți cu bucurie, unde sufletele vă vor mulțumi pentru că ați venit în ajutorul lor. Fie ca Domnul să vă ajute să faceți această lucrare așa cum nu ați făcut-o niciodată mai înainte. Vreți să faceți lucrul acesta? Vreți să vă ridicați în picioare și să mărturisiți că veți face din Dumnezeu ajutorul și tăria voastră? [Adunarea se ridică în picioare.]

[Rugăciune] Îți mulțumesc, Doamne, Dumnezeu lui Israel. Primește acest legământ al copiilor poporului Tău. Pune Duhul Tău în ei. Fie ca slava Ta să se vadă în ei. Iar când vor rosti Cuvântul adevărului, ajută-ne să vedem mântuirea lui Dumnezeu. Amin. — General Conference Bulletin, 18 mai 1909 [248]

EXEMPLE CU PRIVIRE LA HIROTONIREA FEMEILOR

Din viața și experiența lui Ellen G. White

Un document prezentat la adunarea pastorală din cadrul Sesiunii Conferinței Generale din 1990. Pregătit de personalul Fundației White Estate.

1. La Conferința Generală din 1881 a fost discutată o hotărâre de a hirotoni femeile. Nu s-a luat niciun vot. Raportul de ședință conține următoarele:

„Se hotărăște că este întru totul potrivit ca femeile care dețin calificativele necesare pentru a ocupa această poziție să fie puse deoparte prin hirotonire pentru lucrarea de slujire pastorală creștină.

Acest subiect a fost discutat de J. O. Corliss, A. C. Bourdeau, E. R. Jones, D. H. Lamson, W. H. LittleJohn, A. S. Hutchins, D. M. Canright și J. N. Laughborough și a fost recomandat Comitetului Conferinței Generale.”
— Review and Herald, 20 decembrie 1881

Ellen White nu a participat la Conferința Generală din 1881. Soțul ei a murit în data de 6 august în acel an. La două săptămâni după moartea lui, ea a plecat din Battle Creek în California și nu s-a mai întors în Michigan până în august 1883.

2. Timp de mulți ani, Ellen White a primit prin vot acreditarea pastorală din partea Conferinței Michigan (vezi, Review and Herald, 10

septembrie 1872), [249] iar apoi, din partea Conferinței Generale. Cu toate acestea, ea nu a fost hirotonită niciodată prin punerea mâinilor, nu a oficiat niciodată o cununie religioasă, nu a organizat o biserică și nu a condus un botez.

3. În 1895, Ellen White a recomandat hirotonirea femeilor care doresc să se dedice lucrării de diaconese.

„Femeile care doresc să consacre o parte din timpul lor în slujba Domnului ar trebui să fie desemnate să viziteze bolnavii, să aibă grijă de cei tineri și să slujească nevoilor celor săraci. Ele trebuie să fie puse deoparte pentru lucrarea aceasta prin rugăciune și punerea mâinilor. În unele cazuri, vor avea nevoie să se consulte cu membrii comitetului sau cu pastorul, dar, dacă sunt femei devotate, care păstrează o legătură vie cu Dumnezeu, ele vor avea o influență puternică spre bine în biserică. Acesta este încă un mijloc de întărire și zidire a bisericii.” — Review and Herald, 9 iulie 1895

În perioada lucrării lui Ellen White în Australia, au fost hirotonite mai multe femei. În 10 august 1895, comitetul de numiri al bisericii din Ashfield, Sydney, a prezentat un raport care a fost aprobat. Raportul de ședință din acea data declară: „Imediat după alegeri, slujbașii bisericii au fost chemați în față, iar pastorii Corliss și McCullagh au oficiat dedicarea prezbiterului, a diaconilor și a diaconeselor prin rugăciune și punerea mâinilor.”

Câțiva ani mai târziu, în aceeași biserică, William C. White a oficiat hirotonirea slujbașilor bisericii. Rapoartele de ședință ale bisericii din Ashfield, din data de 7 ianuarie 1900, declară: „În Sabatul precedent, slujbașii fuseseră numiți și aprobați pentru anul curent, iar astăzi, pastorul White a hirotonit prin punerea mâinilor prezbiterii, diaconul și diaconesele.” — Adventist Review, 16 ianuarie 1986

4. Femeile „autorizate să predice” de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în timpul vieții lui Ellen White au fost următoarele:

1878 Anna Fulton Minnesota

Ellen S. Lane Michigan

Julia Owen Kentucky-Tennessee

1879 Libbie Collins Minnesota

Hattie Enoch Kansas [250]

Libbie Fulton Minnesota

Lizzie Post Minnesota

1880 Anna Johnson Minnesota

1881 Ida W. Ballenger Illinois

Helen L. Morse Illinois

1884 Ruie Hill Kansas

1886 Ida W. Hibben Illinois

1887 Dna S. E. Pierce Vermont

1893 Flora Plummer Iowa

1894 Margaret Caro Noua Zeelandă

1895 Dna S. A. Lindsay New York

1898 Sarepta Irish Henry Conferința Generală

Lulu Wightman New York

1899 Edith Bartlett Conferința Britanică

1900 Hetty Haskell Conferința Generală

Mina Robinson Conferința Britanică

1901 Carrie V. Hansen Utah

Emma Hawkins Iowa

Dna E. R. Williams Michigan

1902 Dna S. N. Haskell Greater NY

Minnie Sype Oklahoma

1904 Alma Bjdigg Arizona

Bertha E. Jorgensen Dakota de Sud

1910 Pearl Field Nebraska

Dna Ura Spring Nebraska

(Din arhivele Conferinței Generale și anuarele bisericii.)

Câteva dintre femeile enumerate mai sus au fost angajate de biserică. Altele, cum ar fi Margaret Caro, care era dentistă, se întrețineau pe cont propriu.

5. Ellen White a făcut trei declarații care sunt folosite uneori ca dovadă că ea a susținut conceptul hirotonirii femeilor pentru lucrarea pastorală.

În 1898, ea a declarat că „sunt femei care ar trebui să lucreze în [251] domeniul predicării Evangheliei” (Evanghelizare, p. 472). Contextul acestei declarații pare să indice faptul că vorbea despre soțiile pastorilor. Ea a scris:

„Am primit din partea câtorva persoane scrisori în care sunt întrebată dacă ar trebui ca soțiile pastorilor să adopte copii mici și dacă le-aș sfătui să facă acest lucru. Unora, care consideră că ar trebui să facă așa, eu le-am răspuns: Nu. Dumnezeu dorește ca tu să-l ajuți pe soțul tău în lucrarea lui. Dumnezeu este Acela care nu ți-a dat copii, iar înțelepciunea Lui nu trebuie să fie pusă la îndoială. El știe ce este cel mai bine. Consacră-I lui Dumnezeu puterile tale în calitate de lucrător creștin. Tu poți să-l ajuți pe soțul tău în multe feluri. (...)

Sunt femei care ar trebui să se implice în lucrarea de slujire a Evangheliei. Ele ar face, din multe puncte de vedere, un bine mai mare decât pastorii care neglijează să viziteze turma lui Dumnezeu. Soțul și soția se pot asocia în această lucrare și, când este posibil, trebuie să facă lucrul acesta. Calea este deschisă pentru femeile consacrate. Dar vrăjmașul ar fi mulțumit ca femeile pe care Dumnezeu ar putea să le folosească pentru a ajuta sute de oameni să-și ocupe timpul și puterea pentru un singur micuț muritor neajutorat, care necesită o grijă permanentă și o atenție continuă.” —

În anul 1900, Ellen White a publicat volumul 6 din Mărturii, care conține o secțiune intitulată: „Colportorul este un slujitor al Evangheliei”. Aici, autoarea declară:

„Toți cei care doresc o ocazie pentru o adevărată slujire și care se predau fără rezervă lui Dumnezeu vor găsi în lucrarea de colportaj ocazii de a vorbi despre multe lucruri care aparțin vieții veșnice viitoare. Experiența câștigată în felul acesta va fi de cea mai mare valoare pentru aceia care se pregătesc pentru lucrarea de slujire. Ceea ce-i pregătește pe lucrători, atât bărbați, cât și femei, pentru a deveni păstori ai turmei lui Dumnezeu este prezența Duhului Sfânt al lui Dumnezeu care îi însoțește.” — Mărturii, vol. 6, p. 322

În cele din urmă, în septembrie 1903, Ellen White a scris:

„Domnul îi invită pe aceia care sunt în legătură cu sanatoriile, editurile și școlile noastre să-i învețe pe tineri să facă lucrare de evanghelizare. Timpul și puterea noastră nu ar trebui să fie folosite atât de mult pentru înființarea de sanatorii, magazine alimentare și restaurante, iar alte ramuri ale lucrării să fie neglijate. Tinerii și tinerele care ar trebui să fie angajați în lucrarea pastorală, în lucrarea biblică și în lucrarea de colportaj nu ar trebui să fie solicitați să îndeplinească alte munci. [252]

Tinerii ar trebui să fie încurajați să meargă la școlile noastre, unde se formează lucrători creștini, școli care ar trebui să devină tot mai asemănătoare școlilor profeților. Instituțiile acestea au fost înființate de Domnul și, dacă sunt conduse în armonie cu planul Său, tinerii trimiși la ele vor fi pregătiți rapid să se angajeze în diferite ramuri de lucrare misionară. Unii vor fi instruiți să lucreze în calitate de misionari medicali, alții în

calitate de colportori, iar alții ca slujitori ai Evangheliei.” — Mărturii, vol. 8, p. 229, 230

6. Ellen White a făcut două declarații în legătură cu propria chemare de a-I sluji Domnului ca mesager al Său. Ea a declarat:

„La vârsta de 78 de ani, încă mai lucrez din greu. Noi toți suntem mâinile Domnului. Eu mă încred în El, deoarece știu că Domnul nu îi va lăsa, nici nu îi va părăsi pe cei care își pun încrederea în El. Eu m-am încredințat în grija Sa.

Îi mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a făcut în stare să lucrez, deoarece m-a considerat credincioasă, chemându-mă în lucrarea pastorală.” — Review and Herald, 26 iulie 1906

„În orașul Portland, Domnul m-a hirotonit ca mesager al Său și aici am lucrat prima dată pentru cauza adevărului prezent. — Review and Herald, 18 mai 1911

Este important să ne amintim că Ellen White a primit prima viziune în decembrie 1844, în Portland, Maine. La scurt timp după aceea, Domnul a îndemnat-o să le spună și altora ce văzuse.

7. Ellen White nu a fost preocupată de mișcarea pentru drepturile femeii. Când a fost solicitată să li se alăture în cruciada pentru dreptul de vot al femeilor, ea a refuzat invitația. Ellen White i-a scris soțului ei următoarele:

„Am vizitat-o pe doamna Graves. Ea este frământată și, încă de când a aflat că sunt acasă, a dorit să mă vadă. Ea a spus că simțea că trebuie să îmi împărtășescă simțămintele ei. Ea dorește să mă interesez de subiectul dreptului de vot al femeilor. Ea spune că femeile ar trebui să voteze și mi-a

relatat multe lucruri uimitoare care au fost legiferae în Franța și St. Louis și mi-a spus despre efortul care se făcea pentru a aduce acele lucruri și în Chicago anul acesta, dar efortul a dat greș. Case cu nume rău sunt legalizate. Femeile care călătoresc singure prin acele orașe [253] sunt luate de autorități și cercetate dacă există chiar și cea mai mică suspiciune cu privire la ele. Dacă sunt bolnave, sunt încredințate în grija medicilor și tratate. Apoi, sunt considerate potrivite pentru a fi vizitate de bărbați și duse în case legalizate, unde bărbații pot să își satisfacă poftel. Bărbații nu sunt examinați, iar acolo unde legea aceasta este aplicată, nelegiuirile și imoralitatea se aseamănă stării în care s-a aflat lumea înainte de potop.

Doamna Graves a fost de aceeași părere cu mine în privința creșterii nelegiuirilor și a imoralității în societate. Ea spune că femeile trebuie să voteze, dacă se dorește ca legea aceasta să fie respinsă. Am avut o discuție lungă în legătură cu temperanța. I-am spus că mintea mea nu era pregătită pentru subiecte precum dreptul de vot al femeilor. Ea se gândise și reflectase îndelung la aceste lucruri, iar mintea ei era absorbită de ele, în timp ce lucrarea mea avea un alt caracter. Noi am făcut în domeniul temperanței ceva ce nicio altă categorie de oameni din lume nu a făcut. De asemenea, am fost în favoarea unui angajament împotriva tutunului și băuturilor alcoolice.” — Manuscript Releases, vol. 10, p. 69

8. Se pare că Ellen White nu a sugerat niciodată că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ar trebui să înceapă să practice hirotonirea femeilor pentru lucrarea pastorală. Secretarul ei, C. C. Crisler, spune că ea a fost foarte precaută cu privire la acest lucru. Iată corespondența legată de acest subiect:

12 martie 1916,

D-lui Clarence Crisler, Sanatoriu [California]

Stimate frate,

Ai binevoi să mă informezi cu privire la consacrarea, prin punerea mâinilor și rugăciune, a unor femei care pot să dedice un timp pentru lucrarea misionară, așa cum a scris Ellen White în Review and Herald, în perioada de început anilor nouăzeci, probabil prin 1892 sau 1893?

Pun întrebarea aceasta pentru că am participat recent la o adunare în care pastorul Andross a oficiat consacrarea câtorva femei, prin punerea mâinilor, iar când l-am întrebat care era autoritatea pe baza căreia proceda astfel, mi-a spus să te contactez. Având în vedere că am fost lucrător biblic mai mulți ani, iar recent am primit acreditarea pastorală, aș dori această informație. [254]

Te rog să îmi răspunzi imediat, deoarece aș vrea să știu de la tine înainte de a merge la Uniunea de Conferințe Southwestern, care se întrunește în 7 aprilie. Te rog să îmi trimiți două sau trei exemplare ale declarației ei, deoarece președintele conferinței noastre dorește unul. — Doamna L. E. Cox, 134 Agarita Avenue, San Antonio, Texas

22 martie 1916,

Doamnei L. E. Cox, San Antonio, Texas

Stimată soră,

Am primit scrisoarea ta din data de 12, în care întrebi în legătură cu hirotonirea femeilor care dedică un timp pentru lucrarea misionară și, îndeosebi, în legătură cu o declarație scrisă de Ellen G. White, despre care crezi că se află în Review, la începutul anilor nouăzeci.

Deoarece această cerere necesită un timp de studiu și căutare din partea mea, iar eu trebuie să plec dimineață la Mountain View pentru câteva zile, sunt nevoit să îți cer scuze pentru că nu pot să răspund imediat. La întoarcere, săptămâna viitoare, mă voi strădui să îți trimit un răspuns, însoțit, dacă este posibil, de pasajele cerute. Totuși aș putea să spun că eu nu am înțeles că respectivele pasaje susțin în mod categoric hirotonirea femeilor ca pastori ai Evangheliei. Eu am presupus mai degrabă că ele se referă în primul rând la hirotonirea unor femei temătoare de Dumnezeu ca diaconese în bisericile locale. Voi vorbi mai mult despre acest subiect când voi scrie din nou.

Sper să îți scriu aproximativ în data de douăzeci și opt și voi trimite scrisoarea la adresa de mai sus. Dacă pleci din San Antonio, ar fi bine să lași o notă de retrimiteră la altă adresă, așa încât să primești scrisoarea la timp, la Uniunea de Conferințe. — Clarence Crisler

16 iunie 1916,

Doamnei L. E. Cox

Stimată soră,

În răspunsul meu din data de 22 martie, nu am putut să îți trimit o copie a articolului cerut din Review, dar am îndrăznit să spun: „Eu nu am înțeles aceste pasaje ca susținând categoric hirotonirea femeilor ca pastori ai Evangheliei. Eu am presupus mai degrabă că ele se referă în primul rând la hirotonirea unor femei temătoare de Dumnezeu ca diaconese în bisericile locale.”

De la scrierea celor de mai sus, am găsit articolul aflat în discuție și am făcut câteva copii. [255] Îți trimit o copie a acestui articol. [Review and

Herald, 9 iulie 1895] De asemenea, îi trimit un exemplar președintelui Conferinței tale, pastorul E. L. Neff, și președintelui Uniunii, pastorul J. W. Christian, pentru ca ei să știe ce anume îți trimit.

Deși nu consider că este o parte din lucrarea mea aceea de a-mi asuma sarcina interpretării celor scrise, totuși îmi cer scuze pentru că exprim, ca o convingere personală, gândul că acest articol publicat în Review nu se referă la hirotonirea femeilor ca pastori ai Evangheliei, ci mai degrabă se ocupă de subiectul punerii deoparte, pentru îndatoriri speciale în bisericile locale, a unor femei temătoare de Dumnezeu, acolo unde circumstanțele fac necesară o astfel de decizie.

De asemenea, aș putea să adaug că Ellen White personal a fost foarte atentă când s-a exprimat în vreun fel cu privire la recomandarea hirotonirii femeilor ca pastori ai Evangheliei. Ea a vorbit adesea despre pericolele la care s-ar expune biserica printr-o astfel de practică generală, din cauza lucrurilor pe care le-ar spune cei din lume. Totuși, până acum, nu am văzut nicio declarație scrisă de ea care ar părea să încurajeze hirotonirea formală și oficială a femeilor pentru lucrarea pastorală și pentru lucrarea publică, așa cum este de obicei de așteptat cu privire la pastorii hirotoniți.

Aceasta nu înseamnă că sugerez și, cu atât mai puțin, că declar că nicio femeie nu este potrivită pentru o astfel de lucrare publică și că nicio femeie nu ar trebui să fie hirotonită vreodată. Eu spun pur și simplu că, până acum, din câte știu eu, Ellen White nu a încurajat niciodată conducerea oficială a bisericii să se îndepărteze de practicile generale ale bisericii în această privință. — C. C. Crisler

Concluzie

Subiectul hirotonirii femeilor nu a fost prioritar pe agenda lui Ellen

White pe parcursul vieții ei. Energiile ei au fost îndreptate în direcția realizării unei mai mari unități și a unei spiritualități mai profunde în biserică. [256]

FOLOSIREA ZECIMII

În cele ce urmează, se află o parte dintr-o scrisoare cu privire la folosirea zecimii, scrisă de Ellen White în data de 16 martie 1897, din casa ei, „Sunnyside”, de la Cooranbong, New South Wales, și adresată lui A. G. Daniells. Scrisoarea este publicată în întregime în Manuscript Releases, vol. 13, p. 281-286.

Îți trimit în această dimineață o scrisoare destinată să ajungă în America, pe care am trimis-o ieri dimineață și care îți va arăta cum privesc eu folosirea în alte scopuri a banilor proveniți din zecime. Acesta este un fond special al Domnului, care are un scop special. Eu nu am înțeles niciodată așa de bine ca acum subiectul acesta. După ce mi-au fost trimise întrebări pentru a le da un răspuns, Domnul mi-a dat îndrumări speciale, arătându-mi că zecimea are un scop special și este consacrată lui Dumnezeu pentru a-i susține pe cei care slujesc în lucrarea sfântă, în calitate de aleși ai Domnului pentru a face lucrarea Sa, nu numai prin predicare, ci și prin slujire pastorală. Ei ar trebui să înțeleagă ce cuprinde lucrarea aceasta. Zecimea să nu fie direcționată în alte scopuri, ci să fie păstrată în vistieria bine întreținută a casei Domnului. Este nevoie de o lucrare specială pentru a-i face conștienți pe cei din poporul lui Dumnezeu, care cred adevărul, că trebuie să-I dea Domnului zecimea cu credincioșie, iar pastorii ar trebui să fie încurajați și susținuți din acea zecime. [257]

Noi știm că va exista întotdeauna o ispită de a direcționa banii din zecime în alte scopuri, dar Domnul veghează ca partea Sa să fie folosită cu sfințenie pentru susținerea slujitorilor Evangheliei. Poate că sunt luate măsuri care vor reduce forța de lucru care vestește solia adevărului, așa cum se face acum și cum s-a făcut în America, pentru a corespunde cu suma zecimii din

trezorerie, dar acesta nu este planul Domnului și, dacă se va continua să se procedeze în felul acesta, binecuvântarea lui Dumnezeu va scădea pentru bisericile care aplică un astfel de plan. Dacă va avea loc o îndepărtare de la planul Domnului, va fi o mare lipsă de bani.

Domnul privește zecimea ca fiind proprietatea Sa, pentru a fi folosită cu un anumit scop și, în loc să practicăm renunțarea la sine, așa cum ar trebui, pentru a contribui la educarea elevilor sau pentru împlinirea altor nevoi trecătoare, cum ar fi cumpărarea unor obiecte necesare pentru biserică, este destul de ușor să folosim partea consacrată Domnului, care ar trebui să fie folosită numai pentru susținerea pastorilor din teritoriile noi și din alte locuri. Lucrarea aceasta nu ar trebui să fie făcută cu zgârcenie, ci să fie luate în considerare toate dificultățile cu care trebuie să se lupte lucrătorii din teritoriile noi. În anumite localități, cheltuielile pentru întreținere sunt mai mari decât în altele.

Sunt necesare eforturi speciale pentru cei care locuiesc în regiuni unde nu se găsesc fructe, deoarece cheltuielile lor ar fi mult mai mici dacă s-ar afla în locuri unde sunt fructe. Când sunt trimiși în teritorii unde sunt lipsiți de aproape orice, din cauza costurilor mari, aceste lucruri trebuie să fie luate în considerare cu atenție, iar lipsa ar trebui să fie suplinită pe cât posibil, dar nu prin a lua din salariul pastorului pentru aceste lucruri suplimentare. Cei care se află în situații mai favorabile ar trebui să împartă prosperitatea lor cu cei care au nevoie tocmai de lucrurile cu care ei sunt aprovizionați din abundență în localitatea lor.

Dacă nu suntem atenți și nu veghem împotriva vrăjmașului cu care trebuie să ne confruntăm și să luptăm, vom ajunge foarte înguști, vanitoși și egoiști. Eu îl voi ajuta pe fratele Robert Hare. Îi voi trimite unele lucruri care vor ușura situația lipsei de fructe. Voi cumpăra vreo sută de kilograme de struguri și voi face gem din ei pentru a putea fi consumați cu pâine. Voi vedea ce pot face și alții. Fiecare poate să facă puțin și să-i trimită fratelui

Hare. Când vizitați locul în care se află, [258] puteți să-i duceți unele lucruri, iar eu voi pregăti câteva lucruri și le voi trimite din timp. Vom face acest dar de mulțumire către Dumnezeu, pentru că ni se îngăduie să trăim în localități unde putem să obținem aceste lucruri și să ne bucurăm de ele. Eu cred că Dumnezeu ne va binecuvânta dacă facem astfel.

Acum îți scriu despre educarea elevilor din școlile noastre. Este o idee bună și trebuie să fie pusă în aplicare, dar să ne ferească Dumnezeu ca, în loc de a practica renunțarea la sine și sacrificiul personal, să luăm pentru lucrarea aceasta din partea cuvenită Domnului, care este rezervată special pentru a-i susține pe pastorii care lucrează în teritoriu și pentru a-i păstra în lucrare pe cei care sunt deja hirotoniți. Putem să calculăm cu ușurință cât este necesar pentru a ne susține familiile în funcție de numărul membrilor acestora. Apoi, cei care au responsabilitatea cuvenită să acționeze în conformitate cu regula aceasta. Nu căutați interesul propriu, ci interesul altora. Să practicăm regula de aur și să le facem altora ce am dori să ne facă ei nouă dacă am fi în situații asemănătoare.

Rădăcinile tari ale egoismului vor da lăstari de la sine ori de câte ori li se dă ocazia. Noi trebuie să smulgem și să distrugem orice fibră a rădăcinii egoismului.

Dacă cineva este repartizat într-un teritoriu unde este lipsit de multe lucruri și este trimis prin hotărârea Conferinței, aceeași autoritate trebuie să suporte partea ei din responsabilitatea de a-l face pe mesagerul lui Dumnezeu în acel teritoriu să trăiască, pe cât posibil, la fel de confortabil și plăcut cum trăiesc membrii acestei autorități în diferitele localități în care se află. Domnul va binecuvânta toată această dragoste exprimată față de lucrătorii Săi aflați în locuri dificile.

Totuși, în astfel de cazuri, nu se manifestă acea atenție duioasă și acea

înțelepciune care ar trebui să se vadă. Dacă toți cei care sunt lipsiți de orice interes față de aceste lucruri ar lăsa ca razele luminoase ale Soarelui Neprihănirii să strălucească pe deplin în inima lor, ei ar deschide ferestrele spre cer și apoi ar răspândi lumina asupra celorlalți, pe orice cale posibilă și într-o varietate de modalități.

Așa cum propui, toate aceste lucruri trebuie să fie făcute pentru a-i ajuta pe elevi să obțină o educație, dar eu te întreb: Oare nu ar trebui să acționăm în mod neegoist și să creăm un fond pe care să-l păstrăm pentru astfel de ocazii? [259] Când vezi un tânăr sau o tânără promițătoare, oferă-i suma necesară sub forma unui împrumut și cu ideea că este doar un împrumut, nu un dar. Ar fi mai bine să se procedeze în felul acesta. Apoi, când banii sunt returnați, pot fi folosiți pentru educarea altora. Totuși banii aceștia să nu fie luați din zecime, ci dintr-un fond separat, creat în acest scop. Faptul acesta ar stimula integritatea, facerea de bine și patriotismul în poporul nostru. În toate departamentele lucrării lui Dumnezeu, trebuie să se manifeste o considerație plină de înțelepciune și o adaptare înțeleaptă a activităților. Totuși să nu se manifeste zgârcenie în planurile pentru folosirea părții consacrate în scopul susținerii lucrării pastorale, deoarece atunci trezoreria va fi goală în curând.

Administrarea cazului fratelui Hickox se face după metode omenești, și nu după metodele pe care le-a rânduit Domnul. Situația aceasta mi-a fost prezentată și văd pericolul de a deturna zecimea în alte scopuri, așa cum ai sugerat tu. Domnul nu este mulțumit de felul în care administrezi cazul acesta. Fie ca Domnul să vă ajute pe toți să aveți ungera cerească, pentru ca astfel de lucruri să nu se mai repete.

Fratele Farnsworth este pregătit să dea glas hotărârilor minților omenești, fără să ia în calcul toate aspectele problemei ca să vadă dacă nu cumva se fac greșeli. Felul în care cineva îi tratează pe ucenicii lui Hristos, pe cei care au fost dedicați slujirii și lucrării Sale, este ceva foarte serios. Ce

te-a determinat să faci o astfel de lucrare? Dumnezeu nu este implicat în ea. Tu n-ai mai avut credință, pentru că trezoreria era goală. Acum, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, îți cer să nu dedici în niciun alt scop banii care ar trebui să fie folosiți pentru susținerea Evangheliei și să nu-ți pierzi credința când vezi o lipsă de fonduri la cele venite din zecimi și daruri. — Manuscript Releases, vol. 13, p. 281-283 [260]

RELAȚIA DINTRE JAMES ȘI ELLEN WHITE

Pentru prima dată, White Estate publică în întregime scrisorile 64, 65, 66 și 67 din 1876. Aceste scrisori, asemenea altora scrise de James și Ellen White, au fost scrise fără gândul că vor fi publicate vreodată. Totuși din aceste scrisori obținem o înțelegere deosebită cu privire la felul în care creștinii consacrați au tratat dificultățile maritale. Noi credem că, prin aceste scrisori, alte cupluri pot fi încurajate și pot învăța să trateze propriile tensiuni și conflicte.

Ne-am străduit să așezăm aceste scrisori într-un context care arată dragostea adevărată și sinceră dintre James și Ellen White pe parcursul îndelungatei lor căsătorii, ele fiind scrise înainte și după atacurile cerebrale suferite de James. Pentru a înțelege contextul acestor scrisori, vă cerem să citiți această secțiune în întregime, inclusiv notele explicative.

James și Ellen White

Ochii Mântuitorului sunt îndreptați asupra lui James White. — Dragă James, vom prezenta cazul tău înaintea lui Dumnezeu de fiecare dată când ne rugăm și vom trimite cererile noastre la tronul Său. Uneori, am avut o asigurare binecuvântată că Dumnezeu m-a auzit prin iubitul Său Fiu și că binecuvântarea Sa a venit asupra ta acolo, în Dansville. Uneori, când mă rog, simt prezența plăcută a lui Dumnezeu și o dovadă deosebită că Dumnezeu te iubește și, deși ești suferind, Isus este cu tine, întărindu-te și susținându-te cu brațul Său atotputernic. Acela care Și-a întins mâna pentru a-l salva pe Petru, care se scufunda în apele învolburate, îl va salva și pe slujitorul Său [261] care a lucrat pentru suflete și și-a dedicat energiile pentru lucrarea Sa. Da,

James, ochii Mântuitorului cel milos sunt îndreptați asupra ta. El este mișcat de simțămintele tale de neputință. El te iubește. Lui Îi este milă de tine mai mult decât ne este nouă cu putință. El te va face să triumfi în Numele Său scump. Ai curaj, sărmanul meu soț suferind, așteaptă cu răbdare încă puțină vreme și vei vedea mântuirea lui Dumnezeu. Noi știm în cine am crezut. Noi nu am alergat fără să știm încotro ne îndreptăm. Totul va fi bine în cele din urmă. — Manuscript Releases, vol. 10, p. 28 (1865)

Lui Ellen îi lipsește „brațul bărbătesc” al lui James în timpul bolii sale. — Ieri, după ce am sosit cu trenul, am călătorit nouăsprezece kilometri cu trăsura. Priveliștea a fost frumoasă. Pomii, cu variatele lor nuanțe, frumoșii pini răspândiți printre ei, iarba verde, munții înalți și semeți, stâncile înalte și abrupte — totul este interesant de privit. Am putut să mă bucur de aceste lucruri, dar sunt singură. Brațul bărbătesc puternic pe care m-am sprijinit întotdeauna nu este acum susținătorul meu. Mă hrănesc cu lacrimi zi și noapte. Inima mea este doborâtă continuu de întristare. Nu pot să accept ca tatăl vostru [James White] să coboare în mormânt. Oh, dacă Dumnezeu ar avea milă și l-ar vindeca! Edson, dragul meu băiat, consacră-te lui Dumnezeu! Dacă ai greșit cu ceva, recunoaște deschis greșeala și mărturisește-o cu umilință. Apropie-te de Dumnezeu și alătură-mi-te în rugăciune către Dumnezeu pentru vindecarea lui. Dacă ne umilim sufletul înaintea lui Dumnezeu și ne pocăim cu adevărat de toate greșelile noastre, oare nu va fi El îndemnat, pentru Numele Fiului Său iubit, să-l vindece pe tatăl tău? — Manuscript Releases, vol. 10, p. 28, 29 (1866)

Edson este îndemnat să-l trateze pe tatăl său cu duioșie. — Dragă Edson, să nu acționezi pripit cu privire la scrisoarea scrisă de tatăl tău, indiferent de motive. [După mai multe atacuri cerebrale, James White a suferit anumite schimbări de personalitate, fiind uneori nerezonabil și crezând că toți erau împotriva lui. El a fost aspru cu Edson și i-a scris o scrisoare foarte lipsită de bunătate. Ulterior, i-a cerut iertare lui Edson pentru critica lui.] Taci, așteaptă și ai încredere. Fă toate concesiile pe care poți să le

faci, chiar dacă ai mai făcut astfel înainte, și fie ca Dumnezeu să-ți dea o inimă sensibilă și duioasă față de sârmanul tău tată obosit, suprasolicitat și chinuit. — Manuscript Releases, vol. 10, p. 29 (1871)

James White este foarte atent cu soția lui. — Soțul meu este foarte atent cu mine, căutând pe orice cale să-mi facă munca și călătoriile cât mai plăcute și să mă scutească de oboseală. El este foarte voios și curajos. Acum, trebuie să lucrăm și să ne păstrăm cu atenție puterea, deoarece mai sunt încă [262] treisprezece adunări de tabără la care vom participa. — Manuscript Releases, vol. 10, p. 33 (1875) [263]

Capitolul 24

SCRISORI

(scrise în 10, 12, 16 și 17 mai 1876)

În 1973, Ellen G. White Estate a obținut o colecție de aproximativ 2000 de scrisori, scrise între anii 1860 și 1899. Destinatară acestor scrisori a fost Lucinda Hall, una dintre prietenele cele mai apropiate ale lui Ellen White, și ele au fost scrise de adventiști bine cunoscuți, cum ar fi James și Ellen White, Kellogg, Loughborough, Amadon și Haskell. Istoria modului în care colecția a ajuns la White Estate a fost relatată de pastorul Arthur White în *Review and Herald* din 16 august 1973.

În colecție se aflau 48 de scrisori necunoscute anterior, scrise de Ellen White. Majoritatea sunt scrisori de genul veștilor pe care un prieten le scrie altui prieten. Totuși Ellen a considerat-o pe Lucinda mai mult decât o prietenă obișnuită. În 14 iulie 1875, ea a scris:

„Aș dori să te pot vedea, Lucinda. (...) Cât de mult mi-ai lipsit în călătoria aceasta. Nu pentru că nu am prieteni, ci pentru că, după familia mea, tu ești cea mai dragă și mai apropiată persoană și te simt ca și cum ai aparține familiei mele și ai fi sânge din sângele meu.” — Letter 48, 1875

Datorită apropierii deosebite de Lucinda, Ellen White și-a deschis inima față de ea ca prietenă, vorbindu-i despre unele probleme de familie într-o serie de patru scrisori, scrise între 10 și 17 mai 1876. Dacă luăm în considerare situația cu care se confrunța în acea vreme, gestul acesta a fost foarte natural și omenesc din partea lui Ellen White. [264] Totuși, la numai o zi după ce a scris a treia scrisoare, ea s-a răzgândit cu privire la ceea ce

făcuse. În ultima din această serie, datată 17 mai 1876, Ellen White a început astfel:

„Îmi pare rău că ți-am scris scrisorile precedente. Indiferent care au fost simțămintele mele, nu trebuie să te necăjesc pe tine cu ele. Arde toate scrisorile mele, iar eu nu îți voi mai relata niciunul dintre lucrurile care îmi creează dificultăți. (...) Nu mă voi mai face vinovată de exprimarea vreunui cuvânt, indiferent care ar fi circumstanțele. Tăcerea în toate situațiile neplăcute și dificile a fost întotdeauna o binecuvântare pentru mine. Când m-am îndepărtat de la practica aceasta, am regretat foarte mult.” — Letter 67, 1876

Totuși Lucinda nu a distrus scrisorile, așa cum i s-a cerut. Astfel, ele au ajuns în posesia Fundației White în 1973. Fundația le-a pus deoparte, neștiind cum să trateze aceste patru scrisori, și nu le-a pus în arhiva obișnuită. De atunci, unii au sugerat că White Estate ar fi trebuit să ardă scrisorile, în armonie cu cererea inițială a lui Ellen White. Totuși alții au considerat că scrisorile ar trebui să fie păstrate din două motive:

1) Situația cu care se confruntă White Estate este diferită de aceea cu care s-a confruntat Lucinda Hall. Lucinda a fost cea căreia i s-a cerut să ardă scrisorile. Având în vedere că ea nu a făcut acest lucru, Consiliul de Administrație al Fundației White trebuie să trateze cererea în lumina actualei situații. Criticii ar putea să acuze fundația pentru distrugerea nu numai a acestor scrisori, ci și a altor scrisori și manuscrise.

2) Raportul cu privire la felul în care Ellen White s-a comportat într-o perioadă extrem de dificilă din viața ei ar putea fi de folos pentru oamenii care se confruntă cu situații similare în zilele noastre.

Pentru că mulți sunt conștienți de situația familială cu care se confrunta

Ellen White în acea vreme și cu speranța că alții care trec prin situații similare în zilele noastre ar putea găsi încurajare în aceste scrisori, ele au fost puse la dispoziție în acest material împreună cu explicațiile corespunzătoare care contribuie la înțelegerea lor.

Contextul în care au fost scrise aceste scrisori

Oricine a avut de a face cu victime ale atacurilor cerebrale poate să o înțeleagă pe Ellen White, când a scris: „Eu nu mi-am pierdut dragostea față de soțul meu, dar nu pot să explic lucrurile.” — Letter 67, 1876

Cu o săptămână mai devreme, ea scrisese: „Nu pot decât să fiu înspăimântată de tendința lui James de a-și schimba mereu starea de spirit.” [265] — Letter 64, 1876

Schimbările de personalitate manifestate de James White în anii de după 1865, când a trecut prin mai multe atacuri cerebrale, au fost foarte dificil de înțeles și de soție, și de asociații lui.

Înainte de boală, James White a fost un conducător puternic și dinamic. Totuși, după atacurile cerebrale, el a trecut prin schimbări de personalitate serioase. Din când în când, părea să fie la fel cum fusese înainte, dar adesea era suspicios și autoritar. Aceasta a fost situația cu care se confrunța Ellen White în perioada când a scris cele patru scrisori adresate Lucindei.

James White se exprima adesea autoritar și foarte direct. În autobiografie, el a scris despre un bărbat care îl criticase:

„Faptul că un om necivilizat, cu inima împietrită, care nu are în natura lui mai multă duioșie decât un crocodil și care este aproape întru totul lipsit atât de educație religioasă morală, cât și de igienă, care varsă lacrimi ipocrite

doar pentru a crea impresie, este un motiv suficient pentru a-i stârni râsul chiar și celui mai sobru dintre sfinți.” — *Life Incidents*, p. 115, 116

Personalitatea puternică a lui James White a fost un avantaj de neprețuit în perioada anilor de formare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ca urmare a viziunilor soției sale, care îl îndemneau continuu la acțiune, James White a început să publice, să înființeze instituții, să promoveze organizarea bisericii și să hrănească spiritual biserica. Pe lângă acestea, timp de zece ani, a slujit în calitate de președinte al Conferinței Generale. (Istoria vieții lui este relatată de Virgil Robinson într-o biografie intitulată *James White*, publicată de Review and Herald Publishing Association în 1976.

Totuși, când acea puternică personalitate, afectată de o serie de atacuri cerebrale, s-a întors împotriva familiei și a asociațiilor — inclusiv împotriva soției —, Ellen a simțit că puterea și răbdarea i-au fost solicitate aproape până la limită. Dacă cineva citește numai aceste patru scrisori, va avea, cu siguranță, o imagine distorsionată a relației dintre James și Ellen White. Este necesar să avem în vedere declarații, asemenea celor ce urmează, făcute de James cu privire la Ellen:

„Căsătoria marchează o eră importantă în viața oamenilor. «Cine găsește o nevestă bună găsește fericirea, este un har pe care-l capătă de la Domnul». Acestea sunt cuvintele înțelepciunii. Proverbele 18:22. (...) Ne-am căsătorit în 30 august 1846 și, din ceasul acela și până în prezent, ea a fost cununa bucuriei mele.” — *Schițe din viața mea*, p. 126

Chiar și în timpul bolii, James și-a dat seama uneori că faptele lui [266] nu erau în armonie cu bunele lui intenții. În 1879, el le-a scris copiilor săi următoarele:

„Aș dori acum să vă atrag atenția asupra unui subiect de o importanță mai serioasă. Dragi copii, probabil că am greșit prin anumite lucruri aspre pe care le-am scris cu referire la greșelile conducătorilor mai tineri. Când sunt solicitat peste măsură, eu sunt înclinat din fire să mă răzbun. Mi-aș dori să fi fost un om mai bun.” — James White către Willie și Mary, 27 februarie 1879

Noi nu știm ce s-a întâmplat după ce a fost scrisă a patra scrisoare, dar, în mai puțin de zece zile, Ellen a fost alături de soțul ei la adunarea de tabără din Kansas.

În 16 mai, în aceeași zi în care a fost scrisă a treia dintre cele patru scrisori către Lucinda, Ellen i-a scris, parțial, soțului ei, următoarele:

„Sunt întristată pentru că am spus sau am scris ceva care să te supere. Iartă-mă și voi fi atentă să nu mai deschid niciun subiect care să te deranjeze sau să te tulbure.” — Letter 27, 1876

Din nefericire, James nu și-a revenit niciodată complet din boala lui. El a avut unele zile bune, dar acestea au fost intercalate cu perioade de depresie. Un comentariu făcut de președintele, Conferinței Generale, la doi ani după moartea lui James White indică interpretarea binevoitoare pe care asociații lui apropiați au atribuit-o faptelor lui determinate de boală:

„Iubitul nostru frate White a crezut că noi eram vrăjmașii lui, deoarece nu înțelegeam lucrurile așa cum le înțelegea el. Eu nu am făcut nimic niciodată împotriva aceluia om al lui Dumnezeu, aceluia pionier nobil, care a trudit din greu pentru lucrarea aceasta. Am atribuit totul bolii și neputinței lui.” — G. I. Butler către J. N. Andrews, 25 mai 1883

Această imagine de ansamblu a circumstanțelor în care Ellen White i-a scris Lucindei Hall cele patru scrisori (10-17 mai 1876) este redată succint,

totuși credem că oferă o perspectivă necesară pentru cititorii care vor examina singurele scrisori pe care Ellen White i-a cerut destinatarului să le ardă.

Ellen G. White Estate, 6 august 1987

Dragă soră Lucinda,

Am primit scrisoarea ta seara trecută. De asemenea, am primit una de la James. Lucinda, acum nu am nicio idee cum să schimb o certitudine cu o incertitudine. Pot să scriu mai mult, sunt liberă. Dacă aș veni în Est, fericirea lui James s-ar putea schimba brusc într-o stare de nervozitate și nemulțumire. [267] Sunt cu totul dezgustată de această stare de lucruri și nu intenționez să merg într-un loc unde există cel mai mic risc ca aceasta să apară. Cu cât mă gândesc mai mult la situație, cu atât sunt mai hotărâtă să rămân aici, dacă Dumnezeu nu îmi dă o altă lumină. Nu voi avea niciodată o ocazie atât de favorabilă cum este aceea pe care Domnul mi-a făcut favoarea de a mi-o da în prezent. Trebuie să lucrez așa cum mă îndrumă Dumnezeu. Eu mă rog și implor să mi se dea lumină. Dacă este datoria mea să particip la adunările de tabără, voi ști.

Mary este acum în siguranță. Aș putea să o pierd dacă merg în Est. Satana m-a împiedicat mulți ani să lucrez la scrierile mele, iar acum nu trebuie să fiu abătută de la această lucrare. Nu pot decât să fiu înspăimântată de tendința lui James de a trece atât de repede de la o stare de spirit la alta, de sentimentele lui puternice, de muștrările lui, de felul în care mă privește și de faptul că s-a simțit liber să îmi spună ideile lui: că eu sunt condusă de un duh care îmi dă îndrumări greșite, că îi restrâng libertatea etc. Toate acestea mă fac să nu îmi fie ușor să trec peste ele și să mă pun intenționat într-o poziție în care el va sta în calea mea, iar eu în calea lui.

Nu, Lucinda, nu voi participa la nicio adunare de tabără în această perioadă. În providența Sa, Dumnezeu i-a dat fiecăruia dintre noi o lucrare, iar noi o vom face separat și independent. El este fericit și eu sunt fericită, dar mă tem că fericirea ar putea fi schimbată cu totul dacă ne-am întâlni. Prețuiesc judecata ta, dar trebuie să fii lăsată liberă să îmi fac lucrarea. Nu pot să suport gândul de a prejudicia lucrarea și cauza lui Dumnezeu printr-o astfel de depresie pe care am experimentat-o fără să fi fost necesar câtuși de puțin. Lucrarea mea este în Oakland. Nu voi face niciun pas spre Est dacă Domnul nu va spune: „Mergi!” Atunci, fără niciun murmur, mă voi duce cu voioșie. Dar nu înainte.

O mare parte din capacitatea mea de a fi folositoare în viață s-a pierdut. Dacă James și-ar fi retras cuvintele, ar fi fost altceva. El a spus că nu trebuie să căutăm să exercităm controlul unul asupra altuia. Eu nu fac lucrul acesta, dar el face și încă foarte mult. Eu nu am simțit niciodată ce simt acum în această privință. Nu pot să am încredere în judecata lui James cu privire la datoria mea. El pare că vrea să îmi dicteze ca și când aș fi un copil — îmi spune să nu merg aici, spune că trebuie să vin în Est, de teama influenței sorei Willis, sau se teme că ar trebui să merg la Petaluma etc. Eu sper că Dumnezeu nu m-a lăsat să îmi primesc îndatoririle prin intermediul soțului meu. El mă va învăța și eu mă încred în El.

Sunt voioasă și fericită. Nervii mei se liniștesc. Somnul meu este plăcut. Sănătatea mea este bună. Sper că nu am scris nimic greșit, dar acestea sunt simțămintele mele și nimeni în afară de tine nu știe nimic despre ele.
[268]

Fie ca Domnul să mă ajute să fac ce este bine și să simt ce se cuvine. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aș simți poate că e de datoria mea să merg la adunările de tabără. Dar, așa cum stau lucrurile acum, nu am nicio datorie. Dumnezeu mă binecuvântează în îndeplinirea lucrării mele. Dacă aș putea primi lumină într-un vis sau în alt fel, aș urma cu bucurie lumina. Dumnezeu

trăiește și domnește. Eu voi răspunde cererilor Sale și voi căuta să fac voia Sa.

Cu dragoste. — Letter 64, 1876

Dragă soră Lucinda,

Aș fi dorit să îmi scrii câteva vești. Scrie-mi mai des.

Eu am hotărât să rămân aici și să nu particip la nicio adunare de tabără. Nu îndrăznesc să merg în Est fără asigurarea că Dumnezeu dorește să merg. Sunt întru totul doritoare să merg dacă lumina strălucește în direcția aceea. Totuși Domnul știe ce este cel mai bine pentru mine, pentru James și pentru lucrarea Sa. Soțul meu este fericit acum — vești binecuvântate. Dacă el ar rămâne fericit în felul acesta, eu aș fi dispusă să stau pentru totdeauna departe de el. Dacă prezența mea este dăunătoare pentru fericirea lui, Dumnezeu să mă ferească să mai fiu în relație cu el. Eu îmi voi face lucrarea așa cum mă călăuzește Dumnezeu. El poate să își facă lucrarea așa cum îl călăuzește Dumnezeu. Noi nu vom sta unul în calea celuilalt. Inima mea este liniștită, încrezătoare în Dumnezeu. Voi aștepta ca Dumnezeu să deschidă calea înaintea mea.

Nu cred că soțul meu dorește cu adevărat să fie în preajma mea. El ar fi bucuros ca eu să fiu prezentă la adunările de tabără, dar are anumite păreri despre mine, pe care le-a exprimat fără rețineri din când în când, așa încât eu nu mă simt fericită în preajma lui și nu voi putea să mă simt astfel niciodată până când el nu va vedea lucrurile altfel. El mă acuză într-o măsură destul de mare pentru nefericirea lui, în ciuda faptului că el însuși a adus asupra lui această stare, prin lipsa lui de stăpânire de sine. Aceasta este realitatea, iar eu nu pot fi de acord cu el până când nu va vedea lucrurile altfel. El a spus prea mult pentru ca eu să mă simt liberă să mă rog împreună cu el sau să

colaborez cu el în lucrare; prin urmare, pe măsură ce trece timpul și pentru că el nu îndepărtează nicio piedică din calea mea, datoria mea este, pur și simplu, aceea de a nu mă așeza niciodată în situația în care el va fi ispitit să-și exprime simțămintele și să vorbească despre ele așa cum a făcut. Eu nu pot și nu vreau să fiu făcută din nou neputincioasă cum am mai fost. — Letter 65, 1876

Dragă Lucinda,

O scrisoare primită de la soțul meu seara trecută îmi arată că el este pregătit, mai mult decât oricând înainte, să îmi dicteze și să adopte poziții care mă pun în dificultate. [269] Am hotărât să nu particip la nicio adunare de tabără în perioada aceasta. Voi rămâne aici și voi scrie. Soțul meu poate să lucreze mai bine singur. Sunt sigură că poate.

El scrie că Walling vrea ca eu să aduc copiii dincolo de câmpii, ca să poată participa la centenar. Dar ei au traversat câmpiile pentru ultima dată, eu nu mai plătesc încă o dată cincizeci de dolari. Dacă îi vrea, poate să vină și să-i ia. Aș fi putut să-i trimit cu fratele Jones, dar acest lucru ar însemna să nu mai fie în grija mea. Este prea dificil să-i pregătesc pe acești copii, chiar și numai pentru o călătorie. James nu s-a gândit la aceste lucruri. El scrie în Signs obiecțiuni cu privire la Schițe din viața mea. Ar trebui să se oprească aici. El menționează numai un singur lucru, și anume introducerea numelui lui [Israel] Dammon. Eu cred că el ar fi mulțumit dacă ar deține controlul deplin asupra mea, trup și suflet, dar acest fapt nu este posibil. Uneori, cred că nu este cu adevărat sănătos mintal, dar nu știu. Fie ca Domnul să ne învețe, să ne conducă și să ne îndrume. Ultima lui scrisoare m-a făcut să hotărâsc definitiv să rămân dincoace de munți.

În scrisoarea lui, mi-a scris cuvinte aspre cu privire la Edson și apoi mi-a spus că nu mi-a scris cu scopul de a mă chema la el. El nu vrea ca eu să-i

spun ceva lui Edson. Eu am scris astfel — îți prezint cuvintele, pentru că el mi-a returnat scrisoarea: „Nu ai vrea, te rog, dacă ești fericit, să fii recunoscător și să nu agiți lucrurile dezagreabile pe care te simți chemat să mi le scrii, cerându-mi să nu fac nicio referire la ele? Te rog să primești aceeași avertizare pentru tine însuși. Când dorești să faci astfel de declarații cu privire la fiul tău, te rog să lași jos stiloul și să te oprești acolo. Cred că Dumnezeu ar fi mai mulțumit dacă nu i-ai face niciun rău sufletului tău. Lasă-mă pe mine să fiu călăuzită de Domnul cu privire la Edson, deoarece eu încă mă încred în mâna Sa călăuzitoare și am încredere că El mă va îndruma. Eu mă bazez pe aceeași mână călăuzitoare.”

El s-a simțit chemat să mă acuze pe mine de pericolul de a fi atrasă de partea lui Edson și amăgită de el. El a simțit că trebuie să scrie că eu sunt în pericol să fiu amăgită de sora Willis cu privire la faptul că sunt chemată la Petaluma etc. Sper că, atunci când a plecat, soțul meu nu L-a luat și pe Dumnezeu cu el și nu ne-a lăsat să umblăm așa cum ne duce pe noi capul și după înțelepciunea inimii noastre.

În ultima lui scrisoare, repetă că vrea ca eu să nu fac nicio referire la ceea ce scrie el până când „nu vei vedea lucrurile diferit. Și fii sigură că niciunul din aceste lucruri nu mă doboară cu nimic. Eu voi [270] fi fericit să vă întâlnesc pe tine și pe Mary la adunarea de tabără din Kansas, cu condiția ca, în afara unei descoperiri directe de la Dumnezeu, tu să mă pui pe același nivel cu tine însăși. Eu mă voi pune cu bucurie în poziția aceea și voi lucra împreună cu tine, dar, atâta vreme cât mi se încredințează supravegherea întregii lucrări, eu cred că este greșit să mă supun opiniilor particulare ale oricărei alte persoane. În momentul în care ajung în această situație, pot fi influențat de voința infailibilității altora. Pentru că nu pot să adopt această poziție, pot să renunț cu mulțumire la toate responsabilitățile. Nu voi avea nicio controversă cu draga mea soție. Ea poate să considere că acesta este un lucru neimportant și să facă ce vrea. Dacă ei nu-i place poziția mea cu privire la Edson sau la alte subiecte, ar binevoi să-și păstreze părerea pentru ea

însăși și să mă lase să îmi susțin propria părere? Remarcile tale m-au provocat. Iar acum, pentru că nu poți să suporti ca eu să vorbesc la fel de deschis cum vorbești tu, eu am încheiat.

Cu privire la venirea ta în Kansas, nu sunt deloc nerăbdător. Judecând după ceea ce pot să înțeleg din acea ultimă pagină, cred că putem să lucrăm mai bine separat decât împreună până când vei putea să renunți la eforturile tale continue de a mă condamna. Dacă vei avea un mesaj de la Domnul pentru mine, sper că voi fi acolo unde voi tremura la cuvântul Său. Dar în afară de acest lucru, trebuie să mă lași să fiu egalul tău sau ar fi mai bine să lucrăm singuri.

Nu mai fii deloc neliniștită cu privire la faptul că eu insist asupra lucrurilor neplăcute. Eu le am în inima mea. Dar, când mă aflu în plină activitate, îmi voi folosi bunul meu cap din trecut, pe care Domnul mi l-a dat, până când El îmi va descoperi că sunt greșit. Capul tău nu s-ar potrivi pe umerii mei. Păstrează-l acolo unde îi este locul, iar eu voi încerca să-L onorez pe Dumnezeu, folosindu-mi-l pe al meu. Voi fi bucuros să aud vești de la tine, dar nu-ți irosi timpul prețios și puterea pentru a-mi da lecții cu privire la niște simple opinii.”

Mai sunt considerabil de multe declarații de același fel.

Așadar, Lucinda, calea mea este clară. Nu voi traversa țara în vara aceasta. Aș fi fericită să îmi prezint mărturia la adunările de tabără, dar acest lucru nu poate fi făcut fără ca urmarea să fie un rău mai mare decât ceea ce s-ar putea câștiga.

Tu nu vrei să îmi scrii nimic cu privire la aceste lucruri? De ce rămâi atât de tăcută? Cum este sănătatea lui James? Am avut un vis cu privire la James care m-a tulburat. Care este părerea ta cu privire la copii?

Am scris în grabă. — Letter 66, 1876 [271]

[Următoarele propoziții au fost scrise pe marginea primei pagini a scrisorii.] „Lui May nu-i place planul ca familia Walling să meargă la centenar. Ea nu vrea să-l vadă pe Walling și se împotrivește plecării în Est. Eu nu voi merge în Est. Sunt hotărâtă. Nu am nicio lumină care mi-ar arăta că trebuie să merg undeva. EGW”

Dragă soră Lucinda, Îmi pare rău că ți-am scris scrisorile precedente. Indiferent care au fost simțămintele mele, nu trebuia să te necăjesc pe tine cu ele. Arde toate scrisorile mele, iar eu nu îți voi mai relata niciunul dintre lucrurile care îmi creează dificultăți. Purtătorul păcatului este adăpostul meu. Domnul m-a invitat să vin la El pentru a găsi odihnă când sunt trudită și împovărată. Nu mă voi mai face vinovată de exprimarea vreunui cuvânt, indiferent care ar fi circumstanțele. Tăcerea în toate situațiile neplăcute și dificile a fost întotdeauna o binecuvântare pentru mine. Când m-am îndepărtat de la practica aceasta, am regretat foarte mult.

Când ai plecat, ai știut că nu mai era nimeni cu care să pot vorbi, oricât de necăjită aș fi fost, dar aceasta nu este o scuză. I-am scris lui James o scrisoare de mărturisire. Poți să-i citești și lui toate scrisorile care vin de la Oakland și să i le retrimiți lui acolo unde se află. Nu știu cui să-i trimit scrisorile pentru a se îngriji de ele în Kansas.

Seara trecută am primit o scrisoare de la James, în care se exprimă pe un cu totul alt ton. Totuși nu îndrăznesc să traversez câmpiile. Este mai bine pentru amândoi să fim separați. Eu nu mi-am pierdut dragostea față de soțul meu, dar nu pot să explic aceste lucruri. Nu voi participa la niciuna dintre adunările de tabără din Est. Voi rămâne în California și voi scrie.

Ultimele scrisori m-au făcut să iau o hotărâre definitivă. Consider că este lumina pe care am cerut-o. Aș fi venit la adunarea din Kansas, dar am simțit că mi se interzice să pornesc. Totul este bine. Domnul știe ce este cel mai bine pentru noi toți.

Când ai plecat, nu am avut nicio convingere că era datoria ta să mergi în Est. Dacă ai fi rămas, eu aș fi realizat mult mai mult. Dar înțeleg situația și nu am niciun cuvânt de muștrare pentru tine, pentru soțul meu sau oricine altcineva.

Scriu frecvent câte douăzeci de pagini pe zi. Am renunțat la Schițe din viață. Am încheiat încă două materiale pentru tipar [Mărturii]. Încă unul va fi încheiat curând. Mary Clough este la fel ca întotdeauna: [272] lucrează cu interes și voioșie. Shew se dovedește a fi un ajutor prețios. Nu știu cum am putea să întreținem casa fără el. El face pâine, plăcinte excelente, chifle și gătește vegetale. Până acum nu i-au plătit decât câte doi dolari pe săptămână, până în ultimele două săptămâni când i-au plătit doi dolari și jumătate. În următoarele două săptămâni ar trebui să-i plătească trei dolari. Mary îl învață să gătească. Este curat și se îngrijește de întreaga casă.

Unde este Frankie Patten? Va veni sau nu? De ce nu spui ceva despre aceste lucruri?

Cu dragoste față de toți. — Letter 67, 1876 (17 mai 1876)

În 16 mai 1876, aceeași zi în care i-a fost scrisă a treia scrisoare Lucindei Hall, Ellen i-a scris următoarea scrisoare „scumpului ei soț”, din Oakland, California.

Mă întristează faptul că am spus sau scris ceva care să te supere. Iartă-mă, iar eu voi avea grijă să nu mai deschid niciun subiect care te deranjează

și te tulbură. Trăim în timpul cel mai solemn și nu putem să ne permitem ca, la vârsta noastră înaintată, să avem neînțelegeri care să ne despartă sufletește. [Când a fost scrisă această scrisoare, Ellen White avea 48 de ani și soțul ei avea 54 de ani.] Poate că eu nu înțeleg toate lucrurile la fel ca tine, dar nu cred că sunt în poziția sau că este de datoria mea să încerc să te fac să vezi cum văd eu și să simți cum simt eu. Îmi pare rău pentru ocaziile în care am făcut lucrul acesta.

Vreau să am o inimă smerită, un duh blând și liniștit. Am greșit când m-am lăsat condusă de simțăminte nepotrivite. Isus a spus: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29).

Doresc ca eul meu să fie ascuns în Isus. Doresc ca eul să fie răstignit. Nu pretind că sunt infailibilă și nici că am un caracter creștin desăvârșit. Am făcut și eu greșeli în viață. Dacă L-aș fi urmat pe Mântuitorul meu mai îndeaproape, nu ar fi trebuit să deplâng atât de mult lipsa mea de asemănare cu chipul Său drag.

Timpul este scurt, foarte scurt. Viața este nesigură. Noi nu știm când ar putea să se încheie timpul nostru de probă. Dacă vom umbla cu smerenie înaintea lui Dumnezeu, El ne va lăsa să ne încheiem lucrarea cu bucurie. Nu voi mai scrie în scrisorile mele niciun rând și nicio expresie care să te supere. Spun din nou, iartă-mă pentru fiecare cuvânt sau faptă care te-a întristat.

M-am rugat stăruitor pentru lumină cu privire la plecarea mea în Est și am hotărât că lucrarea mea este aici, scriind și îndeplinind acele lucruri pe care mi le va [273] porunci Duhul lui Dumnezeu. Caut stăruitor să trăiesc o viață mai nobilă. Mary și cu mine lucrăm cât de mult putem. În providența Sa, Dumnezeu mi-a dat o lucrare. Nu îndrăznesc să o părăsesc. Ne vom ruga ca Dumnezeu să te susțină, dar eu nu am nicio lumină care să îmi arate că

trebuie să merg în Est. — Manuscript Releases, vol. 20, p. 23 (1876)

[Se pare că, după câteva zile, Ellen și-a schimbat părerea și i s-a alăturat soțului ei la seria de adunări de tabără din vara anului 1876. Ei au participat la paisprezece adunări de tabără, lucrând în armonie deplină. La întoarcerea în Battle Creek, au încheiat la termen volumul 2 din Spirit of Prophecy. S-au întors împreună în California, unde au început să lucreze din nou.]

Refacerea lui James White după încă un atac cerebral. — Adunarea noastră de tabără s-a încheiat. Suntem cu toții din nou acasă. Tata a suportat adunarea de tabără în măsura în care puteam să ne așteptăm. El își revine foarte lent — nu poate să mănânce suficient pentru a-și menține puterea. Avem ocazii de rugăciune foarte prețioase pentru el, iar credința noastră este pusă la încercare, dar nu ne descurajăm.

Acum sunt mulțumită că a avut un atac de paralizie. Este foarte liniștit, nu este poruncitor, este răbdător, amabil și bun. Grija cade în principal pe umerii mei. El pare să simtă că, dacă sunt cu el, poate fi liniștit. Totuși credința noastră cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu pentru refacerea Sa completă. Credem că se va reface. Dumnezeu are o mare lucrare pentru el și pentru mine. Vom avea puterea de a o îndeplini.

Dumnezeu m-a susținut în suportarea unei poveri duble la cele cinci adunări de tabără la care am participat. Mă simt cât se poate de curajoasă. Am lucrat nespus de mult, iar Dumnezeu m-a ajutat. Acum intenționez să îmi închei cartea și apoi să las deoparte scrisul deocamdată. — Manuscript Releases, vol. 10, p. 36, 37 (1877)

James White este din nou el însuși. — Am putut să vorbesc timp de o oră cu o mare libertate de exprimare. Toți au fost foarte atenți. Dar partea cea

mai bună a fost aceea că tata s-a dus la amvon, a cântat și s-a rugat la fel ca în trecut. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și Numelui Său să-I fie dată toată slava. — Manuscript Releases, vol. 10, p. 36 (1877)

La câteva săptămâni după moartea lui James White. — Îmi lipsește tata din ce în ce mai mult. Simt lipsa lui îndeosebi aici, în munți. Constat că acum, când sunt în munți fără soțul meu, este cu totul altfel decât atunci când eram cu el. Sunt pe deplin convinsă că [274] viața mea a fost atât de întrețesută și împletită cu viața soțului meu, încât îmi este aproape imposibil să simt că mai valorează ceva fără el. — Letter 17, 1881

La câțiva ani după moartea lui James White. — Soțul meu, slujitorul credincios al lui Isus Hristos, care a stat alături de mine timp de treizeci și șase de ani, mi-a fost luat, iar eu am fost lăsată să lucrez singură. Nu mai am lacrimi de vărsat pe mormântul lui. Dar cât de mult îmi lipsește! Cât de mult doresc sfaturile și cuvintele lui înțelepte! Cât de mult doresc să aud rugăciunile lui împletindu-se cu rugăciunile mele pentru lumină și călăuzire, pentru înțelepciunea de ști cum să plănuiesc și să îndeplinesc lucrarea! — Solii alese, cartea 2, p. 259

Soțul meu a murit în 1881. De la data aceea, eu am lucrat mai mult decât în toată viața mea de dinainte, purtând răspunderi, scriind și publicând cărți. Când soțul meu era pe moarte, i-am promis că, dacă Domnul va binevoi să îmi dea putere, voi duce mai departe, cu ajutorul celor doi fii ai mei, lucrarea pe care am făcut-o împreună cu el, în unitate. Nu am căutat propriul confort. Am refuzat să cad sau să mă descurajez. Nu mi-a fost spus în mod direct că îl voi vedea pe soțul meu în cetatea lui Dumnezeu. Sper că nu voi avea nevoie de dovada cuvintelor pentru a avea această asigurare. Eu am dovada Cuvântului lui Dumnezeu că soțul meu a iubit adevărul și a păzit credința. Am asigurarea că, dacă voi continua să împlinesc voia lui Dumnezeu cu încredere și credincioșie, ca sol credincios al Său, soțul meu și cu mine vom fi din nou împreună în Împărăția lui Dumnezeu. Nu am nicio

fărămă de îndoială cu privire la faptul că soțul meu a fost pregătit să depună armele.

Anul de după [cuvântul acesta a fost transcris anterior ca „înainte”, dar dovezile interne sugerează că ar fi trebuit să fie „după”] moartea soțului meu a fost cel mai dificil an prin care am trecut vreodată. Dar, pentru că puterea dătătoare de viață a venit asupra mea, când am stat în cortul cel mare de la adunarea de tabără din Healdsburg, am simțit într-un mod special că Domnul mi-a cruțat viața pentru ca eu să pot vesti o solie hotărâtă și că îngerii lui Dumnezeu sunt alături de mine. Dacă nu aș fi avut dovada că Domnul este ajutorul meu, nu aș mai fi putut să lucrez astfel. Atâta vreme cât El îmi cruță viața, îmi voi îndeplini datoria cu credincioșie. Eu nu fac lucrarea mea, ci lucrarea Domnului.

Așadar, sora mea, noi avem dreptul să-L credem pe Domnul pe cuvânt. Eu nu l-am cerut niciodată lui Dumnezeu să îmi descopere dacă voi fi mântuită sau dacă soțul meu va fi mântuit. Eu cred că, dacă trăiesc în ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu și nu mă descurajez, [275] ci umblu în lumină pentru că Hristos este lumină, în cele din urmă, Îl voi întâlni pe Mântuitorul meu și voi vedea fața Sa. Pentru aceasta lupt. Eu nu mă voi încrede în oameni și nu mă voi baza pe brațul omenesc. Eu am făgăduința că, dacă sunt credincioasă în vestirea soliilor pe care mi le dă Dumnezeu, voi primi cununa vieții. Câștigarea acestei cununi depinde de credința mea în solia adevărului și de păstrarea încrederii în făgăduința lui Dumnezeu că voi avea harul Său pentru a mă susține în îndeplinirea datoriilor pe care El mi le încredințează. Dacă îmi îndeplinesc datoria cu credincioșie, nu voi fi considerată vinovată de faptul că nu i-am avertizat pe ceilalți, indiferent ce aleg ei să facă. — Letter 82, 1906